

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALMİNA TANER

İpi Kopardık Kuklalar

ALMİNA TANER

İpi Kopuk Kuklalar

İpi Kopuk Kukulalar

Almina Taner

Yayıma Hazırlayan : Derya Sevim
Editör : Aylin Samancı
Son Okuma : Aslı Özge Önemli
Sayfa Tasarım : Şeyma Kırbaş
Kapak Tasarım : Dilan Kaya
Kapak İllüstrasyonu : Cansu Akın

Türü : Genç Yetişkin - Distopya
Kitap No : 2528

1. Baskı: Nisan 2023
ISBN: 978-625-366-021-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

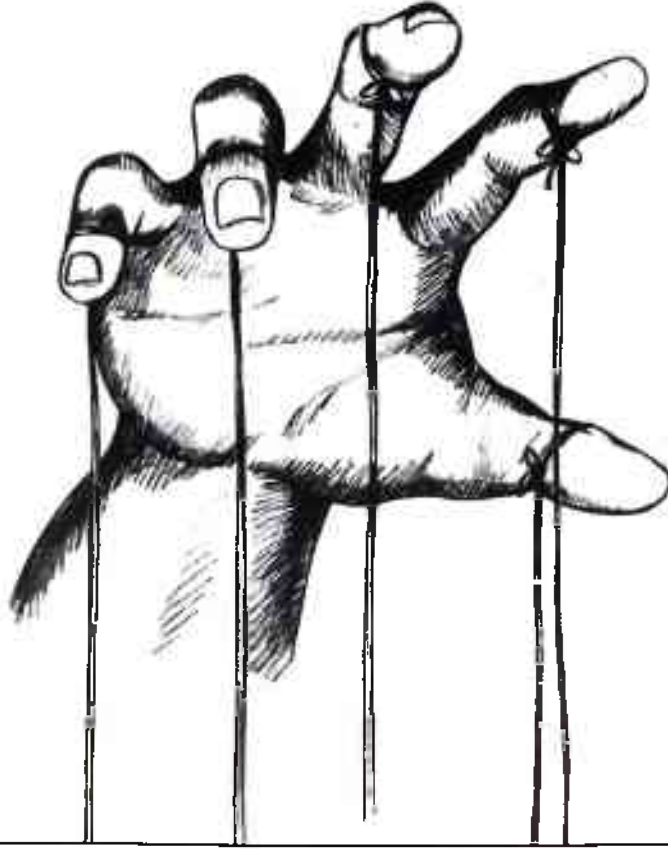
Baskı ve Cilt

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

ALMİNA TANER

İpi Kopuk Kuklalar

Sahne de çalan müzikler

I

Mahkemazar

Müzik kutusuna hapsedilmiş balerinlere...
Aynadaki aksini kaybettiğini düşünenlere...
Kendini yetişkin hisseden tüm çocuklara...

*Gökçe Gül'e, Sezgin'e, Aysima'ya,
Buğra'ya, Yağmur'a, Damla'ya,
Mücahit'e, Sude'ye, Sena'ya,
Fatma'ya, Ege'ye, Ilgın'a, Çiğdem'e,
Elif Beren'e, Münire'ye, Rüzgar'a, Umut'a, Selahattin'e,
Davut'a, Zeynep'e,
Mehmet Emir'e, Ada'ya, Eray'a, Çınar'a,
Yiğit Alp'e, Toprak'a, Eyüp'e, Emir'e, Yasin'e...*

*06.02.2023 Kahramanmaraş depreminden
etkilenen tüm çocuklara...*

Birinci Perde

Hayalbaz sahnenin arkasına geçti, gösteri başlamaya yakın.

Özenle seçiyor her seferinde birbirinden farklı kuklaları

Kim bilir içindeki ruhları

Küçük sarkıntılı vücutlara hapsettiğinin farkında mı?

Kuklalar, kuklalar, kuklalar...

Sanırım hayalbaz nasıl isterse, onlar da öyle yaşayacaklar.

Uzak diyarlarda doğmuş bir efsaneye göre, ülkelerin gelişip ilerleyebilmeleri yalnızca bir noktaya dek gerçekleşebilir. Teknoloji ne denli takip edilirse edilsin, eğitim sistemleri ne kadar geliştirilirse geliştirilsin bunların hepsi bir noktada sona erme mecburiyetinde kalacaktır. Daha doğru bir söyleyişle: Sona erdirilecektir. Yüzyıllar önce Avrupa'da doğduğu iddia edilen bir efsaneye göre, Ommi adı verilen yaratıklar ülkelerin yönetimini ele geçirir ve genel anlamıyla dünyanın gelişmişlik seviyesini ortalamada tutmayı amaçlar.

Çoğu zaman gericilik, baskı ve korkuyla iyi gidişata ket vurup bir ülkenin diğerlerinden fazlaca önde olmasına karşı çıkan Ommi'ler, neredeyse bir asra yakındır görülmemiştir. Tespit edildikleri son yer Almanya olmakla birlikte bir yıl öncesine dek isimleri Ommi olarak değil, Hayalbaz olarak bilinirdi. Bir ülkenin başına gelmesinden korkacağı en kötü hurafeydi Hayalbaz'lar. Bir grup kara vücut halinde gezer, darbeyle başa gelmedikleri dönemlerde sırta kadem basarlardı. Gecenin karanlığından daha keskin, simsiyah vücutlarının ardında bir insan mı, yahut korkutucu bir canavar mı olduğunu ise kimse bil-

mezdi. Kan dondurucu uğultular eğliğinde yaparlardı konuşmalarını fakat dudakları oynamazdı. Gözlerinden ise sanki küçük birer ampul yerleştirilmişesine sert bir ışık huzmesi yayılırdı. Kıp kırmızı, baş döndürücü bir parlaklık... Birbiriyle çelişen, akıllamaz davranışların yanı sıra halkın huzurunu bozacak bir baskı kurarlardı ülkede. Elbette tarihte daha önce de ülkelerin kimi zaman çağın gerisine düştükleri, kimi zaman yükseldikleri görülmüştü fakat Hayalbaz'lar bir ülkeyi ele geçirmeye karar verdiklerinde, artık o ülkede ne bir nebze olsun yenilik ne de huzurlu bir gün görebilirdiniz.

Pekâlâ, daha önce Hayalbaz'lara karşı koymaya çalışan ülkeler oldu. Ayaklanan, hakkını arayan vatandaşlar; bu yaşananları kabullenemeyen yurttaşlar... Ancak ne yazık ki henüz onlara karşı koyulabilecek bir güce erişilmedi. En son bundan neredeyse yetmiş yıl önce Alman halkı ayaklanmış, beraberinde de büyük bir katliama kurban gitmişti. O günden bu yana Hayalbaz'lar hiç görülmemiş olsalar da tarihi kayıtların çok eskileri işaret ettiği dönemlerde ayaklanan halkların olağanüstü doğal afetlerle yüzleştiği bile görülmüştü. Hatta Asya sınırlarındaki bir ülkede nüfusun yüzde seksen  hem kbuslar sebebiy-

le hem de uykusuzluk şikâyetiyle hastanelere doluşmuş ve bir dönem kayıtlara "Kâbus Hastalığı" ibaresi eklenmişti. Bir zaman sonra insanlar, Hayalbaz'lara karşı koyamayacakları gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı ve bunlar tarihten bu yana ülkenizin başına gelmemesi için yalnızca umut edebileceğiniz bir vakaya dönüştü.

Gel gelelim, bir asra yakındır görülmeyen Hayalbaz'ların tekrardan ortaya çıkmış olabileceğine dair dedikodular dünyanın genelini kasıp kavurur durumda. Geçtiğimiz yıl vaka izleri Omm adı verilen küçük bir ülkede görülmeye başladı. Neredeyse komşusu

Türkiye'nin İstanbul'una denk büyüklükte yüzölçümüne sahip olan bu ülkede bir yıldır baskı kol geziyor. İlk adım sokağa çıkma yasası ilan edilerek başladı. Üç ay boyunca evlerinden adım atmayan insanlar her gün teftişe tabi tutuldu. Bu esnada yeni bir anayasa düzenlendi ve ülkenin dört bir yanında hapishaneler inşa edildi. Yeraltında olduğu iddia edilen bu hapishaneleri bugün bile kimse gözleriyle görmedi. Elbette içindeki gençler hariç...

Omm'da yaklaşık bir yıldır ülkenin gelişimini sağlayacak her türlü girişim yasak. Yeni bir yazı yayımlamaktan bir spor dalında yarışmalara katılmaya, şarkı sözleri üretmekten başka

lkelerde yayımlanmış yeni kitapları okumaya kadar... Bunlardan herhangi birini yahut türevlerini yaptığınız takdirde ise başınıza gelecek şey çok basit: Yasaklanmak. Günlük olarak gazetelerde yasaklanan gençlerin haberleri yayımlanıyor ve üç aylık yasak esnasında kurulan hapis-hanelere gtrlyorlar. Evet, yalnızca gençlerden bahsediyorum çünkü tarihten bu yana ilk kez görülen bir olay Omm'da yaşıyor. Omm hükümeti ve halkın yetişkin bireyleri, genellikle kurdukları baskı ve yaratıkları korku sayesinde itaat gören Hayalbaz'ları hem benimsiyor hem de destekliyor. ocuğu yasaklanan ailelerden birinin, "Yapma-

ması gerektiği açıkça kanunda yazıyor. Çocuğum da olsa cezasını çekecek," şeklinde verdiği röportaj ülkenin iler acısı durumunu gözler önüne serer vaziyette. Dünya Omm için endişeli ancak hiçbir ülke duruma müdahale etmek istemiyor çünkü hepsi Hayalbaz'lardan korkuyor. Bu kez yalnızca darbeyle yönetimi ele geçirmelerinden değil, Omm'da olduğu gibi halkın zihnini de bulandırmalarından... İşte bu yüzden onlara artık Hayalbaz'dan ziyade Ommi diyorlar.

Omm'a ait olanlar...

Baran, U. (2004). Uzman Araştırmacı, *Perdenin Arkası* dergisi.

KIRIK TESTİ

Küçük denizlerin büyük ruhlar taşıdığını söylerler.

Dalgaların arasında kaybolup gidecek hikâyelerin kumsaldaki küçük taşlara tutunduğunu ve suyun kıyıya her çarpışıyla beraber söylenecek sözlerin uzaklara götürüldüğünü... Sizin sonsuza uzandığını düşündüğünüz denizde aslında o kadar çok ruh boğulur ki. Sessiz, çaresiz ve kimsesiz bir cinayet masasıdır ve faili de meçhuldür.

Deniz bir bakıma fazlasıyla suçludur ve aynı zamanda tüm ölü hikâyelerin de yurdudur.

Yaklaşık on dakika önce önümüzde süzülen denizin ölü ruhlarından biri olmayı öyle çok istiyordum ki. Kızgın dalgaların beni bir tutuşta alıp götürmesini; ya da zamanın kumlara karışıp geriye akabilmesini... Bundan yaklaşık on altı dakika önce söylemiş olduklarımın ağzımdan çıkmamasını şimdi öyle delice arzuluyordum ki.

Ve elimden kaçıktan başka hiçbir şey gelmiyordu.

Düşünceler zihnimin tükenmez köşelerini doldururken Mi-

ren'in ufacık ellerini hiç bırakmadan koşmaya devam ettim. Bazı şeyleri içgüdüsel olarak, ufkun sonunda ne olduğunu göremeden yapardınız. Bacaklarım sanki daha bugün koşmayı öğrenmişlerdi. Sanki bugün hayatımda ilk kez gökyüzünü görmüştüm ve bundan sonra göreceklerim anlamını yitirmiş simsiyah toz bulutlarından başka bir şey olmayacaktı.

"Miren nefesini tut!"

İronik. Tam on altı dakika önce de ona aynı şeyi söylemiştim.

Küçük fakat olgun benliği tekrardan ne diyorsam onu yaptı ve derin bir nefesle birlikte ayaklarımız yerden kesildi. Beraberimizde birkaç taşı da yuvarlayarak saniyeler içinde denizin sularına çarptık. Hiçliğin ortasında, yerden dört-beş metre yüksek bir kayalıktan atlamıştık. Bu koca taş içinde bulduğumuz suları ve bizi bir kalkan gibi olay yerinden saklayıp koruyacaktı sanki. Ben dalgalarla boğuşmayı bitirememişken Miren kollarımdan tutarak beni yüzeye çekti. Birkaç saniyem derin derin soluk almakla geçti ve ciğerim parçalanırcasına öksürdüm.

"Amber çok korkuyorum," diyerek sarstı beni içinde bulunduğum durumu görmezden gelerek.

Büzülen dudakları ve ağlayan titrek sesiyle kendime gelmek zorunda kaldım. Tir tir titriyordu ancak bunun soğuktan olmadığı besbelliydi.

"Korkma, bir şey olmayacak," dedim ona kendimden emin bir şekilde. "Sana zarar gelmesine izin vermem."

"Ağlıyorsun." Uzanıp gözyaşlarımı sildi. Kahretsin ki gerçekten ağlıyordum, oysa ağlamak yeterli gelmiyordu. Kalbimin çarpıntısı sanki bütün vücudumda yankılanıyordu.

Ödüm kopuyordu.

“Miren gel, yüzmemiz lazım,” dedim telaşla ve onu çekiştirmeye başladım. Bu çocuğa zarar gelecek olursa nasıl kendimi affederdim? Sekiz yaşındaki bir çocuk, hükümetin onu koyacağı kim bilir nasıl bir nezarethanede hayatını ne şekilde sürdürürdü? Omm bu sefer bunu yapamayacaktı. Omm hepimizden çok fazla şey götürmüştü ki bunların başında özgürlüğümüz geliyordu fakat bu çocuk onlardan biri olmayacaktı.

Miren yolunu kaybetmiş bir balık gibi yüzmeye devam ediyordu. Gerçi onu pek çok açıdan bir balığa benzetirdim çünkü bebekliğinden beri hayatı denizlerde geçmişti. Annesi o henüz iki yaşındayken vefat etmişti ve o gün bugündür babasıyla beraber küçük teknelerinde yaşıyorlardı. O, denizin ellerinde büyüttüğü bir çocuktu fakat şimdiki hali biraz farklıydı. Ne dersem onu yapıyor, korkuyla tir tir titreyip ağlıyor, asil asil suda süzülmekten ziyade kıyıya varabilmek için çırpınıyordu.

“Miren, sakın durma.”

Dakikalarca attığımız kulaçların sonucunda nihayet kıyı göründü ve birkaç tüketici kulacın ardından kendimizi bir çırpıda kumlara attık. Nefesim kesilmişti. Parmak uçlarım buruş buruş olmuştu ve gözüme o kadar çok su kaçmıştı ki etrafı epey bulanık görüyordum. Kendimi toparlamaya çalıştım. Vücudumdaki ağrıları görmezden gelmeye çabalarken ayağa kalkıp Miren’e doğru yürüdüm ve eğilip güzel yüzünü okşadım.

“Amber?”

“Efendim...” Sesim titriyordu. Tüm vücudum bu çocuk için titremekten beter oluyordu.

“Amber gitmek istemiyorum.” Boynuma sarılmaya yeltendi ve yüzünü saçlarımın arasına gömdü. İçimin daha önce

böyle bir yangınla kasılıp kavrulabileceğini hiç bilmiyordum. Çocuk vücudu kollarımın arasında ufacık kalmıştı.

“Ben, sen ne dediysen onu yaptım,” dedi sarılmaya devam ederken. “Çakıl rekor kırdığımı söyledi. Rekor kırmak istememiştim. Biliyorsun, değil mi Amber?”

Çakıl yalancı herifin tekiydi. Yalan söylüyordu. Evet, mutlaka yalan söylüyor, bizi korkutmak için yapıyordu.

“O yalan söylüyor,” diye söze girdim sinirle. Güzel yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Çakıl herkesin kendisi gibi çaresiz olmasını istiyor ve bizi korkutmaya çalışıyor.”

“O zaman neden kaçıyoruz?”

Yüzüme uzun uzun baktı. Hiçbir kelime çıkmadı ağzımdan. Boğazım söyleyebileceğim tüm aldatmacalarla birikti ama taşmadı. Ve Miren’in karşısında kendimi bir yetiştikinden en uzak yerde hissettim. Omm bize küçüklüğümüzde yetiştik olmayı öğretirdi. Yetişkinler ağlamazdı. Yetişkinler tüm çocukların gelişimini önemserdi ve onların sapkınlara dönüşmemesini sağlardı.

Yetişkinler Omm’da daha fazla “sapkın genç” bulunmasına mal olmazdı.

Aman Allah’ım ben bu çocuğa ne yapmıştım!

“Miren, ben...”

Tek bir şey daha söyleyemedim arkamızdan Omm’un arabalarının sirenlerini duyduk. Gelmişlerdi, bizi bulmuşlardı. *Hayır, hayır, hayır...* Bizi bulamazlardı.

“Miren, koş.”

Kilitlenip kalmış bir biçimde karşımda dikilmiş yüzüme bakıyordu. Saçları düğüm düğüm olmuş, mayosu kirlenmiş, yanağının bemen üzerinde bir yara izi oluşmuştu.

“Miren, koşsana!” diye bağırdım tekrardan, bir yandan

onu kollarından çekiştiriyordum. Fakat bu çocuk sanki yere mihlanmış gibi kumların üzerinde dikilmeye devam ediyordu. Bu kez hareket etmeyeceğini anladığımda bir hışımla kucakladım onu. Küçük olmasına küçüktü ama vücudu yine de çok ağırdı. Becerebildiğim kadar hızlı koşmaya gayret ettim.

İnsanın çaresi kalmadığında edindiği bir güç vardı. O nereden geldiği bilinmez güç öyle bir dirayet veriyordu ki size, bir an için dünya karşınıza dikilse yıkılmazsınız zannediyordunuz.

Oysa şimdi yıkılmamak için hızla kaçmamız gerekiyordu.

Ben koşmaya devam ederken Miren gözlerini kapatıp kollarını boynuma doladı. Gözyaşlarım gözlerimde bir türlü durmuyordu. Kollarımdaki bu küçük çocuğu almak, göğsüme bastırmak ve onu orada saklamak istiyordum. Ruhumdan bir ev dikmek, gözümdeki yaşlarla bir deniz yaratmak, çocuk hayatını orada sürdürmesine izin vermek istiyordum. Çok korkuyordum. Onun için ben de çok korkuyordum. Sanki şuracıkta sular beni boğuyordu da nefes almaya devam ediyordum. Sekiz yaşındaydı. Elleri, gözleri, düşünceleri... Ne yaptığının farkında değil miydi? Henüz genç bile olmamıştı. Oysa sapkın olan, nankörlük eden biz gençlerdik. Eğer gelişirse hükümetin foyalarını ortaya çıkaracağından korkmaları gereken kişiler gençlerdi. Yasaklanması gereken bendim. Ona *nefesini tut*, demiştim. *Seninle bir oyun oynayacağız, ne kadar tutabiliyorsan nefesini tut ve ben de sana dondurma alayım.*

Kendimi evren başımdan aşağı yıkılana dek affetmeyecektim.

“Amber yasaklanacağım.”

Cevap vermedim. Yalnızca kaçmaya çalışıyordum.

“Babama kötü bir şey yapmadığımı söylersin, değil mi?”

Ayağım bir taşa takılınca Miren’le beraber yere kapaklandık. Yüzümü başka bir taş parçası sıyırdı ve kanamaya başladı. Hıçkırarak yüzümdeki kanı sildim. Canım çok acıyordu.

Miren uzanıp yanağımdaki kana dokundu, ardından yanaklarımı öptü. Şimdi bunların sırası değildi. Omm arabalarının sirenleri çok yaklaşmıştı. Eğer şimdi harekete geçmezsek onu alıp götürürlerdi.

Küçük bedenini tekrardan kucaklamaya çalıştım ancak bana izin vermedi.

“Çok yaklaştılar,” dedi gülümseyerek.

“Seni Kuklalar’ın mağarasına götüreceğim,” diye söze giriştim ayaklanarak. Kucaklamamı istemiyorsa öyle ya da böyle koşacaktı. “Orada bizi bulamazlar. Hiç kimse bizi bulamaz.”

“Kaçmak istemiyorum ki.” Bir süre gözündeki yaşlar yanaklarında asılı kalırken gözleriyle etrafı taradı. Ardından her ne arıyorsa bulmuş olmalıydı ki yerden bir çiçek kopartıp bana uzattı. Ne yapıyordu böyle? Durumun ciddiyetini kavraması için büyük olmasına gerek yoktu. Gitmemiz gerekiyordu, niçin anlamıyordu?

“Ben yanlış bir şey yapmadım,” dedi tekrardan. Çiçeği umursamadan avuçlarıyla yumruk yaptığım ellerimi tuttu. “Suçlular kaçır. Kaçmak en basitinden Çakıl’ın işi. Ayrıca sen beni hep anlarsın, Amber. Beni şimdi de anlasana.”

Arabalar bu kez ağaçların arasından göründü. Görevliler araçlarından çıkıp bize doğru koşmaya başladılar.

“Miren, özür dilerim.” Önünde diz çöküp çaresizce avuçlarını öptüm. “Çok, çok... Kendimi asla affetmeyeceğim, çok özür dilerim.”

Ağladı. Ama öyle gururlu ağladı ki tüm denizler gözyaşlarını kısılandı.

“Korkmuyorum,” dedi başını dik tutmaya çabalayarak. “Orada benim gibi bir sürü çocuk olacak.”

İşte sorun da buydu ya. Bu ülkenin sorunu... Orada bir sürü çocuk vardı. Parmaklıkların ardında, suçunu bile algılayamayan binlerce çocuk... O çocukların orada olmasını sorgulamayan aileler... Aslında Omm’un tam da yetiştirmek istediği toplum buydu. Hepimizin aptal gibi yetişmesini istiyorlardı ki uydurdıkları zırvalıkları sorgulamayalım. Miren’in bunu anlamaması gerekirdi. Miren dahil bu ülkedeki hiçbir çocuğun bunları konuşabilecek bilgisinin olmaması gerekirdi ancak insan gerçekten de bu ülkede çocukluktan yetişkinliğe erken terfi ediyordu.

“Teslim ol!” diye bağırdı arkamızdan gelen bir görevli. Diğerleri de ellerindeki tabancalarla bize yaklaşmaya başladılar. Artık ellerini uzatsalar yakalayacakları kadar yakındık.

“Hayır,” diye sayıkladım istemsizce. Miren’in üstüne kapanarak onu saklamaya çalıştım. “Yalvarırım onu almayın.”

Görevliler silahsız olduğumuzu fark etmiş olacaktı ki bu kez korkusuzca üzerimize yürüdüler. Miren’in çocuk vücuduna asılarak onu benden koparmaya çalıştılar. Yapabildiğim kadar sıkı sarmaya çalıştım onu.

“Bırakın!” diye bağırdım gücümün yettiği kadar. “Bırak!”

Bu kez tekmelerle, yumruklarla onun üzerine kurduğum kalkanı kırmaya çalıştılar. Kaç posta dayak yedim bilmiyordum. Sırtım bir süre sonra acıyı hissetmez hale geldi. Yine de acıyla haykırmama engel olamadım. Kemiklerim kırılırcasına keskindi hissettiğim ağrı. Bir süre sonra dayanamadım, güçlerine karşı koyamadım ve vücudum yere yığıldı. Miren’in adımı bağırdığını duydum ama görevliler çoktan onu pis ellerinin arasına almışlardı. Bağırmaya yeltendim ancak

dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmadı. Bilincimi kaybedecek gibiydim.

Görevlilerden biri onu simsiyah saçlarından tutarak sürüklemeye çalıştı. Vücudu kontrolsüz bir kum torbası gibi ağaçlara çarpıyor, savruluyordu. Ağlayarak acıyla haykırdı. Onun iç burkucu sesiyle sanki insanlığımın her bir parçası un ufak oluyormuş gibi hissettim. Bir öbürü vücudunda gezdirdi ellerini. Yanaklarını sıktılar. Gözle görülür yaralar oluşuncaya dek dövdüler onu. Sesimi çıkartamadım. Çığlık çığlığa bağırdım ama sesimi duyuramadım.

Miren'i Omm'un kırmızı arabalarına bindirdiler ve şehrin içine doğru yol almaya başladılar.

Halka bir sapkından daha kurtulduklarını göstereceklerdi. Masum bir çocuktan...

SÖNÜN BAŞLANGICI

Bir varmış bir yokmuş. Birileri dağlardan yuvarlanmış, öbürleri çayırlardan koşmuş. Bu diyarda büyükler çokmuş ama hiç mi hiç yetişkin yokmuş. Üç dağ varmış çocuklara, üç dağın önünde üç dikili anıt; çayırlar sadece rüyalardaymış. Şayet okumayı bilselerdi görecekları de bir hayli açılmış:

“Sorumluluklar yetişkinler içindir” yazarmış dikilitaşlarda.
Ne yazık...

Bu diyarda yetişkinlerin adı “büyük” değil, çocukmuş.

Saçlarını iki yanında atkuyruğu yapmış, pembe çiçekli mayosuyla ve insanların bakışlarına maruz kalmamak adına altına geçirdiği kot şortuyla seke seke yürüyen küçük Miren'im kayaları görür görmez elimi bıraktı. Babası Aksel Amca her ne kadar okumayı kızına küçük yaşlardan beri öğretmeye çalışsa da o ancak şimdi, sekiz yaşına bastığında öğrenebilmişti. Kayalardaki yazıyı heceleyerek, bir nebze de tiye alarak okudu. Okumayı geç sökmesine bakmayın, yaşlılarına nazaran epey akıllıydı.

“Hani ben hiç yetişkin göremiyorum?” dedim Miren'e, bir

yandan ona yetişmeye çalışıyordum... “Böyle önden koşmaya devam edersen yetişkinlerden birine dönüşmem de an meselesi ama!”

Ayağı kumsaldaki taşlardan birine takıldı. Az daha yüzüstü yere kapaklanıyordu fakat toparlayarak koşmaya devam etti. Aradaki mesafenin açılmasına çok izin vermeden bu kez yüzünü bana döndürdü ve geri geri gitmeye başladı.

“Amber, babama söylemezsin değil mi?”

“Seni kumsala getirdiğimi mi?”

Kıkırdayarak onaylayan bir tavırla başını salladı. Deniz, Miren’in eviydi. Bu yüzden mahalledeki pek çok çocukla iletişimi yoktu. Sanırım sadece benimle konuşmayı seviyordu ki ben de bu durumdan bir hayli mutluydum. Tükenmek bilmeyen bir enerjisi ve uçları seçilemeyen bir hayal gücü vardı. Babası Aksel Amca onu ne zaman bana emanet etse diğer çocukların yanına götürdüğümü, arkadaş edinmesine yardımcı olduğumu düşünürdü.

Pekâlâ, doğrusu hiç de öyle yapmıyordum.

“Baban seni yine denize getirdiğimi dıysa beni sonsuza dek evinizden yasaklar, hanımefendi.”

Koşarak ona yetişmeye çalıştım. O ise gülmeye ve kumların el verdiğiince koşmaya devam etti. Ta ki dalgaların ufak ayaklarını gıdıklayabileceği denize yaklaşıp kadar.

“Girebilir miyim, Amber?”

Öylesine izin istiyordu. Bu çocuk denizin ta kendisi sayılırdı.

“Gir bakalım. Çok uzaklaşma, Kayıp Balık Nemo,” dedim ben de öylesine uyarıda bulunmak için. Yetişkin içgüdüğü...

Kayalara sırtımı yaslayıp çarşaf gibi serilmiş denizi izlemeye koyuldum. Bugün yaprak kımıldamıyordu. Sular adeta

*uslu bir çocuk gibi durgunca, ışığın yüzeyde yarattığı göz ka-
maştırıcı manzarayla beraber ışıldıyordu. Alabildiğine uzanan
görüntüsü öyle huzur veriyordu ki insanın gönlüne... Sanki ele
avuca sığmaz umutlarımızın hepsini sahiplenmişti. Buradayım,
diyordu sanki oradan bir ses. "Akıl erdiremeyeceğiniz sonsüz-
luklara, gözlerinizin göremeyeceği derinliklere uzanıyorum.
Ve siz tek bir beden, kıyıda öylece bekliyorsunuz."*

Kim bilir hangi dalgayı...

*Miren'in neşe dolu kahkahaları kulaklarıma vardığında
bu kez yalnız ona odaklandım. Öyle çok eğleniyordu ki, dı-
şarıdan bakan bir göz onun ilk defa deniz gördüğünü sanırdı.
Etrafa sular fırlatıyor, en dibe dalıp çeşitli taşlar çıkarıyor,
uzaklara açılıp geri geliyordu. Onu izlediğimi fark edince kuş
gibi çırpınarak el sallamaya başladı.*

"Amber! Gelsene, Amber!"

*En azından ağzından seçebildiğim sözcükler bunlardı.
Bu çocukta insanı keyiflendiren bir enerji vardı. Oturduğum
yerden doğrulup elbisemi çıkardım. Yavaş yavaş ayaklarımı
denizin dostane sularına sokmaya başladım. Miren'in aksine
ben bir çırpıda suya dalabilen tiplerden değildim. Tam tersi
su bel hizasına gelene dek kılı kırk yaran insanlardandım.*

*"Ha ha ha ha! Korkak. Atlasana suya!" diye bağırdı di-
kenlerini çıkarmış kaktüs gibi bekleyen vücudumu görünce.*

"Korkak, öyle mi?"

*Dişlerimi sıkıp kendimi suyun serinliğine bıraktım ve Mi-
ren sevinç çığlıkları atarken ona doğru yüzmeye başladım.
Yakalamama izin vermese bunu asla yapamazdım tabii. Yanı-
na yaklaşıp bileklerinden tuttuğum gibi onu kendime çektim
ve etrafımda döndürdüm. Dönüşümüzle beraber vücudunu
bir o yana, bir bu yana sallayarak etrafa sular sıçrattı.*

İPİ KOPUK KUKLALAR

"Yarış yapalım mı?" Suratına yerleştirdiği muzip gülümseme çok komikti.

"Ben denizde yaşamıyorum, biliyorsun değil mi?"

"Evet ama sen de benden on yaş büyüksün." Boynunu büktü. "Bu bir avantaj sayılmaz mı?"

Yalancıkdan düşünüyormuş gibi yaptım.

"Tamam, hadi o sayılır ama yüzme yarışı yapmak için yaşıyım," dedim onun yerine kıkırdayarak.

"Nefes tutma?"

Hangi yarışı yaparsak yapalım bu çocuk beni ikiye katlardı.

"Tamam. Küçük bir teklifim var."

Merakla yüzüme bakmaya başladı ve sessizce dudaklarından dökülecekleri bekledi.

"Zaten beni yeneceksin. Eğer beni etkileyecek bir performans sergilersen sana dondurma ısmarlarım ve sen kazanmış olursun. Eğer beni etkileyemezsen de bir hafta boyunca denize değil babanın gitmeni istediği yerlere gideriz. Nasıl?"

"Ya of!"

"Hadi ama! Oyun oynuyoruz. Ne kadar nefesini tutabiliyorsan tut, bak kazanırsan dondurma alacağım."

Miren nefesini tuttu. Zamanın üzerimde ağırlaşacağı kadar uzun süre nefesini tuttu.

Tuttu.

Tuttu.

Tuttu...

Çakıl geldi. Yalancı, düzenbaz Çakıl...

"Amber," dedi Miren'i işaret ederek. "O kaç dakikadır suda?"

Ona yaklaşık altı dakikadır suda olduğunu söyledim.

Söyler söylemez zaman üzerimizde ağırlaşıp boğazımızı saran kara bir ele dönüştü.

"Rekor kırdı," dedi Çakıl. Kaçak kitap yayıncısı... O böyle şeyleri bilir...

Omm buna müsaade etmezdi.

Dalgalar birden yükseldi ve kocaman bir yüze dönüştü. Miren'imın yüzüne...

Üzerime doğru gelecek gibi oldu ve dört bir yanda çığlıklar yükseldi.

"Senin suçun!"

Kan ter içinde irkilerek yattığım yerde doğrulttum vücudumu. Soluk alış verişim odamda hayata dair olan tek izdi. Öyle ki, sanki bu oda iki gecedir üstü açık mezardan başka bir şey değildi. Tarihte mal varlıklarıyla beraber gömülen yöneticiler gibi tüm düşüncelerimle birlikte içime gömülüp kalmıştım. Miren aklımdan çıkmıyordu. Miren iki gecedir gözümü kapattığım; ağzıma bir lokma atacak olduğum, sustuğum, konuştuğum, kustuğum her anda tam karşımdaydı ve söylediği tek bir şey vardı:

"Senin suçun."

Kalkıp el çabukluğuyla okul formamı giydim. Onunla buluşmama daha bir saat vardı ancak burada böyle eli kolu bağlı beklemek, sonu hiç gelmeyecek kara bulutlu bir gökyüzünde uçmak gibiydi. Telefonumu alıp mesaj attım.

AMBER EDİN 08.20

Evden çıkıyorum. Bana bir iyilik yap ve orada ol.

Ardından hiç zaman kaybetmeden kendimi sokağa attım. Nihayetinde yılın en sevdiğim zamanındaydık. Havada

yaramaz bir esinti parmaklarını gıdıklardı insanın kasım ayı geldiğinde. Bir ürpertiyle beraber teninden içeri girer, hangi hırkaysa üstüne geçirdiğin ona daha çok sokulmana sebep olurdu. Kışın öncesinde gelen küçük bir posta güvercini gibi. İçini soğutmakla ruhunu ısıtmak arasında bir cambaz ipi gibi.

Bugünse hava soğuğa daha yakındı. Şehirde kışlık kıyafetler dolaplara yerleştirilmeye başlamıştı. Omm coğrafi olarak Türkiye ve İtalya'nın arasında bir yerde kalır ve daha çok Akdeniz iklimini yaşırdı ama kış yağmurları ortalığın soğuktan kasıp kavrulmasına pek de engel olamazdı. Omm'un insanları da sanki bu soğuğa karşı koyabilirlermiş gibi kat kat giyinir, hazırlık yaparlardı. Sanki her yıl binlerce insan soğuktan donarak ölmüyormuş gibi. Zaten herhangi bir şeye karşı koyabilme iradeleri olsaydı Aksel Amca her gün kıyıda tuttuğu teknesiyle denizin sonsuzluğuna kaçmış olmazdı. Ve ben de ıssız bir ormanlık yolda akılsızın tekiyle buluşmaya gidiyor olmazdım. Belki de bu yürek titreten kasım ayında yazmak istediğim tek şey üzerine rujumla öpücük konduracağım aşk şiirleri olurdu.

“İşte bu yüzden leş gibidir buralar...”

Eh, nihayetinde buradaydım. Normalde otomobillerin geçeceği yoldan sanki dünyada bir tek ben kalmışım gibi seke seke yürüyordum. Adımlarım haricinde duyduğum tek ses yolun iki yanında uzanan ağaçların birbirine çarpan dal hışırtılarıydı. Bazen birkaç sincap otların arasından görünüyor, ardından hiç zaman kaybetmeden aralarında döndürdükleri kovalamacaya devam ediyorlardı.

“İyi ve güzel kadınlar hep ağlar...”

Etrafımdaki tek kıpırtının sincapların koşuşturmasına ait olmadığını fark ettiğimde bir süre durup öylece olduğum yer-

de dikildim. Az önce dünya yansa umurumda olmazdı ancak tam şu an ensemde bir kıpırtı hissediyordum. Sanki hemen dibimde birileri, elini uzatsa yakalayacakmış kadar yakındı. İssiz ormanlar insanın aklıyla oynardı. Gerçi bu zamanlarda insanın aklıyla oynayan pek çok şey vardı.

“Zor be kadın, ama sen dur bakal...”

Bir hışımla formamın üstüne giydiğim lacivert yün ceke-timin cebinden telefonumu çıkartıp şarkıyı kapattım. Bugün “İkiye On Kala” dinlemek için mükemmel bir gün değildi. Zaten dünyanın geri kalanının aşına olduğu pek çok müzi-ğe biz kolay kolay erişemez, dinleyemezdik de. Bin bir tür-lü yola başvurmamız, sesini gizliden gizliye kulaklarımızda yankılatmamız gerekirdi. Anlaşılan keyifli bir müzik dinle-yebilmek, Omm’da geçirdiğimiz yılların yanı sıra bugün hiç mi hiç mümkün olmayacaktı. Öte yandan ıssız bir ormanda onunla buluşmak için ise hiçbir zaman mükemmel bir gün değildi fakat Omm’da yaşamak bazen bunu gerektiriyordu.

“Eğer orada, ağaçların arasına bir yere saklandıysan ye-min olsun canına okurum, duydun mu?” diye bağırdım.

Alay etmek istercesine ağaçların derinliklerinden birkaç hışırtı daha duyuldu, hemen ardından biraz daha ilerisinde ve biraz daha ilerisinde... Afallayarak sesi takip etmeye çalış-tım. *Önce sağ, sonra sol... Bir bakmışsın arkanda bir yerden bir ses daha geliyor.* Ardından kafa karışıklığım yetmezmiş gibi bir de ayaklarımın ucuna bir taş fırlatıldı ve irkilerek geri çekildim. Avucumun içi kadar büyük, gri bir taş. Tam onun yapacağı türden bir işti. Kafa karıştırmayı severdi, insan ak-lıyla oynamaya bayılırdı ve özellikle de işiniz düştüğünde takındığı ukala bir tavır vardı ki, onu bir kaşık suda boğmak isterdiniz.

Eğilip taşı elime aldım. Ucuna bir meşe ağacı yaprağına sarılmış küçük bir not bağlanmıştı. Dikkatle ipi çözüp notu okumaya başladım. Tahmin ettiğim gibi: Ondandı.

"@mm'daki lek yazar sen değilsin, çiçeğim."

"Çakıl... Geri zekâlı."

Notu tekrardan taşa bağlayıp ormanın içine doğru fırlattım. Hemen ardından da kendim ağaçların arasına daldım. Yemin olsundu ki buraya bir daha gelmeyecektim. Bir daha ne olursa olsun ona işim düşmeyecekti.

"Oyun oynamaya devam edersen diğer yazarlarla buluşmana geç kalacaksın!" diye bağırdım onu iğneleyerek.

Lafımı bitirir bitirmez arkamdan bir elin enleme yapışması bir oldu. Kelimenin tam anlamıyla neye uğradığımı şaşırdım. Kendimi savunmama fırsat kalmadan kollarımı arkada birleştirip geriye doğru bükü. Acıyla bağırdım. Ellerimi bırakmadan kulağıma doğru eğildi. Dün akşam yediği etin kokusunu sanki tüm vücudumda hissedebiliyordum.

"Amber en yakın zamanda kendini savunmayı öğren," diye söze girdi Çakıl. Ellerimi bir kez daha çekiştirince canımın çok daha fazla yanmasına sebep oldu. Sırf onu mutlu etmemek adına bir tepki vermemek için epey çaba sarf ettim, o ise sözlerine devam etti. "Bu dünya iğrenç bir yer."

Ellerimi iterek bıraktı. Hışımla yüzümü ona döndürdüm. Az önce kendimi savunamamış olmak içimde korkulası bir sinire yol açıyordu. Oysa o benim aksime oldukça keyifli görünüyor, ağzı kulaklarına varana dek sırtıyordu. Onda tam anlamıyla tiksindirici bir şeyler vardı. Pek çok şey...

"Dünyadan daha büyük dertlerimiz var." Takındığı pis gülümsemeyi taklit etmeye çalışarak ona bir adım daha yaklaş-

tım. “Ayrıca bir daha bana nasıl selam vereceğin hakkında iki kere düşün.”

“Yoksa?”

Yoksa, diye sormaya cesaret edebilmesi keyiflendiriciydi. Ne kadar cesur olursa cevabını aldığında o kadar yüzü morarıyordu. Telefonumu elime alıp fotoğraf galerime girdim. Şifreli albümdeydi. Bir tanecik fotoğraf...

“Bu sattığın kitap...” dedim mırıldanarak.

Telefonu ona doğru çevirdim.

“... tahminimce Montaigne’in *Denemeler*’i falan değil. Stefan Zweig’in *Satranç*’ı ya da Omm’un satmana izin vereceği, en az yirmi yıl önce yazılmış herhangi bir kitap?”

Sıktığı dişlerini sanki şimdiden görebiliyordum. Önce yüzüme, sonra gösterdiğim fotoğrafa, ardından da tekrar bana baktı. İşe yarayacağını bilse üzerime saldırırdı. O fotoğrafı yedeklemeden buraya gelecek kadar aptal olmadığımı da biliyordu belli ki, bu yüzden yalnızca gerim gerim gerilmekle yetindi. O kitap yeni yazılmıştı. Yüzyıllar önce, artık telif hakları bile konuşulmayan bir yazar tarafından değil, “toplum düzenini değiştirebilecek” kanlı canlı bir yazar tarafından. Omm’un yetkilileri bu fotoğrafı görse Çakıl’ın başına gelebilecek en masum şey yasaklanmak olurdu.

“Ne istiyorsun?”

Çok basitti. Aslında bu buluşmayı kabul ettiğinden beri ne istediğimi biliyor olmalıydı.

“Miren’in başına geleni onlara misliyle ödetmek istiyorum.”

Sinirli yüzüne dalga geçer gibi bir ifade yayıldı. Düz, sarı renkli, terden alnına yapışmış saçlarını eliyle geriye yatırdı.

“Peki bu intikam operasyonuna bir kitap yayıncısı olarak

nasıl yardım etmemi bekliyorsun, çiçeğim? Bir fetva da benim yayımlayayım?”

“Yazdığım yazıyı yayımla.”

Uzun uzun gözlerime baktı. Bunun nasıl bir aptallık olduğunu sorguluyordu kanımca. Nasıl böyle bir tehlikeye kendimi atabileceğimi... Ancak hemen sonra kahkahalarla gülmeye başladı ve her şey daha da anlaşılmaz, bir o kadar da sinir bozucu bir hale büründü.

“Sonra dünyayı değiştirmiş mi olacaksın? Amber Edin.... Omm’u yıktı! Yazdığı bir yazıyla,” diyerek kıkırdamaya başladı. Saçlarıyla bir o kadar tezat duran siyah gözleri bir büyüüp bir küçülüyordu. “Artık hiçbir çocuk tehlikede değil!”

Alkışlayarak etrafında döndü. Bu çocuk çok fena sinirimi bozuyordu. Eğer gözlerimden ateş saçabilecek olsaydım tam şu an yapardım. *Eğer vicdan sahibi biri olmasaydım onu tam burada öldürürdüm.* Asıl bu düzeni değiştirmeye adım atacak cesareti olmayan kendisiydi. Delilercesine korktuğu her bir zerresinde yankılanıyordu. Üstelik bu korkusu aynı zamanda öyle yürek sızlatıcıydı ki acısını benden çıkarıyordu. Benim tepki gösterecek olmam dalga geçilecek bir şeydi çünkü ayısını yapacak gücü asla kendinde bulamazdı.

“Amber, bak dinle.” Daha fazla konuşmama fırsat tanımadan söze girişti. Bir anda yüzünü oldukça ciddi bir ifade kaplamıştı. Doğrusu alışılmadık bir durumdu bu. “Bu durum senin sandığından, hayal edebileceğinden daha ciddi. O gün neler yaşandığını hatırlamıyor musun? Miren’i nasıl alıp götürdüklerini? Bana bizzat sen anlattın.”

Kabullenmek istemeyerek kafamı salladım. “Miren sadece sekiz yaşındaydı. Ne yaptığını bile bilmiyordu.” Derin bir nefes aldım, oysa öyle hissediyordum ki ciğerlerim buna hiç

de istekli değildi. “Ben bunu bir amaç için yapıyor olacağım. Yeterince susmadık mı, Çakıl?”

“Konuştukların bir yere varmayacaksa çığlık atmak aptallıktır.” Sinirlenmiş görünüyordu. “Biliyorum, o gün Miren’in başına gelenler mide bulandırıcıydı.” Ellerini beline koyup bir süre volta attı. “Ancak ben çok daha kötülerini gördüm. Tanıklık etsen Omm’un başındakilere katılıp dokunulmaz olmak isteyeceğin kadar pis şeyler...”

Bundan daha kötü ne olabilirdi? Kirli elleri onun çocuk bedeninde gördüğümde kendimi hiç bu kadar pis hissetmemiştim. Saçlarının bir tutamının o kirli ellerde kaldığını gördüğümde, vücudunun yalpalayarak ağaçlara çarptığını gördüğümde... Üstelik sanki nefes almak kadar normal bir şeydi artık bu. Her sabah yeni bir yüz görürdük gazetelerde. “Bilmem Kaç Yaşındaki Genç Yasaklandı!” “Omm’un Yeni Kara Yüzleri!” “Gençler Sapkın mı Doğuyor, Sapkın mı Oluyor?” Çoğunun hikâyesi birbirine benzerdi.

“Başıma geleceklerden korkmuyorum.”

“Her sabah kâbuslarla uyanıyorsun,” diye devam etti inatla. Şaşkınlıkla ona dönmeme sebep olmuştu. Bunu nereden biliyordu?

“Beni mi izliyorsun, Çakıl?”

“Evet. Tam evinizin karşısında kocaman bir çınar ağacı var, hatta onun bitişiğinde de bir fırın. Oraya bir saklanıyorum... Sanırsın yok olmuşum.”

“Aman ne komik.”

“Ama ne var biliyor musun, Amber?” Çok büyük bir sır verecekmiş gibi yüzüme doğru eğildi. “Seni izlemiyorum, ama bir gün izlemeye karar verirsem hâlâ o evde olmanı tercih ederim.”

Uzun bir süre sadece siyah gözlerini izledim. Bir zamanlar o siyah gözlerin gördüğü bizi izledim hatta. Yalancımın önde gideniydi. Yumuşacık ses tonunu doğru zamanda, doğru şekilde kullanmayı öyle iyi bilirdi ki söylediği her laf baldan tatlı gelirdi. Fakat bir süre sonra bunun boğazınızı yaktığını fark ederdiniz.

“Benim kaçmak gibi bir huyum yok,” dedim onun gibi daha da öne eğilerek. “Eğer o evde değilsem nerede olduğumu bilirsin.”

Ve tıpkı tahmin ettiğim gibi hiçbir şey söylemeden, sanki dediklerimi duymamış gibi göz temasını kesip sırtını döndü. En iyi bildiği şeyi yapıyordu. Nasıl üç yıl önce bu şehirden kaçtıysa, benden kaçtıysa, onca yasak kitabın nasıl yayımlandığına akıl sır erdiremeyen görevlilerden kaçtıysa; şimdi de söylediklerimden kaçıyor.

“Çakıl, o yazıyı yayımlayacağım.”

Sıkıntıyla nefes verip tekrar bana döndü.

“Amber, yıllardır hiç kimse yeni bir yazı yayımlamaya cesaret edemedi.”

“Kaybedecek bir şeyim yok. Burası da cehennemden farksız ama sana bunu açıklamaya uğraşmayacağım. O yazıyı ne olursa olsun yayımlayacağım ve bunu yayıncıyı tehlikeye sokmadan yapabilmemin tek yolu sensin. Beni boş ver ama eğer bir çocuğun daha kurban gitmesini istemiyorsan bana yardım et.” Uzanıp kolunu sıvazladım. Ona dokunmak eski ve ağır bir kitabı kaldırmak gibi zordu. Bu kadar ağır bir kitabı taşıyamazdım ya.

”Lütfen.”

Laf anlatamamanın verdiği sinirle ellerini birbirine çarpıp bir-iki volta attı. Yüz ifadesi daha çok “ben bu bataklığa ne-

reden düştüm” der gibiydi. İçinde birden farklı ses birbiriyle aşık atmıyorsa ben de bir şey bilmiyordum. Bir müddet sonra durup tekrardan karşıma dikildi ve parmağını yüzüme doğrularak, “Tarikatının bu yaptığından haberi var mı?” dedi.

“Kuklalar’ın mı?”

“Kuklalar’ın.”

Olumsuz yönde başımı salladım. Kuklalar’la onları tehlikeye atacak hiçbir işe girişmemiştim bu zamana kadar. Asla da girişmezdim. Onlar bu ülkenin -henüz farkında olmasalar da- umuduydular. Korunmaları lazımdı. Kendilerini korumaları ve amaçlarından hiçbir zaman şaşmamaları lazımdı. Gerçi Çakıl bunu biliyordu. Üç yıl öncesine dek kendisi de Kuklalar’daydı.

“Kuklalar, kuklalar, kuklalar... Sanırım Hayalbaz nasıl isterse onlar da öyle yaşayacaklar,” dedim buruk bir biçimde gülümseyerek. Ardından elimi ters bir biçimde gözlerimin üzerine getirdim. Elimini sağa doğru hafifçe kaydırarak yüzümü sola yatırdım ve tek gözümü açıkta bırakarak selam verdim.

Gözlerini kör ettiğinizi sandığınız Kuklalar, her şeyin farkındalar. Yalnızca sahnenin açılmasını bekliyorlar.

Bir süre durdu ve yüzüme baktı. Olabilecek tüm ihtimalleri kafasında tartmaya çalışır gibi bir hali vardı. Gerçi buna pek de gerek yoktu. Olacaklar zaten belliydi. Omm’da neyi yaptığınız takdirde ceza alacağınız fazlasıyla belliydi.

Zaten çoğu zaman genç olmak yeterli geliyordu.

“Kuklalar ilk başta böyle bir olay vesilesiyle kuruldu Çakıl. Eğer bu gruba başkanlık ediyorsam, hiç unutulmayacaklardan biri olmayı tercih ederim.”

Histerik bir biçimde pek de mutlu olmayan bir kahkaha attı. Sinirini bozmuş görünüyordum, ki o da benimkini bozduğu için bu bir problem sayılmazdı. Ardından pes eder gibi bir soluk vererek selam verdi. Elini ters bir şekilde gözlerinin üzerine getirdi. Sağa doğru hafifçe kaydırarak sol gözünü açıkta bıraktı. Ardından eliyle selamladı. Bu sanırım evet demekti.

Onun istediğimi yapacağını, yola geleceğini biliyordum. Nihayetinde geçmişimiz hayli kabarıktı. Ben Kuklalar'a üç yıl önce katılmışım ve o da tam üç yıl önce çıkmıştı. Grupta yalnızca bir-iki ayımız beraber geçmişti. O zamanlar çok daha nahif bir ruhu vardı elbet. En çok o şiir okurdu. Toplantılarda en çok o söz alırdı ve en uçuk kaçık fikirler hep ona aitti. Sonra bir gün her ne olduysa şimdiki Çakıl olmaya karar verdi. Kaçak Çakıl... Pılını pırtısını toplayıp kimseye haber etmeden çekip gitmişti. Aylarca ondan haber alamamışım. Bir noktada yasaklandığını bile düşünmüştüm. Sonrasında günlerden bir gün geri dönmeye karar verip tekrardan gelmişti. Fakat bu sefer daha içine kapanık, aynı zamanda anlaşılması zor bir insana dönüşmüştü. Muhtemelen Kuklalar'dan ayrılmasına neden olan şeyle aynı sebeptendi. Ama ne olursa olsun içimden bir ses ilk tanıştığım ruhunun hâlâ içinin derinliklerinde olduğunu hissediyordu. Bu yüzden bana yardım edecekti. Bu yüzden Omm'un en başarılı kaçak yayıncısı yazımı yayımlayacaktı.

Belki de şimdiye kadar çoktan yasaklanmış olurdu, eğer yeteneği kaçmak olmasaydı.

"Sana yazıyı bu akşam atacağım," dedim elimi uzatarak. Gönülsüzce sıktı.

“İki gün sonra yayımlanmış olur. Bu demek oluyor ki Oımm’da geçireceğin yalnızca iki günün var. Eğer işkence edecek olurlarsa sakın adımı verme.”

Buruk bir biçimde istemsizce gülümsedim.

“Canın cehenneme.”

Ardından tek bir kelime daha etmeden, sanki birbirimizi hiç tanıımıyormuşuz gibi ağaçların arasında farklı yollara saparak uzaklaştık.

Sayın Hükümet Başkanım,

Bir kırmızı durumla karşı karşıyayız.

Ülkenin dört bir yanındaki seferberliğimizin bugün beklenmedik bir biçimde sekteye uğradığını büyük bir üzüntü ve telaşla bildirmek zorundayım. Yazımın devamına geçmeden önce sizi temin etmek isterim ki hapishanemizin güvenlik önlemleri had safhadaydı. Lazer sistemleri her zamanki gibi aktif, parmaklık dikenleri açık, kameralar sorunsuz bir biçimde işler haldeydi.

Olay 22 Ekim gününde saat 10.04 sularında gerçekleşti. Her zaman olduğu gibi saat başında nöbet değişimi yapılacaktı. 10042000 numaralı müfettiş Renan Büyükkakça, yerini 18012000 numaralı müfettiş Utku Gümüş'e bıraktı. Bu noktada dikkatinizi tekrardan tüm güvenlik önlemlerinin tam olduğuna; lazerlerin, parmaklık dikenlerinin ve kameraların aktif olduğuna çekmek isterim. Fakat çok küçük bir zaman aralığında yüksek voltaj dolayısıyla elektriğin kesildiğine yönelik bazı iddialar var. İncelemelerimiz sonucunda kameralarda yaklaşık kırk saniyelik bir eksiklik olması bu iddiaları güçlendiriyor. Ama bu işte bir gariplik olduğunun dikkatle altını çizmek istiyorum sayın başkanım, lütfen yazacaklarımı dikkatle okuyunuz.

Elektriklerin kesilmesiyle beraber hücrelerde ve koğuşlarda bir kargaşa meydana geldi. Ülkemizde yasaklanışıyla birlikte büyük bir hengâmeye sebep olan beş yaşındaki er-

kek çocuğunu hatırlıyorsunuzdur. Xxxx Xxxxxxx 107 numaralı hücreden bu kırk saniyelik elektrik kesintisinde kaçmayı başardı. Nasıl olduğuna dair uzun toplantılar gerçekleştirdik fakat yine de bir görüş birliğine ulaşamadık. O esnada nöbet değişimini yapan iki müfettişimiz de -Renan Büyükkakça ve Utku Gümüş- lazerlerin hâlâ çalışır vaziyette olduğunu ifade ediyorlar. (Resmiyeti bir kenara bırakmak gerekirse, lazerlerin çalışıyor olduğuna hayatları üzerine yemin ediyorlar.) Ancak elektrik kesintisinde lazerlerin hâlâ çalışır durumda olması ve elektrikler kesilse de kesilmese de beş yaşındaki bir çocuğun hapishaneden kaçabilmiş olması akıllara durgunluk veriyor.

Çocuğun nerede olduğu araştırılıyor fakat ne yazık ki henüz tespit edilemedi. Halkın işin içine karışması bu noktada karşılaşılabileceğimiz en tehlikeli ihtimal gibi duruyor. Yıllardır çıkmayan bir ayaklanmaya sebep olabileceğinden endişe ediyorum.

Talimatlarınızı ben ve ekibim bekliyor olacağız.

Omm Hapishane Müdürü

Xxxx Xxxxx Xxxxxx

22.10.2008

HAPİSHANE KAÇKINI

Bazı ruhlar küçüktür.

Yola çıktıkları o patika ne kadar eciş bücüşse, kaç taş fırlatılmışsa o yola; aralardaki küçük mesafeli yolları kat edebilmeleri için o kadar küçülmeleri gerekmiştir. Minicik sözleri vardır. Sadece kendilerinin duyduğu kelimeleri ve geceleri yalnızca onlara dokunan nefesleri... Kendilerinin daha da küçülmesinden değil, bu dünyanın gitgide büyümesinden korkarlar. Ele avuca sığmaz dünyanın ufak kum taneleri olmaktan...

Biliyor musunuz, zaman zaman ben de küçülüyorum.

Bazı durumlarda, bazı mekânlarda, bazı bakışlar karşısında...

“Amber, insene şu kahvaltıya!”

Bazı insanlar karşısında.

Onu daha da öfkelenndirmemek adına el çabukluğuyla terliklerimi ayağıma geçirdim ve odamdan çıktım. Okul gömleğimi ütülemeye vakit bile bırakmamış, elime geçirdiğim ilk beyaz tişörtü giymeme sebep olmuştu. Okulda ceza yiyecek

olursam onun tarafından azarlanacaktım ancak pekâlâ, kahvaltıya biraz daha geç kalacak olursam da azarlanacaktım.

“Gelmeseydin.”

Kaşıyla karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Her zaman ki yerine kurulmuştu, tek bir işe elini sürmeden kahvaltının önüne gelmesini bekliyor, bir yandan da televizyon izliyordu.

“Geldim işte baba.”

Sandalyeyi çekip usulca oturdum. Masadaki salatalıklardan birini ağzına atıp duyduğum en mide bulandırıcı sesle çiğnedi. Bundan iki yıl önce o henüz emekli olmamışken, annem ve ben kahvaltıyı beraber hazırlar, ardından yumurtalarımıza ekmeğimizi bandırırken okul, erkekler ve bunun gibi eğlenceli saçmalıklardan bahsederdik. Babam kahvaltı yapmayı pek sevmezdi o zamanlar. Dolayısıyla ev yalnızca annem ve bana kalırdı. Aslında babamı çok severdim. Sadece o ve ben... Nasıl desem...

Farklıydık.

“Nankörler... Ne anlarsınız siz be! Ne anlarsınız!”

Ağzındaki lokmayı yutmadan televizyona doğru bağırma-ya başladı. Yasaklanan bir gencin haberini veriyorlardı. Başını kaçırmıştım ama anlayabildiğim kadarıyla okul töreninde Omm karşıtı bir konuşma yapmaya çalışmıştı. En azından haberlere verilen alt başlık bu şekildeydi.

“Bunlar ne istediklerini bilmiyorlar, ben sana söyleyeyim.” Tek bir kelime etmememe rağmen daha da hiddetlenmişti. Doğrusu karşımda duran manzara bana pek yabancı değildi. Eğer aramızda bir ip duruyorsa hiçbir zaman çizginin aynı ucunda olmazdık ve o ip her daim gergin olurdu. “Orta-doğu’dan haberleri var mı bu insanların? Beyinleri yıkanıyor, bütün çocuklarımızın beyni yıkanıyor.”

Yüzünü bana döndürüp, “Sen de bu kız gibi mi düşünüyorsun, Amber?” diye sordu başıyla televizyonu işaret ederek.

Acaba kızının yarın yasaklanacağını bilse ne hissederdi.

“Ne düşündüğümü biliyorsun baba.”

Annem içeri gelip çaydanlığı da masaya koydu ve böylece sevimli aile kahvaltımız hız kesmeden devam etti. On sekiz yıldır bu evde yaşıyordum, on sekiz yıldır bu ailenin çocuğuydum ve bu kahvaltı masası hiçbir vakit sıradan bir sohbete tanıklık etmemişti. Hiç kimse, “Ah, bugün hava nasıl acaba?” diye sormamıştı. Okul forması dışında giydiğim hiçbir kıyafet bu masada üç kişi olduğumuz sürece beğenilmemişti. Doğrusu, eğer bu sofrada üç tabak varsa tüm kahvaltı boyunca konuşmamaya dikkat ederdim çünkü bir kez ağzımı açtığımda durmak imkânsız hale gelirdi.

“Baba,” diye söze giriştim bir müddet sakinleşmesini bekledikten sonra. Ancak duymadı. Dikkati hâlâ televizyondaydı.

“Baba?”

Annem eliyle dürttü. “Sana diyor Tahsin, baksana.”

Nihayet bana doğru döndü ama yüzünde aceleci bir bakış kol gezmeye devam ediyordu.

“Bugün okul çıkışı Nilin’lere gidebilir miyim?”

Ağzındaki lokmayı büyük bir sesle yuttu.

“Hayır.”

“Baba Nilin en yakın arkadaşım. Ders çalışacağız, lütfen.”

Söylediklerimin her bir hecesi düpedüz yalandan başka bir şey değildi. Nilin’le, onu okulda gördüğümde yolumu değiştireceğim türden bir ilişkimiz vardı şimdilerde. Oysa geçen yıla dek bu söylediklerim pekâlâ doğru sayılırdı. Ben Kuklalar’a başkanlık etmeye başlamadan öncesine dek. Eskiden eğer canımın bir parçasını koparıp karşıma koyabilecek ol-

saydım o kişi Nilin olurdu. Eğer içimdeki serçe ölürse Nilin'e koşardım. Zamanın insanları değiştiriyor olması ne kadar acımasızdı. Yarın kesinkes yasaklanacaktım ve şimdi onun bundan bile haberi yoktu.

"Otur evinde çalış."

"Ama baba..."

"Amber!" Elini masaya öyle sert vurdu ki olduğum yerde sıçradım. "Hayır dediysem hayır."

Kaşları çatık, sararmış dişleri sıkıca birbirine kenetlenmiş bir biçimde öne doğru eğilmişti. Gri atletinin boynunu açıkta bırakan kısmında görünen kıpkırmızı damarları neredeyse patlayacak gibi duruyordu. Bu ifadeyi nadiren gördüğümü söyleyemezdım. Fakat alışık olmak korkumu hafifletmezdi. Beni köşeye sindirir, cevap verme cüreti bırakmazdı bu bakış.

Burnumun ucunda keskin bir sızı hissettim. Ağlamamak için dudaklarımı sıkmaktan daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Ona olan sevgim miydi bu duygusal çöküşü yaratan, yoksa korkum muydu bilmiyordum. Ancak aşına olduğum o yüksek ses tonunun üzerimde öyle tedirgin edici bir etkisi vardı ki, sanki çocukluğumun en masum yıllarında kırılmış bir şeyleri harekete geçiriyordu her seferinde. Zavallı ben onca yıldır buna bağışıklık kazanamamıştım. Çaresiz, aptal bir korkak gibi köşeye siniyor ve sadece susuyordum. Altı yaşındayken de susmuştum, on iki yaşındayken de ve şimdi, kocaman bir kız olduğumu düşündüğümde de sadece susup ağlıyordum.

"Neşe, su getirsene. Kaç kere diyorum şu sofraya su koyun diye."

Oturduğu yerde hiçbir şey yaşanmamış gibi arkasına yaslanıp haberleri izlemeye devam etti. Annem ağzındakini bi-

tirmeyi beklemeden mutfağa yöneldi. İstemsizce nefretle ona bakıyordum. Sanki böyle anlarda içimde hissettiğim tüm şefkat, tüm sevgi asla sahip olamayacağım kadar uzak diyarlara gidiyordu. Sadece öfke... Onsuz olsaydık bu kahvaltı masasında nasıl keyifle oturacağımız düşüncesi...

“Boğazımızda bir şey kalsa öleceğiz, o yüzden söylüyorum.”

Üstelik her bağırışından sonra vicdanını sızlatmayacak bir açıklama yapardı. Mesela bizim iyiliğimizi düşündüğü için bağırırdı, sonra üzülmeğe şimdi üzülmemiz için... Mesela annemden bir bardak su rica etmek yerine tıpkı kölesiymiş gibi buyururdu; çünkü bu sofrada her an biri boğulup ölebilirdi.

Ne acı, çocuk kalbim ona hep kanardı.

Sessizce kahvaltımızı ettik. Annem masanın ucundan bana bakıyor, babamın göremeyeceği zamanlarda göz kırparak iyi olup olmadığımı sorguluyordu. Kendini kötü hissetmemesi için gülümsedim. Aklı tüm gün bende kalacaktı.

Yarından sonra annemi çok özleyecektim.

Hiç bitmeyecek gibi geçen bir saatin ardından çantamı alıp evden çıktım. Havada insanın tenini yakmadan okşayan bir güneş vardı. Ölümcül öğrenci kalabalığının arasında okula adeta koşar adım yürüdüm. Ama okula varmadan trafik lambalarının oradan bir ara sokağa sapıp aşına olduğum ormana doğru ilerlemeye başladım. Buraya bir daha gelmemeye yemin etmişim. Üstelik bu daha dündü... Fakat Çakıl'a insanın işi birden fazla kez düşebiliyordu. En azından benim, bu aralar ona gereğinden fazla ihtiyacım oluyordu.

Hem yarın yasaklanacakken son günümü okulda geçirmek kulağa pek de hoş gelmiyordu.

Bu sefer dünkü gibi alengirli yollara başvurmadan, ağaçların arasındaki bir yerden seslendi. Orada öylece yaslanmış dikiliyor, muzip muzip gülüyordu.

“Bensiz zaman geçiremiyor musun?”

Yapmacık gülüşünü taklit ettim. *Ukala.*

“Sensiz zaman geçirmeye alışkınım. Unuttun mu?”

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve başını öne eğdi. Utanıyor muydu, yoksa üzülüyor muydu bilmiyordum. Gerçi Çakıl’ın duyguları olabileceğine dair inancımı kaybedeli de çok olmuştu.

“Amber, o gün seni bırakıp gitmek istemediğimi bili-”

“Bulabildin mi?” Konuyu değiştirmek adına sözünü kesmek zorunda kaldım. Bundan üç yıl öncesi hakkında konuşmak istemiyordum. Söyleyeceği hiçbir söz onsuz geçirdiğim telaş dolu yılları telafi edemezdi. Pekâlâ, bir yanım telafi etmesini de istemiyordu.

Kim bilir, belki birkaç bahane söylese kendini bilmez çocuk kalbim ona da inanırdı.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra pes ederek bir soluk verdi. Elleriyle ceplerini kurcalamaya başladı.

“Buldum, çiçeğim.”

Katlanmış bir kâğıt tutuyordu elinde. En az on yıllık bir parça olsa gerekti. Kimi yerleri eskimiş, sararmaya yüz tutmuştu. Yavaşça açmaya başladı.

“Omm Hapishanesi’nden 2008 yılında yazılmış bir dilekçe. Yıllar sonra o dönemki hükümet başkanını, dilekçeyi yazan müfettişi ve kaçan çocuğun ismini sansürleyerek gazetelere verdiler. Doğrusu biri sızdırmış da olabilir, tam olarak

bilmiyorum. Fakat bu bizzat hükümet başkanına giden halı Sansürsüz.”

“Şaka yapıyorsun!”

Hayretler içinde elindeki kâğıda baktım. Evet, ondan bu dilekçeyi bulmasını ben istemiştim ama dilekçenin aslına ulaşabileceğini düşünmemiştim. İtiraf etmek gerekirse, dilekçenin sansürsüz haline dair bilgi edinebilmemizin bile imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

“Bu kadar etkilendiysen bir öpücük verebilirsin.”

Yüzümü buruşturarak ona baktım. Kulağıma doğru eğildi.

“Üç yıl önce bunun için can atıyordun. Şimdi burun mu kıvırıyorsun?”

Yüreğimdeki serçe kanat çırpacak gibi oldu. Tam da böyle anlarda deneyimliyordum öfkenin ilk koşulunun çok sevmek olduğunu. Boşluğunda kaybolduğum bir kara delikten farksızdı gözleri ve şimdi büsbütün bana bakıyordu.

“Nerede durman gerektiğini hiç bilmiyorsun, Çakıl.”

Birkaç adım uzaklaşıp başka bir ağaca yaslandım ve olabildiğince bakışlarımı ondan kaçırdım. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Kapıyı çarpıp çıktıktan sonra evimin içini tozla doldurmuştu ve ben o tozlarla yaşamayı öğrenmiştim. Birden hepsini havaya kaldırma hakkını kendinde nasıl görürdü?

Yüzümdeki hoşnutsuz ifadeden bir şeyler çıkarmış olacak ki kendini toparlayarak eski pozisyonuna, bir ağaç köşesine geri döndü.

“Nasıl buldun bunu?” diye sordum dikkatimizin daha da dağılmasına izin vermek istemeyerek. Elindeki dilekçeyi evirip çevirirken derin bir nefes verdi.

“Amber hani hepimizin bir yeteneği olduğunu ve bu yeteneklerimizin bizi yasaklatacağını söylüyorlar ya?”

Öyle söylerlerdi. Mutlaka her çocuk bir yetenekle doğardı. Bunu keşfedip kullananlar ise yasaklanırdı. Hükümet yeteneklerimizi kullanmanın elimizdekiyle yetinememek olduğunu düşünüyordu. Daha fazlasını istemek gençleri nankörleştiriyor, ülkesine ve üstlerine karşı başına buyruk, minnet duygusundan uzak bireyler haline getiriyordu. En azından söyledikleri böyleydi. Bana kalırsa bunun anlamı “akıllı gençlerin yetişip yaptığımız zırvalıkları açığa çıkarmasından korkuyoruz”du.

Devamını beklercesine Çakıl’a kafamı salladım.

“Benimki sanırım kaçmak. Ve bazen kaçarken hiç beklemediğin yerlerde kendini bulabiliyorsun. Ya da birinden bir şeyleri kaçırmaya çalışırken istemeden başkalarının senden kaçırdıklarını da bulabiliyorsun.”

Elindeki kâğıdı bana uzattı. Buruşturulmuş eski dilekçeyi özenle açtım. Açıkçası, kimi yerler silikleşmişti ve bu okumayı zorlaştırıyordu. Ama yine de yazanlar netti. Beş yaşında bir çocuk nasıl olmuştu da hapishaneden kaçmayı başarmıştı?

Kimdi bu çocuk?

“Neymiş çocuğun ismi Amber?” diye sordu sabırsızlıkla aradan birkaç saniye geçer geçmez. Buraya gelirken niye açıp okumamıştı ki?

“Bir saniye dur, okuyorum.”

...Ülkemizde yasaklanışıyla birlikte büyük bir hengâmeye sebep olan beş yaşındaki çocuğu hatırlıyorsunuzdur. Bera Denizil 107 numaralı hücreden bu kırk saniyelik elektrik kesintisinde kaçmayı başardı...

“Bera Denizil. İsmi Bera.”

Sanki bir yerden tanıdık geliyordu. Birkaç kez, anımsamak adına ismi tekrarlardım. Ancak yazıyı okuduktan çok sonra ne olduğunu idrak edebildim.

“Bera Denizil mi?”

Gerçekten o muydu? Pek yaygın bir ismi ve soy ismi olduğu söylenemezdi. Şu kadarcık Omm’da hepi topu kaç tane Bera Denizil olabilirdi?

“N’oldu, onu tanıyor musun?”

Tanımak denir miydi, bilmiyordum. Geçen yıl okula kaydolmuştu. Bir yıl okula geç başlamıştı, dolayısıyla bizden bir yaş büyüktü. Acaba hapisane mi buna sebep olmuştu? Muhtemelen öyleydi.

Ona karakteristik bir görünüş kazandıran, bir tutamı mavie boyanmış siyah dalgalı saçları vardı. Saçının mavisıyla uyumlu mavi gözleri... Biraz huysuz birine benziyordu ve itiraf etmek gerekirse, pek arkadaşı yoktu. Gerçi çoğu kız, okul sonuncusu olduğunu duyana dek ondan epey hoşlanmıştı. Gerçekten de geldiği ilk yıldan okul sonuncusu olmuştu; ki bizim okulda pek de zeki insanların bulunduğu söylenemezdi.

“Aynı okuldayız.”

“Vay be,” diye mırıldandı Çakıl. “Hemen hemen bizimle yaşıt olduğunu biliyorduk ama Omm gerçekten de küçükmüş.”

Başımı sallayarak onayladım. O olabilir miydi gerçekten? Beş yaşında, ufacık bir Bera gözümde canlanmıyordu. Üstelik okulun öğrencilerini sadece sürü psikolojisiyle yetiştirdiğini ve aldığımız notların yeteneklerimiz hakkında en ufak bir şeye bile kanıt göstermediğini biliyordum. Ancak yine de hapishaneden kaçabilecek kadar kafası çalışıyorsa niçin okul sonuncusu oluyordu?

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi tekrar söze girerek. Dikkatimi ona yönelttim. “Dürüst cevap vereceğine Kuklalar üzerine yemin et.”

“Eyvah...”

“Amber!”

“Tamam, yemin ederim.”

Kimse olmadığını biliyordu ama yine de bakışlarıyla etrafı kolaçan edip bir adım yaklaştı.

“Hapishaneden kaçmayı mı düşünüyorsun?”

Yalan söylemek bu konuşmadan kurtulmanın en acısız yolu olurdu. Fakat ne yalan söyleyeyim, buna dilim varmıyordu. Bu planı daha önce kimseyle paylaşmamıştım. Doğrusu Miren’in başına gelenlerden önce bu planı hayata geçireceğimi bile düşünmemiştim. Öyle ki, içimde ona söylemek adına harlanan o tarifsiz istek, belki de bu işin içinden çıkıp çıkamayacağımı bir başkasından duymak içindi.

Sessizliğimi cevap olarak almış olacak ki ellerini beline koyarak sıkıntıyla nefes verdi.

“Hapishaneden kaçacaksın!”

“Çakıl, o çocuk bunu beş yaşındayken yapmış. Beş! O küçük haliyle yapabiliyorsa demek ki bir yolu var. Bera hariç kimsenin bilmediği bir yol...”

“Çocuğun şansı yaver gitmiş, okumuyor musun sen?” Tekrardan dilekçe kâğıdını açıp yüzüme doğru tuttu. Sesi gitgide daha yüksek bir tona bürünüyordu. “Elektrik kesintisi diyor.”

Elindeki dilekçeyi bir çırpıda alıp bu kez ben yüzüne doğrulttum.

“Hangi elektrik kesintisinde lazerler açık oluyor?”

Sessizlik içinde bir kez daha okudu gösterdiğim paragrafı. Gerçekten de dilekçede yaklaşık kırk saniyelik bir elektrik kesintisi yaşandığı yazıyordu. Fakat işin garibi o an nöbette bulunan görevliler elektrik kesintisinde dahi lazerlerin çalışır vaziyette olduğunu görmüşlerdi.

Çakıl'ın okumayı bitirdiğini anladığım an tekrar söze girdim.

“İşe yaramayacaksa çığlık atmak aptallıktır, diyen sendin.” Yüzünü dikkatle gözlerime çevirdi. “Bunu işe yarar hale getirmeye çalışıyorum.”

Söylediklerimi kabullenemediğini belirtircesine başını iki yana salladı ve olduğu yerde volta atmaya başladı. Bir yandan da mırıldanıyordu ancak ne dediğini pek seçemiyordum doğrusu. Bunda bu kadar büyütülecek ne vardı? Yasaklanacağımı söylediğimde hiçbir problem yoktu da konu hapisten kaçmaya gelince mi tepki veriyordu?

“Ya kaçamazsan, Amber?” Tam önümde dikildi. Dikildi dikilmesine ama içi içine sığmıyormuşçasına çırpınmaya devam ediyordu. “Bir şeyler ters gider ve kaçmaya çalıştığımı fark ederlerse?”

Pekâlâ, bunu düşünecek vaktim pek olmamıştı. Tek dileğim Miren'i de o cehennemin içerisinden çekip çıkarmak, diğer çocukları da kurtarabileceğimiz bir yol bulmaktır. Halk bir kez hapisten kaçan o küçük çocuğa sahip çıkmıştı. Ben çok küçük olduğum için pek net hatırlayamıyordum doğrusu ama bu hikâyeyi orta yaşlı her bir Omm vatandaşından dinlemek elbette mümkündü. Hükümetin Bera'yı almasına izin vermemişlerdi. Sokaklara dökülmüşler, bu kadar küçük bir çocuğun hapisane şartlarında barınamayacağını avazları çıktığı kadar bağırmışlardı. Ardından yetkililer bir açıklama yapmış; beş yaşındaki çocuğun kaçmadığını, aksine hükümetin acıyıp onu serbest bıraktığını söylemişlerdi. Ve halkın tamamı, bizi yönetenlerin ne kadar merhamet dolu olduğuna bir kez daha koca yürekleriyle inanmıştı.

Beni değil ancak küçük Miren’imi belki yine sahiplenirlerdi.

Çakıl cevap vermeyişimi fırsat bilerek -muhtemelen bu durum ona kendisini daha da haklı hissettirmişti- sözlerine devam ederken gözleri çakmak çakmaktı. “En iyi ihtimalle seni öldürürler.” Doğrusu, ondan böylesine bir dürüstlük beklemiyordum. Sözcükleri göğsümün tam ortasına bir taş misali çökmüştü. “Ve evet bu iyi ihtimal olur.”

Endişeli ifadesini tekrardan takınıp volta atmaya devam etti. Bir yandan kendi cümlelerini kafa sallayarak onaylıyordu. Dışarıdan tam bir deli gibi görüldüğünün farkında mıydı, merak ediyordum.

“Çakıl, sakın ol biraz.”

“Amber, seni öldürürler.”

Bu kez beni kollarımdan tutup sarsmaya başladı. Tüm vücudu bana işin ciddiyetini göstermek istercesine gerilmişti. Onun bu denli umurunda mıydım? Hayret edilesiydi.

“Kimse beni öldürmeyecek.” Kollarıma yapışmış ellerini tutup nazikçe indirdim. Daha fazlasını söylemem için beklentiyle yüzüme bakıyordu. “Tek isteğim Miren’i bulmak, Çakıl. Bera’yla konuşup oradan kaçabilmemiz için bir yol var mı öğreneceğim. Eğer yoksa asla Miren’i tehlikeye atacak bir şey yapmam.”

Gerçi çoktan yapmıştım.

“Asla.”

Anlaşılan oydu ki, Miren’i korumak söz konusu olmadığı sürece kendimi tehlikeye atmayacağıma pek güvenmiyordu. Sanki bu zamana dek susup yaşananlara boyun eğmekten başka bir şey yapmışım gibi... Kendi çapımızda tepki veri-

yorduk hep. Vicdanımızı rahatlatmaya yetecek büyüklükte ama asla bir çılgınlıkla değil.

“Bera’yı bulmaya gidiyorum,” dedim o hiçbir duygu esamisi okunmayan yüzüyle uzakları izlerken. “Okula.”

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Ellerini beline koymuştu ve sırtı bana dönüktü. Göremeyeceğini bilsem de inandığımız şeyin uğruna vücudumu dikleştirdim. Sağ elimi sol gözümün önüne getirip sağa doğru kaydurdum ve usulca başımı eğip selam verdim.

“Kuklalar sana emanet.”

Ardından ben de ona sırtımı dönüp ağaçların arasından yola doğru yürümeye koyuldum. Henüz birkaç adım atmıştım ki arkamdan seslendi:

“Amber...”

Arkama dönüp baktım.

“Seni çok özleyeceğim.”

Tek bir cümle... İşte sözlerin, yaranın kendisinden daha derin olduğunun kanıtıydı bu. Gözlerim dolup taşacak gibi olsa da boğazımdaki yumruyla beraber her şeyi içime doldurdum. Koşup boynuna sarılmakla yüzüne bir tokat çarpmak arasındaki çok ince bir çizgideydi duygularım.

“Şimdi ödeşmiş olacağız,” dedim onun yerine ve tek bir saniye daha kaybetmeden koşar adım ormandan uzaklaştım.

Kafamın içindeki karıncaların arasında kaybolmuş haldeydim okulun bahçesine vardığımda. Kulaklıklarım Cigarettes After Sex’in “Keep On Loving You” şarkısını çalıyordu oysa zihnimin dinlediği, derinlerde, bambaşka bir ses vardı.

Yalancı bir adamın kendisi kadar yalan, geçmişİ kadar güzel olan sözleri... Hatıralar böyleydi. Üç yıl önce onunla yaşamayı hayal ettiğim peri masalı bugün aklımın kâbuslarını yaratıyordu.

Öğrenciler henüz dersten çıkmamış olacaktı ki bahçe bomboştu. Köşedeki banklardan birine geçip teneffüs saatini beklemeye başladım. Okulun küçücük, kare bahçesinde dekora dair hiçbir iz yoktu. Yalnızca tam da şu an oturduğum bankın yanına kocaman bir kızılçam dikilmişti. Nilin'le en sevdiğimiz banktı bu. Hayatımda sahip olduğum ilk ve son en yakın arkadaşım... Kızılçamın ona ilham verdiğini iddia eder, teneffüs başlar başlamaz buraya getirirdi beni. Dudaklarında her daim bir şarkı asılı olur, kadife sesiyle mırıldanır dururdu. Nilin... parlaktı. İnsanların dikkatini çekerti ve bunu çoğu zaman güzelliğiyle yapmazdı. Başkalarına karşı koyduğu mesafenin ona kattığı soğuk bir albenisi vardı. Muhtemelen diğer insanların her şeye hâkim olma ve her detayı bilme isteği idi bu çekiciliği yaratan. Nilin'in ne düşündüğünü bilmek, nasıl tepki vereceğini kestirmek pek mümkün olmazdı. İnsanlar onu en basit tanımıyla keşfetmek istiyorlardı.

Bana asırlar gibi hissettiren on dakikanın ardından teneffüs zili çaldı ve özgür olarak geçirdiğim son günün cilvesi olarak o koca binadan ilk Nilin çıktı. Merdivenleri tüm asaletiyle inerken bankın dibine tünemiş olan beni gördü ve... durdu. Sanırım şaşırmıştı çünkü son iki yıldır bu banka bir kez olsun oturmamıştım.

Ona gülümsemek istedim. Geçirdiğimiz tüm yılların, çocukluğumuzun hatırına adeta bir veda olmasını istercesine gülümsemek istedim. Eğer becerebilseydim emindim ki o, birkaç saniye gördüğü buruk gülümsememden içimin ne den-

li korkuyla dolu olduğunu anlardı. Hayatımızdaki insanların yabancıya dönüşmesi için ne kadar süre gerekliydi ki? Ancak yapamadım, gülümseyemedim. Birbirimize ancak saçma bir yaz dizisinde olacak kadar uzun bir süre baktık ve ardından önce o, sonrasında da ben olmak üzere gözlerimizi kaçırdık.

Sanırım bu devirde yabancılar gerçekten de insanın kalbinin en derinliklerinden doğuyordu. Ve tanıdık yabancılar kadar hiç kimse insanın yüreğini acıtmıyordu.

Asıl beklediğim yabancı merdivenlerden inip okulun en ücra köşesine doğru yürümeye başladığında, en yakın arkadaşşıma zihnimde ettiğim vedaya son vermek zorunda kaldım. Hem belki bir yolunu bulmayı başarırsam o zaman bu veda Nilin için de, benim için de farklı bir sona dönüşürdü. Evet, eğer geri dönmenin bir yolunu bulursam Nilin'i de geri getirmenin bir yolunu mutlaka bulacaktım.

Aramızdaki mesafeyi korumaya çabalayarak Bera'yı takip etmeye başladım. Doğrusu söze nasıl gireceğimi bir nebze olsun düşünmemiştim. Onu takip ediyordum çünkü ne yapacağını merak ediyordum. Nasıl biri olduğunu... Siyah, bol pantolonunun üzerine beyaz uzun kollu bir kapüşonlu giymişti. Okulun bahçesini arşınlarken elinde tuttuğu lacivert kot ceketini de üzerine geçirip ellerini cebine soktu. Okul binasının arkasında tellerin küçük bir üçgen oluşturacak şekilde birleştiği bir yer vardı. Sanırım gittiği yer orasıydı çünkü geri kalan yerlerin pek de bir numarası yoktu. Burayı çok iyi biliyordum. O üçgen bölümde telleri eğip bükmek çok kolaydı. Genelde Kuklalar'la acil bir toplantı yapmamız gerektiğinde okuldan kaçmak için kullanırdık. Anlaşılan o ki, burası yalnızca bizim gizli geçidimiz olmayabilirdi.

Ben okul binasına yapışmış bir halde yarı gizlenir, yarı ta-

kipte ilerlerken aniden arkasına döndü. Çabucak sırtımı kolona yapıştırıp saklandım. Beni görmüş müydü? Bera küçük bir kahkaha attı ve adımları bana doğru yaklaştırmaya başladı. *Kahretsin*. Muhtemelen görmüştü. Ve daha büyük bir ihtimalle hâlâ saklanıyor olmam durumu daha da utanç verici kılıyordu. İşin garip kısmı, birinin onu takip edeceğini niçin düşünmüştü? Hiç ses çıkarmamıştım, rüzgârlarımızın keşişceği kadar yakınından dahi yürümemiştim. Tıpkı bir saklam-baç oynuyormuşuz gibiydi. Sobelenmeyi hiç mi hiç istemiyordum.

Özellikle bu halde, sanki bir sapıkmışım gibi...

Saklandığım kolonun ardından kafamı uzatıp tekrar ona bakmaya çalıştım. Şaşkınlıkla birkaç saniye daha bakınmama sebep oldu; çünkü az önceki yerinde yoktu. Oysa bir dakika önce bana yaklaştığına yemin edebilirdim. Tekrar önüme döndüğüm an boğazımdan bir nida koptu. Sıçrayarak, kendimi çığlık atmaktan son anda alıkoydum.

“Allah kahretsin!”

Ödümü koparmıştı. Tam önümde dikiliyordu. Kahkahası silinmiş, yüzüne ciddi bir ifade takınmıştı.

“Beni takip ediyorsun.”

Soru sorar gibi çıkmamıştı bu cümle ağzından. Daha çok durumun utanç vericiliğini yüzüme vuran bir ses tonuna sahipti. Ne diyeceğimi bilemedim ve dolayısıyla yalan söylemeyi seçtim.

“Kuklalar’a üyesin değil mi?”

Bir anda dilimin ucuna gelivermişti işte. Bera Kuklalar’dan haberdar mıydı, onu bile bilmiyordum. Omm’daki çoğu genç Kuklalar’ın adını en azından bir kez duymuştur diye düşünüyordum. Hepimizin bildiği ancak hiçbirimizin

dillendirmek istemediği bir gruptu Kuklalar. Sırrını tüm yetişkinlerden saklardık. Hepimiz iyi ve güvenilir insanlar olduğumuzdan değil de, korktuğumuzdan. Fakat grubumuz aynı zamanda yalnızca bir hurafe gibi gelirdi çoğu kişiye. Nasıl katılınır, toplantılarda ne konuşulur, hatta Kuklalar var mıdır yoksa bir çocuk uydurması mıdır... Kimse bilmezdi. Doğrusu çoğu sorgulamak dahi istemezdi.

Bera kaşlarını kaldırarak anlamsızca başını salladı. Ben de şaşkınlığıma yenik düşmüş gibi görünmeye çalışarak bir adım daha yaklaştım ona.

“Yalan söylüyorsun,” dedim. Tek umudum dışarıdan yeterince kızgın görünmektir. “O yüzden okuldan kaçacaksın. Onların yanına gideceksin, değil mi? Beni de oraya götür.”

“Ben o dediğin tarikata üye falan değilim,” dedi ellerini beline koyarak. *Evet değilsin*, demek dilimin ucuna geldi. *Seni sözde tarikatımıza almış olsaydım, başkanı olarak haberim olurdu.*

“Sevmiyor musun Kuklalar’ı?”

Merakla kaşlarımı kaldırdım. Hakkımızda, bizi neden sevmediğini açıklayacak kadar bilgisi olmadığına yemin edebiliyordum. Yine de vereceği cevabı merak ediyordum. Onun yüzündeysen benimle dalga geçer gibi bir ifade asılıydı.

“İsmi Amber, değil mi?” diye sordu kaşları hâlâ çatık, kendinden emin dururken. Demek ismimi biliyordu. Başımınla onayladım.

“Kuklalar’ın sevilecek ya da sevilmeyecek bir yanı olduğunu düşünmüyorum. Korkunun insanlara kazandırdığı birlik olma içgüdüsüne tutunuyorsunuz. Çılgılık dikkat çeker ancak fısıltı da bir tepkidir mantığı.”

Herkes bu çılgılık olayına epey bir takılmış görünüyordu.

Hayal kırıklığı hissetmiştim. Umudu yaratan şey, varlığına inananların olmasıydı. Acaba diğer gençler de tıpkı Bera gibi mi düşünüyordu? Bana bir adım daha yaklaşarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. Meydan okuyan bir bakış vardı gözlerinde.

“O tarikata üye olduğunu da fazlasıyla açık ediyorsun. Bir başkasını kandırmana yeter miydi bilmiyorum ama bu numaralar bana sökmez.”

Kelimenin tam anlamıyla afalladım.

“Ne?”

“Bu ülkedeki gençlerin hiçbiri yasaklanmayı hak etmiyor ama pek çoğu da etraflarında neler olup bittiğini biraz olsun umursamayacak kadar salak. Bazen oturup sadece etrafı gözlemliyorum ve hayatta ne çok olayın yaşandığını apaçık görüyorum. Bu üçgen teller numarasını biliyorsun değil mi?”

Soruyu sormasına sormuştu ama cevap vermeme fırsat dahi vermeden zihnindekileri dökmeye devam etti.

“Bu üçgen tellerden her hafta farklı bir zaman diliminde on, bilemedin on beş öğrenci geçip gidiyor. Ormana... Kuklalar olabileceğini tahmin ediyordum tabii. Yine de tam olarak emin değildim. Doğrusu kendini açık ettin. Eğer bu tellerden geçerek Kuklalar’a gideceğimi düşünüyorsan önce bu tellerin ne işe yaradığını, ardından kimler tarafından kullanıldığını bilmen gerek.”

Utanç tüm vücudumu sardı. Cümleleri karşısında ne söyleyeceğimi bilemedim. Bana kendimi düpedüz salak hissettirmişti.

“Ne istiyorsun, Amber?” diye sordu tekrardan. Sanki şu an sadece gelebilmem mümkünmüş gibi. Bir müddet birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmadık. O sorguluyordu, ben susuyordum.

En nihayetinde gitmeye yeltenecek gibi oldu ve telaşla arkasından seslendim. Kendime dair inancım yerle bir olmuştu ancak şimdi konuya girmezsem bir daha ne cesaretim ne de zamanım olacaktı. Birkaç adım atmıştı ki durup arkasına baktı sesimle birlikte. Güneş vuran masmavi gözleri saçının mavi tutamıyla dans ediyordu sanki.

“Benimle gelir misin?” diye sordum bir yandan başımla telleri işaret ederek. “Lütfen?”

Dikildiği yerde durup düşündü. Tellerin dibine sokulup ona elimi uzattım. Bakışları bir an gözlerimde, diğer an talep-kâr avucumdaydı. Ardından, muhtemelen halihazırda okuldan zaten kaçacağı için bir hamlede elimden tutup ikimizi de tellerin arasından geçirdi ve böylece teklifimi kabul etmiş oldu.

Tek kelime dahi etmeden yürümeye başladım, o da beni aynı sessizlikle takip etti. Hiçbir soru sormadı. Nereye gittiğimizi, bunca zamandır onunla bir kez olsun konuşmamışken bugün niçin onu takip ettiğimi bilmek istemedi. Yalnızca ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokup ıslık çalarak yürüdü.

Gel yabancı, diye geçirdim içimden. Seni geçmişimin bana en yabancı kalmasını istediğim noktalara götüreceğim. Ve sen bunu keyifli bir ziyaretten başka bir şey sanmayacaksın. Sen o karanlık sulara baktığında yalnızca dalgaların kıyıya çarpışını göreceksin ve ben deniz altında yıkılan şehrimin yasını tutmakla meşgul olacağım.

Sana derdimi anlatmadan seninle acımı paylaşacağım.

“Geldik.”

Sırtımı kayalara yaslayıp yere çöktüm ve ayaklarımı kumlara uzattım. Bera önce bir süre yüzüme baktı, ardından da, “Neredeyiz?” diye sordu.

O bunu söyledikten hemen sonra, deniz havasını derin derin içine çekerek yanıma kuruldu.

“Ağlayan Kayalar.”

Dalgalar duygularıma tezat oluşturunca usul usul kamçıliyordu kumları. Hava sakın ve ılımlıydı. Gökyüzünde süzülen birkaç kuş hariç burada tamamen yalnızdık. Onu kendi mezarıma getirmiştım. Öldüğüm ancak kimsenin sesimi duymadığı güne. Hayatımın sonuna dek boğazıma sarılacağına inandığım o kapkara elin doğduğu yere.

“O küçük kızın yasaklandığı yer burası, değil mi?” diye sordu başını tamamen bana döndürerek. Demek biliyordu ha?

“Nereden duydun?”

“Okulda konuşuluyordu. Su altında nefes tutma rekoru...”

Onaylayarak başımı salladım. Acaba nasıl dedikodular döndürüyorlardı? Bunu itiraf etmek istemesem de kalbimin derinliklerindeki Amber, eğer birileri beni suçlarsa rahatlayacaktı. O malum gün Miren’in yasaklanışını babası Aksel Amca’ya söylerken de en tarifsiz isteğim buydu. Bana bağırsın istemiştım. Gerekirse kollarımdan tutup sarssın, “Kızıma ne yaptın!” diyerek yüzüme haykırsın istemiştım. Oysa o gözyaşlarımı silmiş, ağlayarak bana sarılmaya devam etmişti. Fakat o günden beri teknesinin alt katından bir an olsun çıkmamıştı. Bakkal çırağını hangi mahalleli tembihlediyse çocuk her sabah alt kata inen merdivenlerin dibine birkaç kahvaltılık bırakıyordu. Ama ne yazık ki Aksel Amca’yı o gün bugündür gören olmamıştı. O adamcağızın saklanması, neşesinin ellerinden kayıp gitmesine sebep olan bendim. Kimse dile getirmiyordu ancak Miren’in çocukluğunu mahveden de bendim. Bir ceza bulma ihtiyacı hissediyordum. Keza vicdanının beni cezalandırış biçimi çok ağır geliyordu.

“Hey?”

İrkilerek yüzümü ona çevirdim. Kaşlarını kaldırmış, merakla yüzüme bakıyordu.

“Daldın gittin.”

O söyleyene dek fark etmemiştim bile. Toparlanarak yüzüme bir gülümseme kondurmaya gayret ettim. Burada, bu denizin karşısında olmak ciğerlerimdeki tüm oksijeni tüketiyordu.

“Buraya o günden beri ilk kez geliyorum,” diye itiraf ettim usulca. Derin bir nefes aldım. Kendimi acındırıyor gibi görünmek istemiyordum ama hislerimi dışarı taşırmamak güçtü.

“Deniz, Miren’i aldı ama sen boğuldun, öyle mi?” diyerek gülümsedi acı bir biçimde. Sözü çok hoşuma gitmişti. Hali-hazırda kendime doğru çektiğim dizlerime kollarımı koyup başımı yaslayarak ona çevirdim bakışlarımı. O da bana baktı. O an ilk kez Bera’yı dikkatle inceledim. Gözlerinin bu denizi kışkandıracak güzellikte bir mavisi vardı. Zayıf yüzünü muhtemelen bu sabah tıraş olmuş kadife yanakları süslüyordu. Kemikli bir burnu, yanaklarının çocuksuluğuna ters düşen sert kaşları vardı.

“Ben de sana bir soru sorabilir miyim?” diyerek başımı eğdim gözlerimi bir kez olsun ondan ayırmadan.

“Bir soru sor bakalım.”

“Aslında iki...”

Abartılı bir biçimde nefes verip gülümsedi.

“İki soru... Sor bakalım.”

“Seni takip ettiğimi nasıl anladın?”

Kafasını aşağı yukarı yavaşça sallayarak güldü tekrardan. Mimiklerini çok etkili kullanıyordu.

“Tellerin oraya güvenlikler bir tane tümsek ayna koydular,

okuldan kaçanları okul bahçesinin oradan tespit edebilmek için. Gerçi pek bir boka yaradığı yok, biraz formalite icabı yaptılar ama...”

Utançla yüzümü kollarımın arasına gömdüm. Cümlelerin devamını duymasam da olurdu aslında. Kim bilir dışarıdan ne kadar komik görünmüş olmalıydım.

“O anki görüntümü hafızana girip silmek istiyorum,” dedim ona yakınlıkla. O ise bu durumdan daha çok keyif almış olmalıydı ki kıkırdadı.

“İkinci soru ne?” Gülüşü yavaş yavaş dinerken bakışlarını yeniden bana kenetledi.

“Sorudan ziyade...” Sıkıntıyla nefes verdim. Kafamda defalarca provasını yaptığım cümleleri dile dökmek zor geliyordu. “Bera, sanırım sana ihtiyacım var,” diyerek doğrudan konuya daldım nihayetinde. Vücudumu tamamen ona döndürerek oturmaya gayret ettim. “O çocuk sensin, değil mi?”

Kafası karışmış bir biçimde kaşlarını çatı.

“Hangi çocuk?”

“22 Ekim 2008... Hapishaneden kaçan beş yaşındaki çocuk...”

Söylediklerime şaşırıp, hayretle bu bilgileri nereden edindiğimi sormasını bekliyordum. Fakat umutla kilitlenmiş gözlerim, onun içi boş bakışları karşısında yıkılacak gibi oldu. Mimiklerinde tereddüde dair en ufak bir iz bile yoktu.

“Neyden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi kafasını çevirip denizin uzak noktalarına bakarak. Ayaklarının uçlarında duran taşlardan birini denize doğru savurdu.

Oysa ben inkâr edişine kati suretle inanmak istemiyordum çünkü yarına kadar ulaşabileceğim başka bir Bera Denizil yoktu. Elimde başka hiçbir iz, hiçbir umut yoktu. Aradığımı

kişi mutlaka o olmalıydı. Beş yaşındaki o küçük çocuk... Hapishaneden kaçmayı başarabilmiş o minicik çocuk... Bugün Kuklalar'ın üyesi olduğuma dair yaptığı küçük tespit geldi aklıma. Nasıl da detayları bir anda kavrayıp birleştirebilmişti! Üstelik gözlemleri de bir o kadar isabetliydi. Aradığım Bera'nın başka bir yerde olmasına imkân yoktu sanki.

İmkân olmadığına inanmaya ihtiyacım vardı.

“Yüz yedi numaralı koğuştaydın. Kırk saniyelik bir elektrik kesintisi yaşandığı söyleniyor ancak lazerler hâlâ aktifmiş. O gün başında bulunanlar Renan isimli bir kadın ve Utku diye bir adamdı.”

“Öyle miymiş?” Sanki söylediklerim birer çocuk uydurmasıymış gibi güldü. Ancak kaşlarının çatılışında, gözlerinin sertliğinde bir rahatsızlık seziliyordu da. “Neden bana bunları anlatıyorsun ki?”

Bu kez hiddetlenerek başını bana çevirdi. Tavırlarının değişmesinden, adeta ateş saçan gözlerinden bir mana çıkarmalı mıydım bilmiyordum.

“Çünkü o çocuk sensin,” dedim inatla. “Niçin saklama gereği duyduğunu bilmiyorum. Birinden mi korkuyorsun yoksa yaşadığın travmayı hatırlamak mı istemiyorsun... Tek bildiğim şey, şu an sana ihtiyacım olduğu.”

Uzanıp omzunu sıvazlamaya yeltendim. Öyle düşünüyordum ki, beş yaşında geçirdiği o zorlu günleri tekrardan zihninde canlandırmak onun için kolay olmasa gerekti. Üstelik bir çocuğun nasıl yasaklandığını, alınıp götürüldüğünü kendi gözlerimle görmüşken. Üstelik onun hangi ceviz kabuğunu doldurmaz bir sebeple yasaklandığını henüz bilmezken... Ancak Bera tüm bu konuşmadan ve dirayetsizce bakan göz-

lerimden rahatsız olmuş olmalıydı ki omzuna uzanan elimi görmezden gelip bir çırpıda ayağa kalktı. Ellerindeki kumu pantolonuna silkeledi.

“Niye arıyorsun ki o çocuğu?”

Özellikle mi “o çocuk” diye bahsettiğini merak etmeden edemedim. Fakat yine de bozuntuya vermedim.

“Çünkü-”

Cebimde bir şey tüm sesiyle bağırıp titreşmeye başladığında cümlemini tamamlayacak fırsatım elimden kaçtı. İrkilerek telefonuma uzanıp tüm dünyaya kendini ispat eden alarmımı kapattım. *Hay böyle zamanlamaya!* Saat neredeyse on ikiye geliyordu. Okuldakiler öğle yemeğine çıkacaklardı ve bu Kuklalar’ın kaçması için en olağan zamandı. Bu yüzden toplantıyı on ikiyi on iki geçeye ayarlamıştık.

“Benimle Kuklalar’ın toplantısına gelir misin?” diye sordum. Konunun böyle çabuk değişmesini öngörmüyor olmalıydı ki afallayarak bana baktı.

“Kuklalar’dan olduğunu kabul ediyorsun yani, öyle mi?”

“Kuklalar’ın başkanıyım.”

Elleri ve “vay canına” dercesine oynayan dudaklarıyla abartılı, yapmacık bir tepki verdi. Olduğu yerde birkaç adım atıktan sonra olmayan sakalını sıvazlayarak bana baktı.

“Bera, hayatımda hiçbir yabancıyla böyle tanışmamıştım,” dedim huyuna gitmeye çabalayarak. “Aslına bakarsan, hayatımda kendimi bir yabancıнын önünde hiç bu kadar aptal ve kaçık da hissetmemiştim. Biliyor musun, her insanın içinde aydınlık ve boşluk tarafların olduğuna inanırım. Karanlık değil, boşluk... Herkes aydınlık doğar ama hayat bazı insanların içinde boşluklar yaratır. Hatta sanki... Kara delikler. Umarım

daha önce böyle bir şey yaşamamışsındır ama bazen ruhunda öyle büyük bir kara delik açılır ki, diğer tüm aydınlıkları da içine çekip yutacakmış gibi hissedersin.” Gözlerim uzaklarda bir yerde istemsizce Miren’i aradı. Dalgaların arasında neşeyle bağırان dudaklarını... “O güne, Miren’i kaybettiğim güne dek kendimi hiç bu kadar kör hissetmemiştim.”

Bu kez ben ayaklarımın dibinde duran taşlardan birini alıp denize fırlattım.

“İnan ya da inanma ama sana ve bana anlatabileceklerine bu kadar ihtiyacım olmasaydı, kendimi asla bir yabancıнын önünde bu denli rezil etmezdim.”

Dudaklarını büzüp düşünüyormuş gibi yaparak başını bir aşağı bir yukarı salladı. Kızgın yüz ifadesi bir nebze olsun dağılmıştı. Duygusal konuşmamdan pek etkilenmişse benzer miyordu fakat birkaç kelime daha edeceği kesindi.

“En sevdiğin müzik grubu ne?” diye sordu aniden. Anlamayarak yüzüne baktım.

“Ne alakası var şimdi?”

“Söyle işte...”

En sevdiğim müzik grubu mu neydi? Kaderimi bu soru mu belirleyecekti? Mesela eğer ona en sevdiğim grubun Fifth Harmony olduğunu söylersem arkasına bakmadan dönüp gidecek miydi?

“Seafret,” dedim pes ederek. “Toplantıya gelmen için seni tatmin edecek bir grup mu?”

Umursamazca omuz silkti. “Hiç duymadım.” Kayaların üzerine öylece attığı ceketini üzerine geçirdi. Ellerini geriye doğru yatırarak vücudunu esnetti, sanki yüzyıllar süreceğ bir yolculuğa çıkacaktık. Ardından bana yolu işaret edercesine göz kırpıp yürümeye başladı.

Böyle garip tipleri bulabilmek için üstün bir yeteneğe mi sahiptim, anlamıyordum. Yine de onunla beraber yürümeye başladım. Demek müzik zevkim hayatımı kurtaracaktı. Bu akşamdan itibaren yasaklanana dek Seafret dinleyecektim.

“Amber,” diye söze girşerek omzumu dürttü. Bir yandan deniz kenarından çıkmış, ormanın derinliklerine doğru yol alıyorduk. “En sevdiğin şarkısı ne?”

YABANCILAR TEKNESİ

ALABORA

Yolun uzunluğunu belirleyen mesafelerden ziyade taşıdıklarımızın ağırlığı olmalıydı ki, hayatımdaki hiçbir yolculuk bu kadar uzun geçmemişti. Yalnızca birkaç dakikadır aşına olduğum o ormanın derinliklerine yürüyorduk. Henüz sadece üç karınca yuvası görmüştük. Ancak bu orman içinde kaç ağaç barındırıyorsa, kaç bitkiyi burada soluklandırıyorsa yol sonsuza dek uzanacakmış gibi geliyordu. Üstelik her seferinde yürüdüğüm aynı patika olmasına, tam köşede Miren’le bir çınara kazıdığımız baş harflerimizi görmeme rağmen bir o kadar yabancı gelmişti. Belki de tam o ağacı gördüğüm anda yabancılaşmıştı. Taşıdığım yükü en çok o vakit hissetmiştim.

Bera yanımda sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi huzurla yürüyordu. Onda garip bir şeyler vardı. Bana yardım etmesinde, sözcüklerinde, düşünüyormuş gibi yaptığı o anların tümünde muzipçe konuyu değiştirecek bir şeyler bulma-

sında... Pekâlâ ona ismimi ben söylememiştim, ben nasıl onu tanırıyorsa az buçuk o da beni tanıyordu. Fakat yine de bana yardım edişinin, tüm bu saçma konuşmalara katlanışının altında başka bir sebep varmış gibi hissediyordum. Benden tamamen bağımsız, bütünüyle onunla alakalı olan bir sebep...

Ağaçların sıklaştığı o malum bölüme geldiğimizde birkaç ağacın arasından dolanarak yapraklarla donatılmış alana vardık. Gizli mağaramız yapraklarla bezenmiş o korunağın altında kalıyordu. Halihazırda ağaçların en sıklaştığı bölüm olduğundan hem dikkat çekmiyorduk hem de insanlar buraya gelmeye genelde korkuyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp saate baktım. Tam on ikiyi on iki geçiyordu. Başkanın toplantıya en son teşrif etmesi gibi bir geleneğimiz vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim Bera’ya dönüp. *Seafret’i sevimli bulduğun için...*

Başıyla teşekkürümü kabul edip daha fazla sözcük sarf etmekten sakındı. Otları iki elimle tutarak araladım ve dıştan ürkütücü duran huzurlu evimize giriş yaptım. Bera bir adım arkamdan beni takip ediyordu.

Tamı tamına on altı kişi daire şeklinde oturmuş, ortaya yaktıkları ateşle birlikte beni bekliyordu. Aralarında döndürdükleri gürültü daireye katılmamla beraber sessizleşti. Pür dikkat gözlerini bana kilitlediler. Hemen sonra arkamda duran yabancıyı fark ettiler. Birbirlerine bakıp gözleriyle sorular soruyorlardı. Toplantılara yabancı getirilmezdi. Hepsi bunu biliyordu ve yine biliyorlardı ki başkan konuşmayı başlatmadan tek kelime edilmezdi. Kafalarında dönen tonlarca soruyla sabırsız bir şekilde açılışı yapmamı bekliyorlardı.

Hâlâ ayakta dikilirken sağ elimle gözlerimi kapattım. Ar-

dından sağa doğru götürerek sol gözümü açıkta bıraktım ve başımı yana eğip selam verdim.

“Sahneyi açıyorum.”

Bağdaş kurup benimle beraber on yedi kişiye ulaşan daireyi tamamladığımda hepsi tıpkı gerçek birer kukla gibi bize has olan selamı verdi. Hemen sonra, aradan henüz belki birkaç saniye geçmişken her kafadan homurdanmalar yükselmeye başladı. Bir Bera’ya, bir bana dikiyorlardı memnuniyetsiz bakışlarını ama yine de garipti. Anlayamıyordum... Bera pekâlâ bir yabancıydı fakat Kuklalar’a üye alımını da başkan yapardı. Dolayısıyla gruba yeni biri katılacak olduğunda, o kişi başkan hariç herkese yabancı gelirdi ve bunda bu denli büyütülecek bir olay da yoktu.

“Bugünün yazarı bildiğiniz gibi George Orwell,” diyerek söze giriştim bakışmaları görmezden gelerek. Nasıl olsa kabullenirlerdi. “Hangi kitabı okuyacağımızı söylemiştik?”

“*Hayvan Çiftliği*.”

Başımla onaylayıp çantamdan kitabı çıkardım. Hikâye çiftlikteki hayvanların insanlara baş kaldırmasıyla başlıyordu. Kısa bir özetle, eşitlik üzerine kurulan bir düzenin zamanla bozuluşunu, oluşan sınıfsal tabakalaşmayı anlatıyordu. Düpedüz bir yergi kitabıydı ve eğer Omm’da yaşıyorsanız kendinizden bir parça bulmakta pek de zorlanmayacağınız türdendi.

“Kitap hakkındaki araştırmalarınıza geçmeden önce okuma deneyiminizi duymak istiyorum,” dedim bir yandan ellerimi ateşte ısıtarak. Hava bir anda soğumuştı.

Genelde ben bunu söyler söylemez birileri kendini öne atar, konuşmaya başlardı. Ancak bu sefer sus pus kesilen yüzlerden başka bir şey göremiyordum.

“Okumadınız mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Üç yıldır Kuklalar`daydım ve ilk kez bir kitap hakkında söylenecek tek kelime olmadığına şahitlik ediyordum.

“Okuduk,” dedi içlerinden biri yüzüme bakmadan. Sanki dalıp gitmiş gibi gözlerini ateşe dikmişti. “Kitap öncesinde bir ön araştırma yapmadığım için başta afalladım. Hayvanların manifestoları, yeni bir düzen kurma istekleri yalnızca kurgusal bir hikâyenin parçasıymış gibi geldi.”

“Yazarların bunu yapmasına bayılıyorum,” diye atıldım tekrardan kız sözünü bitirir bitirmez. “Orwell açıkça tarihi yazıyor fakat bunu alenen yapmıyor. Hayvanları kullanarak tarih hakkında bir bilgisi olmayan ya da kitapla alakalı araştırmada bulunmayan insanlara kurgusal bir hikâye sunuyor. Ve kitapla ilgili daha ayrıntılı bilgiler edindiğinizde çok daha fazlası olduğunu görüyorsunuz.”

Bu tarz durumlar beni hep heyecanlandırırdı. Ben Kuklalar`a ilk katıldığında o dönemki başkanımız Pamir adında bir çocuktu. Eğer Omm izin verecek olsaydı eminim yaşitlarımızın en değerli yazarlarından biri olurdu. Tüm yazma teknikleri konusunda inanılmaz bilgiliydi. Önemli olan okuyucunun gözüne sokmak değil, göstermek demişti bir konuşmamızda. “*Eğer bir karakterin ne kadar titiz olduğunu anlatmak istiyorsan, ‘Bla bla çok titizdi,’ dememelisin. Karakter öyle davranışlar sergiliyor olmalı ki, okuyucu sen ‘titiz’ demeden onun titiz olduğunu anlamalı.*” George Orwell da tam olarak bunu yapmıştı. Sıradan bir çiftlik üzerinden, bir fabl ile düşüncelerini aktarmıştı.

“Snowball’un geçtiği bölümler beni çok etkilemişti,” diyerek söze girdi Miraç. Benden yalnızca bir yaş küçüktü. “Yel değirmenini yapmak için tüm çiftlik çalışır ama içinizden ol-

duğunu zannettiğiniz biri kalkar ve tüm emeğinizi yıkar.”

On altı kafa birden onaylayan ifadelerle sallandı. Öyle huzursuz bir ifade vardı ki hepsinin yüzünde, bilmesem o çiftlikteki yel değirmenine taş taşıdıklarını sanacaktım.

“Snowball onlara ihanet etmiş miydi?” diye sordum. Kitabı okuduklarına emin miydiler? “Ben Napoleon’un yaptığı hainlikleri bir günah keçisine yüklemesi olarak okudum ama...”

“İhanet can acıtıyor tabii...” diye atıldı sol tarafımda oturan Derin. Sanki söylediklerimi duymamış gibiydi. “Sözde Snowball en akli başında görünendi. Kim ondan yel değirmenini yıkmasını bekler ki?”

Bunun ardından sesler yükseldi fakat bir tartışma ortamından ziyade on altı kişinin birbirine abartılı bir biçimde hak verme nidalarıydı ortamda yükselen. Yanlış bir kitap seçiminde mi bulunmuştuk, ben mi bir şeyleri kaçırmıştım pek akıl erdiremiyordum. Yalnızca kafam karışmış bir şekilde onları izliyordum.

“Amber hangi cüretle toplantıya bir yabancı getiriyorsun?” Büyük bir homurdanma silsilesinin ardından duyduğum ilk cümle bu oldu. Şaşkınlıkla gözlerim sesin sahibini aradı. Tam karşında oturan Denis isimli çocuktan gelmişti bu çıkış. Zamanında liseye yeni başlamış bir çömezken kolundan tutup o dönemki Kuklalar’ın başkanına ben götürmüştüm onu. Dolayısıyla aramızda, hepimizin birbirine duyduğu saygı ve bağlılıktan daha öte bir minnet söz konusuydu. En azından ben öyle zannediyordum; çünkü bu kez sözleri haddinden fazla sert ve vurgulu çıkmıştı.

“Başkan olarak Kuklalar’a üye alımını ben yapıyorum diye hatırlıyordum. Yanlış mıyım Denis?”

Denis hoşnutsuz bir biçimde nefes verdi.

“Güvenilir olduğunu nereden biliyorsun? Bize onu takdim ettin mi?”

“Size onu takdim ettim mi?” diye tekrar ettim sözlerini.

Demek takdim etmek gibi bir geleneğimiz de başlamıştı, ha? Bu gözler üç yıldır böyle bir olaya şahit olmamıştı. Sağ tarafımdan bir sesin daha yükseldiğini duydum.

“Bazen insan en yakınındakini bile sorguluyor, gerçekten güvenilir mi diye.”

Ateşin etrafındaki on altı kişi de onaylarcasına başını sallamıştı. Yeniden. Bu kez sol tarafımdan biri, bir yandan elindeki taşla oynarken konuştu.

“Hiç değilse hareketlerimizden önce sonuçlarını düşünmek fena olmazdı. Şunun şurasında birkaç kişi kaldık direnişimizi sürdüren.”

Neler oluyordu bunlara böyle? Sanki aralarında ben hariç hepsinin bildiği bir anlaşma, bir olay vardı.

“Sizin probleminiz ne bugün?” diye sordum. Bu serzenişlerin hiçbirine anlam verememiştim. Hepsi umutsuz, kırgın ve bir o kadar da küplere binmiş görünüyordu. Kızgın yüzü ateşin alevleriyle aydınlanan Denis ayağa kalktı ve hiddetle işaretparmağını bana doğrulttu.

“Amber senden böyle bir şey beklemezdim. O küçük çocuğu nasıl olur da yasaklatırsın?”

Duyduklarım karşısında kanım donacak gibi oldu. Bir süre olduğum yerde gıkımı çıkaramadım. Küçük çocuğu mu yasaklatmışım? Sesi öyle suçlayıcı, cümlesi öyle yaralayıcıydı ki. Sanki elinde bir mızrak taşıyordu ve yüreğimi delik deşik etmek istegindeydi.

“Hepimizin en güvendiği kişi sendin,” diyerek devam etti

sözlerine. “Hükümetin yanında olduğuna inanamıyorum. Öyle içten savunuyordun ki direnişimizi, gençleri gerçekten korumak istiyorsun zannetmiştik.”

“Hükümet yanlısı ha?”

Pekâlâ, Bera okulda dedikodular döndüğünü söylediğinde böyle bir şey hayal etmemiştim. Ben, Miren’i bilerek yasaklatmışım öyle mi? Küçük, güzel Miren’imi... Nasıl olur da böyle bir şeye ihtimal verirlerdi? Bu insanların pek çoğunu yıllardır tanıyordum. Yasaklanan her gencin yasını burada, beraber tutmuştuk. Tüm umudum, tüm yüreğim buraya aitti. Burası benim evimdi ve şimdi beni inandığımız her şeye ihanet etmekle, Miren’ime isteyerek zarar vermekle suçluyorlardı öyle mi?

“Sırf kendi kışını sağlama almak için o çocuğu hükümete feda etmedin mi? Böylece tepemizdekiler bir kez daha ‘nankörleri’ tutuklayıp avare halka ne kadar iyi bir iş başardıklarını gösterebildiler. Söylesene, toplantı yerimizi de açık edecek misin?”

Ağzım açık kalmış bir halde söylediklerini dinledim. Fakat bir türlü sindiremedim.

“Kaçınız Denis gibi düşünüyor?” diye sordum onun gibi ayağa dikilerek. Hemen hemen hepsi olduğuna emindim ama çekimser davranıyorlardı. “Kuklalar’ın başkanı olarak soruyorum,” dedim tekrardan sözlerimi vurgulayarak. Tüm sinir içimde kabarıyordu. “Kaçınız Denis gibi düşünüyor?”

Sessizce birbirlerine bakındılar. Ardından teker teker eller havaya kalkmaya başladı. Bir, iki, üç... Derken on altısı birden elini kaldırıyordu.

“O gün orada mıydınız?” diye sordum bu kez. Bir yandan dairenin etrafında volta atarak gezindim. Gördüklerime ina-

namıyordum. Bu kadar dengesiz bir zemine mi inşa etmiştik tüm güvenimizi? “Miren’e nasıl dokunduklarını, küçük bedenini yerde sürükleyerek götürdüklerini, o küçük kızla doğduğu günden beri geçirdiğim tüm zamanı kaçınız gözleriyle gördü?”

Denis sözlerimin onu hedef almış olmasından çekinerek yerine oturmaya yelteniyordu ki bir işaretimle onu durdurdum.

“Oturma Denis. Kaçımızın Kuklalar’a layık olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Davanı savun.”

Ellerinin terini pantolonuna silerek bir kez daha dik durmaya çalıştı. Harlanan ateş altında küçük su damlacıkları oluşturmuştu. Gözlerimin içine baktı.

“Daha kötü,” diye mırıldandı yutkunarak. “Yalnızca Kuklalar’a değil, en başta o küçük kıza ihanet etmişsin sen. Henüz sekiz yaşında olduğunu söylüyorlar, Amber. Neden o çocuğu boğmaya çalıştın?”

“Boğmaya mı çalıştım?”

Onaylayarak başını salladı. Şaşkınlığımdan güç bulmuş olacaktı ki vücudunu daha da gerginleştirdi.

“Zavallı kız sen ellerini onun üstünden çekmiş olsaydın rekor kırmayacaktı,” dedi kaşlarını iyice çatarak.

Üzerine atlamamak için içimde öyle bir savaş veriyordum ki. Kendimi açıklayamamanın huzursuzluğu bir yandan, söylenen yalanları kontrol edememiş olmak başka bir yandan canımı sıkıyordu. Böyle iğrenç bir söylentiye kim, nasıl çıkarırdı? Hadi biri bunu düşünüp etrafa yaymıştı peki, on altısı birden nasıl olmuştu da böyle bir şeye inanmıştı?

“Bugünü hiçbir zaman unutmayacağım,” dedim sesim biraz sinirden, biraz da üzüntüden titrerken. Duygularımı

gizlemek çok güçtü. “O gün yaşananları anlatacağım ancak ne düşündüğünüzü umursadığım için değil, Kuklalar’a olan saygımdan... Ben sadece gelip geçici bir başkan olsam da bu grubun inancı her zaman var olmalı, var olacak.”

Ardından onlara o gün neler yaşandığını harfiyen anlattım. Denizin içinde oynadığımız oyunları, Miren’in neşeli çığlıklarını, ona nefesini tutması için meydan okuyuşumu, Çakıl’ın gelişini ve geriye kalan her şeyi...

“O gün için kendimi asla affetmeyeceğim,” dedim. Bu kez gözyaşlarımın akmaması için bakışlarımı mümkün olduğunca yukarı çevirdim. İnsan başına gelenleri dillendirdiğinde gerçekliğinin farkına bir kez daha varıyordu sanki. Bu yüzden pek çoğumuz dertlerimizi paylaşmaktan çekiniyorduk. “Kendimi asla affetmeyeceğim. Elimden hiçbir şey gelmiyor ancak o günü başa sarıp olanları engelleyebilmek için en ufak bir şansım olsaydı, bunun için varımı yoğumu verirdim.”

Sağımda ve solumda kalan insanların yüz ifadelerini seçmiyordum fakat Denis’in bakışları bana her şeyi anlatıyordu. Mahcup bir biçimde bana dikmişti gözlerini ama bu hayal kırıklığının yarısını bile karşılayamazdı. Ağzını bir açıp, bir kapattı. Eminim bir şeyler gevelemek istiyordu, sadece bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Doğrusu hiçbirinden tek bir kelime beklemiyordum. Çoğunun hayat hikâyesini irdelemezdim, buna rağmen ne olursa olsun onlar bu hayatta en çok güvendiğim insanlardı. Hamlet’in gördüğü hayaleti bu ateşin başında konuşmuştuk. Zweig’ın Korku’sunu okurken beraber çıkmazda hissetmiş, Gregor Samsa’yı beraber tanımıştık. Band of Horses’ı bu mağaranın duvarlarında beraber yankılatmıştık. İlk kez bu ateşin başında benim dilimden konuşan insanlar varmış gibi hissetmiştim. Şimdi tüm bu günler az

önce duyduklarımınla beraber çok özleyeceğimi bildiğim birer anıya dönüşmüştü.

“Yarın yasaklanacağım,” dedim gözümdeki yaşı elimin tersiyle silerek. Gruptaki herkes şaşkınlık nidaları saçmaya başladı. İçlerinden bazıları hayretle ayaklanacak gibi oldu fakat elimle işaret ederek yerlerine oturttum.

“Bugün bu toplantıya son kez başkanlık ediyorum. Kendi aranızda bir başkan seçmeniz gerekecek ama geleneğe sadık kalıp kendi adayımı sizinle paylaşacağım. Denis Sözer... Bugün hepimize inancını ne kadar çabuk kazanabildiğini ve inandığın şey uğruna korkusuzca kendini savunabildiğini gösterdin.” Huzursuzca kıpırdanmaya başladılar. Öyle buruk hissediyordum ki yüreğimin bir tarafı yalnızca onların canını acıtacak bir şeyler söylemek istiyordu.

“Sizinle geçirdiğim tonlarca güzel zamanı bu şekilde uğurluyor olacağımı tahmin etmezdim,” dedim yüzümü sert ve tok tutmaya çalışarak. “Fakat bu grubun benim beklentilerimin, sizin özel hayatınızda taraf tuttuğunuz olayların ve bizden sonra geleceklerin eylemlerinden de öte olduğunu biliyorum. Bize yarınların var olacağına dair umut ve birliğin doğurduğu bir güç aşıyor. Bir gün sizler de benim gibi bu mağaraya veda ediyor olacaksınız ancak her ne kadar fikir ayrılıkları yaşarsak yaşayalım, Kuklalar geleceğimizi elimize alana dek var olmaya devam edecek. Bunun için çabalayacağız.”

Ayaklarımın ucunda duran çantamı alıp boynuma astım. Hepsi mahcup bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyordu fakat hiçbiri tek kelime daha etmeye cesaret edemiyordu. İnandığım şeye sadık kalmak uğruna toplantıyı bitirecek son sözleri söylemeye koyuldum.

“Söyleyeceğiniz bir şey var mı?”

Yalnızca büyük bir sessizlik.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim usulca. Ardından sözlerime devam ettim.

“Kuklalar, kuklalar, kuklalar... Sanırım Hayalbaz nasıl isterse, onlar da öyle yaşayacaklar. Sahne açılana dek susacaklar.”

Sağ elimi gözlerimin üzerinden sola kaydırarak boynumu yana eğdim ve selam verdim. Ardından hiçbirinin tek kelime etmesine fırsat vermeden mağaradan koşar adım çıktım. Bera da bir çırpıda arkamdan geldi. Gelmesin istiyordum. Gözlerimin hiç bu kadar yaşı bir arada taşıyabileceğini bilmezdim. Babamın karşısında dahi bu denli büyük çaba göstermemiştim onları tutmak için. Bera'nın önünde ağlamak istemiyordum.

Sanıyorum o da düşündüklerimi hissetmiş olacaktı ki arkamdan bir hışımla çıkmasına rağmen tek bir saniye beklemeden ormanın derinliklerine daldı ve saniyeler içinde hiddetli yürüyüşüyle birlikte gözden kayboldu. Şaşıracak gücü kendimde bulamadım. Yorgun hissediyordum. Daha fazla peşinden koşup, “Hayır, sen o çocuksun,” diyecek gücüm kalmamıştı. Hapishaneden kaçmam gerekiyorsa, pekâlâ ben de bir yolunu bulurdum. O yazı yarın yayımlanacaktı. Artık fısıltı beni tatmin etmiyordu, sıra gerçek bir çılgılıktaydı.

Tam gitmeye yeltenecekken arkamdan biri adımları seslenince durup döndüm. Denis yaprakların arasından sıyrılarak çıkıyordu. Ona baktığımı gördüğünde adımlarını yavaşlatıp tam karşımda dikildi. Gözleri dolu doluydu.

“Amber,” diyerek nefes verdi. Sesi tüm sözcükleri fısıltıya dönüştürürcesine titriyordu. “Çok korkuyorum.” Bir anda kollarını belime dolayıp başını göğsüme gömdü. Afallayarak

orada dikilmeye devam ettim. O ise hız kesmeden aklındaki-
leri sayıp dökmeye koyuldu. “Yetişkinler halihazırda bu sis-
temin kölesi olmuşlar ama gençler bile o kadar umutsuzlar ki.
Kime, nasıl güveneceğiz? Hiçbir çaremiz yokmuş gibi his-
sediyorum.” Şimdi büsbütün hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

Ona az önce içeride söylediklerinden ötürü kızmayı öyle
çok istiyordum ki. Fakat ne dilim ne de yüreğim el veriyordu.
Çünkü korkunun nasıl hissettirdiğini yine en iyi bizler bili-
yorduk. Her söyleyeceğimiz cümlemin altında farklı bir anlam
aranmasının nasıl bir endişeye yol açtığını, okul arkadaşla-
rımızın sürüklenerek götürüldüğünü gördüğümüzde çitımızı
çıkaramamanın verdiği ezilmişlik duygusunu, her gece yastı-
ğa başımızı koyduğumuzda o hapishanelerin neye benzediği-
ni hayal etmenin insanın içini nasıl kararttığını... Bizi bizden
başka anlayacak ne yazık ki hiç kimse yoktu. Keşke olsaydı
ve ben bugün bu sonsuz ormanın ortasında Denis’i sözlerimle
kasıp kavurabiliyor olsaydım.

“Biliyorum,” dedim sırtını sıvazlayarak. “Ancak senin de
içeride söylediğin gibi, önümüze geleni Kuklalar’a almıyo-
ruz. En azından o ateşin başındaki insanlara güvenebiliyor
olmalısın.”

Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken bir yandan başıyla
onayladı. Enkazın etrafındayken her yol uçurum gibi görü-
nüyor olmalıydı.

“Korkmuyor musun?” dedi gözlerime bakarak. Muhteme-
len yasaklanacak olmamı kastediyordu.

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Saatleri biri dur-
dursun, zaman akmasın ve yarın olmasın istiyordum. Orada,
hapishanede beni bekleyen çıkmazı düşündükçe nefesim ke-
silecek gibi oluyordu.

“Ödüm kopuyor,” dedim ona dürüstçe. “Ancak Miren’in o şartlarda yaşayacak olması kadar hiçbir şey korkutmuyor gözümü.”

İşte böyle bencillik işlenmişti hamurumuza. Bu ülke yüzlerce, binlerce yasaklanan genç görmüştü. Eminim aynı okulun koridorunu arşınladığımız çocuklardan biri belki Miren’in hayal bile edemeyeceği biçimde işkenceye uğramıştı. Belki arka sokağımdaki çocuk, belki bu ülkenin umudu diyeceğimiz bir genç, birkaç yıl önce kayıp gitmişti ellerimizden. Hiçbirinde sözcüklerimin fısıltı olduğunu fark etmemiştim. Ettiysem bile harekete geçme sorumluluğunu kabullenmek istememiştim. Fakat zaman geçip sıra benim küçük Miren’ime geldiğinde, uçurumun kıyısından atlamak ve o çılgılığı atmak en büyük arzuma dönüşmüştü. Bir başkasının Miren’i değil, benim Miren’im olduğunda...

Denis cılız bileğine asmış olduğu bilekliği çıkardı. Yeşil ince bir ipe küçük, mint yeşili renginde bir taş takılmıştı.

“Lütfen içeride söylediklerim için beni affetmenin bir yolunu bul.” Mahcup bir şekilde gülümseyerek bilekliği bileğime geçirdi. “Amber yıllardır söylemedim ancak beni bu mağaraya getirdiğin için sana her zaman minnettar kalacağım. Bu bileklik sadece benden değil, bizden. Kuklalar nereye gidersen git seninle olacak.”

Onu kendime çekip sarıldım.

“Sakın yakalanmayın,” diye fısıldadım kulağına. “Perdeyi iyi kapattığına emin ol.”

Gözyaşları hâlâ yanağından akarken kıkırdadı.

“Sahne bir gün bizim olacak.”

İnanmak, en çok istediğim fakat en başaramadığım şeydi. *Umarım*, diye dua ettim içimden.

Hayat bir kez bizi şaşırtsın.

Günün ilerleyen saatlerinde içimden ne okula gitmek geldi ne de eve geri dönmek. Mesela annemi görmek istemedim. Son kez de olsa ona sıkı sıkı sarılmak tarif edilemez bir güçlükü. Nilin'le görüşmek istemedim. Babama içimde kalan onca duygumdan bir tanesini bile açmak istemedim. Vedalar işte bu denli zordu çünkü. İnsanlara son kez görüşürüz demek bir nevi gidişi kabullenmektir ve bunu becerebileceğimi hiç mi hiç zannetmiyordum. Fakat şimdi, gecenin bu vaktinde, deniz kenarına varan bu yolu arşınlarken yalnız banklara bakıyordum da... İşte sanırım onları çok özleyeceğim. İnsan itiraf edemiyor kendine insanları özleyeceğini. Onun yerine şehri özleyeceğim diyor. İçindekileri değil. Havasını, kalabalığını, o şehrin insanı olmayı...

Sahil kenarına vardığımda ciğerlerimi temiz havayla doldurup derin bir iç çektim. İyi gelmişti. Küçükken annem burada beni bisiklete bindirir, bazen pamuk şeker almama izin verirdi. Hatta bir gün ayaklarımızı denizin sularında ıslatıp öyle yürüdüğümüzü hatırlıyordum. Bu yol nedense bana sonsuz gelirdi ve o sonsuzluk bir huzur yaratırdı. Uzunca bir süre dalgaların setleri kamçılayışını izleyerek yürürken aklımda yalnızca bir tur atmaktan başka bir plan yoktu. Fakat az ileride, kayalıkların tepesinde bir çocuk oturuyordu ki... Onu gördüğümde içimde nedensiz bir kıpırtı hissettim. Dizlerini kendine doğru çekmişti, dirseğini dizlerine yaslayarak boynu bükük bir biçimde dalgaları izliyordu. Elinde kalın, eski bir halat ipi vardı ve onu bir o yana bir bu yana sallıyor, adeta

hipnotize olmuş görünüyordu. En az benim kadar dertli bir yabancı... İkimiz birbirimizin yükünü paylaştık bir ihtimal hafifler miydik?

Tek bir kelime etmeden, usulca biraz ötesine oturdum. Aramızda bir metre ya vardı ya yoktu. Gelişimden hiç etkilenmemiş olacaktı ki yüzünü bir kez olsun bana döndürmeden elindeki korkunç ipi sallamaya devam etti. Bir nefes aralığında ayakucunda duran bira şişesini dudaklarına götürüp büyük bir sesle yutkundu.

“Ben de biraz alabilir miyim?” diye sordum elindekini işaret ederek. Umursamazca şişeyi bana uzatırken bir an bile göz teması kurmadı. Küçük bir yudum aldım ancak bu kadarı bile yüzümü buruşturmama yetmişti.

“İlk kez mi içiyorsun?” diye sordu homurdanarak. Muhtemelen memnuniyetsiz nefes verişimden bahsediyordu.

“İçmeyi sevmeyene her sefer ilk kez gibi,” dedim. En dip-te hissettiğim anlarda bile beynimin uyuşması hissini sevmiyordum. Aksine, sanki deli ederdi beni.

Başını sallasa da daha fazla tepki vermekten kaçındı. En azından bir süre... Ama sonra nedendir bilinmez kafasını bana doğru döndürüp baygın bir ifadeyle süzdü. Ona bakmadan bile hissedebiliyordum bakışlarının üzerimde olduğunu.

“Dışarıdan bakınca berbat halde görünmüyor muyum?” diye sordu. Sanki söyleyiş biçiminde neden ona seslendiğimi sorgulayan bir ton vardı.

“Görünüyorsun,” dedim ben de dürüstçe. Gerçekten duruşu bir enkazdan farksızdı. Altında oldukça komik duran kırmızı bir pijama; üstünde ise düz, siyah bir kapüşonlu vardı. Üzerine bol bir deri ceket atmıştı ama güzel durmaktan ziyade, evden çıkarken bulduğu ilk şeyi giymiş gibi duruyordu.

“Biliyor musun, yarın yasaklanacağım,” diye ekledim ve sözcükler trajikomik bir biçimde duygusuzca çıktı dudaklarımdan. Hatta gülümseyesim bile gelmişti.

Dudağını bükerek tekrardan ağır ağır başını salladı. O da trajikomik bir biçimde hiç mi hiç duygu esamesi göstermemişti. Bu tarz şeyler çok mu başına geliyordu, yoksa duruşu kadar kendisi de garip biri miydi?

“Bari yalancıkdan tepki verseydin,” dedim yanımda duran bir taşı denize fırlatarak.

“Zaten hepimiz bir gün yasaklanmayacak mıyız?”

“Eh, yeteneğini keşfettiysen ya da biraz olsun aklın çalışıyorsa...”

“Keşfetmedim.” Birasından bir yudum daha aldı. “Hayat bana on numara şu an.”

Onun gibi bir aşağı bir yukarı, ağır ağır kafamı salladım. Eğer sersefil görüntüsünü gizleyebiliyor olsaydı belki ona inanırdım.

“Elindeki on numara hayatından kalma mı?” diye sordum bir o yana bir bu yana salladığı ipi işaret ederek. Önce ipe, ardından gözlerime baktı ve bir anda yüzü düştü. Dolu dolu gülümseyişi birden öyle çaresiz bir bakışa dönüşmüştü ki tepki dahi veremedim. Yanında duran bira şişesinden medet umup kafaya dikti. Dudaklarını geri çektiğinde içi çoktan boşalmıştı.

“İnsanlar dertlerini gülümsemeleriyle saklamaya çalışırlar ya,” diye söze girdi konuyu yine bana getirerek. “Yasaklanmak seni üzmüyormuş gibi davranıyorsun.”

Hayır yabancı, diye mırıldanmak istedim ona. İnan yasaklanmak beni delicesine korkutuyor ve bunu saklamıyorum. İnan, insan bazı dertlerini kendine itiraf edememiş olmayı daha çok istiyor.

“Bu ülke, bu dünya yasaklanmalar olmasa da acı dolu bir yer.” Cümlesini bitirir bitirmez kaşlarını çatarak uzaklara daldı. Demek küçük bir ipin altında bunca duygu yatıyordu, öyle mi? Afallamış bir halde olduğum yerde kalakaldım. *Keşke sormasaydım*, diye düşündüm içimden. Nereden bilebilirdim?

Bu çaresiz adama acısını hatırlatmış olmanın vicdan azabıyla oturduğum yerde doğruldum. Gitsem iyi olacaktı. Zaten gecenin bir vakti olmuştu ve daha yürünecek çok yol vardı. Tam kayalıklardan inmeye yeltenirken arkamdan son kez seslendi.

“Adın ne?”

Tekrardan ona dönüp gülümsedim.

“Amber.”

“Senin için üzüldüm, Amber,” diye mırıldandı. “Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.”

Teşekkür edercesine başımı salladım ve ben de ona adını sordum.

“Ediz.”

“Senin için üzüldüm, Ediz,” dedim.

Sadece bu kadar. Senin için, bizim için... Çok üzüldüm.

Ardından düşüncelerimi o uzun yola bir kez daha kavuşturdum.

HERKEŞ KENDİSİNİN AVUKATI

Saat sabahın altısıydı çarpık binaların boylu boyunca uzandığı yolu arşınlayıp evimin önüne vardığımda. Sabah serinliği tüylerimi diken diken yapıyor, rüzgâr eteğimin pililerinden içeriye sokuluyordu. Beyaz tişörtümün göğüs kısmındaki vişneli dondurma lekesiyle, saatlerden çok günlerimi sokakta geçirmiş gibiydim. Uzun bir süre, virane halimle bu yaşımada bana tüm anılarımı bahşetmiş o tuğla yığının önünde dikildim. Birkaç saat sonra, bir daha hiçbir zaman evim olmayacaktı. Parmaklıkların ardındaki betondan ziyade...

Camımızın perdesi sertçe çekildiğinde annemin silüetini gördüm. Saniyeler içinde beni, evimizin önünde dikilen ruhu kaybolmuş çocuğu fark edip kaşlarını çattı. Sanki koşup bir hışımla yanımda bitecekti fakat nedensizce tereddüt etti. Anne yüreği miydi bilmiyorum ama o beni her zaman çok iyi anlardı. Sadece gülümsedim başka hiçbir atılımda bulunmazsınız. Gülümsedim, buna rağmen gözyaşlarım dudaklarımın kenarında dolu dolu oldu, yine de bir türlü taşamadı.

Annem gülümsememi görür görmez camın önünden çekilip aşağı indi. Kapıyı olabildiğince sessiz açarak aralık bıraktı. Üzerine bulduğu ilk hırkayı geçirmişti. Endişeli görünüyordu fakat sinirli değildi.

“Amber sen neredesin?” Sesi titredi bunu söylerken. Daha önce bırakın tüm geceyi sokakta geçirmeyi, eve geç geldiğim bile olmamıştı. Beni bir çırpıda omuzlarımdan çekip sarıldı. Ne yazık ki ben aynısını yapamadım. Eğer onun boynuna atılırsam, göğsüne bir kez daha yatarsam yıkılacaktım.

“Kızım bir şey söylesene.”

Bu kez sarılmayı bırakıp yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. Bir cevap ararcasına gözlerimin içine bakıyordu ve ben de ona bir cevap vermek istiyordum ama olmuyordu. Sanki sözcükler boğazımda birikiyorlar, birikiyorlardı fakat nasıl dışarı çıkacaklarını bir türlü kestiremiyorlardı.

Bakışlarıyla vücudumu taradı. Bir yerime zarar gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Yaram berem görünebilir olsa bu denli acıtmazdı ki.

“Baban çok kızdı,” diye fısıldadı yüzüme doğru. “Nilin’lere gitmiş diye yalan söyledim. Zar zor uyuttum bu gece.”

Gözlerinin altındaki halkalardan belliydi zaten. Annem hep bir nebze uykusuz kalırdı ya. Gecenin son saatine kadar ev halkına hizmet etmekten ve sabah aynı maaşsız işbaşına devam etmekten... Babamın sorumsuzca, oturduğu yerden böyle buyurgan olmasından nefret ederdim. Ederdim de sorun bakalım sesimi çıkarabilir miydim?

Telefonum var gücüyle titreştiğinde omzumdaki çantama uzanıp küçük gözünden çıkardım. Mesaj gelmişti. Çakıl’dan...

ÇAKIL KAYIN 06.13

Yayımlandı.

Mesajı okur okumaz göğsüm soluksuz kalacak gibi oldu. Derin bir nefes aldım. *Cesurlar korkusuz değildirler*, diye telkin ettim kendimi. *Cesur oldukları için korktukları şeyleri yaparlar*. Miren'in küçük benliği bunlara katlanmışken benim korkmaya hakkım olması da ilginçti ya.

Birkaç saniye içinde telefonum tekrar titredi ve bir kez daha düşüncelerimden koparıldım.

ÇAKIL KAYIN 06.14

Annene sarıl. Biliyorum zor ama içinde kalacak.

Kafamı kaldırıp gözlerimle Çakıl'ı aradım. Köşedeki meşe ağacının arkasına saklanmış bizi izliyordu. Göz göze geldiğimizde gülümseyerek Kuklalar'a has olan selamı verdi.

"Amber'im ne oluyor?" diye sordu annem çaresizce uzaklara bakıp gülümsemeye gayret eden yüzümü gördüğünde.

Bir soluk daha beklemeden kollarımı annemin boynuna dolayıp kokusunu içime çektim. Öyle huzurlu bir teni vardı ki. Sanki bu dünyadaki en güzel şeydi o. Muhtemelen şu anki tavırlarıma bir türlü anlam veremiyordu ancak yine de bozuntuya vermeden olabildiğince sıkı sarıldı.

Kendimi bir anda büyümüş hissettim. Masumiyetimin bir parçası öldürülmüş, çocukluğumun parçaları yerlere saçılmış gibi... Evimi, annemi kaybedecek olmak mıydı bu duyguyu yaratan yoksa bir yetiškine evrilmek mi?

“Seni çok seviyorum,” dedim anneme gözlerinin içine bakarak bu kez. “Eğer bin kez dünyaya gelsem, bin kez annem olmanı isterdim.”

“Ben de seni çok seviyorum, anneciğim,” dedi gülerek. Öyle habersizdi ki başımıza geleceklerden. Bana geçmek bilmeyen dakikalar, ona sıradan saniyelerdi.

Ardından sokağın en uzak ucundan Omm görevlilerinin sirenleri duyulmaya başladı. Zaman etrafımda ağırlaşıp bulanıklaşacak gibi oldu. Adeta kilitlenip kaldım. Annemin yanı başımda bir şeyler söylediğine emindim fakat sözcükler beynimde bir yer bulmuyordu. Bu ses zihnimin derinliklerinde öyle yaralara tuz basıyordu ki. Sadece içimi korku kaplıyordu. Beraberinde de endişe ve çaresizlik... Bu siren sesleri beni olduğum yerde öldürüyordu.

“Amber beni korkutuyorsun!” diye çırpındı annem bu kez ve gerçekliğe geri döndüm. Gülümseyen yüzü büsbütün silinmiş, yerini bir kez daha korku ve endişeye bırakmıştı.

Arabalar iyice yaklaşırken tüm mahalleli bu korkunç sesin neye ait olduğunu biliyor olmalıydı ki birer birer camlara, balkonlara çıkmaya başladılar. Babamı evimizin kapısından dışarı çıkarken görünce içimdeki korku yalnızca siren seslerine ait olmayı bıraktı. Büyük kara bir canavar gibiydi gözümde gitgide yaklaşan. Annemin arkasında beni görür görmez siren seslerinde olan dikkati dağıldı.

“Sen nerdesin ha?” diye çıkıştı hiddetle üzerime yürüyerek. Görevlilerin arabaları artık tam önümüzde durmuşlardı. Annem hipnotize olmuş bir biçimde görevlilerin arabalardan çıkışını izliyordu. Babamsa onun tam aksine bütünüyle bana odaklanmıştı. “Gençsin diye şimdi bir de umursamaz mı oldun, ha? Gel ben göstereyim sana nasıl oluyormuş umursamazlık!”

Tam koluma asılacak gibi olduğu anda görevlilerden biri babamı ittirerek önümde bitti. Saçlarıma yapışarak etrafımda döndürdü ve bileklerimi arkada birleştirerek sıktı. Babamın yüzünü göresemesem bile afalladığına adım kadar emindim.

Görevli bileklerime kelepçeyi taktı ancak öyle sıkıydı ki sanki tam canımı acıtmak üzere tasarlanmıştı. Dişlerimi sıkıp tepki vermemeye çalıştım.

“Neler oluyor!” Annem endişeyle bağırıp görevliyi ittir-meye çabaladı. “Kızımı bırak! Amber, ne oluyor?”

Yüzümü döndürüp anneme baktım. Kıpırmızı olmuştu. Beni kelepçeleyen görevliye ulaşmaya çalışıyordu ama başka bir görevli tutuyordu onu.

“Bir yanlışlık mı oldu?” diye sordu babam görevlilerden birine hiddetle. Tahmin ettiğim gibi hazmedemiyordu benim de o televizyonda gördüğü yasaklanan gençlerden biri olabileceğimi.

Babamı, “Sence hükümetin işinde yanlışlık olur mu?” diye tersledi adam. Ve gururlu babam bu cevaba karşın bozulmak yerine tek bir kelime etmeden ikna oldu. Hükümetin işinde nasıl yanlışlık olurdu ki?

“Tahsin bir şey yapsana!” diye bağırdı annem bu kez babama doğru. “Kızımızı götürüyorlar. Amber ne oluyor?”

“Kızınız hükümete açıkça meydan okuyan bir yazı yayımladı,” dedi görevlilerden biri ve o vakit babamın bakışları altında ezilmemek için gözlerimi yere dikmem gerekti. Annem büyük bir şaşkınlık nidası kopardığında, etrafa bakmamak adına takdir edilesi bir gayret gösteriyordum.

“Amber’im yaptın mı?” diye sordu annem. Yine de cevabını çoktan biliyor olmalıydı. Babam kızını tanımak istemezdi çünkü böylesi işine gelirdi ama annem... o benim aynam-

dı. “Kızım neden yaptın?” diye ekledi hemen ardından. Kızır gibi değildi. *Seni çok özleyeceğim*, der gibiydi.

“Mahkemeye biz de gelebilir miyiz?” diye sordu babam burnundan soluyarak ve görevlilerden birine cüzdanında duran bir kartı gösterdi. Görevli kartı incelemeye başladığında şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Mahkemeye mi çıkacaktım? Yasaklanan gençlerin mahkemelere çıkarıldığı hiçbir gazete de yazmıyordu.

“Ne mahkemesi?” diye sordum istemsizce. Babam nefretle yüzüme döndürdü tekrardan bakışlarını. Benden utanıyordu. Utanmaktan da ziyade sanki tiksiniyordu.

Babamla konuşan görevli başıyla onaylar onaylamaz başka biri beni kolumdan tutup sürüklemeye başladı arabanın içine doğru. Öyle sert çekiyorlardı ki, kendimi savunma isteğine karşı gelmekte çok zorlanıyordum. Kapıyı açıp kafamı içeri doğru bastırdılar ve sert bir oturuşla kendimi arabanın arka koltuğunda buldum. Annem ve babam da hemen ardından, arkamızdaki başka bir arabaya bindi.

Demek bir mahkemeye çıkacaktım. Kendi kendimi savunacağım, kendi kendimin avukatı olacağım bir mahkemeye. Sanki her birimizin ne kadar yalnız ne kadar savunmasız olduğunu yüzümüze vurmak istiyorlardı. Güçsüzlük yalnız olmaktan da öte, yalnız hissetmekte yatardı. İtiraf etmeliydim, başımızdakiler ne yapacağını çok iyi biliyorlardı.

Arkalı önlü iki araba hızla ilerleyip köşeyi dönecekken gözlerimle heybetli meşe ağacını taradım. Koskocaman gövdesi göğe uzanıyor, yaprakları asilce sallanıyordu. İyice bakındım arkasına, önüne... Korkularım kadar siyah bir çift göz görebilmek içindi tüm çabam ancak çocuk kalbim yine hayal kırıklığına uğradı. Orada yoktu, çoktan gitmişti.

Bir kez ve son kez daha, Çakıl yine kaçmıştı.

Zaman algımı yitireceğim kadar uzağa gittik arabalarla. Tahminimce Omm'un sınırına yaklaşmıştık. Virajlarla doluydu gittiğimiz yol ve dört bir yanı ağaçlarla bezeliydi. Dolayısıyla diğerlerinden pek de ayırt edebileceğiniz bir yanı yoktu ama yine de... buraları daha önce görmediğime adım kadar emindim.

Nihayetinde uzun, kahverengi, heybetli bir binanın önünde durduk. Ortaçağ Avrupa'sından fırlamış gibi görünüyor ve bir o kadar da terk edilmiş duruyordu. Medyanın tepkisini çekmemek için mi üzerine gururla "Omm Gençler Mahkemesi" yazmamışlardı diye merak ettim. Gerçi bağımsız bir medyanın ne demek olduğunu biz hiç öğrenememiştik. Dolayısıyla oraya kocaman harflerle yazsalardı da tepkiden ziyade alkış toplayacaklarına emindim.

"Pişman olacaksın," diye fısıldadı yanımda duran görevli kulağıma doğru. Sararmış dişlerini gözlerimin içine sokmak istercesine gösteriyordu gülümseyerek. "Küçücük beyninle ne boka yarayacağını düşündün?" Elini yumruk yaparak işaretparmağının eklemiyle kafama vurdu.

Ellerimdeki kelepçe ne kendimi savunmama ne de karşılık vermeme izin veriyordu. Yine de bir nebze olsun keyfini kaçırmak adına kahkaha atmaya başladım. Hatta öyle çok güldüm ki, bunu yalnızca görevliyi huzursuz etmek için yapıp yapmadığımı zihnimde sorguladım.

Yüzündeki gülümseme bir anda donuklaştı. Kaşlarını çatarak bakıyordu şimdi.

“Canına mı susadın sen?”

Söylediği şeye rağmen kahkahalarımı durduramıyordum. Sanki babamın bana vurmasından korktuğum tüm o günlerdeki köşeye sinmiş hallerim bugün dışarı taşıyordu. İçimdeki küçük Amber’in canının acımasından kaygılandığı tüm o zamanlar... Yalnızca sustuğu ve ağladığı bitmek bilmeyen geceler... Yetişkin Amber onun intikamını alırcasına, belki de daha kötüsünü deneyimleyeceğini bilerek kahkahalarla gülüyordu.

“Ne oldum değil, ne olacağım de,” diye fısıldadım görevliye. “Bir bakmışsın çok güvendiğin üstlerin seni de benim yanıma atmış.”

Sinirle burnundan soludu. Elini kaldırıp bana bir kez daha vuracağı esnada arabanın kapısı açıldı ve ne yapacaksa yalnızca içine atmak zorunda kaldı.

“Hadi, çıkar şunu,” dedi başka bir görevli, yanımdakine. O da, bu kez kolumu her zamankinden daha sıkı tutarak beni dışarıya sürükledi. Öyle sert çekmişti ki kafamı arabanın tavanına vurdum. Zonklayan başımın acısı tüm vücudumu kapladı bir anda. *Beş para etmez herif!*

Babam görevlilerin beni sürüklemesini beklemeden önden yürüyerek mahkeme binasına dalmıştı. Annemse acıyan gözlerle bir o tarafa, bir bu tarafa çekiştirilişimi izliyordu. Ne yazık ki tek bir kelime edemiyordu. Bakışlarından anlıyordum. Halimi gördükçe sanki benden daha çok acı çekiyordu.

Vücudumun üzerinde kontrolüm olmaksızın sertçe ve hızla götürülürken annemin içini bir nebze rahatlatmak adına gülümseyerek göz kırptım. Gözbebekleri dolu doluydu. Eliyle yanağına düşen bir damla yaş sildi çabucak.

Binanın içi kocaman bir koridordan ibaretti. Sağ ve solun-

da art arda sıralanmış bir sürü kapı vardı. Ortada ise yukarı katlara uzanan bir merdiven boy gösteriyordu. Gerçekten de terk edilmiş görünecek kadar dekorasyondan yoksun bırakılmıştı. Girer girmez sol duvara asılmış Ommi'lerin tabloları ise dekorasyon adına söylenebilecek tek şeydi. Doğrusu insanın midesini bulandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Koridorun en sonundaki daire şeklindeki mahkeme salonuna girdiğimizde içimi tarif etmesi imkânsız bir korku kapladı. Duvarların dipleri mahkeme izleyicilerinin ya da varsa tanıkların oturabileceği koltuklarla donatılmıştı. Kapının tam karşısında hâkimin kürsüsü bulunuyordu. Ancak tüm bu saydıklarım sanık kürsüsünden öyle yukarıya konumlandırılmıştı ki sanki üzerinize akbabalar çökmüş hissi uyandırıyor, kendinizi küçücük hissetmenize sebep oluyordu.

Afallamış bir biçimde kapının girişinde dururken arkamdan sert bir tekme yedim ve sendeleyerek salonun ortasına doğru kapaklandım. Arkamdaki görevli, muhtemelen beni ittiren de o olmalıydı, tiksindirici bir biçimde kıkırdadı. Dizlerimi karnıma doğru çekerek, omzumdan da destek alarak doğruldum. Nasıl bir muamele görüyorduk böyle? Miren'im, küçücük bedeniyle aynı şeylere mi maruz kalmıştı? Seyirci bölümüne çoktan kurulmuş anne ve babamla göz göze geldik. Annem büsbütün hıçkırarak ağlıyordu. Babamsa... onun ne hissettiğini hiçbir zaman anlayamamıştım.

"Sanık Omm doğumlu Amber Edin," diye ismimi anons etti hâkim neredeyse boş mahkeme salonuna. "Bugün 18'ine basmış."

Evet, bugün benim doğum günümdü. Günlerdir korku ve telaş zihnimi öyle ele geçirmiş olmalıydı ki bu aklıma bile gelmemişti. Oysa daha önce her doğum günümü heyecanla bek-

ler, küçük sürprizler yapıp yapılmayacağını kovalardım. İnsan hep doğum gününün unutulmaz olmasını isterdi ve bu kez, kesinlikle unutamayacağım bir doğum günü geçiriyordum.

“Yargılanma nedeni: Halkı endişe ve kaygıya sürükleyecek, özellikle gençlerin aklını bulandırmayı amaçlayan, asılsız ifadelerle yazılmış bir metni basın-yayım organlarında yayımlamak.” Saçları yaşlılıktan ağarmış hâkim büyük bir nefesle duraksadı. “Amber Edin, suçunu kabul ediyor musun?”

Durdum ve bir süre etrafımda dönen çirkin, formalite icabı düzenlenmiş tiyatro oyununu izledim. Bunu ne için yapıyorlardı ki? Miren’i bu mahkeme salonuna çıkardıklarında onun kalkıp, “Evet, Omm yetkililerine karşı çıkmak için nefesimi tuttum,” demediğini biliyordum. Her halükârda kendimizi kimsesiz hissedecek, her halükârda o parmaklıkları boylayacaktık. Ne uğrunaydı tüm bu uğraşları?

“Kabul ediyorum,” dedim göğsümü kabartarak. *Beni yalnız hissettirmek isteyebilirsiniz ama yalnızca bu mahkeme salonundan çıkana kadar başarılı olursunuz*, demek geliyordu içimden.

Bu kez hâkim izleyicilerin olduğu bölüme döndü. O tarafa bakmayı hiç mi hiç istemiyordum çünkü ne görecektim olursam olayım beni mahvedecekti. Ben de tıpkı evimizin önünde yaptığım gibi ayakkabımın uçlarını izlemeyi seçtim. Oysa nefes almak bile çok zordu.

“Sizler sanığın suçunu itiraf ettiğine şahitlik ettiniz. Ekleme isteyeceğiniz bir şey var mı?”

“Devletimiz sağ olsun,” dedi babam ve başka hiçbir şey söylemedi.

Hâkim, önünde duran kocaman tokmağı kavrayıp havaya kaldırdı.

“Sanığın süresi henüz belirlenmemiş hapsine karar kılınmıştır.”

Tokmağı bir hamleyle indirerek vurdu.

“Duruşma sona erdi.”

Bu kez görevliler kocaman adımlar atarak yanımda bittiler ve beni tekrar sürükleyerek götürmeye çalıştılar. Annem hâkimin koltuğundan kalkmasıyla beraber ismimi haykırmaya bir kez daha koyuldu. Ses tonu ciğerimi yakıyordu ve kendimi tutamayıp ağlamaya başladım.

“Anne korkma!” diye bağırdım ona, görevliler dört bir yanımdan çekiştirmeyi bırakmazken. Yürümek için büyük bir direnç gösteriyordum.

Asıl dava o tokmak vurulduğunda başlamıştı sanki. Üstelik bu kez kaybetmeyi hazmedemeyeceğim türden bir şeye dönüşmüştü. Üzerine annemin gözyaşları döktüğü, Miren’in boğulduğu bir şeye... Üstelik doğum günümde.

Tam mahkeme binasından çıkacakken babamın görevlilere bağırarak sesini duydum. Elinde tuttuğu cüzdanını sallayarak, yaşının el verdiğiince koşuyordu. Nihayetinde başarıp görevlileri durdurduğunda kulaklarına birkaç bir şey fısıldadı ve onlar da beni bir müddet de olsa bıraktı. Yanımızdan ayrılmamışlardı ama bu kez sıkı sıkıya kollarıma da sarılmamışlardı.

Babam karşımda dikilip bir türlü okumayı beceremediğim gözleriyle beni izliyordu. Bense kendimi durduramayarak ağlıyordum. Bu manzara hiç mi hiç yabancı değildi.

“Senin yerinde olsam utançtan sokağa çıkamazdım,” dedi tükürürcesine. “Beni en sonunda katil edeceksin.”

Bir ok kadar keskin sözleri nereyi hedefleyeceğini çok iyi biliyordu. Yüreğimin derinliklerinde hiç büyüymeyen, hiç büyüymeyeceğini düşündüğüm bir tarafı katleden sözcük-

lerdi de. Demek bir gün katil edecektim onu... Küçüklüğümün neşesini çoktan öldürdüğünü ona kim söyleyecekti?

“Canın sağ olsun, baba,” dedim fakat güçlü görünmeye çabalasam da sesimin çatallaşmasına engel olamadım.

Belki pek çok şey diyebilirdim ona. Mesela sorabilirdim; eğer ben onunla aynı görüşlere sahip olsam, bu mahkeme salonuna adım atmamızı gerektirecek hiçbir şey yapmamış olsam o zaman gurur duyabilir miydi benimle? Eve geldiğimde suratıma bakmamaktan ziyade bir kez olsun günümün nasıl geçtiğini sorar mıydı? Şımarmamdan korktuğu için her gece uyuduğumda değil de bir kez olsun karşısında dikiliyorken öper miydi beni? Hiçbirini sormadım ve yuttum. Sürekli çabalamaktan daha yorucu bir şey varsa o da karşındakinin seni anlamayacağını bildiğin için çabalamaktan vazgeçmekti. Biraz olsun bile yetememiş evlat olmak da kaçınılmazdı nihayetinde.

Sürüklenerek götürüldüm önce mahkeme binasından. Ardından ülkemden. Sevdiklerimden, seveceklerimden, ne kadar hayal kursam da gerçekleştirme düşüne ulaşamadığım her şeyden...

14 Kasım 2022. Bugün on sekiz yaşıma basmıştım ve gençliğime edebileceğim en keskin vedayı etmiştim.

BASKINCILAR

Mahkûmlar cezaevinden çıktıklarında genelde yaptıklarını ilk şey toprağı öpmek ya da güneşi selamlamak olurmuş. Hasretinden yandıkları bir sevgili gibi kavuşmayı beklerlermiş cezaevinde geçirdikleri tüm o bunaltıcı günler boyunca. Küçükken babamın televizyonda yasaklanan gençleri izlediğı haber programlarını hatırlıyordum. Akıl erdiremezdim o zamanlar. Benim de onlardan biri olabileceğimi hiç düşünemezdim. Üstelik babam benim süper kahramanımkken... Onun söylediğı her söz benim için kanundu, büyüyünce olmak istediğim kusursuz bir idoldü o.

İnsan büyüdüğünde küçüklüğüne dönüp “o kurmacadan çıkma” demek istiyor. Bir an önce büyümek isteme. Her şeyi bilmek için yanıp tutuşma. Çünkü gün gelecek çocukken kavrayamadığın her durumu kavrayacaksın. Hiçbir zaman akıl erdiremeyeceğini düşündüğün tüm yetişkin zıvalıklarını belki de yaratanlardan biri olacaksın. O zaman büyümek, inan bana küçüğüm, hiç mi hiç eğlenceli olmuyor.

Beni genişçe, gri bir arabanın önünde durdurdu görevli-

ler. Ellerimi arkada tutan kelepçeyi çıkarıp bu kez karnımın hizasında kavuşturarak taktılar. Sonrasında ise arabanın kapılarını, hemen ardından da mahkûmları kapıdan uzakta tutan telleri açtılar. Kafamdan bastırılarak kelimenin tam anlamıyla içeri fırlatıldım. Tekrar yüzüstü kapaklanmışım ve bu kez sinirimi öyle bozmuşlardı ki canımın acısıyla bağırdım.

“Sikeyim böyle işi! Hepinizi.”

Sol tarafımdan bir el uzanıp kolumu tuttu nazikçe, bu korkuyla irkilmeme sebep oldu. Yüzümün üzerine düştüğümünden saçlarım önümü görmemi engelliyordu ve pekâlâ bu ürkütücü araçta yalnız olacağımı düşünüyordum. Kafamı kaldırıp doğrulduğumda ise bir süre kendime gelemedim ve gördüğüm kişi karşısında kelimenin tam anlamıyla afallayıp kaldım.

Bu gördüğüm berbat bir kâbus muydu? Hadi ben canıma susamıştım ama o neden, nasıl buradaydı? İnanamayarak dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım. Onun bu arabada ne işi vardı?

“Evet, canlıyım,” dedi yüzümdeki şaşkın bakışa karşın. “Bu arada sinirlerini fena bozmuşsun, beni böyle yere fırlatmamışlardı.”

“Nilin?”

Öyle bir anlatıyordu ki sanki her gün yaşayabileceğimiz anlardan birine şahitlik ediyorduk. Kafamdaki endişe çanları, durumun gerçekliğini idrak eder etmez bir bir çalmaya başladı. Nilin niçin buradaydı? Ben Miren’i korumak için, onu geri getirmek için bu yola çıkmışken teker teker sevdiklerimi kayıp mı edecektim? Üstelik onun öyle bir yaşantısı vardı ki... Görkemli, parlayan... Onu bu pis parmaklıkların ardında hayal etmek görebileceğim en büyük tezatlıklardan biriydi.

“Hangi boktan sebeple seni buraya getirdiler?” diye sordum içimdeki şaşkınlık öfkeye dönüşürken.

Onun gibi birini ne sebeple içeri tıkabilirlerdi? Nilin Omm’da ünlü diyebileceğiniz gençlerden biriydi. Ki sizi temin ederim, bizim ülkemizde pek fazla ünlü genç görülmezdi. Beş yıl önce Türkiye’den Omm’a taşınmışlardı ailesiyle. Yaklaşık on iki yaşından beri şarkı söyleyerek kendi parasını kazanıyordu. İlk şarkısını on yaşındayken yazdığını biliyordum. Fakat elbette, Omm’a taşındıklarından beri yalnızca başkalarının seneler seneler önce yazdığı şarkıları söyleyebiliyordu. Yıllardır sayısız yerde konser veriyor, kendi sanatını ortaya koyamadan yalnızca şarkı söyleyerek tutkusunu yaşatmaya çalışıyordu. Ve itiraf etmeliyim, üstlerimizin ona koyduğu tüm bariyerlere rağmen öyle iyi idare ediyordu ki durumu...

“Yıllardır hiçbir kuralı çiğnemedi kendi sanatını yaptın. Sıçayım yasaklarına, seni buraya tıkacak nasıl bir sebep bulmuş olabilirler?”

“Amber sanatımı falan yapmıyordum,” diye çıkıştı birden. “Fedakârlık yapabilecek tek kişi sen değilsin. Kendim istediğim için buradayım.”

Ani çıkışına mı daha çok şaşırmıştım yoksa söylediklerine mi bilemedim. Kendi isteğiyle mi kendini yasaklatmıştı?

“Niye kendini yasaklattın?” diye sordum dizlerimin üzerinde doğrulup yanına oturarak. Arabanın her iki tarafına karşılıklı duracak şekilde oturma yerleri yerleştirilmişti. Kaşları çatık bir biçimde bana bakmayı sürdürdü.

“Kendimi kafese kapatılmış gibi hissediyordum ve inanır mısın, bu kez kendi kendimi çıkaramadım.”

Cümlelerinde hep bir iğneleme, hep bir sitem kol geziyordu. Sanki eski bir dosttan ziyade gizli bir düşmanla konuşuyormuş gibiydi.

“Niye böylesin?” diye sordum. Tıpkı küçük bir çocuk gibi hissediyordum kendimi onun karşısında. Orada oturup üstü örtülü konuşmalarla beni azarlayıp duruyordu. Niçin direkt sorunun ne olduğunu söylemiyordu ki?

“Hiç umurunda olmadı, değil mi?” dedi umutsuz bir biçimde kafasını iki yana sallayarak. “Mutsuzluğum, yalnızlığım...”

“Nilin ne diyorsun sen?” diye fısıldadım ona. Nasıl umurunda olmazdı? O benim ruhumun diğer parçasıydı. Göğsümde büyüttüğüm minik serçe... “Bana hiç anlatmadın, benimle doğru dürüst hiçbir şeyi paylaşmazdın ki!”

“Hadi oradan,” dedi tekrardan sert bir şekilde. “İnsanlara açılmakta zorlandığımı biliyorsun ve bu hayatta en çok seninle paylaştım hayatımı. Ama sana ne anlatırsam anlatayım sadece sorumluluğunu yerine getirmek için beni dinledin. Kafamda kurulan o tuzakların içinden hep ben, kendi kendime çıktım. Ve bunu biliyordun. Oradan tek başıma kurtulacağımı... Kolaylaştırmaya çalışmadın, güçlüyü oynamama izin verdin ama yorulduğumu biliyordun.”

Sözleri kendimi berbat hissettirdi. Bunca yıldır, konuşmadığımız zamanlar boyunca içinde bunları mı biriktirmişti? Pekâlâ, konuşmayı kesmemizin ardında olabilecek sebepler hakkında pek çok tahmin yürütmüştüm kendi içimde. Benimle eğlenmiyor olabilirdi, tıpkı kendisi gibi daha parlak insanlarla arkadaş olmak istemiş olabilirdi. Ancak düşündüğüm sebeplerin hiçbirinde benim kötü bir arkadaş olduğum bulunmuyordu. Nilin, onun da söylediği gibi pek paylaşılan biri

değildi. Sorunlarını hep önemsizmiş gibi anlatırdı ve çoğu zaman bir şeyin onu gerçekten üzüp üzmediğini anlayamazdım. Üstelik o gerçekten sorunlarıyla baş etmek konusunda öyle olgun ve tecrübeliydi ki bir yandan ona imrenmeden de edemezdim. Fakat her ne olursa olsun onun derdi benim de gözüme uyku girdirmezdi. Bunu bilmiyor muydu? Arkadaşlığımız boyunca bir kez olsun ona bunu hissettirememiş miydim?

“Bu kadar berbat bir arkadaş olduğumun farkında değildim,” dedim kalp kırıklığıyla. Sağ gözünden düşen bir damla yaşı kelepçelerin el verdiğince sildi. Ardından konuşmayı devam ettirmek istemeyen bir tavırla önüne döndü ve tekrardan insanları korkutan o güçlü haline büründü.

Ben de elimden bir şey gelmeyerek önüme, karşımdaki koltuklara döndüm ve o esnada karşıımızdaki koltuklara sinmiş iki siluet gördüm. İkisi de simsiyah giyinmişti. Dolayısıyla bu loş ortamda neredeyse kamufle oluyorlardı fakat yine de... kendimizi bu denli kaptırmış mıydık tartışmaya da aynı havayı soluduğumuz bu iki yabancıyı fark etmemiştim?

Bizden varsa yoksa bir-iki yaş küçük görünen biri kız, biri erkek iki kişiydiler. Erkek olanın koyu renkli, dalgalı saçları vardı. Benimle göz göze geldiğinde önlerinde tartışmaktan ne kadar utanmış olduğumu anlamış olmalıydı ki arkadaşça gülümsedi. Yanındaki kız kumral, kıvrık saçları iki yanından dökülürken çocuğun omzuna yatmış; gözlerini sıkı sıkıya kapatmıştı. Nasıl anlatsam bilemedim ama sanki uyurken bile üzgün duran bir yüzü vardı kızın. Avuçlarını birbirine sıkı sıkı kenetlemişti ve kısa, yamuk tırnaklarına mor oje sürülmüştü.

“İnsan en çok sevdiklerine hep daha fazla kırılır,” diye mırıldandı erkek olan, Nilin ve bana doğru. “Tan, benim isimim.” Kelepçeli iki bileğini birden uzattı el sıkışmak için.

İPİ KOPUK KUKLALAR

Nilin hiç mi hiç oralı olmadı, gerçi çocuk da bu tavrı bekliyor gibiydi ki pek de umursamadan bakışlarını büsbütün bana döndürdü. Ben de iki bileğimi birden uzatmak mecburiyetiyle uzanıp elini sıktım.

“Ben Amber.”

Ardından istemsizce yanındaki kıvrıcık kıza bakmış olmalıydım ki gülümseyerek kızın yüzünü okşadı.

“Bu da Tanyeli,” dedi gururla. *Tan ve Tanyeli*, diye düşündüm içimden. Kardeşler miydi? Oysa kardeşlikten öte bir samimiyet seziliyordu aralarında. “Sanırım birazdan ebedi malikânemize götürüleceğiz.”

Bunu öyle bir yüz ifadesiyle söylüyordu ki üzmekten ziyade mutluluk duyuyormuş gibiydi... Gariplerdi. İkişi birden... Hem de çok...

“Neyi bekliyorlar ki?” diye sordum istemsizce. Ne oluyorsa bir an önce olsundu artık.

“Birini daha getirecekler,” dedi Nilin uzun zaman sonra ilk kez sessizliğini bozarak. Ancak yine de suratıma bakmadan konuşuyordu. “Görevliler seni içeri atmadan önce duydum. Kendi aralarında konuşuyorlardı.”

Demek birini daha bekliyorduk. Düşünceli bir biçimde, istemsizce başımı aşağı yukarı salladım. Ardından sessizliğin sinir bozucu gerginliğini yok etmek için tekrardan Tan’a döndürdüm bakışlarımı.

“Yaşınız kaç sizin?” diye sordum Tanyeli’yi de kastederek.

“On dört.”

Gençlik yaşlarında öyle bir şey vardı ki her yaş birbirinden çok farklı ve uzak görünüyordu. Otuz dört yaşındaki biri otuz yaşındakine çok küçük olduğunu söyleyemezdi belki fakat on dört... Gözüme çok küçük görünüyorlardı.

Devamında Tan da bana yaşımı sordu. Konuşmalarımız esnasında omzunda usulca uyuyan Tanyeli ise bir kez olsun irkilmedi. Sonsuz bir düştüymüş gibi görünüyordu.

Tam sessizlik güçlü bir ele dönüşüp tekrardan hepimizi kavrayacakken arabaya yaklaşan adımlar duyduk. Kıvırcık, küçük kız hariç hepimiz pür dikkat kesilmiştik. Görevlilerin kaba, tok sesleri duyuluyordu ama yalnızca bir cümleyi net bir biçimde seçebildim.

“Bu itin tekrar döneceğini biliyordum,” dedi biri. Ardından arabanın kapıları sertçe açıldı. Önümüzdeki telden bariyeri de açtıkları sırada güneş huzmeleri yüzünden hiçbir şey göremiyordum ve bir süre kolumu gözlerime siper edip gün ışığına gözlerimin alışmasını bekledim. Tabii ben kendimi adapte edene kadar getirdikleri son mahkûm da koltuğuna oturmuş, kapılar kapatılmıştı.

Son mahkûmun kim olduğunu görünce yaşadıklarımın gerçekten bir şakadan başka bir şey olamayacağını düşünmeye başladım. Her ne kadar karanlıktan çok iyi seçemesem de orada olduğunu bildiğim bir çift mavi göz kilitlenmiş bir biçimde bana bakıyordu. Her daim muzipçe gülümseyen yüz ifadesi kaybolmuş, dudakları asabı bozuk bir şekilde asılmıştı. Koyu gri bir kapüşonlu giyinmişti üzerine. Altında ise siyah, bol bir pantolon vardı. Etrafımızdaki başka kimseyi umursamadan yalnızca üstümün başımın harap halini, muhtemelen dağılmış saçlarımı inceliyordu. Duygularım birer birer kendini tekrar ediyordu ve pekâlâ bir kez daha dillendirmek istemiyordum ama...

Burada ne yapıyordu?

“Demek seni de hırpaladılar, ha?” dedi çok iyi kullandığı mimiklerini bir nebze olsun oynatmazken. Sabahın ilk saatlerindeki bir deniz kadar durgundu yüzü. Dalga mı geçiyordu?

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye mırıldandım elimde olmadan. “Hükümetin bulduğu başka bir cezalandırma biçimi falan mı bu?”

“Onu da mı tanıyorsun?” diye sordu Tan fakat garip bir biçimde sonuncumuzun da gelişiyile birlikte güleç ifadesi yerini sert bakışlara bırakmıştı. Buna sebep olan onun gelişi miydi pek anlayamamıştım fakat Tanyeli’yi kendine daha çok çekek mesafeli bir tavır takınma gereği duymuştu.

Tan’ın cümlesiyle beraber etrafa bakınmayı akıl etmiş olacaktı ki tam yanımda, memnuniyetsiz ifadesiyle oturan Nilin’i fark etti.

“Sen de mi buradasın?” diye sordu ona. Demek daha önce okulda tanışmışlardı.

“Hoş geldin, Bera,” dedi Nilin gülümseyerek. “Amber neyse de, seni beklemiyordum.”

Sanki her Allah’ın günü hapishaneye kapatıldığımız vardı da, seni beklemiyordum diyordu. Ben şaşkınlığımı üzerimden atamamışken araba büyük bir gürültüyle hareket etmeye başladı. Bera bakışlarını tekrardan yüzüme döndürmüştü ve halimi inceliyordu. Anlamıyordum, neden buradaydı? Dahası nasıl olmuştu da bu insanlarla aynı anda yasaklanmayı becerebilmişim?

Gözleri öyle bakıyordu ki, sessiz bir konuşma döndürmek ister gibiydi. Ya da ben öyle anlamak istiyordum çünkü ne düşündüğünü gerçekten merak ediyordum. Kuklalar’ın mekânından ayrıldığımızdan beri onu hiç görmemişim. O günü hatırlamanın verdiği his bir kez daha zihnimi acıttı. Utançla bakışlarımı etrafa çevirdim. O korkunç diyalogları duyduktan sonra hakkımda ne düşünmüştü?

“Hayatın cilvesi,” diye mırıldandım kendi kendime, kim-senin duyamayacağı bir ses tonunda. “Hep de beni bulur.”

Dizlerimi karnıma doğru çekip ayaklarımı oturma yerine koydum. Ardından başımı dizlerime yaslayarak yüzümü gizledim herkesten. Dünyanın en ilginç yol arkadaşlarıydı yanımdakiler. Dünyanın en ilginç yolunun en ilginç yol arkadaşları...

Sert bir sarsıntıyla zıplayıp kendime gelene dek sonsuz ve sessiz bir yolculuğa daldığımı fark etmemiştim. Nasıl da rahat bir uyku çekmiştim. Sabah hissettiğim korku ve heyecan bedenimi kimsesiz bırakmıştı sanki. Kafamdaki şeytanları hiç olmadığı kadar yorgun ve bir yandan uyuşuk hissediyordum. Zihnim geçirdiğimiz birkaç saatin içinde yaşlanmıştı ve inzivaya çekilmek istiyor gibiydi. Belki asıl korkutucu kısım şimdi başlayacağı içindi bu hiçlik duygum. İnsan en çok harekete geçmesi gereken durumlarda kendini kafese kapatırdı ya. O zor hislerle başa çıkma sorumluluğunu üstlenmemek için... İsteksizlik, çaresizlik ve yetersizlik böyle durumların en kadim dostuydu işte.

Uyku mahmurluğuyla başımı dizlerimden kaldırdım ve kısık gözlerimle gerçekliğe alışmaya çalıştım. Uykuya dalalı ne kadar olmuştu bilmiyordum ama elimle alnımı yokladığımda yüzümde bilekliğimin izi çıkmasına yetecek kadar olduğunu anlayabildim. Diğerleri bu arabaya ilk bindiğimiz andan beri takındıkları tedirgin yüz ifadesiyle etrafı kolaçan etmeye devam ediyordu. Yalnızca Bera... Başını arabaya yaslamış, yayılmış bir halde oturuyordu. Sorgulayan, bir nebze baygın gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Bir sorun mu var?” diye fısıldadım ona doğru eğilerek.

Öyle cüretkâr, durmaksızın cevap arayan bir bakışı vardı ki irislerinde, tüm yolculuğu bakışlarının baskısı altında geçirecekmiş gibi görünüyordum ve nihayetinde bu düşünce pek hoşuma gitmiyordu. O da göz temasını kesmeden dirseklerini bacaklarına dayayarak öne eğildi. Bileğine takılı siyah, desensiz bir lastik toka vardı. Onu çıkartıp bana doğru uzattı.

“Annen bunu sana vermemi istedi,” dedi. Ardından bir nefes aralığında, tokayı elinden almama fırsat bırakmadan bileklerimden tutup geçirdi. Bir nevi yükünden kurtuluyormuş gibi yapmıştı bunu.

“Annem mi?” diye sordum hüzünle.

“Senin mahkemen bittiğinde benimki yeni başlayacaktı. O sırada babanla konuşuyordunuz. Annen muhtemelen aynı cezaevine götürüleceğimizi düşündüğü için arkamdan koşup bunu gri etekli...” Parmağını göğsümün tam ortasına doğrulttu. “...tişörtünde pembe leke olan kıza vermemi istedi.”

Hemen sonra bugün belki de ilk kez gülümsedi. Parmaklarıyla okşadım tokamı... Hiçbir amacı yoktu. Yalnızca bilincinde olmadan bana yanımda olduğunu hissettirmek istemiş olmalıydı.

“Ve o çok sevdiğin grubun, bir numarası yok değilmiş,” dedi ardından. Bir süre neyden bahsettiğini anlayamadım. O da durumu fark etmiş olacaktı ki ekledi. “Seafret...”

“Haa,” diye bir nida çıktı dudaklarımdan aydınlanmayla. Tüm bu kargaşanın içinde oturup dinlemiş olmasına inanamıyordum. “Dinledin mi?” diye sordum hevesle.

“Yalnızca ‘Drown’u...”

“En iyisinden başlamışsın.” Gülümsedim. “Yoksa buraya da en sevdiğim grup Seafret olduğu için mi geldin?”

Besbelli Kuklalar’ın toplantısına geldiği güne gönderme

yapmıştım. Dudaklarını büzerek yüzüne yarım bir gülüş kon-
durdu. *İşte aradığım mimikler*, diye düşündüm. Keyfimi bir
nebze olsun yerine getirmişti.

“Yasaklanmaya pek hevesli mi görünüyorum dışarıdan?”
diye sordu.

“Kuklalar’ın toplantısına gelmeye pek hevesliydin yani?”
diye soruyla cevapladım muzipçe.

Bera tam söze girişecekti ki devam etmesine fırsat kal-
madan büyük bir gürültüyle yerimizden sıçradık. Bu seferki
beni uykumdan uyandıran sarsılmadan fazlasıyla farklıydı.
Derken araba ani bir savrulmayla bir sağa, bir sola dönmeye
başladı ve neye uğradığımızı şaşırdık. Neler olduğunu anla-
yamayacağımız bir zaman aralığında silah sesleri duyuldu ve
araba öyle çok salladı ki bizi, hızımızın gitgide arttığını tah-
min ettim.

Tanyeli nihayetinde uykusundan uyanmıştı. Önce endişe
dolu gözlerle etrafı süzdü ve saniyeler içinde adeta ezilip bü-
zülerek Tan’ın boynuna doladı kollarını. Korkuyla, hıçkırarak
ağlamaya başlamıştı bir anda. Tan ise avuçlarıyla Tanyeli’nin
kulaklarını kapatıyordu. Korkuyla başımı Nilin ve Bera’ya
doğru çevirdim, şimdi neler oluyordu?

Keskin virajların birinden son hız dönerken Nilin ile bir-
likte olduğumuz yerde savrulup yere düştük. Bugün kim bilir
kaçıncı kez yere kapaklanan dizimin acısıyla dişlerimi sık-
tım. Bera ikimizi birden ayağa kaldırmaya çabalıyordu ama
dengede kalabilmek imkânsızdı. Saniyeler içinde birkaç silah
sesi daha duyuldu ve biz kapana kısıldığımız karanlık hüc-
rede neler döndüğünü kavrayamazken ani bir frenle durduk.
Tanyeli hariç hepimiz pür dikkat kesilmiş, gelen sesleri algı-
lamaya çalışıyorduk.

Şoför kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve tok bir çığlık sesi yükseldi. Ardından bir silah daha patladı. Şimdi yalnızca Tanyeli değil hepimiz dehşet içindeydik. Kim, nasıl olur da hükümetin arabasına saldırmaya cüret edebilirdi ki? Üstelik hapisanelerin nerede olduğunu kimse bilmez, bu yollardan neredeyse hiç kimse geçmezken...

Bütün bu dehşet dolu sessizliğin içinde varlığımıza dair tek iz Tanyeli'nin hıçkırıklarıydı. İçin için, sanki mümkün olsa kendini Tan'ın kucağında büzüştürüp saklayacakmışçasına ağlıyordu. Onu gördükçe kalbimin bir parçası sızlıyor gibi hissettim. Dizlerimin üzerinde durarak Tanyeli'nin önüne çöküp kelepçelerin el verdiğiince kolunu okşamaya yeltenmiştim ki başka bir çığlıkla kendini geri çekti. Ben de ürkerek kendimi geri çekmek zorunda kaldım. Sakinleştirilme biçimi dokunmaktan geçmiyordu anlaşılan.

"Hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadım ona. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum fakat bu küçük kızın korkan hali sanki bana bir anda Miren'i hatırlatmıştı. "Zaten Tan senin hemen yanında, bak."

Fiziksel dokunuş işe yaramıyor olsa da son söylediklerim kalbine dokunmuş olacak ki ağlaması biraz olsun yavaşladı ama yine de Tan'a sarılmayı bırakmadı.

"Şimdi sırada ne var?" diye bağırdı Nilin sinirle. Duran arabada nihayet ayağa kalkmışken tellere doğru savurdu yumruğunu. Kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. "Bizi öldürtecekler mi?"

"Sence bizi öldürmek isteseler hükümetin şoförünü bertmeleri gerekir mi?" diye yanıtladı Bera. Ardından tellerin aralık kısmından, sanki bir şey görülmesi çok mümkünmüş gibi, ne olduğunu anlamaya çalışarak bakınmaya başladı.

İtiraf etmeliydim ki, ödüm kopuyordu. Silah sesinin ardından bir ya da iki dakika geçmiş miydi bilmiyordum. Nihayetinde zaman algımı yitirmiştim. Fakat sessizliğin öyle bir korkutuculuğu vardı ki, başınıza gelecekleri iple çekerdiniz. Her birimiz diken üstünde, bir ipucu bulma endişesindeydik.

“Çık, çık saklanmamıza gerek yok. Sen ve ben rüzgâr olup eseceğiz,” diye mırıldanıyordu Tan arkamızdan Tanyeli’ye doğru. O ikisi sanki hepimizden çok daha farklı bir gerçekliğin içindeydi, yine de Tanyeli gerçekten korkudan ölecek gibi duruyordu.

Arabanın gri kapısının ardından tok bir erkek sesi duyduğumuzda beşimiz birden olduğumuz yerde sıçradık.

“Canınızı seviyorsanız geri çekilin,” diye bağırdı kapının ardındaki kişi.

Ardından bize pek bir zaman bırakmadan büyük bir gürültüyle kapıyı kırdı. Refleks olarak Nilin’in üzerine çöktüm çabucak. Etraf bir anda toz dumana bürünmüştü ve güneş tekrardan karanlık hücremizin içine sızmıştı. Hiçbirimiz önümüzü seçemiyorduk.

Saniyeler içinde dört, bilemedin beş silahlı insan arabanın içine daldı. Seçebildiğim en son görüntü başıma sert bir bez kumaş geçirildiği idi. Hemen sonra, bugün artık kaçınıcı olduğunu sayamadığım bir şekilde sürüklenmeye başladım. Arabanın dışına doğru...

Bağırmaya çalışıyordum, çığlık atıyordum ama sesim bezden dışarı taşmıyordu. Adeta yutuluyor, kayboluyordu. Sonsuz bir siyahlığın içinde, yönünü şaşırmış bir pusula gibi bir o tarafa, bir bu tarafa savruluyordum.

Anlaşılan o ki, bize yasaklanırken bile rahat yoktu.

7

YENİ BİR YUVA

Hayal meyal seslerin arasında ince bir ipin üzerinde yürüyor gibiydim. Ne yapacağını bilmeyen bir cambaz insanları güldürmek için mi pür dikkat yürürdü o ipte, düşmemek için mi? Seyircilerin alkışları, yuhalamalara dönüşecek korkusuyla adımlarını sayar mıydı? Kaç adım gerekirdi bir ipi geçmek için? Kaç sefer düşmeliydi cambaz o ipte yürümeyi öğrenebilmek için?

“Amber!”

Gözlerim adeta yeni doğan bir bebek gibi tereddütle açılıyordu. Sanki bir gerçekliğin içindeydim fakat hiç olmadığım kadar da kaybolmuştum her şeyden.

“Kızım, uyansana!”

Zihnimin karıncalanması yavaş yavaş dinmeye başlarken bükülmüş boynumu doğrultmaya çabaladım. Kim bilir ne süredir bu sefil pozisyondaydım ki her yerim tutulmuştu. Acı dolu bir nefes verdim elimi boynuma götürürken. Biri adımı sesleniyor gibiydi. Yoksa rüyamda mı görmüştüm?

“Amber şu kafanı döndür!”

Nilin'in adeta çığlık atan tiz sesi irkilmeme sebep oldu. Elimle destek alarak vücudumu doğrultmaya çalıştım. Ani hareket etmiş olacaktım ki, gözlerim birkaç saniyeliğine kararsa da dik oturmayı becerebildim. Anılarım yavaş yavaş yerine geliyor, gerçeklik hiç olmadığı kadar pürüzsüz görünmeye başlıyordu. Kaçırılmıştık! Simsiyah bez kafama geçirildiğinde uyutulmuş olmalıydım ki geçen süre zarfında yaşanan hiçbir şeyi hatırlayamıyordum ama pekâlâ... Buradaydık. Dikkatle önce hemen sağımda oturan Nilin'e, ardından diğerlerine baktım. Yeni yeni kendime gelmeme rağmen dördünün de benden önce ayaklandığını görmek mümkündü. Depoyu andıran, duvarları mürdüme boyalı kocaman bir yerdeydik. Her birimizi bir yarım ay oluşturacak şekilde birbirinden farklı renkte puflara oturtmuşlardı. Hemen ortamızda incecik bir kilim duruyor, kilimin üstündeki orta sehpa ise çeşit çeşit atıştırmalıklar boy gösteriyordu. Kurabiyeler masanın sağ tarafına, sütlü tatlılar sola, kahve ve çaylar ise ortaya dizilmişti. Yarım dairemizin hemen karşısında, masanın da arkasında, adeta daireyi tamamlayacak şekilde tek kişilik bir koltuk ve o koltuğa özel başka bir sehpa konumlandırılmıştı. Seramik, mor renkte çay takımı özenle dizilmişti. Tüm bunların haricinde, odada hemen hemen hiçbir şey yoktu. Yalnızca birkaç küçük camdan ışık süzülüyordu içeriye doğru fakat oturduğumuz konumdan gökyüzünden başka bir şey görmek mümkün değildi.

"İyi, yaşıyor."

Huysuzluğumun sebebi uyku mahmuru olmam mıydı bilmesem de rahatsız bir biçimde Nilin'e baktım. Kumral, ışıltılı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Beyaz kısa bluzu kirlenmişti ve altındaki boru kesim mavi pantolonun paçalarında da

çamur görmek mümkündü. En az benim kadar sersefil duruyordu. Ona bakıyor olduğumu hissetmiş olmalıydı ki bakışlarını tırnaklarının ojesine dikti, hiç mi hiç oralı olmadan.

Nilin'i azat eder etmez diğerlerini incelemeye başladım. Onun hemen sağında Tanyeli, bir sağında ise Tan oturuyordu. Genç adam onunla göz göze geldiğimizde gülümsedi. Sağ yanağının üstünde yer bulmuş simsiyah lekenin farkında mıydı bilmiyordum ama bir şekilde siyah saçlarıyla uyumlu duruyordu. Bir eli Tanyeli'ninkine sarılmıştı ve küçük kız öyle sıkı sıkıya bağlıydı ki o ele, hangi güç gelirse gelsin ayıramazmış gibiydi. İtiraf etmeliyim ki Tanyeli'de garip bir şeyler seziyordum. Duruşu hep biraz olsun kamburdu. Sürekli parmağının etrafındaki etleri yoluyor, gözleri her an uykuya dalmak istiyormuş gibi bakıyordu. Tanıştığımızdan bu yana ağzını açıp tek kelime etmemişti. Ağlarken, hıçkırıklarının arasında bile öyle sessizdi ki bu güzel, masum kız çocuğunun konuşup konuşamadığını sorgulamıştım defalarca.

Bera ise tam solumdaki sarı pufun üzerine saplanıp kalmıştı. Ellerini ceplerine sokmuş, kafasını arkaya yatırmıştı. Tüm bu olanlar onu heyecanlandırmaktan çok sıkıyormuş gibi bir tavrı vardı. Bir an önce sadede gelmeyi arzuluyordu sanki. Oysa sadede gelmek neydi, onu bilmiyordum.

Ona baktığımı görünce başını bana doğru çevirdi fakat saniyeler içinde tekrardan gözlerini kapattı. Uyumaktan ziyade zamanın yavaşlığına tahammül edemiyormuş gibi bir kapattı bu. Yüzünün serbest halinde garip bir biçimde kaşları çatık duruyordu. İfadesiz mimiklerinde bir sertlik, sanki her an mücadele içinde olan bir duruş vardı.

“Amber, ne yapacağız?” Uzun süren sessizliği bozan ilk kişi Tan olmuştu. Meraklı bakışlarıyla bir cevap alma talebi

içinde bakıyordu gözlerime. Tanyeli ise onu taklit ederek, her ne kadar göz teması kurmayı beceremese de ayakkabılarımı incelemeye başlamıştı.

“Eğer soracak olursan,” diye söze atıldı Bera bana doğru, Tan’a cevap vermemi beklemeden. “Sabahtan beri burada böyle oturmuyoruz. Sen uyanana kadar etrafı kolaçan ettik.” Sıkıntıyla, tüm odada yankılanacak büyük bir nefes verdi. “Çıkış yok.”

Hali hazırda çıkış bulmayı bekleyen bir halim yoktu zaten. Öyle olacak olsa burada misafırlığe gelmiş gibi serbestçe oturuyor olamazdık.

“Bekleyeceğiz,” dedim Tan’a omuz silkerek. Elden başka ne gelirdi ki?

Nilin histerik bir biçimde güldü. “Emir büyük yerden.”

Düşman olsak belki benimle daha iyi anlaşıyor olurdu. Bu tavrı yüreğimi paramparça ediyordu fakat tek kelime dökmüyordum önüne. Sanki onun içi bir nebze olsun yanmıyor muydu bunları söylerken? İstedığımız kadar itişip kakışabiliirdik ancak günün sonunda, onun da dediği gibi, Nilin’i en iyi tanıyan bendim. İçinde bana dair ufacık bile bir sevgi kıvrıntısı kalmamış olsa, yine de anılarımıza saygısızlık edecek olmak onun da yüreğini yakardı. Bazen elden ne gelirdi ki? O acılarıyla bu şekilde başa çıkmayı öğrenmişti. Ve ne yazık ki fazla sevgi insanı, normalde alttan almaması gereken durumlarda bile anlayışla başını öne eğmeye mecbur bırakıyordu.

“O, iyi mi?”

Sesin gelişiyile beraber başımı önce Bera’ya, ardından Tanyeli’ye döndürdüm. Bera soruyu Tan’a yöneltmiş olsa da besbelli Tanyeli’yi kastediyordu. Küçük kız boşta kalan elinin parmaklarını koluna bastırıyor, kısa tırnaklarıyla çizikler

açmaya çalışıyordu ki Bera'nın sorusuyla beraber irkilerek Tan'a döndü.

Tan, bu zamana dek bize göstermiş olduğu güleç yüzünü tıpkı Bera'yı gördüğü ilk anda olduğu gibi sert bir ifadeye dönüştürdü. Omuzlarını daha dik tutarak öne eğildi.

“Sen işine baksana,” diye çıkıştı bir anda. Bırakın aradaki yaş farkından korkmayı, hükümetin kendisi karşısına gelse kafa tutacak bir hali vardı. Ardından kollarını Tanyeli'ye doladı sarıp sarmalayacak bir biçimde. Konu Bera'ya geldiğinde sebebi anlaşılmaz bir biçimde öfkeyle dolup taşıyordu. Oysa önceden bir geçmişleri olmadığına adım kadar emindim. Tanyeli uzun süren gergin bir sessizlik esnasında Tan'a döndürmüştü bakışlarını. Kaşlarını bir kaldırıp bir indiriyordu ve garip bir biçimde Tan da onu anlıyormuş gibi görünüyordu.

“Söylememi mi istiyorsun?” diye fısıldadı Tan, küçük kıza. Sesinin odada yankılanmasını engelleyememişti. Tanyeli küçük yüzüyle, gözlerini yumarak onayladı onu. Aralarındaki vücut dili amacını yerine getirip son bulur bulmaz Tan bize döndü. Daha doğrusu Nilin ve bana...

“Tanyeli gerildiğinde koluyla oynuyor.” Ardından özellikle Bera'ya dik dik bakarak ekledi. “Tırnakları kısa olduğu için kendine zarar veremiyor, o yüzden ben de kendini rahatlatma şekline müdahale etmek istemiyorum.”

Ani bir kapı açılma sesi daha fazla tartışmanın önüne geçti. Beşimiz birden pür dikkat kesilerek bakışlarımızı odanın sağ üst tarafına kilitledik. Upuzun, simsiyah bir elbise giymiş; olsa olsa kırklı yaşlarında görünen turuncu saçlı bir kadın kapıdan geçip odanın ortasına doğru ilerliyordu. Ensesinde kocaman, gergin bir balerin topuzu yapılmıştı. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle birlikte koltuğa oturduğunda büyülenmiş

bir biçimde, tek kelime etmekten yoksun kadının tavırlarını süzüyorduk. Tek bir kişi mi göndermişlerdi yanımıza? Ona saldıracak olsak pekâlâ alt edebilirdik. Dönüp Bera'ya baktım ancak o kadından ziyade hâlâ Tan'a bakıyordu. Sinirli gibi değildi. Bir şekilde onu analiz etmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Konuşmanızı bölmek istemezdim,” dedi turuncu saçlı kadın yarım dairemizin karşısına yerleştirilmiş tek kişilik koltuğa otururken. Ellerini bir müddet karnında kavuşturdu. “Ama korkarım ki tüm eğlenceyi kaçıracaktınız.”

Uzanıp sol tarafında kalan masaya erişti ve görkemli seramik bardaklardan birine çay koydu. Parıltılı bir kâsenin içinden iki küp şeker ekledi çayına ve seramik kaşığın sesi fincana çarparak ses çıkartırken yavaşça karıştırdı. Sessiz ve masum bir işkence gibi hissettiriyordu bu hiçlik.

“Ne eğlencesi?” diye sordu Nilin biraz merakla, biraz da diklenerek. Kadın ağır hareketlerle Nilin'e doğru boynunu bükte.

“Sorularımız var, ha?” dedi mırıldanarak. Ardından içine içine kıkırdadı.

“Bir düşünelim,” dedi Nilin tekrardan, dudaklarını yapmacık bir biçimde büzerek. Düşünüyormuş gibi etrafa bakıyordu. “Hapse gidiyorduk, sonra şoförümüz öldürüldü ve kafamıza siyah bezler geçirildi. Hah!” Sinirle küçük bir kahkaha attı. “Galiba sorularımız var.”

Kadına öyle sert çıkışıyordu ki bu cesareten ziyade akılsızlık olmaya başlamıştı. Pekâlâ hükümetin adamını bir çırpıda öldürenler kim bilir bize neler yapardı? Kafamı “ne yapıyorsun” der gibi ona döndürdüm. Huysuzca gözlerime baktı fakat yine de kendine gelecek gibi durmuyordu.

“Amber, arkadaşını durdurmaya çalışma,” diye ikazda

bulundu kadın. Hâlâ fazlasıyla sabırlı çıkıyordu sesi. “Hepimizin kendini ifade etme biçimi başkadır. Nilin de zamanla kendi yolunu daha sağlam taşlara oturtacaktır.”

Nilin tam ağzını açmış karşılık verecekken kadın elini kaldırarak onu durdurdu. Bu kez kararlı duruşu etkili olmuş olacaktı ki bizimki daha fazla söz sarf etmekten kaçındı.

“Sizi buraya daha misafirperver bir biçimde getirmediğimiz için üzgünüm,” dedi tıpkı halka seslenen bir yönetici gibi ayağa kalkmış, volta atarken. Sırayla her birimizle göz teması kurmaya dikkat ediyordu. “Ancak hükümetin elinden kurtulmak pek de kolay olmuyor.” Durup gülümsedi. “Beni en iyi sizler anlarsınız sanırım?”

Hiçbir tepki vermedik. Sessizlik içinde asıl konuya gelmesini bekliyor ve hâlâ korkuyorduk. En azından ben korkuyordum. Bera olduğu yerde kıpırdanarak duruşunu dikleştirdi. Ardından gözlerini kısarak kadına bakmaya başladı.

“Hükümetin elinden bizi kaçırdığınızı söylüyorsunuz yani, öyle mi?” diye sordu sinsi bir ifadeyle. Kadın başını bir aşağı bir yukarı salladı.

“Eğer ‘kaçırmak’ demek istiyorsan... Pekâlâ, evet.”

“Neden?” diye atıldı Nilin bir önceki susturuluşunun intikamını alır gibi sert bir tonda.

Tüm sakinliği bu soruyla beraber bozulan kadın parmağını şıklatarak tekli koltuğuna geri oturdu. Şimdi, az önce olduğundan çok daha keyifli ve hevesli görünüyordu.

“Size gazetelerdeki en büyük yalanı söyleyeyim,” diye söze başladı sesli bir biçimde yutkunarak. “Ommi’ler kimseyi kontrol altına almaz. İnanma ihtiyacı içindekiler, tutunacak bir dal olarak onları kullanır. Yöneticiler besbelli sizin davanızda yalnız hissetmenizi arzuluyor. Haksız mıyım, Amber?”

Birdenbire göz göze gelmiştik. Tereddütsüz olduğum tek bir konu varsa o da buydu. “Şimdilik katılıyorum,” dedim yarım yamalak.

Memnuniyetle başını salladı. “Burada sizin gibi yüzlerce genç var. Birazdan her biriyle tanışacaksınız. Eğer gitmek isterseniz kimse sizi burada zorla tutmuyor. Ama...” Kollarını göğsünde kavuşturup büyük bir iç geçirdi. “An itibariyle kanun kaçaklarısınız. Dışarının da pek güvenli olduğunu söylemez.”

“İyi de bundan çıkarınız ne?” diye sordu Nilin tekrardan. Ancak kadının zayıf noktasını yakalamaktan ziyade bu kez gerçekten merak ettiği için soruyor gibiydi. “Tüm gençleri bir araya toplamaktan...”

“Ben bu ülkenin vatandaşı değil miyim?” diye soruyla karşılık verdi kadın her şeyin ne kadar apaçık olduğunu göstermek istercesine. “Yıllarca bizim tarafımızda olanların şikâyetlerini dinledim. Fakat yalnızca şikâyetlerini.” Durumun altını çizmek için iyice bastırarak söylemişti son cümlesini. “Yıllarca düşünüp durdum, herkes evinde oturduğu yerden bir kurtarıcı bekleyecekse; bizi gerçekten kim kurtaracak?”

Tekrardan ayağa kalkıp tam arkasındaki duvara doğru arşınladı adımlarını. Birkaç hareketle büyük deponun tüm ışıklarını kapattı. Artık yalnızca tavana doğru konumlandırılmış pencerelerden gelen ışık huzmeleriyle önümüzü görüyorduk.

“Rica ediyorum, beni takip edin,” dedi eliyle yolu göstererek. Oturduğumuz yerden doğrulmamızı beklemeden yürümeye başladı deponun bize göre sol, ona göre sağda kalan tarafına. Bir süre yalnızca birbirimize baktık sorgulayarak. Nilin omuz silkiyordu, ne olacağını görmek istediği besbelliydi. Bera yeni yeni çıkmaya yüz tutmuş sakallarını okşayıp

duruyordu ve elbette aramızda göz temasından en çok kaçınan oydu. Tanyeli ise çoktan Tan'ın eline mihlanmıştı.

“Gidelim bakalım,” diye mırıldandım kendi kendime. “Zarar verecek olsa çoktan verirdi.”

Ardından kadının arkasından gitmeye koyuldum. Diğer dördü de adımlarımızı takip etmeye başladı. Bera en arkadan yürüyor, sanki bir yandan bulunduğumuz mekânı hafızasına kazımaya çalışıyordu. Öyle bir süzüşü vardı ki dört bir yanı, sakinliğini gözler önüne sermese kaçmanın yolunu arıyor sanacaktım. Nihayetinde turuncu saçlı kadınla birlikte altı kişi duvarın önüne vardığımızda, neredeyse gözle görülemeyecek kadar küçük bir düğmeye uzandı kadın. Zemin ve duvarın tam birleşim noktasında kamufle olmuştu, dolayısıyla seçmek gerçekten imkânsızdı. Devamında büyük bir gürültüyle beraber, duvarın bir kısmı adeta gizli bir kapı misali açılmaya başladı.

Gördüğümüz manzarayı size nasıl tarif ederdim bilmiyorum. En uçuk düşlerimde bile yeterince canlandıramayacağım kadar görkemliydi etraf. Sanki tüm o eski filmlerde gördüğümüz cennet betimlemesinin binlerce kat daha göz alıcısındaydık. İlkbaharın, dünyanın hiçbir yerinde geçemeyeceği kadar canlı geçtiği bir cennet... Türlerinin saymakla bitmeyeceği ağaçlar dört bir yana uzanmıştı. Kısa dahi olsa atacağımız her adım çimlere varıyordu, hatta öyle ki toprağın kahverengiliğini görmek pek güçtü. Pembe laleler, manolyalar, sümbüller ve adını sayamayacağım tonlarca çiçek bu manzarayı çok daha renkli hale getirmişti. Deponun hemen çıkışında kocaman bir açıklık alan seriliyor, bu alanda ise daire olacak şekilde ağaç kütüklerinden oturma yerleri duruyordu. Dairenin tam ortasında kocaman bir ateş yakma zemini oluşturulmuştu.

Yalnızca bununla da bitmiyordu gördüklerim. Ağaçlar öyle hesaplı bir şekilde konumlandırılmıştı ki, ormanın içinde bir yerleşim yeri kurmaktansa en ince detayına kadar planlanmış bir mimarinin içindeymişiz gibi hissettiriyordu. Ufak bir zaman aralığında iki-üç sincabın koşup gittiğini görmüştüm. Kütüklerden birinde ise kilolu mu kilolu, tekir bir kedi huzur içinde uyuyordu.

“Abent’e hoş geldiniz.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Adeta bir büyüün etkisi altına girmiş gibi hissediyordum. Bu ucu bucağı kesilmez diyar nasıl oluyordu da hükümetten saklanmayı beceriyordu? Eğer bir bilseydi insanlar burayı... Ulaşmak için her yolu denememelerinin ihtimali yoktu.

“Güzel, değil mi?” diye sordu kadın, onay beklercesine. Gözlerimin hayranlığımı saklaması imkânsızdı. Öyle ki ağaçların arasına dalmış, bulduğu ilk toprak alanda orayı burayı kurcalayan Bera bile etkilenmiş görünüyordu. Sahi, o orada toprağı kurcalayarak ne yapıyordu öyle?

“Hükümetten saklamak zor oluyor mu?” diye sordu Bera sanki ona yönelen dikkatimi sezmiş gibi. Kısık gözleriyle başını yönetici kadına çevirmişti. “Açıklık alanda olsa zor olurdu.”

“Kendi cevabını kendin vereceksin sanırım.” Kadının yüzünde aralarında geçen diyalogdan kaynaklanan bir gurur belirmişti oysa ikisi dışında, bizler, neyden bahsettiklerini pek yakalayamıyorduk. “Açıklık alanda değil miyiz diyorsun?”

“Öyle olsak,” dedi yere çömelmiş pozisyonundan çıkıp kadına yürüyerek. “Bu gördüğümüz gökyüzü bu konumda olmazdı.”

Kadının cevap vermesine kalmadan Nilin homurdanmaya başladı. “Çok mu Nâzım Hikmet okudun sen?”

Fakat Bera biraz olsun Nilin'i duymuş görünmüyordu. Birkaç adımda kadının önünde bitti. Neredeyse ona başının üzerinden bakıyordu ki aralarındaki boy farkı da bir hayli komik duruyordu. Yüzünü kadınınkine yaklaştırdı. "Fark etmeyeceğimi mi düşündün?" diye sordu bıyık altından haylazca gülerek. Kendine has öyle çarpık bir gülüşü vardı ki insanda dalga geçiyormuş hissi uyandırıyordu.

Kadın hiç bozuntuya vermeyerek Bera'nın konuşmasına fırsat tanıdı. Üstelik sessizliğini korumak için ayrı bir çaba gösteriyormuş gibiydi. Yine de başını "nasıl" dercesine büküp kaşlarını kaldırdı.

"Karıncı yuvalarının ağzı her zaman güneyi gösterir," diye söze girişti Bera ayaklarının ucundaki küçük tümseğe bakarak. "Saatin de henüz öğle vaktine varmadığını düşünürsek güneşin doğuda olması lazım." Ellerini ceplerine koyup gerindi. "Güneşiniz batıda." Sanki herkesin bilmesi gereken basit bir bilgiymiş gibi anlatıyordu bunları. Ancak kadın bir nebze olsun Bera'nın tavrına bozulmadan kıkırdadı. Takip etmesi çok ilginç bir manzaraydı.

"Doğru söylüyorsun," dedi başıyla da onaylayarak. "Böylece değineceğim iki konuyu da bana hatırlatmış oldun, delikanlı."

Ardından kafamızdaki belki de en büyük soruyu cevaplamış olmak adına içinde bulunduğumuz yapıyı anlatmaya başladı. Bera'nın tespitiyle beraber görünen oydu ki, doğal bir habitatın içinde sayılmazdık. Anlattığına göre yerin metrelerce altındaydık ve pekâlâ gördüğümüz gökyüzü de gerçek bir gökyüzü değildi. Kocaman bir yeraltı mahzenindeydik ve gerçekten de kelimenin tam anlamıyla devasaydı. Güneş dediğimiz şey yapay bir ışık sistemi, gökyüzündeki bulutlar birer

aldatmacaydı. Mesela o yüzden hiç yağmur yağmazdı burada. Kadın anlatmaya devam ettikçe, bu mekânı oluşturabilmek için ne kadar çaba sarf edilmiş olacağı zihnimi dolduruyordu. Kim bilir kaç mühendis, kaç mimar çalıştırmaları gerekmişti. Üstelik burası öyle gerçekçi duruyordu ki; Bera'nın nasıl anladığına akıl erdirememiştim. Gerçekliğinden neden şüphe etme gereği duymuştu onu bile kavrayamamıştım. Hepimizden farklı çalışan bir kafa yapısı vardı.

“İkinci şey ne?” diye sordum kadına, mekânın yapısını anlatmayı bitirir bitirmez. “Değineceğim iki konu var demiştiniz.”

Memnuniyetle, kurulu bir oyuncak gibi kafasını salladı aşağı yukarı. Ellerini karnının üzerinde kavuşturarak yapay gökyüzüne doğru bir iç çekti.

“Burada kalacaksanız sizden talep ettiğimiz tek bir şey var,” diye söze girişti. *Zaten olmasa garip olurdu*, diye düşündüm. Sabahtan beri bu anı bekliyorduk ya.

“Biz de tam hayırseversiniz sanmıştık,” dedi Nilin. Ama bugün belki de ilk kez laf sokuyormuş gibi bir tonda konuşmamıştı. Aksine gülerek söylemişti. Tüm bu aldatmaca evren ve görkemli doğa hoşuna gitmiş olsa gerekti.

“Sizden yalnızca yeteneklerinizi geliştirecek dersler almanızı bekliyoruz,” diyerek tebessüm etti kadın, Nilin’le göz teması kurarak. İşte bu kadar basit, dercesine omuz silkti. “Onları kullanmayı ne kadar iyi öğrenirseniz, hükümetin sizi sokmak istediği yoldan kendinizi o kadar kurtarabilirsiniz.”

İyi konuşmuştu, hoş konuşmuştu fakat sözlerini bitirir bitirmez içimi bir karamsarlık kaplamasına engel olamadım. Küçüklüğümüzden beri belki de bize en çok telkin edilen şey her birimizin bir yetenekle doğmuş olduğuydu. “Yeteneğini

keşfedersen yasaklanırsın,” derdi büyüklerimiz ve birçoğumuz başarılı olma korkusuyla büyüdük. Ya başımızdakiler benden önce yeteneğimi fark ederse, korkusuyla... Tüm bu kargaşanın içinde, her ne kadar yazdığım bir yazıyla yasaklanmış olsam da yeteneğimin kâğıt ve kaleminden geçmediğini içten içe çok iyi biliyordum. Şayet beni parmaklıkların arasına kapatacak o yazı da yalnızca bir cümleden ibaretti. Dahası yoktu. Tüm bunların haricinde ise kendimi hiçbir konuda yeterince iyi hissetmiyordum. Nilin’in mükemmel bir sesi vardı ve pekâlâ bunu çok iyi kullanırdı. Çakıl kaçmayı, kaçırmayı sanki doğduğu gün öğrenmişti. Peki ya ben? Ediz’in sözleri kulaklarımda yankılanacak gibi oldu. “Keşfetmedim, hayat bana on numara şu an,” demişti yeteneği hakkında, umursamazca. Yeteneğini keşfetmemiş birini burada barındırırlar mıydı?

“Amber, dalmış görünüyorsun?” diyerek omzuma dokundu kadın. İrkilerek düşüncelerimden çıkıp göz göze geldim.

“Benim bir yeteneğim yok,” dedim sesimi umutsuzluktan kurtarmaya çabalayarak. Fakat karşılığında ne yapacağını bilemez bir bakış beklerken yalnızca büyük bir gülümsemeyle karşılaştım.

“Bazılarımız yeteneklerini fark etmeden, günlük hayatının bir parçasıymış gibi kullanır. Bu, yeteneğin olmadığı anlamına gelmez.” Yanımdan birkaç adım uzaklaşıp tekrardan tüm vücudunu beşimize birden hitap edecek şekilde konumlandırdı. “Elbette bazılarımızsa kendinin çok iyi farkındadır ve neredeyse doğduğu günden beri bunu lehine kullanır.” Bakışlarını büsbütün Bera’ya döndürdü. “Değil mi, Bera?”

Gözlerinin sonsuz mavisini ayakuçlarına dikerek yanağının içini ısıırıyordu. Hatta daha çok bariz bir şekilde duymazdan geliyordu. Kadın her neyden bahsediyorsa Bera besbelli

bu konu hakkında konuşmayacaktı. Acaba neyi kastetmek istemişti ki? *Bazılarımız hunu lehine kullanır...* Elimde olmadan aklım yasaklanmamdan bir gün önce Bera'yla tanıştığımız güne gitti. Hapishaneden kaçan o minik çocuğu bulmak için gösterdiğim çabaya... Oradan kaçmak için mi kullanmıştı yeteneğini?

Kafasını yerden kaldırıp benimle göz göze gelene dek onu süzdüğümün farkında değildim. Utançla başımı diğerlerine çevirdim. Tanyeli olduğu yerde çim alana çökmüş oturuyor, Tan ise onun tam arkasında durup saçlarının diplerini okşuyordu. Nilin hâlâ ortamın atmosferine kapılmış haldeydi. Kadını duyabileceği bir mesafede kalmaya dikkat ederek etrafı gözlemliyordu.

Kadın, "Bilmeniz gereken son bir şey," diye söze giriştiğinde herkes dağılmış dikkatini toparlayıp son bir kez odaklandı. "Burada altı ya da yedi kişilik evlerde kalıyorsunuz. Her evin, onlarla yaşamasa da üyelerine yardımcı olan bir danışmanı var. Benim bahsetmeyi unuttuğum her detayı ondan öğreneceksiniz." Eliyle havada küçük daireler çizerek "neyse ne" dercesine dudağını büktü. Bunları formalite icabı anlattığı besbelliydi. Zaten kendimiz zaman içinde öğrenecek olmalıydık. "O, gün içinde gelip sizi bulur."

Ardından herhangi bir veda cümlesine gerek duymadan arkamızdaki depoya doğru yürüyerek gitmeye yeltendi. Afallayarak birbirimize bakınıp durduk. Bu kadar mıydı? Peki ya biz şimdi nereye gidecektik?

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye atılıverdim. Üstelik nereye gideceğimiz bir yana, dakikalardır bizimle muhabbet ediyordu ama kendini tanıtmayı hiç mi hiç akıl edememişti. "Ve siz kimsiniz?"

Vücudunun bize sırtı dönük pozisyonunu hiç değiştirmeden, omzunun üzerinden baktı. Tüm mimiklerini serbest bırakmıştı. “Benimle çok sık karşılaşmayacaksınız,” dedi muzipçe dudağını yana kıvrarak. “Yöneticiler halka karışmayı sevmez.”

Uzaklaştı.

Deponun içine girip kapıları kapatana kadar asilce yürüdü ve gözden kayboldu.

Tekrar tek başımıza bırakılmıştık fakat bu sefer mutlu olacaktık gibi duruyordu.

Yaklaşık yarım saattir çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorduk. Güneş öğle saatini haber vermek istercesine tepeye yaklaşmıştı. Tenimizin derinliklerinden içeri süzülüyor, bizi besliyordu. Yaşadıklarımızı hazmetmeye mi çalışıyorduk, yoksa sadece ne yapacağımızdan bihaber olduğumuz için mi bu açıklık alanda oturmayı sürdürüyorduk bilmiyordum. Dakikalar içinde çok fazla bilgi öğrenmiş, bir günde hem hukukun önüne serilmiş hem hapsi boylama tehlikesiyle yüzleşmiş hem de kaçırılmıştık. Eğer çocuk sahibi olacak kadar uzun yaşamayı becerirsem, bunları mutlaka anlatacaktım.

Hepimiz bağdaş kurmuş halde çimlerde oturuyorduk oturmasına ama o *hepimizin* içine Bera dahil değildi. O birkaç adım uzağımızda başka bir ağacın dibine kurulmuştu. Sol dizini kendine çekmiş, diğer bacağını ise boylu boyunca uzatmıştı. Sol kolunu dizine dayayarak oturuyor, etrafı izliyordu. Hemen yan tarafına ise tekir bir kedi uzanmıştı. Ayaga kalıp yanına doğru ilerledim. Bu ilginç gruba pekâlâ ben de

bayılmamıştım. Nilin hali hazırda fırsatını bulduğu her an bana laf sokmayı asla ihmal etmiyordu. Tan ve Tanyeli ise... Tan ve Tanyeli"ydi. Ancak yine de kimseyi tanımadığımız bu mekânda, bir süreliğine de olsa birbirimize güvenebiliyor olmalıydık.

Yanına yaklaştığımı gördüğünde tekir kediye tutup kucağına yatırdı. Sağ tarafını, muhtemelen ben de ağaca sırtımı yaslayabileyim diye boşaltmıştı.

"Dünyanın en garip grubunda beni terk ettin az önce," dedim çimlere kurulurken. Kaşlarını kaldırarak bakışlarını yüzüme çevirince sözlerime devam ettim. "Hah, gerçi sen gruba katıldığında normallik düzeyi yükseliyor mu diye sor. Cevabımdan mutlu olmazsın."

Bir eliyle kedinin başını okşarken bir yandan kıkırdadı. Fakat saniyeler içinde bakışları tekrardan ormanın derinliklerine dönuverdi. Sanki içini huzursuz eden bir şeyler varmış gibi duruyordu. Ardından, beni daha haklı çıkaramazdı ki, büyük bir iç çekti.

"Biz burada ne yapıyoruz?" diye sordu memnuniyetsiz bir şekilde. Bakışlarıyla etrafı işaret etti. "Sözde 'cennetin kendisi'ni inşa etmişler. Ordu yetiştirir gibi gençleri buraya topluyorlar." İşaretparmağıyla gözlerimizin önündeki mükemmel manzarayı daire içine aldı. "Ordu yetiştiresinler, yetiştiresinler de burada mı yetiştirecekler?"

Besbelli ki Abent'te kalma fikri onun pek de hoşuna gitmemişti. Olaya fazlasıyla ciddi bakıyordu.

"Nesi var ki?" dedim ona eşlik edip ormanlık alanı süzerek.

Düşünceli bir biçimde kafasını sallarken, "Kendini zor bir durumun içinde bulana kadar o durumla baş etmeyi öğren-

mezsin,” dedi. Hemen ardından başını bana doğru döndürdü. “Sadece, bir amaca hizmet edebilecekmişiz gibi gelmiyor.”

Bir amaca hizmet etmemiz gerekiyor muydu ki? Hiçbiri-miz bu sabah o soğuk mahkemeye çıkarılırken bir direniş ya-ratacağımızı düşünerek işe koyulmamıştık. Eminim diğerleri yasaklanmalarını gerektirecek bir şey bile yapmamışlardı. Ceviz kabuğunu bile doldurmayacak sebeplerdi buradaki var-lığımızı yaratan. Ülkemizi kurtarmak derdine düşecek meca-limiz kalmamıştı ki, kendimizi bile kurtaramadıktan sonra...

“En azından kendini kafese kapatmak zorunda değilsin,” diye söze giriştim sorusuna karşılık olarak. “Kuklalar’ın saç-malıktan başka bir şey olmadığına inanıyordun. Ordu kurma fikri neden mantıklı geliyor?”

Ülkelerin en büyük yanılsı belki de buydu. Herkes savaş-ların yalnızca ordudan ibaret olduğunu düşünüyordu. Topla-rın ve tüfeklerin binlerce insanın elinde olduğu, ateşin havada uçuştığı anlardı savaş onlara göre. Ben böyle düşünmüyor-dum. Savaş öncesinde, ipin gerildiği ilk anları hissettiğinde halkın korkusu da bir savaştı. Etraf yakılıp yıkıldıktan sonra, insanların kendini toparlamak için birbirine tutunması, çoğu zaman ziyan olması, belki başka ülkelerde mülteci olması da savaşa dahildi.

Bera omuz silkti sorduğum soruya karşın. Kuklalar ve or-dular konusunda kafası karışmış görünüyordu. Ama boynunu yana doğru eğdiğinde birkaç şey söyleyeceğini anladım.

“Bence o günkü tepkiyi hak etmemiştin,” dedi bir anda konuyu değiştirerek.

“Hangi gün?”

“Kuklalar’ın toplantısında...”

Düşüncelere dalmış bir halde başımı salladım. Evet, hak

etmemiştim. Fakat bu Kuklalar'ın neden böyle davrandığını anlamamın önünde engel oluşturmuyordu.

“Korkuyorlar,” dedim buruk bir şekilde. “Korku insanı düşmeyeceği şüphelere kurban götürebiliyor.”

“Sen korkuyor musun?” diye sordu. Bir süre durup düşündüm. Bu sabah belki de hayatımın en korkutucu anını yaşamıştım. Peki ya şimdi?

“Burası bana kendimi güvende hissettirdi. Belki de huzurla uyuyacağımız bir yaşama hasret olduğumuz içindir.”

Ardından aramıza büyük bir sessizlik çöktü. Onun da tıpkı benim gibi konuşulanları kafasında döndürüp durduğuna emin olduğum bir sessizlik... Gözlerimi kapatıp rüzgârın sesini dinlemeye çalıştım. Arkadaşça saçlarımın arasından geçişini, eteğimin pililerini zaman zaman ufak ufak havaya kaldırışını... Güvende, başımıza bir şey gelecek korkusu olmadan yaşamayı öyle çok özlemiştim ki. Aslına bakılırsa doğduğum günden beri bunu hiç öğrenmemiştim de. Ommi'ler benim doğumumdan bir yıl önce ele geçirmişti ülkemizi. Başka türlü yaşamının nasıl olduğunu deneyimleme fırsatımız hiç olmamıştı.

Ama şimdi, atlattığımız tüm o “savaşlar”ın ardından bir nebze olsun gençliğimizi yaşama fırsatımız vardı. Tutarsızca hareket etme, attığımız her adımın bedelini düşünmeden savurganca davranma hakkımız... Aptalca şeyler yapabilmek istiyordum. Muhtemelen beş yıl sonra arkama dönüp baktığımda utanarak yanaklarımın kızaracağı, yalnızca gençliğe özel anılar edinmek istiyordum. Burada birileri o umut ışığını yakmıştı.

“Hadi kalk,” dedim bir zıplayışta ayağa dikilerek, Be-ra'nın önünde durdum. Elimizi uzatıp tutmasını bekledim. Yeterince oturmuştuk. Yönetici olduğunu son anda söyleyen o

kadın, burada yüzlerce gencin yaşadığını söylemişti. Pekâlâ bu açıklık alanı yalnızca beşimiz doldurduğuna göre, daha keşfedecek çok yer olmalıydı.

Bera uzattığım eli bir çırpıda kavrayıp doğruldu. Saçının mavi tutamı günün hararetiyle beraber siyahların içine karışmıştı. O da en az benim kadar hırpalanmış görünüyordu.

“O çocuk sensin, değil mi?” diye sordum son bir kez. *Bu defa bana yalan söyleme, artık yabancılıktan bir adım ileri-deyiz...*

Cevap vermedi fakat dudağının bir kenarını yana kıvrıyarak gülümsedi. Sözcüklere ihtiyaç bırakmaya hiç mi hiç tenezzül etmemişti.

“Hadi gidiyoruz,” diye seslendim diğerlerine neredeyse oturdukları küçük daireye varır varmaz. Üçü birden uyuşmuş gözlerini bana çevirdi. Daha doğrusu Tanyeli hâlâ göz temasından çekiniyordu ama eh... bakabilecek olsa gözlerimin içine bakan hali bu olurdu.

“Nereye?” diye sordu Nilin yorgunlukla. Gerçekten biraz mutlu olamaz mıydı?

Omuzlarımı dikleştirip hepsine sinsî bir şekilde gülümse-dim. Eğer kaçırıldıysak, onlara kolay yumurtalarla işe başla-madıklarını göstermek gerekiyordu.

“Evimizi tanımaya.”

*GEÇMİŞİN PERDESİ**Bera Denizil*

“Kızım hızlı yürüsene.”

Genç adam elinden tuttuğu sevgilisini yağmurun altında koşar adım sürüklüyordu. İki de tüm gün evlerine uğramamış olacaktı ki hâlâ okul formlarıyla duruyorlardı. Çocuğun altında açık kahverengi bir pantolon, üzerinde beyaz polo yaka tişört; kızda ise onunla birebir uyumlu açık kahve bir şort etekle aynı beyaz tişört vardı. Bir yere yetişmeye çalışır gibilerdi ama bu eğlenceli bir koşuşturmaca olsa gerekti ki ikisinin de ağzı kulaklarına varıyordu.

“Emir, yavaş!” diye çığlık attı kız kahkahalar içinde. Bastıkları su birikintisi ikisinin de üstünü başını mahvetmişti. Gerçi yağmur kıyafetlerini ele geçirmişti bile.

Son bir kez daha sola saparak daracık, kimsesiz bir caddeye girdiler. Saat kim bilir gecenin kaçıydı. Etraftaki dükkânlar kapanalı saatler olmuş, sokakta in cin top oynar hale gelmişti. Varacakları yer burası olmalıydı ki genç adam kocaman, beyaz binayı gördüğünde durdu. Kız arkadaşını belinden tutup çekerek kendine yapıştırdı. İki de nefes nefese kalmış, gülümsemelerini durduramaz haldeydiler.

“Ne işimiz var burada?” diye sordu kız kaşlarıyla binayı işaret ederek. Burası Emir’in babasına ait bir kütüphaneydi. Omm’un en geniş kütüphanesi olduğu söylenirdi bu devasa bina için. Yeni basılan kitapları hemen ertesi gün bulmak mümkündü. Kız eline geçen her fırsatı bu kütüphaneye gelmek için kullanırdı fakat son birkaç haftadır giriş için rande-

vu bulamıyordu. Omm'un en ünlü yazarlarından birinin yeni kitap çıkarmasıyla beraber burası adeta kutsal bir mabede dönüşmüştü.

“O kitabı okuyacaksın, Rana,” dedi Emir adeta kızın dudaklarına doğru konuşarak. Yüzünde tükenmek bilmeyen bir gülümseme asılıydı. Kızın belini birkaç saniyeliğine de olsa bırakıp sol elini pantolonunun cebine götürdü. Beraberinde Eiffel Kulesi'nin olduğu bir anahtarlık çıkardı. Ucundaki anahtarı özellikle göstermek isteyerek yüzüne doğru salladı.

“İnanamıyorum,” diye bağırdı Rana. Ellerini ağzına götürmüştü şaşkınlıkla. “Baban bizim için anahtarı mı verdi?”

“Yani... Haberi olsa eminim verirdi,” dedi çocuk dudağının sol tarafı yukarı doğru kıvrılıp yüzündeki gülümseme yerini sinsi bir ifadeye bırakırken. Kız bu kez daha çok şaşırdı.

“Çaldın mı?” diye sordu fısıldayarak. Bu hali epey güldürmüştü Emir'i. Sanki biri duysa kalkıp polise verecekti onları.

Emir, “Hadi gel,” diyerek elinden tuttu genç kızın. Beyaz binanın kahverengi, dekoratif kapısını küçük bir bilek hareketiyle açtı. Etraf göz görülemeyecek kadar karanlıktı, dolayısıyla telefonlarının fenerini açmaları gerekmişti. Gizlice yasak olan kuralları çiğnemenin verdiği korkuyla beraber adrenalin geziyordu ikisinin de damarlarında.

Daha birkaç adım atmışlardı, oysa şimdiden kitapların kokusunu almak mümkündü. Rana'nın en sevdiği kokuydu bu. Sanki onu içinde bulunduğu gerçeklikten alıp bambaşka diyarlara taşıyordu. Emir pekâlâ bunu çok iyi biliyordu. İçinde, henüz iki aydır beraber olduğu bu kızı mutlu edebilmek için dolup taşan, tarifsiz bir istek vardı.

İlk katta düğün salonu büyüklüğünde bir çalışma alanı vardı. Asıl bin bir tür kitabın bulunduğu kütüphane yukarı

katlarda kalıyordu. Hızlı adımlarla, birbirlerinin elini hiç bırakmadan merdivenleri çıkmaya başladılar.

“Babam yeni çıkan kitaplardan her zaman iki tane sipariş eder.” Birkaç kat çıkmışlardı bile ancak besbelli ki son kata, dördüncüye gidiyorlardı. “Hani olur da biri kaybolursa diye.”

En üst kata vardıklarında kitaplıkların arasına dalmaktan ziyade arka tarafta kalan, her daim kapalı bir kapının önüne geldiler. Onu neredeyse tüm kütüphaneden saklayan bir kolonun ardına gizlenmişti bu giriş. Emir babasının bilerek kilitlemediği bu kapıyı tek itişte açtı. Genelde sabah geldiğinde, rafların düzenlemesi biter bitmez kilitlenir, kapanmaya yakın bir vakitte ise gelen yeni kitapları yerleştirmek için bir kez daha açık bırakılırdı burası. Sonra da sabaha kadar açık durmaya devam ederdi.

Koli koli kitaplar düzenli bir biçimde duvarın dibine yerleştirilmişti. Her bir harf için bir sütun halinde duruyordu koliler. Harfler yazarların baş harfini temsil ediyor olmalıydı ki M harfinin önünde durdu ikisi de. Emir eğilerek yerde tek başına duran kolilerden birini açmaya başladı. Hemen en üstteydi aradığı kitabın iki kopyası. Bir tanesini eline alıp cildinde herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol etti ve kıza uzattı.

“Bu senin, koy çantana,” dedi kızın parmağını okşayarak kitabı eline tutuştururken.

“Nasıl...” diye fısıldadı Rana bugün kim bilir kaçınıcı kez şaşırarak. “Ben bunu alamam.”

“Alırsın.” Genç adam her halükârda kızın çantasına o kitabı sokacak gibi görünüyordu. “Eğer iki kopyadan biri babamın da tahmin ettiği gibi kaybolmayacaksa iki kopya sipariş etmenin anlamı ne?”

Kızın denizlerden doğmuş güzellikteki gözleri keyifle parıldadı. Depo gibi duran bu küçük odadan çıkarak kütüphanenin içine doğru yürümeye koyuldu. Burayı avucunun içi gibi biliyordu sanki. Randevu bulabilme şansını yakaladığı hiçbir anı kaçırmazdı. Rafların bitiminde, tam da cam kenarının önünde bir oturma grubu bulunduğunu da biliyordu dolayısıyla. Kitabını sıkı sıkı tutarak o koltuklardan birine oturdu. Emir de bir adım arkasından onu takip ederek yanına geldi. Elini kızın omzuna attığı sırada Rana kitabın ilk sayfasını açıp okumaya başladı.

“Yıkık dökük sıvasıyla çirkin mi çirkin duvarımın dibinde eski, kahverengi bir komodin dikiliyor.” Cümleyi bitirir bitirmez Emir’e döndürdü bakışlarını. Genç adam bir saniye bile durmaksızın kızın güzel yüzünü izliyordu. Sanki baktığı kız, dünyada görebileceği en eşsiz şeydi. Minicik dudakları, kemikli bir burnu vardı. Yanaklarındaki çiller onu öyle tatlı sarmalıyordu ki sürekli öpmek istiyordu. Üstelik masmavi gözleri de cabasıydı.

“Ne var?” dedi Emir kıkırdayarak kızın kaşlarını havaya dikmiş bakışları karşısında.

“Dikkatimi dağıtıyorsun.”

“Neden en sevdiğin yazar bu?” diye sordu Emir konuyu değiştirerek. Bu, onu okumaktan alıkoymanın daha muzip ve sevimli bir yoluydu. Bir yandan gerçekten de merak ediyordu. Rana bu kitabı bu denli seveceğini düşünüyorsa, bir sebebi olmalıydı.

“Aslında bu yayımlanmış ikinci kitabı. Sadece... Aynı yaştayız ve yaptığı işi çok takdir ediyorum.”

“Oha.” İstemsizce çıkmıştı Emir’in dudaklarından. “On altı yaşında mı yazmış?”

Rana onaylayarak başını salladı. Tarif edilemez bir hayranlık duyuyordu kitabın yazarına. Belki de yalnızca onun gibi olabilme düşüncesi idi sevgisini yaratan. Belki de yalnızca aynı yaşta birinin yaşadığı, pekâlâ kendisinininkinden daha göz alıcı olan o hayata özeniyordu.

“Ben de onun gibi olmak istiyorum,” dedi Rana gözleri camın derinliklerinde, dışarıdaki ağaçlara takılırken. “Özgür ve başarılı.”

“Zaten özgür ve başarılısın,” dedi Emir atılarak. “Üstelik dünyada gördüğüm en güzel kızsın.”

Rana kafasını salladı. Sanki Emir’in son söylediklerini hiç duymamış gibiydi. Akli zihninde döndürdüğü başka bir konuşmayı yürütüyordu.

“Amerika’da yaratıcı yazarlık dersi almak istiyorum,” diye lafa girişti. Adeta gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. “Birkaç kitap çıkartıp beraberinde senaryo yazmak istiyorum. Sonra o senaryolarla film sektörüne girmek... Belki yeteneğim varsa oyuncu bile olabilirim. Emir düşünsene, yapılacak çok fazla şey var. Sanki hiç zamanımız yokmuş gibi hissediyorum.”

“Hey, yavaşla küçükhanım.” Emir ellerini dur dercesine kaldırarak abartılı bir tepki verdi. “Daha on altı yaşındasın. Mesela otuzuncu yaşını hayal et. Koskoca on dört yıl!”

Besbelli Emir’in gözüne çok uzun gelmişti bu zaman ama Rana hiç mi hiç öyle hissetmiyordu. Sanki hemen yapmalıydı ne yapacaksa. Bırakın on dört yılı, birkaç yılı olduğunu bile düşünmüyordu. Eğer aklındakileri şimdi yaparsa başarılı olacaktı. Yirmi beşinde daha büyük işler başarması, otuzunda belki de dünyaca ünlü olması gerekiyordu kendini tatmin edebilmesi için. Zaman burada, bu kütüphanede boş boş oturularak bile kaybedilmemeliydi.

“Annem ve babam gençliklerini daha dün yaşamışlar gibi anlatıyorlar,” dedi aklına ne geliyorsa kelimelere dökerek. Gözleri bir nebze uzaklara dalmıştı. “Otuz yaşıma geldiğimde masa başında çalışıp akşam eve dönünce çocuk bakıyor olmak istemiyorum.” Ardından Emir’i kıracak bir şey söylediğinden korkmuş olmalıydı ki hemen ekledi. “Elbette bir gün çocuklarım olsun isterim. Ancak aklımdakileri hayata geçirmeden önce değil.”

Doğrusu olaya böyle bakınca Emir de hayal edemiyordu fakat Rana kadar da korkutmuyordu gözünü.

“Rahatla, sevgilim,” dedi boynuna doladığı koluyla onu kendine çekip başını öperek. “Daha gezeceğimiz çok yer, göreceğimiz çok şey var.”

Sözleri Rana’yı keyiflendirmeyi başarabilmişti. Kız uzanıp Emir’in gülümseyen dudaklarından öptü.

“Söz verir misin?” diye mırıldandı zümrüt yeşili gözlerine kilitlenerek. “Tüm bunları benimle yapacağına... Beni bırakmayacağına...”

“Söz,” dedi Emir bir saniye bile düşünmeden. “Yüzlerce, binlerce söz.”

Ardından uzanıp kızın yumuşacık dudaklarından öptü. Yetmemişti. Bir kez daha öptü. Bu da yetmemişti. Saçlarından tutup kendine iyice yaklaştırdı nazikçe. Çilekli dudak nemlendiricisinin kokusu başını döndürüyordu. Dilini ağzının içinde gezdirerek onu büyük bir harmoniyle öpmeye devam etti. Söz konusu Rana olduğunda aklını bir nebze kaybediyordu hep. Onunla pek çok şey yaşamak istiyordu. Ona dokunmak istiyordu ancak bu cinsel bir dürtüden ziyade duygusal bir istektir. Sanki elinde olsa onunla bütünleşmek, tek beden haline gelmek istiyordu.

Öpüşmeleri hızlanırken Rana onun kucağına doğru tırmandı. Artık yalnızca dudakları değildi hazzı yaşayan, tüm vücutlarıyla bu işe katılıyorlardı. Rana parmak uçlarını genç adamın vücudunda gezdirdi cüretkârca. Bir tenin bu kadar tanıdık hissettireceğini, bu denli arzulanabileceğini bilmezdi önceden.

O gece pek çok şey yaşandı ikisinin arasında. Yalnızca koltukların, rafların, bir köşede duran *Cesur Yeni Dünya*'nın, *Kitap Hırsızı*'nın şahit olduğu şeyler...

Bir gecede tek beden olmuşlardı.

Keşke başlarına gelecekleri bilselerdi...

Kulaklarının uğultusundan başka hiçbir şey duyamıyordu genç kız küçücük banyonun ortasında büzülüp oturmuşken. Yalnızca avuçlarının içinde tuttuğu plastiğe bakıyordu. Bir kez daha kusmak istemiyordu fakat midesi durmaksızın bulanmaya devam ediyordu. Kokular son birkaç gündür hiç olmadığı kadar burnunu tırmalamaya başlamıştı. Bu yüzden bugün, bu küçük banyonun ortasında çaresiz bir şekilde ağlıyordu zaten. Gerçek olmasın istiyordu yaşadıkları. Kendini yürüyen bir çaresizlik timsali gibi hissediyordu. Ne yapacaktı? Her şeyden önce, onun gibi ne yapması gerektiğini her zaman bilen, gözü kara biri nasıl bu duruma düşmüştü?

Elleri titrerken lavabonun mermerine koyduğu telefonuna uzandı. Gözyaşlarından yazanları okuyamıyordu bile ama elinin tersiyle bir yandan burnunu silip bir yandan da yaşlarla dolu mavi gözlerini kırıştıtarak rehberine girmeyi başarabildi.

İPİ KOPUK KUKLALAR

Son aramalarının neredeyse hepsini kaplayan, o tanıdık isme dokundu bir hamlede.

Telefon sanki hiç bitmeyecekmiş gibi bir uzunlukta çaldı. Rana artık hıçkırıklarını durduramıyordu.

“Çok mu özlendim?” diye cevapladı aradığı kişi. Emir’in keyfi oldukça yerindeydi. Ancak birazdan, Rana’nın söyleyeceklerini duyduğunda o kadar da mutlu olmayacaktı.

“Hamileyim.”

8

AYNI CADDENİN YALNIZ YOLCULARI

Sırtımızı depoya verdiğimizde, beş vücut yaşananlardan bihaber dikilirken iki ayrı yol vardı seçebileceğimiz. Ya sol çaprazımızda kalan genişçe, ağaçlarla bezeli yolu tercih edecek ya da hemen sağımızdaki daire biçiminde konumlandırılmış oturma alanının bitiminde kalan ince patıkaya sapacaktık. Hemen ileride şarıl şarıl akan su kaynağının eşliğinde birbirimizle bakışıp duruyorduk uzun zamandır.

“Bence soldan gidelim,” dedi Nilin kararlı bir şekilde. “Daha iç açıcı görünüyor.”

Pekâlâ, doğru söylüyordu. Yolun genişliğinden midir, aralarda elmalar doğurmuş ağaçlardan mıdır bilinmez sol taraftaki yol daha umut vaat edici görünüyordu. Gerçi her halükârda bu yerin cennetin küçük bir simülasyonu gibi durduğunu kabul etmek gerekti. Filmlerde bile etrafı bu denli yeşil gördüğüm bir sahne olduğunu hatırlamıyordum.

Nilin'in önerisini herkes kabul etmiş olacaktı ki sola doğru birkaç adım atar atmaz hepsi onu takip etmeye başladı. Birbirimize yakın durmaya epey gayret ediyorduk. Bilmediğimiz bir diyara yuva, bilmediğimiz insanlara aile demek üzereydik nihayetinde. Sürekli çabalamak hep mi çabasız bırakırdı bu ülkede çocukları?

"Amma garip kadındı," dedi Nilin turuncu saçlı yöneticiyi kastederek. "Bari nereye gideceğimizi söyleseymiş."

Yürüyeceğimiz yol geniş olmasına genişti ve rahat olacağını düşünmüştük ama sonrasında gördük ki yokuş yukarı çıkılıyordu. Biri tarafından yapılmış olmaktan ziyade zamanla, insanlar kullandıkça doğanın kendiliğinden oluşturduğu bir patikaya benziyordu. Rakımı üç metre ya vardı ya yoktu çıkacağımız tepenin. Yine de biraz soluk soluğa kalacaktık, belliydi.

Bera kendini Tan ve Tanyeli'nin de arkasına çekerek yokuştan çıkmaya başladı. En önde ben, hemen çaprazımda ise Nilin ilerliyordu. Tanyeli, Tan'a öyle sıkı sıkıya yapışmıştı ki tıpkı her zaman olduğu gibi, sanki yerçekimine kapılıp gitmesine mâni olan tek etken Tan'dı.

"Korkmana gerek yok," diye fısıldadı Tan, bileklerine tünemiş endişeli kız çocuğuna. Bizim duymamızı umursuyor muydu bilmiyordum, yine de sözleri çok net anlaşılıyordu. "Burada yetişkinler olmayacak."

Yokuşun ortasında durduklarını fark etmemizle birlikte hepimiz bekleyip adeta bir film fragmanı izliyormuşçasına onlara bakmaya başladık. Tan, sağ tarafımızda boy gösteren çiçeklerin arasından bir papatya kopartıp Tanyeli'nin kulağının arkasına yerleştirdi. Sanki bugün hepimizi aydınlatan şey onların çocuk gözlerindeki ışıklardı. Küçük kız nihayetinde

gölümseyecek gibi olsa da başkalarının görmesi endişesiyle hemen dindirdi ifadesini.

Bera hâlâ çatık kaşlarıyla bu iki çocuğu izliyordu ancak sinirlenmekten çok uzak bir ifadesi vardı yüzünün. Hayatında ilk kez şahit olduğu bir vakayı gözlemliyor, anlayıp benimsemeye çalışıyor gibi bakıyordu bundan da ziyade. Belki Tan'ın tanıştıkları ilk dakikadan itibaren neden durmaksızın kendisine çıkıştığını kavramaya çalışıyordu. Belki Tanyeli'nin her daim mahmurca süzülen gözlerini, hüznölü dudaklarını çözmeye çalışıyordu. Ben de bu iki gencin hikâyesini her şeyden çok merak ediyordum. Üstelik buraya gelmek onları üzmüş ya da kafalarını karıştırmış gibi de durmuyordu. Yalnızca Tanyeli... O hep korkuyordu.

Tekrar yola koyulup yokuşu bitirdiğimizde bir süre tepenin en üstünde dikildik ve... gerçek olması mümkün olmayan bir manzaraydı karşımızdaki. Yüzlerce genç alabildiğine uzanan bir meydandaydı. Hepsi gruplar halinde birbirinden farklı aktiviteler yapıyor olmasına rağmen tek bir ortak noktaları vardı ki, o da bir ağızdan yükselen neşeli kahkahalardı. Çoğu küçük daireler oluşturacak şekilde çimlere oturmuş muhabbet ediyordu. Bir kısmı alanın sol tarafında konumlanmış bembeyaz, devasa binanın içine giriyordu. Kimisi çimlerin ortasına dağılmış piknik masalarında kitap okuyor, yemek yiyordu. Hemen alanın ortasına küçük bir sahne kurulmuştu müzik grupları için. Muhtemelen henüz prova alıyorlardı, bulunduğumuz tepeden hiçbir enstrümanın sesini duyamıyorduk. Gözlerim hemen yanımda dikilen Nilin'e kaydı istemsizce. Yüzünde hapishaneden ilk kez çıkan insanların ışığı gördüklerinde yaşadığı haz vardı adeta. Yaşamayı ilk kez bugün öğrenmiş gibi bir gülümseme ve umut dolu bir bakış... Kalbim

sanki onun için de atmak istercesine hızlandı. Keşke bu manzaranın karşısında ona sıkı sıkıya sarılabilecek, neşesini yalnızca içimde değil onunla da paylaşabilecek durumda olsaydım. Bazı hisler insanın göğüs kafesinde hapse yatardı işte.

Bir köşede birbirlerine oje sürüp saçlarını yapan insanları gördüğümüzde kıkırdayarak Tanyeli'ye döndüm.

“Bak, Tanyeli!” diye seslendim ona. Elimi uzattım tutması için ama elbette tutmayacağını biliyordum. O yüzden Tan’a göz kırptım. Beni anlamış olacak ki uzattığım ele tutunup Tanyeli’yi de beraberinde sürükledi. İşaretparmağımı uzattım bu kez tam da ona göstermek istediğim alana doğru.

“Bir sürü oje var orada görüyor musun? Resmen kocaman bir raf ayırmışlar. İstersen farklı renklerde ojeler alabiliriz sana.”

Önce gösterdiğim alana baktı ve ifadesinin el verdiğiince heyecanlandı. Sanırım... Ardından kendi parmaklarına dokundu ve tırnaklarındaki yarısı çıkmaya yüz tutmuş ojeleri gösterdi.

“Şimdi mi sürmek istiyorsun?” diye sordum onu anlamaya çalışarak. O konuşmuyorken düşüncelerini anlamak epey zordu. Fakat tekrardan tırnaklarındaki ojeyi işaret etti.

“Elindekileri mi çıkaralım?” diye Tan atıldı bu kez. Ne yazık ki o da istediği şey değildi ve bize tırnaklarını bir kez daha gösterdi.

“Mor mu istiyorsun?” dediğinde üçümüz de başımızı Bera’ya döndürdük. Tanyeli keyifle başını salladı. Ancak o anlaşılmış olduğu için ne kadar mutlu olduysa, Tan da bir o kadar huzursuz olmuş görünüyordu. Öfkeli yüzünü Bera’ya dikmişti. İyi ya da kötü bir şey yapıp yapmamasını umursamıyordu. Yalnızca Tanyeli’yle iletişime geçmesin istiyordu belli ki.

Aradaki gerginliği sezer sezmez Tan'ı da omzundan tutarak tekrar yola yöneldim. Bera ne zamana kadar bu genç çocuğu alttan alacaktı kestiremiyordum ama pek de karşılık verecek gibi bir hali yoktu aslında. Bu konuyu mutlaka Tan'la konuşacaktım.

Tepeden inip diğerlerinin de olduğu görkemli yeşillige varır varmaz gençlerden bazılarının başları bize döndü. Ne yapacağını bilmez tavrımız mıydı dikkatlerini çeken, yoksa harap olmuş üstümüz mü karar veremiyordum. Her birimiz adeta savaştan çıkmış gibiydik ve birkaç saniyeliğine de olsa ölü bir adamla aynı arabada bulunduğumuzu düşünürsek buna savaş bile diyebilirdik. Sol çaprazımızdaki çimlere kurulmuş grubun içinden bir kız hevesle kalkıp koşar adım yanımıza geldi. Gece uyurken örüp sabah açmışçasına dalgalanmış, kahverengi uzun saçları vardı. Boyu hemen hemen benimle aynıydı. Kocaman kahverengi gözlerini bize dikerek gülümsedi tavşan dişleriyle. Ona samimiyet katan bir havası vardı.

"Bugünün hasılatı siz misiniz?" diye sordu. Gerçekten de kendimizi belli ediyor olmalıydık. Ardından mahcup gülümsememi görünce dostane bir biçimde elini uzattı. "Selen benim ismim," dedi.

"Amber," dedim uzattığı eli sıkarak. Ardından etrafıma dönüp teker teker diğerlerini de tanıttım. Bera, Tan ve Tanyeli'nin pek dost canlısı oldukları söylenemezdi. Özellikle yabancılarla karşı... Nilin ise... Pekâlâ, onun aklı tamamen tam karşımızda duran sahnede ydi.

"Şarkı söylemeyi seviyor musun?" diye sordu Selen, Nilin'in suratındaki ağzı kulaklarına varan ifadeye karşılık olarak. Yüzündeki bu bakış, sanki onu daha önce hiç gerçekten mutlu görmemişim hissi uyandırıyor bende.

“Şaka mısın! diye heyecanla hipnotize olduğu duruştan çıkıp kıza doğru döndü Nilin. “Yıllardır sahnede istediğim şeyi söyleyebilmek için ölüyorum.”

“Gel o zaman.” Selen tutması için elini uzattı. Nilin ise bir kez bile tereddüt etmeden kavradı o eli ve ikisi koşar adım sahneye doğru ilerlediler. Aralarındaki boy farkı çok komik görünüyordu. Nilin sahnenin önüne varır varmaz Selen diğer müzisyenlere bir şeyler söylemeye koyuldu. Birkaç saniye sonra ise Nilin ellerini çırparak sahneye tırmanıyor, birer birer gitarlara dokunuyordu.

Geride kalan bizler ise Selen’in grubuna doğru ilerlemeye başladık. Birkaç adım atmıştık ki Tan söze girişti.

“Tanyeli ojelere bakmak istiyor,” dedi elini onun omzuna atmış gülümserken. Sanki yıllardır Tanyeli’nin bu hallerini görmek için can atmış gibi bir havası vardı. “Biz oraya gidiyoruz.”

Bera’yla birbirimize bakıp gülümsedik. Ardından onaylayarak başımı salladım ve Tan, Tanyeli’nin elini tuttuğu gibi seke seke koşturmak koyuldu. Küçük bir zaman aralığında Tanyeli’nin kahkahasını duyduğumuzu bile düşünmüştük. Halleri çok gülünçtü.

Nihayetinde nereden bakılsa on-on beş kişilik arkadaş grubuna vardığımızda gülüşümü zar zor dindirebildim.

Ortaya doğru başımızla selam verdikten sonra, “Oturabilir miyiz?” diye sordum onlara. Kısa bir süre boyunca ifadesiz bir şekilde birbirlerine baktılar. *Acaba yanlış bir grup mu seçtik*, diye düşünmeden edemedim. Verdiğimiz ilk karardan ters bir dönüt alırsak yemin olsun ki cesaretim yok olurdu.

Ardından birbirlerine bakıp kahkaha attılar ve içlerinden bir erkek eliyle çimleri işaret etti. “Kafede koltuk mu arıyor-

sunuz?” dedi ironik bir biçimde. “Oturun tabii ki!”

Demek birbirleriyle oturan bu insanlar birer arkadaş grubu olmaktan ziyade arkadaş olmaya çalışan yabancılardı. Bunu aklıma yazdım: *Burada herkesin arkadaşıdır.*

“Çömezlik şaşkınlığına bayılıyorum,” dedi kızlardan biri sanki eski anılarını yâd ediyormuşçasına kafasını sallayarak. Biraz kibirli bir duruşu vardı.

“Hepiniz ne zamandır buradasınız?” diye sordum onlara. Ne kadar zaman gerekiyordu bu oturduğumuz çimleri yadır-gamamak için?

“Değişir,” dedi bizimle iletişime geçen ilk erkek. Parmagıyla az önce konuşan kıızı gösterdi. “Mine beş aydır burada.” Gülümsedi. “Ben üç aydır buradayım.”

Başka biri iki ay dedi, bir başkası dört ay... Hepsi ortalama yarım yıl denebilecek bir süredir buradaydı.

“Hiçbiriniz yılınızı doldurmamışsınız,” dedi Bera biraz onların gülüşünü taklit edip, biraz sorgulayarak. Sahiden burada en uzun süredir yaşayan kişi ne zamandır buradaydı acaba?

“Ben daha bir yılını doldurmuş biriyle tanışmadım,” dedi adının Mine olduğunu az önce öğrendiğimiz kız. Yani... Herkesi tanımak mümkün olmasa gerekti. Yüzlerce genç vardı burada. Lisemde dört yıl boyunca okumuş, yine de herkesle tanışmamıştım. Bir noktada bu, imkânsız olmalıydı.

Uzunca bir süre muhabbet ettik. Çoğu zaman sohbetimizin ana konusu hep aynıydı: Omm’da yaşamak. Belki de saatlerce içimizde ne varsa döktük. Hava kararmış, dört bir yan ışıklandırılmıştı. Gündüz gözüyle ne kadar güzelse bulunduğumuz bu diyar, gecenin turuncu ışıklandırmalarıyla da ondan aşağı kalır yanı yoktu...

Zaman içinde müzik grubu da hazırlıklarını bitirmiş olacaktı ki meydanın tam ortasındaki sahneden sesler yükselmeye başladı ve hepimiz başımızı senkronize bir halde oraya döndürdük. Sanatçılar sahneye çıkmışlardı. İki gitarist vardı ön tarafın iki köşesinde. Sol arkada davul, onun hemen yanındaysa görkemli bir piyano duruyordu. Nilin elbette mikrofona geçmişti. Öyle parlak ve güzeldi ki, kirlenmiş kıyafetleri onu berduş gibi göstermekten ziyade havalı kılıyordu.

“Merhaba,” diye mırıldandı mikrofona doğru, arkadaki çalgıcılar yavaş yavaş melodiye girerken. “Bugün benim buradaki ilk günüm. Omm’da geçirdiğimiz günlerden sonra özgürce çıktığım bu sahnedeki ilk şarkım en sevdiğim olsun istiyorum.”

Arkasındaki davulcuya dönüp başıyla işaret verdi.

“Mazzy Star’dan ‘Fade Into You’...”

Bana bu şarkıyı dinlettiği ilk zamanı daha dün gibi hatırlıyordum. Bizim evin kapısının önüne oturmuş, mahalleden gelen geçeni izliyorduk öylece. Nilin o gün nedendir bilinmez bir nebze durgundu. Gözleri ara ara dalıyor, pek de konuşkan durmuyordu. Bense onun omzuna yatmıştım. Annemin en sevdiğimiz makarnadan yapmasını bekliyorduk.

“Müzik dinleyelim mi?” diye sormuştu mahzun bir şekilde. Sanki yılın bazı günlerini kendine kara gün olarak seçiyordu. O günlerde durulur, kendi halinde sessiz sedasız olurdu. Ben pek yadırgamazdım doğrusu. Nilin’in öyle bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi ve yetişmesi gereken bir hayatı vardı ki, sanki bazı günler yorulmaya ihtiyacı olurdu. Fakat bunu ne kendine itiraf ediyordu ne de bir başkasına. Onun yerine omuzlarını biraz daha düşürüyor, tüm günü kulaklıklarına mihlanmış bir halde geçiriyordu.

O gün bana bu şarkıyı açmıştı. Daha dinlediğim ilk andan çok sevmiştim. Belki de bu şarkıyla beraber Nilin'in yorgunluğunu da bir nebze kendi üzerime almak istemişim. Onun aksine benim hayatım öyle monoton ve iniş çıkışsızdı ki. Eğer üzüntüsünün birazını kendime yükleyebilsem ziyanı olmazdı. Hem onun ruhu dinlenirdi hem de belki benim ruhum yaşamının nasıl olduğunu öğrenirdi.

Birkaç dakika boyunca çıtımızı çıkarmadan Nilin ve ekibini dinlemeye devam ettik. O, şarkı söylemek konusunda gerçekten kutsanmıştı. Ardından şarkı biter bitmez neşeli çığlıklarla alkışlar dört bir yanı kapladı. İnsanları, tıpkı her zamanki gibi, yine büyülemişti.

"Kızın sesi iyiymiş," dedi gruptan biri gözlerini sahneden ayırmazken. Diğerleri de onaylarcasına başını salladı.

"En yakın arkadaşım," dedim gururla. Ardından afallayarak düzelttim. "En yakın arkadaşımdı."

"Aynı anda mı yasaklandınız?" diye sordu Mine şaşırarak. Şimdi Bera, Nilin ve benim nezarethaneye giden arabadaki karşılaşma anımızı biri kalksın da anlatsındı...

"Öyle olmuş," dedim isteyerek olmadığını belli ederken. İstesek böyle denk getiremezdik ya. Birkaç kişi "vay be" dercesine dudaklarını büktü. Hemen sonra onlara döndürdüm başımı.

"Siz nasıl yasaklandınız?"

Mine ve ilk geldiğimizde bize oturmamızı işaret eden çocuk birbirlerine bakıp kahkaha attı. "Enes önce sen anlat!" diye cıyıkladı Mine. Enes ise kızın hevesini görünce pes ederek gardını indirdi.

"Benim yasaklanma hikâyem sizi pek tatmin edecek türden değil," dedi utançla. Merakımızı iyice körüklemişti. "Gençlerin resmen yüz karasıyım."

Ardından sesini kontrol etmek istercesine öksürdü ve söze girişti. “Şimdi, hepimiz Ommi’lere gerçekten çok sinirliyiz biliyorum fakat bir gün uyandığımda içimde onları öldürmek düzeyinde bir sinir vardı. O gün bir şey izlemiştim de mi etkilenmiştim hatırlamıyorum tabii ama...” Mine hemen ardından gelecek hikâyeyi bilmenin de etkisiyle şimdiden kıkırdamaya başlamıştı. “O zamanlar okuldaki kızlardan birinin Kuklalar’ın başkanı olduğuna kendimi deli gibi inandırmıştım. Ben de hükümeti nasıl yakıp yıkmak istediğime dair olağanüstü bir yazı yazıp kızın çantasına attım. Sözde beni gruplarına dahil etsinler diye.”

Kuklalar’a ulaşmaya çalışan bir genci görmenin gururuyla keyiflendim. Enes de hız kesmeksizin sözlerine devam etti. “Meğerse kızın babası Omm görevlisiymiş. Adam manyağın teki... Çantasını kontrol ederken benim yazımı bulmuş.”

Bunları beş ay önceki halinin yapmış olması öyle komikti ki biz de gruba katılarak Bera’yla birlikte kahkahayı patlattık. Nereden bakılsa bizimle aynı yaşta görünüyordu.

“Enes,” dedim hâlâ daha gülmemi dindiremezken. “Kuklalar’ın başkanı bendim. Keşke o zaman tanışsaydık.”

Ağzı kulaklarına varırcasına açık kaldı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu.

“Şaka yapıyorsun!” dedi abartılı bir biçimde. Bu şaşırmış hali hepimizi bir kez daha güldürdü. “Lan... Ciddi misin cidden?”

Onaylayarak kafamı salladım.

“Beni de bir ara toplantılarına götürmüştü,” dedi Bera söze atılarak. “Doğru söylüyor.”

“Vay anasını!”

Mine bu kez Enes'ten de daha şaşkın olacaktı ki konuyu yarıda kesip Bera ve bana döndü

“Siz de mi aynı anda yasaklandınız? Yani önceden tanışmanıza rağmen?”

Bu kez Bera başını aşağı yukarı salladı. Dışarıdan bu insanlarla dalga geçiyormuş gibi duruyor olmalıydık. Yaşarken bu denli trajikomik gelmemiştii anlattıklarımız.

Söze atılmamıza fırsat kalmadan Nilin koşar adım yanıma gelip çimlere, Bera'nın diğer tarafına çöktü. Bilerek mi benim yanıma oturmadiğini merak etmeden edemedim.

“Merhaba,” dedi tüm heyecanı grubu kaplarken. Bizim aksimize o insanlarla tanışmakta hiç mi hiç zorlanmıyordu. Özgüveni beni hep imrendirirdi.

“Merhaba,” dedi Enes hevesle ve elini Nilin'e uzattı. “Sen o meleksi sesin sahibi olmalısın.”

Bera'yla birbirimize bakıp işgüzar bir biçimde sırtmamıza engel olamadık. Demek meleksi sesin sahibiyle tanışıyordu Enes. En son ne zaman bu denli eğlendiğimi hatırlamıyordum.

“Ya, Enes bir dur,” dedi Mine tekrardan onu bölerek ve az önce konuştuğumuz konuya geri döndü. Üçümüzün aynı anda yasaklanması detayı onu bir hayli etkilemişti anlaşılan. Aradığı cevapları almadan kolay kolay konuyu kapatmayacaktı.

“Sen gelmeden hemen önce, üçünüzün önceden tanışması ve aynı anda yasaklanmasını konuşuyorduk,” dedi Mine, Nilin'e durumu açıklayarak. Nilin ağır ağır başını salladı. Pek de sevdiği bir konu gibi durmuyordu bu. Özellikle arabada yaşadığımız tartışmayı hatırlayınca... Sahi gerçekten, Nilin kendi isteğiyle yasaklandığını söylemişti. O anın hararetiyle doğru düzgün sorma fırsatım olmamıştı fakat... Niçin böyle bir şey yapmıştı?

Önce Bera'ya döndürdü Mine bakışlarını. Anlaşılan en çok onun hikâyesini merak ediyordu. *Neyin ilgisiyse bu...*

Bera sorunun kendisine yöneltileceğini anladığında kızın sormasına fırsat bırakmadan derin bir nefes alarak söze girdi.

“Yeteneğimi kullandım,” dedi basitçe. Bu çocuğun devlet sırrı gibi saklanan yeteneği neydi Allah aşkına?

“Yani bilerek yasaklattın kendini?” diye sordu Mine. Yeterince açık değil miydi sanki?

“Evet.”

Bu konuşma beni hiç mi hiç sarmamıştı. Bıkkın bakışlarımı etrafa çevirdiğimde Nilin'in de aynı bunalmış gözlerle çevreyi izlediğini gördüm. Sanki birkaç dakika önce tüm vücudunu kaplayan neşe ve heyecan bir anda onu terk etmişti. Görünen oydu ki konuşulan konudan hiç mi hiç zevk almıyordu. Üzerine kilitlediğim gözlerimi hissetmiş olacaktı ki bir anda bana döndü. Bir saniye olsun gözlerimi kaçırmadım ve o da bu sessiz mücadeleyi bozmadı.

Hemen sonra, “İçecek bir şeyler alacağım,” diyerek gitmeye yeltendi. Ancak Mine anında onu durdurdu.

“Şimdi olmaz,” dedi mahsusçuktan azarlayarak. “Sen de anlat neden yasaklandığını.” Bu kız gerçekten çok inatçıydı fakat itiraf etmeliydim, bu seferki işime yarayacak gibi görünüyordu. Nilin'in yasaklanma sebebini belki de hepsinden daha çok merak ediyordum.

“Anlatacak bir şey yok,” dedi Nilin kalktığı yere geri oturmazken. “Yasaklandım işte.”

“Ee, hadi ama!” diye huysuzlandı Mine. Ayağa kalkıp Nilin'in hemen dibinde bitti. Omuzlarından hafifçe bastırarak yerine geri oturttu onu. Kendisi de hemen dibine çöküp bir elini dizine koydu.

“Oyunbozanlık yapmak yok,” dedi son bir kez daha.

Nilin’i en son ne zaman bu denli huzursuz gördüğümü hatırlamıyordum. Kara günlerinde dahi böyle rahatsız hissetmezdi. Sıkkın ve bıkkın büyük bir nefes aldı. Sanki hâlâ kafasının içinde bu acı verici konuşmadan kaçmak için yollar arıyordu.

“Şarkı söyledim,” diye söze girişti. Ama sözlerine devam etmeden önce son bir kez daha gözlerini bana kilitledi. Özellikle benim duymamdan utanacağı bir şey mi söyleyecekti anlayamamıştım. Oysa pekâlâ bu ortamda onun ruhuna ev sahipliği yapacak tek insan bendim.

“Hükümete karşı yazılmış bir yazıyı aynı gün şarkı sözüne çevirip, okulun mikrofonundan bağıra çağıra söyledim.”

GEÇMİŞİN PERDESİ

Nilin Dizdar

İnsan ait olmadığı bir rolden nasıl çıkardı? Hikâyenin en başında üstlenirken büyük bir keyif duyduğu o senaryonun onu ezdiğini fark ettiğinde... Çoğu zaman en çok yoran kısmı buydu gerçi: Kendi yazdığı senaryonun seni ezdiğini fark etmek. Hiçbir zaman kulise inemeyeceğini anladığında o rolden çıkmayı istemişti Nilin ilk kez. Perde arası hiçbir zaman gelmediğinde, seyirciler salonu hiç terk etmediğinde... Sahneye mihlanmıştı sürekli. Işıklar gözbebeklerini oyarcasına yüzüne vuruyor, üzerindeki kendine diktiği kostüm damarlarını sıkıyordu. En büyük hayaliyken bu sahneye çıkmak, şimdi bitmek bilmeyen bir performans dönüşmüştü.

Camın önündeki koltuğa oturmuş yıldızları izlerken ve hıçkırıklarının duyulmaması için elini dudaklarına bastırırken de bunları düşünüyordu. Ne zaman o sahneden inebilecekti? Ne kendi kapatabiliyordu perdeyi ne de bir başkası onun için üstleniyordu bu görevi. Ciğerlerinde nefes alışını ağırlaştıran büyük bir taş varmış gibi hissediyordu. Sürekli yokuş çıkmaya çabalıyordu o taşla fakat artık yorulmuştu. Evet, hissettiği tek duygu yorgunluktu. Şarkı söylediğinde heyecanlanmıyordu artık. Gitarına dokunduğunda... Bir konser teklifi geldiğinde... Sanatçı denilebilir miydi Nilin'e? Kendi çapında çabalayan fakat her gün eve boş bir torbayla dönen bir gezgindi sanki. Başkasının duygularından var ettiği sözlerle veriyordu konserlerini. Başkalarının hikâyelerini ve yaşanmışlıklarını

dillendiriyordu. Başkasının sanatıydı bu yaptığı. Omm onu sanki içinden çıkılması mümkün olmayan bir kafese kapatmıştı. Ya da inilmesi mümkün olmayan bir sahneye...

“Neden...” diye fısıldadı geceye, hıçkırıkları dinmezken. Derdini paylaşmayı becerebildiği bir tek yıldızlar vardı. Amber’e içindekileri dökmeyi çok istiyordu ancak sanki kimse onu anlayamıyordu. Amber onun yaşadıklarını hiç yaşamamıştı. Çoğu insan hayatı için şükretmesi gerektiğini, nankörlük yapmamasını söyleyecekti ona. *Paranı kazanıyorsun, ünlüsün ve güzelsin; daha ne istiyorsun*, diyeceklerdi.

Kalçasının altında kalan telefon titreştiğinde elinin tersiyle gözyaşlarını silip telefonuna uzandı. Gözlerindeki yaşlar hâlâ önünü görmesini bir nebze engelliyordu. Bir süre başını yukarıya doğrultup gözlerini kırıştırdı. Ardından gelen mesajı okudu.

ÇAKIL KAYIN 21.11

Çok acil konuşmamız lazım. Ormana gel.

Çakıl onunla neden buluşmak isterdi ki? Yetmemiş miydi yaşananlar? Amber’i terk edip gittiği günden beri bir kez olsun yüzüne bakmamıştı. Belki bir gün Amber onu azat ederdi ancak Nilin hiçbir zaman Amber’e çektiği acıyı unutmayacaktı.

ÇAKIL KAYIN 21.12

Amber’le alakalı.

Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi Nilin. Amber’in başı belada mıydı? Yoksa Çakıl ona yine zarar mı vermişti? Bu kez

gözü kararırdı. Eğer Amber'e zarar verdiyse yemin olsun ki Çakıl'ı öldürürdü. Dolabını açtığı gibi montunu kapıp üzerine geçirdi. Annesi ve babası salonda oturmuş televizyon izliyorlardı. Nilin'in ağlamaktan şişmiş suratını görür görmez annesi endişeyle olduğu yerde pür dikkat kesildi.

"Kızım, iyi misin sen?" diye sordu merakla.

"İyiyim," dedi Nilin gülümsemeye çalışarak. "Amber'le tartıştık da... Onlara gidebilir miyim yarım saatliğine? Konuşup çözeceğiz."

Hangi aile çocuğunun akşam akşam ormana gitmesine izin verirdi ki? Üstelik buluşacağı kişi Çakıl ise... Annesi anlayışla başını salladı. Kalkıp sarıldı Nilin'e.

"Arkadaşlar arasında olur böyle şeyler," dedi teselli etmek istercesine omzunu okşarken. Bir bilseydi Amber'le çoktandır konuşmadıklarını. "Gidin çözün bakalım."

Nilin teşekkür edercesine başını eğerek koşar adım çıktı evden. Gece, yeni bilenmiş bir bıçak gibi kesiyordu Nilin'i rüzgârıyla. Montunu vücuduna iyice sarıp sarmalayarak okula doğru yürümeye başladı. Ormana götüren sapağı gördüğünde soğuktan dişleri takırdıyordu. Akdeniz iklimi bile olsa Nilin alışık değildi bu soğuğa. Yıllar önce ayrıldığı İzmir hiçbir zaman bu denli üşütmemişti onu.

Karanlık ağaçların arasında nereye gittiğini bilmez bir biçimde ilerlerken Çakıl'ın bir şekilde onu bulacağını biliyordu sanki. Çakılın inine girmişti nihayetinde. Çakıl'ın inine...

"Lafı uzatayım deme," diye bağırdı Nilin ormanın ortasına doğru. Bu çocuğun hiç evine gittiği oluyor muydu acaba? Sürüsünden ayrılmış yalnız bir kurt gibi tek yaptığı ormanda günlerini geçirmektir.

"Uzatmam."

Arkasından gelen sese Nilin hışımla döndürdü vücudunu. Tam orada, bir ağacın arkasındaydı. Nasıl da sinsice yaklaşmıştı.

“Seninle zaman geçirmeye pek niyetli değilim,” dedi Çakıl yavaşça ona yaklaşırken. Nefret duyguları pekâlâ karşılıklıydı. Genç kız kollarını göğsünde birleştirip ağırlığını tek ayağına vererek karşısındaki adama dikti bakışlarını.

“Sadede gel.”

Çakıl neredeyse Nilin’in ayakuçlarına gelmişti. Burun burna duruyorlardı şimdi. Eliyle Nilin’e doğru uzanıp yüzünü saklayan saçlardan birini geriye attı. Genç kız yüzünü buruşturarak geri çekildi çabucak.

“Ağlamışsın,” dedi Çakıl var olan bir gerçeği dillendirmenin umursamazlığıyla. “Ne o, pişman mısın?”

“Neyden pişman olacaktım?”

Çakıl olduğu yerde pis pis güldü. Kapkara gözleri gecenin karanlığıyla daha da korkutucu bir hale bürünüyordu.

“Amber’e sırtını çevirdiğin için üzülüyorsun,” dedi dalga geçer gibi yumuşattığı ses tonuyla. “Yapayalnız kaldın.”

“Amber’e sırtımı çevirmedi,” dedi Nilin sertçe, bir adım atıp bu kez kendi Çakıl’a meydan okuyarak. “Amber’e sırtını çeviren tek bir kişi oldu bu zamana kadar.” Elini yumruk yapıp parmak eklemiyle Çakıl’ın şakaklarına vurdu yavaşça. “Onun da kim olduğunu sen düşün.”

Çakıl rahatsız bir şekilde uzaklaşarak arkasına döndü ve tekrardan sinirle kıkırdadı. Nilin onun psikolojisinin iyi olmadığını zaten biliyordu fakat bu halleri daha da acınası ve endişelendiriciydi. Üç yıl önce yaşanan o olay... Ne olduysa o zaman olmuştu bu çocuğa. Kaçmayı seçmişti o zamanlar ancak bunu tüm sorunlarıyla başa çıkma mekanizması haline getireceğinin farkında değildi.

“Amber yarın yasaklanıyor,” dedi genç adam aniden ve ortamın bir anda buz kesmesine sebep oldu. Nilin yanlış anlamış olmayı umarak kaşlarını kaldırdı.

“Ne?”

Çakıl, Amber’in Nilin’e bile anlatmadığı bir bilgiyi biliyor olmanın keyfiyle sırıttı. Sanki kendisini bir anda karşısındaki kızıdan daha üstün hissetmişti. Bir kez daha onaylayarak başını salladı.

“Kendini yasaklatacak,” dedi Nilin’e doğru yürüyüp onu kıl payı sıyrarak yanından geçerken. Tam kulağının hizasına geldiğinde durdu. “Geç kaldın, zaman doldu.”

Nilin öfkeyle dişlerini sıktı. İçinde konuşan şeytanlar yalnızca Çakıl’a zarar verme, onu susturma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Sık sık hissetmezdi bu duyguyu fakat bir kez zihnine uğradı mı sanki kontrol ediliyormuş gibi gelirdi. Hem Çakıl bir yana... Amber niçin böyle bir şey yapıyordu? Miren’le alakalı mıydı durum? Nilin elbette dönen dedikoduları duymuştu fakat hiçbirine inanmayacak kadar da iyi tanıyordu Amber’i. Kendini bir anda kötü hissetmesine engel olamadı. Sebep her ne olursa olsun Amber bulunduğu durumdan kendisini çıkarabilmek için bir adım atmıştı. Kendi sahnesinin perdelerini kendi elleriyle çekecekti. Keşke Nilin de bir nebze cesur olabilseydi, tıpkı en yakın arkadaşının yapacağı gibi. O hâlâ aynı rolün aynı cümlelerini tekrarlıyordu.

“Nasıl?” diye sordu Nilin. Bu soğuk gecenin ortasında gözlerini dolu dolu eden şey en yakın arkadaşını araları bu denli limoniyken kaybedecek olması mıydı, yoksa bundan da ziyade durum kendisiyle mi ilgiliydi?

“Yazı...” diye mırıldandı Çakıl. Buluştuklarından beri belki de ilk kez yüzünde ciddi ve sinir bozucu olmayan bir

ifade vardı. “Kendini yasaklatıp Miren’i hapishaneden kaçırmamanın bir yolunu arıyor.”

Keşke Nilin o gün neler yaşandığını tam olarak bilebilseydi. Bugün Amber’i okul bahçesinde, her zamanki banklarına tünemiş gördüğünde ruhunun bir şeye sıkıldığını gözlerinden okuyabilmişti. Hissetmişti sanki ve gidip onunla konuşmak istemişti ama... yapmamıştı. Eğer gerçekten konuşmak istiyorsa Amber de ona gelebilirdi. Üstelik Nilin ona fazlasıyla kırgındı. Somut bir örnekle kızabileceği bir kırgınlık değildi bu. Anlaşılamamanın verdiği sinirdi belki de. Anlaşılmayı en çok beklediği insan bile onu anlayamadığında yaşadığı hayal kırıklığı...

“Çakıl neden bana bunu anlatıyorsun?” diye sordu yumuşakça. “Arkadaşlığımızı çok mu önemsiyorsun sanki?”

Çakıl güldü tekrardan. Nilin’in etrafında, elleri ceplerindeyken küçük bir daire çizdikten sonra tam karşısında dikildi.

“Amber’i gram hak ettiğini düşünmüyorum,” dedi acımasızca. Bunu ondan duymak da epey güldürücüydü gerçi. “Sadece kendi hayal dünyandan çıkmayı istedim.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Tüm dünyanın senin etrafında döndüğünü düşünüyorsun,” dedi derin bir nefes vererek. Karşısındaki kıza karşı hiç sempatisi yoktu. “Bencilsin ve şımarıksın. İnsanların senin hakkında konuşmasını sevmiyormuş gibi yapıyorsun fakat en büyük gülümsemeni iltifatları toplarken sergiliyorsun. Sahnenin tüm ışığını üzerine alıyorsun ve bunu büyük bir endamla yapıyorsun ama birkaç gün sonra kalkıp Amber’e ağlıyorsun.” Genç adam sözcüklerini tam da kızın göğüs kafesine saplanacak şekilde seçiyordu.

“Bu kadar rahatsızsan sahneden in Nilin,” dedi bir kez

daha bastıra bastıra. “Varoluşsal sancılarını insanların omuzlarına yükleyip durma.”

“Amber böyle mi söyledi sana?” diye sordu Nilin. Sesi titriyordu. Ağlamak istiyordu tam da şuradaki ağacın kucağına kurulup. “Böyle mi düşünüyormuş?”

Çakıl omuzlarını silkti ve daha fazlasını söylemekten kaçındı. Nilin’in her ne kadar saklamaya çabalasa da bu harap olmuş hali hoşuna gitmişti. İnsanları kırmayı sevdiğinden yapmıyordu bunu fakat Nilin’in gerçekleri duymaya ihtiyacı vardı. Ne zannediyordu kendini? Başkalarının onun hayatını yaşamak için vereceği mücadeleye bu denli mi saygısı yoktu? Tamamen Amber’den bağımsız düşüncelerdi bu hissettikleri. Bütünüyle Nilin’le alakalı olan bir sebepti.

Belki de bütünüyle kendisiyle alakalı olan birçok sebep...

Nilin omuzları düşmüş bir halde arkasını dönüp gitmeye yeltendi. Bu adam her ne niyetle yaptıysa onu kırmayı başarmıştı. Binlerce parçaya bölünmüş, bölündüğü parçalar yine kendi bileklerini kesmiş gibi hissediyordu. Nilin kanamaya aşınaydı ama kan damarlarından sızarken hâlâ canını acıtıyordu.

“Yazdığı yazıyı sana e-posta olarak gönderdim,” diye seslendi Çakıl son bir kez arkasından. “Yarın sabahın ilk saatlerinde yayımlanacak. Eğer hâlâ umurundaysa...”

Nilin omzunun üzerinden bakmaya bile yeltenmedi. Yalnızca küçük bir zaman aralığında durdu fakat çok geçmeden geceyle bütünleşip Çakıl’ın görüş alanından çıktı.

Çakılın ininden kurtulmayı başarmıştı fakat bu kez her yeri yara bere içinde kalmıştı.

İYİ Kİ DOĞDUN

“Ya sen ne inatçı bir keçisin!”

Dakikalardır beni peşinde koşturmaktan başka bir şey yapmıyordu. Mine’nin sorusuna cevap verir vermez hiçbir şey söylemeksizin oturduğu yerden kalkmış, hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştı. Onunla beraber ben de ayaklanmıştım ancak dakikalardır tek yaptığım yetişmeye çalışmaktı. Boyu benden uzun olduğu için adımları daha büyüktü de o yüzden mi bir türlü yakalayamıyordum, bilemiyordum fakat sebebi her neyse bunu lehine kullanmayı iyi biliyordu. Koşar adım ilerlerken beni görmezden gelmek için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

“Nilin!” diye seslendim tekrardan. Dönmedi. Yalnızca adımlarını daha da hızlandırdı.

Nefes nefese kalmıştım. Ciğerlerim daha fazla koşu yarışını kaldıramıyordu.

“Ya benim suçum ne?” diye bağırdım son bir kez. Olduğu yerde durdu. Ardından arkasını dönüp ciddiyetimi sorgular-

casına yüzüme bakakaldı. Buz kesmiş bir ifade vardı gözbebeklerinde. Kaşları olabildiğince çatıktı. Bu mimiklerin beni korkutan bir etkisi vardı üzerimde. Yavaşça yaklaştı ve yüz yüze geldik.

“Çakıl neden yasaklanacağını benden önce öğrendi?” diye sordu. Omuzları hayal kırıklığıyla çökmüştü sanki. Aramızdaki tek problem bu muydu anlam veremedim.

“Çünkü yazıyı yayımlaması gerekiyordu.” Elllerine uzanmaya çalıştım onu ikna etmek istercesine ancak hemencecik geri çekti kendini. Ördüğü duvarlar sarsılmazdı. “Nilin,” diye mırıldandım adeta yakınırcasına. “Çakıl’ı affetmedim. Ona karşı senin duyduğundan daha fazla sempati beslemiyorum.”

Onaylayarak başını salladı aşağı yukarı ama bana bir nebze olsun inanmamış gibi durmuyordu.

“Nankörlük etmiyorum artık,” dedi adeta bana acıyarak bakarken. Oysa neyden bahsettiğini biraz olsun bile anlayamamıştım. “Sahneden indim.”

Beni afallamış bir şekilde oracıkta bırakırken tekrar arkasını dönüp yürüdü içeceklerin ikram edildiği yerdeki insan kalabalıklarından birine doğru. Göz açıp kapayıncaya kadar başkalarının arasına karışmıştı bile. Az önce bizi o duvarların altında ezmemiş gibi, ben neyden bahsettiğini dahi algılayamazken tüm kırgınlığını yüzüme çarpmamış gibi başkalarına gülümsemeye başlamıştı. Nasıl bu kadar çabuk atlatıyordu olayları? Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmayı nasıl öğrenmişti?

Arkamdan bir el omzuma dokunduğunda irkilerek döndüm. Tan dudaklarını büzmüş bana bakıyordu. Ancak bakışlarında tanıdık bir teselli vardı. Tanyeli ise hemen onun dibinde, çocuğun eline mihlanmış haldeydi her zamanki gibi.

Diğer elini sanki bir şey saklıyormuşçasına arkasına götürmüştü fakat çok da irdelememeye çalışıyordum.

“Normalde böyle değildir,” diye fısıldadım mahcubiyetimi saklayamazken. Soğuk savaşımız ne zaman topa tüfeğe bürünse Tan’a yakalanıyorduk. Karşımdaki çocuk ise hâlâ kolunu sıvazlarken düşündüğümünden çok daha olgun duruyordu.

“Sanırım neye kırıldığını açıkça söylemekten ziyade senin anlamanı bekliyor,” dedi Tan yumuşacık ses tonuyla.

“Çok saçma. Ne olduğunu söylemezse nasıl anlarım?”

Omuzlarını silkerek dudağını büktü. “Bazen ihtiyacımız olan şey budur,” dedi sarıldığı küçük kızın omzunu okşayarak. “Kırıldığı konuyu söylemeden senin anlamanı bekliyor ve bu yüzden sadece ipuçları veriyor. Çünkü eğer direkt söylerse sanki bazı şeyler sırf o söylediği için değişmiş gibi hissedecek. Hepimizin derdi fark edilmek aslında. Göz önünde olmak gibi değil.” Herkesin bildiği bir konudan bahsediyormuşçasına göz kırptı. “Birinin gözünün önünde olmak gibi.”

Keşke ona gözlerimin ta kendisi olduğunu anlatabilmemin bir yolu olsaydı. Yolumu, nereye gittiğimi görüyorsam bir nebze onun sayesinde olduğunu... Çünkü onun pek değerli hayatı çoğu zaman kendi değerini gölgeliyordu zihninde. Kendi zihninin değerinden ziyade, içinde bulunduğu hayat sadece değerliymiş gibi hissediyordu ki ona kızamıyordum. Fakat keşke derdini anlatmak için verdiği ipuçları kadar bir çıkış yolu bulmam için de yardımcı olsaydı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım Tan’a. Pekâlâ ona sarılmak istemiştım fakat Tanyeli’yle pek ayrılmaya niyetli durmuyorlardı. Onun yerine ben de kolunu sıvazladım.

“Amber!”

Bera'nın avazı çıktığı kadar bağırarak sesini duyduğumuzda üçümüz de o yöne, arkaya döndük. Eliyle birkaç metre uzaktan gel işareti yapıyordu. Oturduğumuz gruptan çoktan ayrılmıştı. Üstelik yanında başka bir kadın dikiliyordu. Bizimle buraya ilk geldiğimizde konuşan yöneticinin giydiğine benzer bir kıyafet giymiş, kumral başka bir kadın... Fakat yöneticinin aksine, siyah değil mürdüm rengi bir elbise giymişti.

"Bu, o kadının bahsettiği danışman olabilir mi?" diye sordum Tan ve Tanyeli'ye fakat bu cevap bekler biçimde değildi. Zaten onların da verecek bir cevabı olmamalıydı ki Tan yalnızca dudak bükmekle yetindi.

"Gelin gidelim," dedim onlara, ardından ben önde onlar hemen arkamda Bera'ya yaklaştık. Her zamanki gibi yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Sanki öyle bakıyordu ki, kadından bir an önce onu kurtarmamızı talep eder gibiydi. Ne yalan söyleyeyim, bu manzara beni keyiflendirmişti.

"Sevgili Amber," diyerek gülümsedi kadın. Bera'nınkiyle yakışacak güzellikte, masmavi gözlerini üzerime dikmişti. "Demek geldiniz."

Şimdiden ismimizi öğrenmişti demek. Bera'nın söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırcasına bakışlarımı ona döndürdüğümde "hiç bana bakma" dercesine omuz silkti.

"Merhaba."

Nereden baksanız kırklı yaşlarının sonuna yaklaşmış duruyordu. Mürdüm elbisesinin içinden beyaz, dantelli gömleğin yakaları görünüyor; saçlarında elbisesiyle uyumlu bir kurdele boy gösteriyordu. Güleç bir yüzü vardı. Doğrusu insanın görür görmez kanının ısınacağı türden biri gibiydi.

"Nilin nerede?" diye sordu etrafa bakınarak. "O da gelseydi de sizi evinizle tanıştırsaydım." Ufakça kıkırdadı. Kadının bu neşeli halleri sanki bana annemi hatırlatıyordu.

“Yani siz bize verilen danışmansınız, öyle mi?” diye sordu Tan, yabancılara karşı takındığı sert tavır tekrar yüzüne oturmuşken. Doğrusu Bera’ya bile hâlâ alışmamışken bu tavrı çok da garip gelmiyordu bana artık.

“Doğru,” dedi kadın boynunu büküp arkamdaki ikiliye bakarak. “İsmim Mimoza. Lütfen bana aklınıza gelen her şeyi sorun çocuklar.”

Mimoza çiçeği... Tıpkı benim gibi bir çiçekten almıştı ismini. Aklıma Çakıl’ın ağaçların arasından bana seslenişi geliyordu istemsizce. Hatıralarımın beni çiçeklere küstüren tarafları vardı.

“Hadi gelin, yolda buluruz Nilin’i.”

Bu koskoca alandan bizi başka bir yere yöneltecek iki farklı yol vardı, depoya giden hariç. Biri az önce oturduğumuz grupların hemen ilerisinde, diğeri ise ortaya kurulmuş sahneyi geçtikten sonra Tanyeli’nin gitmek için can attığı oje standının ve içeceklerin ikram edildiği o yerin tam arkasındaydı. Seçmemiz gereken yol ikincisi olmalıydı ki sağa doğru yol alıyorduk. Tam isabetti. İçecek standının oraya yaklaştığımızda Mimoza Hanım tatlı fakat bir o kadar da otoriter bir ses tonuyla Nilin’e seslendi. Nilin önce sesin nereden geldiğini algılayamayarak etrafına bakındı, hemen ardından da bizi gördü. Tek kaşını kaldırarak yaklaşmaya başladı.

“Sevimli grubumuza yakışacak altıncı kişiyi de bulduk galiba,” dedi huzursuzca gülümseyerek. Gerçekten patavatsızın tekiydi. “Merak etmeyin bizde yaş farkı çok hissedilmiyor.”

“Espri anlayışının gelişmiş olduğu duyumunu almıştım,” dedi Mimoza Hanım sakince. Acaba Nilin ilk önce buradaki hangi yetişkinin sabrını taşıracaktı? Ne yalan söyleyeyim, izlemesi çok da keyifsiz değildi.

“Sizi evinizle tanıştıracayım. Sonra söz veriyorum azat edilmiş olacaksınız.”

Nilin pek memnun olmasa da oflaya puflaya bir şekilde aramıza katıldı ve içecek standını geçerek dar bir patikaya girdik. Bu kez etraf bakımsız görünmekten ziyade ışıklandır-malarla süslenmişti. Patika yolunu daha rahat takip edebil-mek için yolun sınırlarında pembeli sarılı çiçekler diziliydi. Ancak o kadar dardı ki tek sıra halinde yürümemiz gerekiyor-du. Yaklaşık iki dakika boyunca sessizlik içinde ilerledikten sonra yol genişledi ve kocaman bir mahalleye dönüştü. Fakat planlı bir cadde görüntüsünden ziyade yeşilliklerin içine yer-leştirilmiş bir sürü evden oluşuyordu. Belki köy demek daha doğru olabilirdi. En solda koyu kahverengi, ortada beyaz ve en solda ise krem rengi evler vardı. Belki evleri ayırt etmek kolaylaşsın diye yapılmış olabilirdi. Mimoza Hanım krem rengi evlerin olduğu tarafa doğru yürürken sessizce takip et-meye devam ettik. Ufak bir zaman aralığında başımı çevirip diğerlerini gözlemledim. Herkes, özellikle Tan ve Tanyeli, büyülenmiş görünüyordu. Nilin’in huysuz bakışlarını silmeyi bile becermişti burası.

Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından iki katlı, duvarları sarmaşıklarla bezenmiş krem rengi bir evin önünde durduk. Burası köyün en solunda kalan evdi. Her ev birbirinden izole dursa da önünde dikildiğimiz bu bina hepsinden daha kıyıda kalıyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Mimoza Hanım. Etkilenmiş olmamızdan memnuniyet duyuyor olmalıydı ki ağzı kulakla-rına varan bir gülümseme asılıydı yüzünde.

“Bizde Acun vardı, o böyle iki saat heyecan yaratırdı,” dedi Nilin mırıldanarak. “Gerçi siz nereden bileceksiniz.” Gerçekten de neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Gelin bakalım, çocuklar.”

Tokmağı yavaşça çevirerek kapıyı açtı Mimoza Hanım ve beşimiz birlikte içeriye doluştuk merakla. Hayatımda gördüğüm en sıcak manzaraydı karşılaştığım. Ahşap döşemelerle bezeli, dört bir yana aydınlatmalar asılmış kocaman bir odaya girmiştik. Kapı odanın en sağına konumlanmıştı. Yanında birbirinden bir-iki metre uzak olacak şekilde konumlandırılmış iki tane tek kişilik yatak vardı. Hemen karşıda ise duvara dik bir biçimde uzanan iki ayrı ranzalı yatak duruyordu. Bu yatak silsilesinin hemen ortasına bembeyaz, tüylü bir halı; onun üzerine ise bir orta sehpa yerleştirilmişti. Birbirimizden bağımsız, odanın içine doğru dağılmaya başladık. En soldaki duvar tamamıyla camdan oluşuyordu ve hemen dibinde yine tüm duvara uzanan bir oturma sediri vardı. Camın önüne doğru ilerledikçe kıyıda köşede, bir kolonun ardında kalan merdivenleri fark ettim. Sarmal biçimli merdivenler yukarı kata açılıyordu.

“Yataklarınızı seçmek ve evi iyice tanımak için size zaman vereceğim,” dedi Mimoza Hanım büyüğü sessizliği bozarak. Her birimiz ona dönmüştük. “Ben hemen yanınızdaki kulübede yaşıyorum. Bir ihtiyacınız olduğunda birkaç adım uzağınızda olacağım.”

Gülümseyerek başımı salladım o her birimize teker teker bakarken. Umarım bunu bir teşekkür olarak algıladı.

“Şimdilik yalnızca dinlenin ve burada olmanın keyfini çıkarın. Biz yetişkinler sizi yeterince yormuş olmalıyız.”

Alkış yaparcasına kavuşturduğu avuçlarıyla başını sallayıp arkasını döndü ve kapıdan çıktı. O çıkar çıkmaz her birimiz tek kelime etmeyen, büyülenmiş halimize geri döndük. Demek bundan sonra evimiz burasıydı. Sıcacık uyuyacağı-

mız yatağımız, kaybetme korkusu olmadan özgürce yaşayacağımız evimiz... Hâlâ çok garip geliyordu. Sözcüklerimize dikkat etmeye, kuralların avuçları arasında yaşamaya öyle aşinaydık ki belki de yaşamayı tam anlamıyla ilk kez öğreniyorduk. Gülüşlerimizin ardında endişe olmayacağı ilk günlerimizdi bunlar. Doğrusu hâlâ içimde korkunun ufak izlerini hissediyordum. O sanki içinden çıkamadığım bir kâbus gibiydi. Ya da daha doğru bir ifadeyle birkaç gün önce gördüğüm fakat hâlâ hatırladığım bir düş... Yaşamıyordum o anı ancak zihnim gerçek olduğunu düşündüğüm zamanları da unutmuyordu.

“Bu yatak benim,” dedi Nilin kapının hemen yanındaki tekliye oturarak ve hepimiz düşüncelerimiz bölünmüş bir biçimde ona baktık. “Diğer tekliyi kim alıyorsa alsın.”

“Tanyeli ranzanın altında uyuyamaz,” dedi Tan, Bera ve bana bakarak. “Sıkışıyormuş gibi hisseder.”

“Tamam,” dedim gülümseyerek. Tan sanki büyük bir borç istiyormuşçasına mahcup olarak söylemişti. Nilin’in tam aksine... “Üstü alır o zaman.”

“Sen altında mı uyumak istersin, yoksa karşıdaki ranzada olup onu görürsen için daha mı rahat eder?” diye sordu bu kez Bera, Tan’a. Belki de direkt olarak ilk kez iletişime geçiyordu çocukla..

Bera’nın bunu düşünmesi hoşuna gitmiş olmalıydı ki Tan her zamanki aksi tavrından ziyade hafifçe gülümsemeye çalışıp başıyla teşekkür ederek diğer üst ranzayı almak istediğini söyledi. Bera da başıyla onayladı. Böylelikle Tan en sağda, duvarın dibinde kalan üst ranzaya; Tanyeli ise hemen karşıdaki ranzanın üstüne geçti. Bera elleri cebinde yürüyerek Tan’ın altındaki yatağa oturduğunda bana da iki seçenek kalmıştı. Ya Tanyeli’nin altındakini ya da Nilin’in yanındaki yatağı seçe-

cektim. Kararsız bir biçimde ortada kalakalmıştım ki Nilin'in boynunu bükmüş bir biçimde sertçe bana baktığını fark ettim. Davetkâr bir bakıştan en uzak gözlerdi gördüklerim.

“Ben de Tanyeli'nin altındaki ranzayı alırım,” dedim sessizliği bozmak isteyerek. Sanki tüm ev halkının benim hangi yatağı tercih ettiğimi duymaya ihtiyacı vardı ya...

Herkes yataklarına geçip odayı büyük bir sessizlik kapladığında ben de bir süre uzanıp üzerimdeki yatağın demirliklerini izledim. Bugün tartışmasız hayatımın en yorucu gününü geçirmiştım. Bacaklarım yatar yatmaz hissizleşircesine karıncalanmaya başlamıştı bile. Aklıma pek çok düşünce geliyordu burada boylu boyunca yatarken. Acaba annem şu an ne yapıyordu? *Keşke yasaklandığım o gece caddelerde başıboş gezmekten eve gitseydim*, diye düşündüm istemsizce. Veda etmenin yükünden korkmuştım. Oysa şimdi anlıyordum ki görüşürüz diyememek insana daha çok koyuyordu. Tıpkı Miren'e veda edeceğimi bilmeksizin o denizin sularına adım attığım günkü gibi... Eğer bilseydim, o denizin sularını çekmesi için yapmayacağım şey olmazdı. Dalgalar bizi, Miren'imi boğamayacak olana dek tüm suyu avuçlarımın arasına alacak olurdum.

Aklıma gelen düşüncelerle birlikte irkilip yattığım yerde doğruldum. Miren burada olabilir miydi? Eğer yasaklanan gençleri kaçırıp buraya getiriyorlarsa... Niçin Miren'imi getirmemiş olsunlardı?

Koşar adım evin kapısına ilerleyip dışarı çıktım. Mimoza Hanım'ın kulübesi hemen bizim evimizin karşısında kalıyordu. Tüm dekorasyon neredeyse birebir aynıydı da sanki bizimkinin yalnızca küçültülmüş bir versiyonuydu. Gözüme çarpan tek fark ön cephesinde boy gösteren dört yapraklı bir

yonca işaretliydi. Önüne çiçek saksıları koyulmuş kapısını çaldığımda saniyeler içinde açtı. Bu kadar hızlı iletişime geçme ihtiyacı duyacağımızı tahmin etmiyor olmalıydı ki yüzünde endişeli bir ifade oluşmuştu.

“Amber,” dedi soru sorarcasına. “Bir sorun yok, değil mi?”

Onu daha fazla kaygılandırmamak adına çabucak başımı iki yana salladım.

“Rahatsız ettiysem kusura bakmayın,” dedim nazik olmaya çabalayarak. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Kapının önünden çekilip eliyle içeri girmemi işaret etti. Ben de küçük kulübesine adım attım. Hemen girişte bembeyaz bir oturma grubuyla beraber şömüne duruyordu. İçerisi sıcacıktı doğrusu. İleride ise küçük bir mutfak boy gösteriyordu. Mimoza Hanım camın önündeki ikili koltuğa yönlendirdi beni ve kendisi de mutfaka ilerledi. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elinde iki fincan çay vardı.

“Sorularınız olduğunu tahmin ediyordum,” dedi çayından bir yudum alıp höpürdeterek. “Fakat ne yalan söyleyeyim, bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim.”

Ardından muhtemelen alınmamdan çekinerek anlayışla gülümsedi. Ben de ona katılmak adına gülümsedim ama sorular zihnimi öyle bulandırıyordu ki nezakete pek odaklanamıyordum.

“Mimoza Hanım, burada Miren diye biri var mı?” diye sordum aniden konuya girerek. Kadın bir anda gelen sorum karşısında afalladı. Burada hepi topu üç yüz kişi olduğumuzu söylüyorlardı ve Miren ismi de pek yaygın sayılmazdı. Dolayısıyla karşılaşmışsa illa ki bilirdi, öyle değil mi?

“Amberciğim,” diyerek söze girişti. Bir elini dizimin üzerine koydu. Sesinde nedensiz bir acıma duygusu vardı. “Se-

nin bu soruyu soracağını tahmin etmeliydim.” Derin bir nefes aldı. “Ne yazık ki... Miren hâlâ hapisanede.”

“Nasıl...” diye mırıldandım istemsizce. Burnumun ucu sızlamaya başlamıştı bile. “Gençleri hükümetten kurtarmıyor muydunuz?” Sesim titredi. “O neden yok?”

“Tüm gençleri kurtarabiliyor olsak burada üç yüz kişi olur muyuz, güzel çocuğum?” dedi kadın anlayışla ve dizimi sıvazlamaya devam etti. “Bazılarınız o parmaklıklara her hâlükârda mahkûm oluyor.”

Bir çırpıda kazandığım o kocaman umut bulutu yok oluvermişti. Oysa bir an için öyle inanmışım ki o bulutun gökyüzümü kapladığına. Omuzlarım öne doğru çökmüşken ağlamamak için direniyordum.

“Genelde altı-yedi kişi taşıyan araçları hedef alıyoruz. Ne kadar çok genci tek seferde kurtarabilirsek, o kadar iyi.” Çayımдан içmeye teşvik edercesine sırtımı okşayıp fincanı elime tutuşturdu. “Sizin grubunuzda ise ilgimizi çeken daha farklı şeyler vardı.”

“Mesela?” diye sordum.

“Mesela,” dedi derin bir nefes alarak. “Beş gencin de isteyerek kendini yasaklatması gibi.”

Bera ve Nilin’den haberdardım. Her ne kadar Bera’nın niçin bunu yaptığını bilmesem de... Fakat Tan ve Tanyeli de mi bilerek yasaklatmışlardı kendilerini? Ağzım açık bir şekilde takip ettim karşımdaki kadının söyleyeceklerini.

“Üstelik,” diyerek söze girişti tekrardan. Bir anlığına bunu söyleyip söylememek konusunda tereddüt ediyormuş gibi hissettim. “İçinizden biri, ikinci kez yasaklanıyorken...”

Sanki kendi kendime yürüttüğüm bir davayı kazanıyormuşum gibi hırsıyla gözlerimi kırıştırdım. Biliyordum... Be-

ra'dan bahsediyordu. Yıllar yıllar önce nasıl olduğu bilinmez, hapishaneden kaçan beş yaşındaki o çocuktan... İnsan bir kez o hapsin tadını aldıysa niçin ikinciye riske atardı ki kendini?

“Ama anlamıyorum...” dedim tekrardan. “Bu insanlar niçin kendini yasaklatıyor?”

“Hepinizin kendi dünyalarında büyük bir sebebi var,” dedi Mimoza Hanım çayından büyük bir yudum alırken. “İnan sizin hakkınızda çok şey biliyoruz fakat yine de zihinlerinizi okuyamıyoruz.” Kendi esprisine kıkırdadı. “O evler sizi sandığınızdan daha çok birbirinize bağlayacak. Rica ediyorum sebeplerini öğrendiğinde gelip bana da anlat.”

Beşimizi o evin içinde bir aile gibi hayal etmek öyle güç geliyordu ki... Mimoza Hanım'ın sözlerine karşılık gülümsemem de zihnim gerçek bir tepki veremiyordu. Dünya üzerinde görülebilecek en zıt insanlardık. Bir zamanlar en yakın arkadaşım dediğim o insan her saniye yüzüme nefretle bakıyor ve sarhoş olmuş bir biçimde insanlara sataşp duruyordu. Tan ve Tanyeli başlı başına şahsına münhasır insanlardı. Pekâlâ Tan'la konuşmak hoşuma gidiyordu ancak o narin kızcağızı ne kadar uğraşırsam uğraşayım çözemiyordum. Asla konuşmuyor, yüzümüze bile bakmıyordu. Çoğu zaman ağlamaklı bir ifadesi vardı ve Tan'dan ayrıldığı her an hüngür hüngür ağlayacağından emindim. Bera ise... O da çözemediğim başka bir gizemdi. Ona karşı ne hissettiğimi anlatabilecek kelimeler var mıydı, ne hissettiğimi ben anlıyor muydum onu bile bilmiyordum. Her şey tam bir sır, çözülmesi gereken bir bulmacaydı.

“Özür dilerim,” diye homurdandım Mimoza Hanım'a, duvardaki saatin on bir buçuğu işaret ettiğini görürken. “Sizi bu saatte rahatsız etmemeliydim.” Ardından müsaade istercesine

başım la selam verip ayaklandım. Tam kapıdan çıkacağım esnada son bir kez bana seslendi ve olduğum yerde durup tekrardan başımı ona çevirdim.

“Buyurun?” diye sordum merakla.

“Yeteneğini keşfedeceksin,” dedi umutla bakan gözlerle. Ardından kaşları bir nebze çatıldı. “Bunu elinden geldiğince hızlı yapmaya çalış, olur mu?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bunun benim için kolay mı olduğunu zannediyordu sanki? Yarın herkes derslerine giderken ne yapacağını bilmez bir halde odada oturuyor olmanın...

Yine de anlayışla başımı salladım ve küçük kulübeyi terk ettim. Gece korkutucuydu ve sertçe yüzüme çarpan esintisi üşütmeye başlamıştı. Bir an önce eve varmak için hızlandırdım adımlarımı.

Isınmam lazımdı.

Evimde.

Ben içeri girdiğimdeyse çoktan ışıklar kapanmış, herkes uykuya dalmıştı. Yalnızca camdan vuran sokak lambalarının ışığıyla bir nebze de olsa aydınlanıyordu etraf. Yatağıma doğru ilerledim. Hemen çarşafın üzerine bir çift pijama konmuştu. Doğrusu şu an belki de en çok istediğim şeydi bu. Üzerimdeki vişneli dondurma lekesine biraz daha maruz kalırsam olduğum yerde kusacaktım.

Pijamaları alıp lavabo olduğunu tahmin ettiğim, ranzaların ilerisindeki odaya girdim ve üzerimi değiştirdim. Her birimiz için, üzerinde isimlerimizin de yazılı olduğu diş fırçaları bırakmışlardı. Dolapların içini kurcalamaya başladım hunharca. Birçok makyaj malzemesi, yüz temizleme jeli,

pamuklar ve nemlendiriciler vardı. Omm'da geçirdiğimiz hüsrân dolu iki gün boyunca makyaj yapacak halim pek olmamıştı fakat biraz temizlik fena olmazdı. Hızlıca yüzümü temizleyip dişlerimi fırçaladım. Ardından yeni yatağımın baş ucuna kuruldum.

İki ranzanın arasına küçük bir komodin yerleştirilmişti. O komodinin üzerindeki saate baktığımda on bir elli sekiz olduğunu gördüm. Doğum günüm bitmek üzereydi. Her yıl pasta üflemeye öyle alıştım ki, bu yıl da âdetimi pek bozmak istemiyordum doğrusu. Gözlerimi kapatıp mavi bir pasta hayal etmeye çalıştım. Üzerinde dalgaları temsil edercesine şeker hamuru vardı. Yenilebilir çakıltaşları yerleştirilmişti dibine. Lacivert jelle “İyi ki doğdun Amber” yazıyordu.

“İyi ki doğdun,” diye mırıldandım gecenin karanlığında kendi kendime. *Bu yıl sana bunu söyleyecek birileri olmadı. Bu yıl belki de ilk kez doğmamış olmayı diledin ve bunun sebebi kırılman da değildi. Kırmandı. Birinin hayatını elinden almanın vicdaniyla belki de ilk kez kendi hayatından feragat etmek istedin. Fakat yine de... İyi ki doğdun, Amber. Bunu telafi etme şansın olduğu için, binlerce kez... İyi ki doğdun.*

Üzerimdeki ranzada bir kıpırdanma hissedip yatak titremeye başladığında gözlerimi açtım. Tanyeli yatağından inmiş, elinde bahçeden toplandığı belli olan birkaç çiçek tutuyordu.

“Tanyeli,” diye fısıldadım küçük kollarına uzanarak. Başta tereddüt ettim ancak kendini geri çekmeyince tenine gerçekten dokunup okşamaya başladım. “Neden uyumadın?”

Tek bir söz söylemeden yamuk yumuk boyanmış mor ojeli tırnaklarıyla elindeki çiçeği bana doğru uzattı. Ardından başıyla saati işaret etti.

“Bu benim için bir hediye mi?” diye sordum gözlerim do-

larken. Çocuk sevgisinin altında ufacık kalacakmışım gibi hissettim.

Onaylayarak başını salladı. Belki de bugün ilk kez Tan hariç biriyle göz teması kuruyordu. Dudakları kıvrıldı ve gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” dedim ben de gülümsememi durduramazken. Ardından yatağına çıkmasına yardım ettim ve o yatar yatmaz üstünü örttüm.

Başımı yastığa koyduğumda içimde çok garip bir his vardı. Belki her şey görüldüğü kadar imkânsız olmayabilirdi. Belki her çocuk anlaşılmaz durduğu kadar sert duvarlar ardına gömülü olmayabilirdi.

Üstelik bir çiçek ancak böyle verildiğinde bu denli güzel kokabilirdi.

GÖL SAATLERİ

Gece ne kadar sağıma soluma dönersem döneyim uyumak mümkün olmadı. Hiç kimsenin duymadığı rüzgârlar uğuldattı kulaklarımı. Hiç kimsenin görmediği düşler... Kocaman bir meşe ağacı görmüştüm mesela o rüyaların birinde. Yaklaşmaya çalıştıkça, gölgesine uzanıp bir müddet dinlenmek istedikçe uzaklaşıyor, kararıyordu. Önce köklerinden başlıyordu siyahlık. Ardından tüm varlığını kaplarcasına yayılarak benliğini ele geçiriyordu ağacımın. İşte zihnimin, geceleri olmaması gerektiği kadar canlı durmasının sebebi buydu.

Huzursuzca gözlerimi açtım. Başucumdaki saat gecenin dördünü işaret ediyordu. Yatakta dönüp durduğum süre boyunca gerçekten uykuya dalmış mıydım karar veremiyordum. O korkutucu meşe ağacı zihnimi fena bulandırmıştı. Yattığım yerde doğrulup ayaklarımı sarkıttım yataktan. Tam karşımda Bera'nın uyuyan yüzünü görmeyi beklerken yatağının boş olduğunu gördüm. Acaba onu da mı uyku tutmamıştı? Belki de yalnızca lavaboya gitmişti.

Ayağa kalkıp bükülerek belimi ktırdattım. Bera haricin-

deki herkes mışıl mışıl uyuyordu. Tanyeli adeta oyuncak bir bebek gibiydi. Kendini yorganına mumyalamış, görenin endişeleneceği biçimde dümdüz, adeta donmuşçasına uyuyordu. Onun aksine Tan ise bir elini ranzasından sarkıtmıştı. Bacaklarından birini kırmış yüzüstü uzanıyordu.

Dışarı çıkmaya karar verip kapıya doğru ilerlediğimde Nilin'in huzurla uyuyan bebeksi yüzü beni durdurdu. Kumral saçları yastığının iki tarafında mükemmel bir biçimde dökülüyordu. O iğneleyici ifadesinden eser bulamazdınız suratında. Sanki bu hali içimdeki özlemi daha da harlandırıyor, benliğime karşı savaş açan bir askere dönüştürüyordu. İnsanları savunmasız hallerinde görmek ne kadar ilginçti. Kulakları beni duyabiliyor, gözleri bakışlarımı seçebiliyor olsa dile getiremeyeceğim şeyleri yalnızca masum ifadesine bakarak ifade edebiliyor olmak... İçim burkuldu. Neredeyse yere düşecek olan örtüsünü düzelterip güzelce örttüm üstünü. Ardından bir kez daha bakmadan çıktım kapıdan.

Havada kırık bir esinti vardı. Uzun kollu, ince pijamam sağ olsun biraz üşütüyordu fakat titretecek kadar değildi. Etraf tam da geceye yakışır şekilde sessizlikle çevrelenmişti. Karanlığı kesen birkaç sokak lambası hariç görüş alanımdaki evlerin hepsinin ışıkları kapalıydı. Bizim küçük yuvamız diğer tüm binaların en sağında kalıyordu. Dolayısıyla sağ tarafımızda görebildiğimiz tek şey ucu bucağı seçilemeyen ormandı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ormanın içine doğru ilerledim. Ağaçlar pek sık değildi, dolayısıyla ay ışığı üzerime süzülüyor, önümü görebilmeme olanak tanıyordu.

Dudaklarımın arasında birkaç şarkı mırıldanarak ilerledim. Diğer gençler burayı pek sık ziyaret etmiyor gibi duruyordu. Etraf el değmemiş bir ilkelikteydi. Fazlaca yürünen

yerlerin aşınarak patıkaya dönüşmesine aşına olduğumuz yollar burada görünmüyordu.

“Havasına suyuna aldırmadan...”

Ormanın derinliklerine ilerlemişken genişçe bir kayalık gördüğümde tereddüt etmeksizin oturdum. Derin bir nefes vererek gökyüzüne çevirdim başımı. Yıldızlar gerçekten görkemle süzülüyordu.

“...yaşadığım şehre taşınmış.”

Kimsenin elini uzatamayacağı bir mabet bulmuşum gibi hissettirmişti bu koca orman bana. Kendime fısıldadığım şarkıları hiç kimsenin duyamayacağı bir gökyüzü... Yaşadığımız o yorucu günün ardından uykunun bile veremeyeceği bir huzur hissettim. Bazen yalnızlığı çok seviyordum.

“Ev, iş aynen devammış ama...”

Ne kadar oturdum o kayalıkta, bilmiyordum. En az yirmi dakika geçmiş olsa gerekti. Dudaklarıma astığım şarkıyı bir kez olsun değiştirmeden, her seferinde baştan başlayarak söylüyordum. Bu gecenin hikâyesi ona aitti. Artık daha fazla mırıldanmaya mecalim kalmıyordu. Önümde duran otlardan birini koparıp saydam kabuğunu soymaya çalıştım. Acaba hangi bitkiydi bu?

“İlginç bir müzik zevkin var.”

Olduğum yerde sıçrayarak arkama döndüm. Bera elinde tuttuğu baltayla beraber bir ağaca yaslanmış, oturduğum kayalığa bakıyordu. Eğer çocuklara has mimikleri ve tertemiz pijamaları olmasaydı bir korku filminden fırlamış gibi görünürdü. Kalbim, sesi kulaklarıma varırcasına atıyordu hâlâ. Korkmam onu keyiflendirmiş olacaktı ki yüzüne sinir bozucu bir gülümseme kondurdu. Her ne kadar en ince detayına kadar düşünülmüş bir gerçeklikte de olsak insan böyle sinsice yaklaşıp korkutur muydu?

“Sen arkamdan yaklaşıırken ben bu kadar korkmamıştım,” dedi hâlâ göğsümde duran elime bakarak. Besbelli okulda onu takip ettiğim günle dalga geçiyordu. Doğrusu pek geçilmeyecek gibi de değildi.

“Delirmişsin,” diye huysuzlandım istemsizce. Baltasını sapladığı çimenlikten çıkarıp omzuna attı. “Gecenin dördünde insan neden baltayla ormanda gezer?”

Sırtarak birkaç adım daha yaklaşıp önümde bitti. Yaklaşınca gördüm ki üstü başı biraz kirlenmiş, yanağının üzerinde küçük bir leke oluşmuştu. Mavi gözleri bir nebze kısık bakıyordu fakat hâlâ kendilerini fazlasıyla belli ediyorlardı. Ay ışığının altında canlılığını yitirerek maviye nazaran griye dönüşmüşlerdi.

“Sen ‘Seafret’ten, ‘İkiye On Kala’ya geçecek repertuvara nasıl sahip oluyorsun?” diye sordu muzipçe. Konuyu bütünüyle tekrardan bana getirmişti.

“Aslında çok da farklı değiller,” dedim gülümseyerek. Oturduğum kayalıktan kalkıp karşısında dikilmiştim çoktan. *Öyle mi*, dercesine kaşlarını kaldırdı. “Anlattıkları hikâye hoşuma gidiyor.”

“Ne anlatıyormuş bu şarkı?”

Gerçekten bunu mu konuşacaktık? Sanki her ne cevap verirsem vereyim benimle dalga geçecekmiş havası vardı. Ben de kaşlarımı kaldırarak ona yönelttim bakışlarımı. Fakat o benim sorgulayan tavrıma karşın yüzündeki merakı hiç mi hiç silmeden dikilmeye devam etti. Öyle ki saatlerce burada böylece dursak hiç sıkılmayacakmış gibiydi. Pes ederek omuz silktim.

“Bence,” dedim derin bir nefesle. “Gitmek istediğin biri olup o kişiye gidecek cesareti bulamamayı anlatıyor. Ancak

‘bakkala diye çıkmak’ gibi bir bahaneyle o kişiye varacak gücü bulabileceğini...”

“Neden o kişiye gidecek cesaretin olmasın ki?” diye sordu dediklerimi anlamaya çalışırcasına. Bir yandan da konuşmayı uzatıp beni köşeye sıkıştırarak noktaya getirmeye çalışıyor gibiydi. “Eğer birine gitmek istiyorsan sadece git.”

“Çünkü bazen ‘sadece gittiğinde’ alacağın cevaplar seni daha da üzebilir. Ama bakkala çıkmak gibi bir bahane, kendine yalan söyleme fırsatı tanır sana. Üzüntünü hafifletmek için...” Omuz silktim. “Zaten bakkala çıkmıştım, dersin.”

Anlayışla kafasını salladı. “Bence,” diye söze girdiğinde derin bir nefes verdi. “Bakkala çıkmak kadar rahat hissedebileceğin birine varmayı anlatıyor.” O sözlerini ardı ardına sıralarken şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak dikkatle dinledim. Bir anda ciddileşmişti. “Fazladan çaba sarf etmeden, kendini süslemek için uğraşmadan, tamamen evdeki savunmasız haliyle gidebileceğin bir yer...”

İnsanları, kendi pencerelerinden bakarak olayları yorumlarken izlemeyi daha çok seviyordum. Farkında olmadan hepimiz sözleri, hikâyeleri, melodileri kendi yaşadığımız o film şeridine sararak izliyorduk. Aynı şarkıyı dinlediğimizde bu yüzden bambaşka şeyler hissediyorduk. Bu yüzden bir film, kitap ya da müzik herkes tarafından mükemmel olarak anılmıyordu. Bazılarımızın hayatında yaşanmışlık duygusu uyandırmıyordu çünkü bu eserler. Bera şarkı sözlerini yorumlarken de tıpkı böyle hissetmiştim. Kendi hayatının kesitlerini baz alarak dinlemişti o şarkıyı. Süslenmeden, evdeki savunmasız haliyle gidebileceği bir yere mi ihtiyacı vardı?

“Seni küçük bir yolculuğa çıkarma iznim var mı?” diye sordu ben düşüncelerimin arasında kaybolmuşken. Afallayarak gülümsedim.

“O elindekiyle,” dedim bakışlarımı baltaya döndürerek. “Pek güven vermiyorsun.”

“Güven verecek sebepler uydururum.” Kaşlarını kaldırmıştı, adeta “hadi” dercesine bakıyordu. Cüssesine karşın tam önümde talepkâr, küçük bir çocuk duruyormuş gibi hissettim. Bakışlarındaki o çocuksu ifadeye tezat yeni yeni sakallar çıkmaya başlamıştı.

“İyi...”

Önüne geçip yürümeye başladım. Böylece beraber ilerleyeceğimiz o yol konusunda anlaşmış olduk sessizce. Zamanla adımlarımı yavaşlatıp beni yakalamasına ve gideceğimiz yolu göstermesine izin verdim. Ellerini ceplerine sokmuş, ıslık çalarak yürüyordu. Mücadeleci bakışlarının aksine rahatlamış bir görüntüsü vardı. Lacivert ekoseli bir eşofman giymişti altına. Üstünde beyaz bir tişört vardı. Nasıl üşümediğine başta akıl erdirememiştim. Muhtemelen o baltayla her ne yapıyorsa o yüzden olsa gerekti.

Birkaç ağacın oradan sol ve sağa dönerek tıpkı bir labirentin içindeymiş gibi ilerliyorduk.

“Nasıl aklında tuttun sen bu yolu?” diye sordum elimde olmadan. Birkaç saatte avucunun içi gibi ezberlemişti sanki bu ormanı.

“Ağaçlardan bazılarına baltayla işaret koydum.” Eliyle hemen sağımızdaki ağaçlardan birini gösterdi. “Bak.”

Kocaman bir çarpı işareti gerçekten de kendini fazlasıyla gösteriyordu. Kafamı sallayarak onayladım.

Bir süre daha ormanın içinde yürüdükten sonra küçük bir gölün de olduğu genişçe bir açıklığa vardık. Gölün üzerinde tahtadan bir sandal, tek şerit halinde ilerleyen rıhtıma bağlı

süzülüyordu. Rıhtımın biraz uzağına yığılmış odun parçalarını gördüğümde bu deli çocuğun elindeki balta da anlam kazandı sanki.

“Ne yapıyorsun sen burada?” dedim şaşkınlıkla. Bir sandal da kendi mi yapacaktı yoksa?

“Gece uyku tutmadı,” diye söze girişti kestiği odunlara doğru ilerlerken. “Etrafı keşfedeyim diye dışarı çıktım, sonra burayı gördüm.” Tekrardan bana döndü. “Kocaman açıklık boş mu kalsaydı?” Yüzünde haylaz bir gülümseme vardı.

“Kocaman açıklığı neyle kutsuyoruz tam olarak?” diye sordum ben de ona yaklaşılarak.

“Ağaç ev.”

“Ağaç ev mi?” Yüzümü kocaman bir sırtış ele geçirdi. Küçükken her çocuğun sahip olmak istediği masum bir efsane gibi geliyordu bana ağaç evler. Bera onaylayarak başını salladı.

“Ee, sen baltayı nereden buldun?” diye sordum detayları tamamlamaya çabalarken.

Omuz silkti umursamazca. “Mimoza’yı uykusundan uyandırman gerekti.” İşte şimdi beş yaşındaki halini canlandırmak o kadar da güç gelmiyordu. Öyle muzip bir ifadesi vardı ki, Mimoza Hanım kızacaktıysa bile o bakışlardan sonra vazgeçtiğine emindim.

“İnanamıyorum sana,” dedim kıkırdayarak. “Kocaman kadını balta istemek için mi uyandırdın?”

Onun pek umurunda görünmüyordu ki yalnızca küçük bir kahkahayla ayakuçlarına döndürdü bakışlarını. Ardından tekrar kafasını kaldırıp dudağını büzdü.

“Bir ihtiyacınız olduğunda bana sorun, demeyecekti.”

İkimiz de güldük. Bir süre ufak kahkahalarla anın komikliğini yaşadık fakat bir zaman sonra gülüşlerimiz dindi. Birkaç saniye ormanın ve rüzgârın uğultusundan başka bir şey duyulmazken yalnızca birbirimize baktık. Uzun bir bakıştı. Mavi harelerinin soğuklaşıp grileşmesini inceleyebileceğim kadar uzun... Aniden sanki etraftaki tüm oksijen kalbimin damarlarına nüfuz ediyormuş gibi hissettim.

“Rıhtıma oturalım mı?” diye sordum sessizliğin altında ezilirken. Bera eliyle işaret ederek beni o tarafa doğru yönlendirdi. Küçük tahta iskelede birkaç adım attıktan sonra sağ tarafa oturdum, o ise hemen soluma kuruldu. Göl, ay ışığının altında tam anlamıyla büyüleyici görünüyordu. Etrafı küçük çiçekler ve taşlarla çevrelenmiş, rıhtımın tam karşısı ise ağaçları izleyecek biçimde konumlandırılmıştı. Üstelik bu açık, daire şeklindeki alanda yıldızları görmek de bir o kadar daha kolaydı.

“Sen neden uyuyamadın peki?” diye sordu bir süre daha hiçbir şey söylemeksizin ayaklarımızı göle doğru sallarken.

“Kâbus gördüm.”

Merak edercesine kaşlarını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturduğunda ona meşe ağacını ve onu ele geçiren siyahlığı anlattım.

“Gitgide büyüyüp tüm ağacı sardı.” Düşüncesi bile beni tekrar korkutmuştu. Üstelik bu rüyayla alakalı neyin bu denli rahatsız edici olduğunu kavrayamıyordum fakat yine de kanımı donduruyordu.

“Ağaçların senin için özel bir yeri var mıdır?” diye sordu yumuşacık sesiyle. Düşündüm bir müddet. Aklıma bir tek okulun bahçesinde, her gün altında oturduğumuz ağacım geliyordu.

“Eskiden Nilin’le bir ağacımız vardı,” dedim başka bir

şeyler de gelir mi aklıma diye odaklanmış, anılarımı kurcalarken. “Yani ağaç hâlâ orada ama artık bizim değil.”

Anlayışla başını sallayıp yüzünü tekrar göle döndürdü. Hemen ardından da yıldızlara.

“Belki eski hayatını o meşe ağacıyla bağdaştırıyordur,” dedi kafasındaki tilkilerle uğraşır biçimde. “Eski zamanlarda ağaçların yaşama delalet ettiğini düşünürlermiş.” Hafifçe bana bakarak göz kırptı. “Belki o yaşamı kafanda öldürmen gerekiyordur. İçinde kaybolduğun bazı anıları...”

Sözlerinin her zaman beni düşündüren bir tarafı vardı. Ne yazık ki ne kadar uğraşırsam uğraşayım anıları geride bırakmayı başarabilen biri değildim. Onların içinde yaşar, onlarla soluk alır, onlarla uyurdum. Sessiz bir hayalet gibi peşimde taşırdım çoğu zaman. O hayaletin beni bırakacağını kabullenmek gözüme çok korkutucu gelirdi.

Başımı avuçlarımın arasına alıp dirseklerimi dizlerime dayadım. Büyük bir soluk verdim havaya. Daha ona bakmadan bile Bera’nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

“O ağacı kes,” dedi bu kez ve ben olduğum yerde doğrulup ona döndüm. Çok basit bir şeymiş gibi söylemişti. Geriye yasladığı elleriyle yukarı kalkan omzuna doğru yaslamıştı başını. “Budamazsan yenisini büyütemezsin.”

Sözleri zihnimin her bir köşesini sarıp sarmaladı. Ne yalan söyleyeyim, Çakıl’a gidiyordu aklım. O sanki anılarımın bir noktasına beni hapsedmiş, üzerine bir kilit asarak beni orada yaşamaya mahkûm etmişti. O mahkûmiyete uzunca bir süre sevgi demiştim ancak adının öyle olmadığını anlayalı da çok olmuştu. Belki beni bırakıp gittiği o günün ihtimaliydi esaretimi yaratan. Tamamlanmamış bir romanın sonunu her zaman merak edecek olmanın verdiği sıkışmışlık...

Kocaman ormanın ortasında adeta nefessiz kaldım. Bera iyi söylüyordu, hoş söylüyordu ama yeni bir ağacı büyütmek öyle çok emek isterdi ki! O fidanı her gün sulamanız, soğuktan ve rüzgârdan korumanız gerekirdi. Bazen kırılan dallarına dayanak bulmak zorunda olurdunuz. Ezilmesinden, bükülmesinden korkardınız. Her şeyden önce o ağacı sevmeniz gerekirdi. Ben daha önce bir kez o fidanı büyütüp kocaman bir ağaç yapmıştım. Ne pahasına olursa olsun meyve vermesi için canımı dişime takmıştım fakat o ilk fırtınada yıkılmıştı. Şimdi nasıl inanacaktım bu kez gerçekten dallanıp budaklanabileceğine yıkılmaksızın?

“Eğer baltaya ihtiyacın olursa, yardımına yetişirim Silva.”

“Silva mı?” diye sorarak gülümsedim. Bu kelimenin anlamını kesinlikle bilmiyordum.

“Silva, orman demek,” dedi inandığı bir gücü açıklıyormuşçasına ciddi bakarak. İstemsizce gözlerini kısmıştı. “Eğer o ağaçların yerine yepyeni ağaçlarla dolu başka bir orman yaratmak istersen, bunu yapabilecek güce sahipsin. Sen ormanın ta kendisisin, Amber.”

İçimdeki tüm çiçekler...

Açmak için baharı bekleyemediler.

“Sen öyle mi yapıyorsun?” diye sordum bu kez, bakışlarına meydan okuyarak. Bunu soracağımı öngörmüyor olmalıydı ki afallamış bir şekilde gülümsedi.

“Ben işimi nazlı ağaçlara bırakmıyorum,” dedi bir dudağı yukarıda. “Ormanlarla derdim başka.”

Kestiği odunlara çevirdim başımı bu sözlerinin üzerine. O da ironiyi anlamış olacaktı ki başını öne eğerek kıkırdadı. Ormanlarla derdi olan bir adamın ağaç evi kadar tezatlık hissediyordum ben de hayatımın içinde.

Belki saatlerce muhabbet ettik o rıhtımın üzerinde. Huzurla süzülen o gölü bile imrendirecek saadette sohbetler... Zaman geçmiş, güneş biraz biraz ufuğa yaklaşırken ormanı soğuk bir mavi ele geçirmeye başlamıştı. Uykusuzluk ise tüm zihnimi kaplar vaziyetteydi.

“Gidelim mi?” diye sordum Bera’ya, gözlerimin iyice ağırlaştığını hissederken. Gözlerini kırparak onayladı. Ardından yavaşça ayağa kalkıp destek almam için elini bana uzattı. Ben de ona tutunup doğruldum. Avuçlarının içi sıcacıktı.

Sessizce ormanın içinde yürüdük. Belki ikimiz de fazlasıyla uykulu olduğumuzdandı, belki de konuşmalarımızı kafamızda döndürdüğümüzden. Ancak düşündüğümde... belki de yeni evimde geçirdiğim ilk gece korktuğum kadar kötü olmayacaktı.

“Tanyeli uyumuyor bu arada,” dedi Bera evimize iyice yaklaştığımızda. Mimoza Hanım’ın kulübesinin dibinde sayılırdık. “Uyuyor numarası yapıyor.”

Hemen sonra cevabımı beklemeden kapıyı açarak bizi içeriye sürükledi. Mimiklerimle şaşkın bir karşılık verdim ona. Tanyeli’nin ranzasının önüne varıp merdivenlerine tırmandım yavaşça. Bera tam aşağıda muzipçe gülerek bekliyordu. Gerçekten de Tanyeli’nin gözleri kapalı olduğu halde kırpışıp duruyordu. Kıkırdamamak için bir elimle ağzımı bastırmak zorunda kaldım. Ardından dudaklarımı ısırarak aşağıya indim. İkimiz de gülüşümüzü bastırmakta fena zorluk çekiyorduk.

Birkaç dakika içinde yataklarımıza yerleştik. Odanın içi besbelli aydınlanmıştı doğan güneşin ışıklarıyla. Muhtemelen birkaç saat sonra Mimoza Hanım gelip başlayan dersler için uyandıracaktı hepsini. Elbette ben hariç...

Yorganı boğazıma kadar çekmiş sarılırken Bera yattığı yerde boynunu döndürüp uzunca baktı bana. Hapishane arabasında sunduğu bakışların aynısıydı bunlar. Mimiksiz... Yalnızca algılamaya çalışıyormuş gibi.

“İyi geceler, Amber,” dedi sesi uyku mahmuru haline bürünmüşken.

“İyi geceler, Bera,” diye fısıldadım ben de.

Bu gecenin sonunda, kötü kâbusların bile zihnime uğramayacağını artık adım gibi biliyordum.

KÜFLENMİŞ ELMAŞLAR

“Amber!”

Bağırışlar ve kapıya vurma sesleri tüm odanın içini doldurduğunda huzursuzlukla uykumdan uyanmıştım. Bir kâbus gibi zihnimin duvarlarını delercesine biri adımı seslenip tüm hıncını kapıdan çıkarıyordu. Tanıdık bir kız sesi alıyordum ama bir türlü kim olduğunu çıkaramıyordum. Sinirle olduğum yerde doğruldum. Komodinin üzerindeki saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Ne kadar soluksuz uyumuştum öyle! Ardından gözüm başka bir şeye daha ilişti. Uyku mahmuru gözlerimi ovuşturarak ayaklanıp komodinin dibine geldim. Bir anahtar bırakılmıştı. Önünde ise sarı bir post-it duruyordu.

Mimoza Hanım hepimize bir anahtar verdi. Bu da seninmiş. Kapı şu an kilitli.

-Nilin

“Amber duymuyor musun!”

“Geldim, geldim!”

Bu sabırsız ziyaretçi her kimse beni rahat bırakmaya pek niyetli görünmüyordu. Yöneticilerin işkence çektirme biçimi miydi bu? *Derslere katılamıyorsan al sana başka bir imtihan.*

Bir hışımla yürüyüp kapıyı açtım. Sinirle ağzımı açmış, bir şeyler homurdanacakken gözlerimin içine bakan masum yüz karşısında söyleyeceklerimi yutmak zorunda kaldım. Buraya ilk vardığımızda bizimle tanışan, Nilin'i sahneye götüren kız gelmişti: Selen. Pekâlâ başta gösterdiği nezaket, şu anki sinir bozuculuğunu bir şekilde affettiriyordu.

"Özür dilerim, uyandırdım mı?" diye sordu mahcup bir şekilde. Her tepkisi bir nebze abartılı olan insanlardandı tanıdığım kadarıyla. Kelimeleri olduğundan daha nidalı bir biçimde söyleme yatkınlığı vardı.

"Sorun değil," dedim gülümseyerek. "Zaten uyanmalıymışım, baksana saat kaç olmuş."

Utangaç bir halde boynunu yana yatırarak gülümsedi ve bir müddet aramızda garip bir sessizlik oluştu. Ben kelimeleri ağzından almak için ona bakıyordum, o ise konuya girmenin yolunu arıyordu.

"Seni bizim eve götürmeye geldim," dedi nihayetinde. Bu kızın çocukça bakan kocaman gözleri beni tedirgin ediyordu. "Sabah sizinkileri çıkarken gördüm. Senin dersin yokmuş. Bizimki de erken bitti."

"Kim kimsiniz?" diye sordum bizli konuşmasının ardından.

"Mine, Enes falan..."

Canım hiç mi hiç gitmek istemiyordu. Yeni yeni yakınlık kurulan o ilişkilerdeki havada kalan gülüşmeleri ve abartılı nezaket çabasını gösterecek ruh halinde hissetmiyordum kendimi. İnsanlarla tanışıyor olmak ve onların üzerinde bırakacağım ilk izlenim benim için bir performansmış gibi geliyordu. Onlara kendimi sevdirebilmek ve beraberinde onaylanmak sanki kazanmam gereken bir savaştı.

“Bilemedim ya,” dedim keyifsizce dudağımı büzerek. “Bizimkiler gelmeden biraz ortalığı toparlarım diye düşünmüştüm.”

Biraz ortalığı toparlarım diye mi düşünmüştüm? Eşyamız bile yoktu ki.

“İlk günden o kadar dağılmış olamaz,” dedi Selen ısrarcı bir tavırla. Uzanıp elimi tuttu. “E hadi ama!”

Bahane bulabilmek konusunda tanışabileceğiniz en beceriksiz insan bendim. Karşımda öyle masum gözlerle dikiliyordu ki bana başka bir yol bırakmıyordu.

“İyi, peki,” diye mırıldandım. “En azından üstümü değiştireyim.”

Ellerini çırparak gülümsedi ve davetimi beklemeden kendini odanın içine attı. Ben de arkasından girip kapıyı kapattım. Hemencecik Nilin’in kurulu yatağına oturuvermişti. Pek görgü kurallarına dikkat eden biri olmadığı su götürmeyen bir gerçektir. Nilin, onu yatağına oturmuş ufak ufak yaylanırken görünce ilk günkü kadar sever miydi diye merak etmeden duramadım.

Gözlerini üzerimden bir kez bile ayırmadığı on dakika boyunca yüzümü yıkayıp biraz makyaj yaptım. Birkaç dolabın içini kurcaladığımda gördüm ki o kadar da eşyasız değildik. Bizim için birbirinden farklı bir sürü kıyafet dizilmişti. Lacivert, boru paça kargo pantolonla gri bir kazağı üzerime geçirdim. Saçlarım bugün hiç olmadığı kadar korkunç görünüyordu. Eğer Selen’in varlığı tarafından taciz ediliyor olmasaydım bir duş almak hiç fena olmazdı. Sıkıntıyla nefes vererek bir kısaç tokayla saçlarımı topuz yaptım. Perçemlerimi ne kadar ellerimle hacimlendirmeye çalışsam da bir nebze sönük duruyordu.

On dakikanın ardından hazır olduğumda, bizim evden çıkıp Selenlerin doğru yürümeye başladık. Hava dünün aksine biraz daha güneşli ve sıcaktı. Selen yürürken etrafına bakarak gülümsüyor, arada bir de benimle göz göze geliyordu. Her tepkisinde sinir bozucu bir pozitiflik vardı.

“Seni ilk gördüğümde kanım ısınmıştı biliyor musun,” dedi gözlerini kısıp bana bakarak.

“Ya,” diyerek gülümsemeye çalıştım ben de. Doğru düzgün zaman bile geçirmemiştik ki. Tepkimin eğreti durmaması için ayrıca çaba harcamam gerekiyordu.

Krem rengi evleri geçip beyazların olduğu bölüme geldiğimizde kırmızı güllerle süslenmiş bir tanesinin önünde durdu. Daha önce hayatımda hiç dışı güllerle süslü bir ev görmemiştim. Hayranlık uyandırıcı olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Yaklaştıkça kahkahalar yükselen evin kilidini açıp beni içeri buyur etti. Doğrusu önümdeki manzara felaketti. Mine ve Enes’in haricinde bir erkek daha vardı. Hepsi koltuklara yayılmış, eşyalarını ise oraya buraya saçmıştı. Cips paketleri masanın üzerinde açık bir şekilde duruyordu. Birkaç şişe kola bitirmişlerdi bile.

Mine adım sesimizle beraber kafasını bize çevirdi ve beni görür görmez ayağa kalkarak gelip sarıldı. Varlığım onu epey mutlu etmiş görünüyordu.

“Başkanım hoş geldin,” diye seslendi Enes oturduğu yerden kalkmaya hiç tenezzül etmezken. Kesinlikle favorim oydu.

“Hoş buldum, kayıp kukla.”

Mine beni sürükleyerek koltuklardan birine oturttu. Kendisi hemen yanımdaydı. Tam karşımızda henüz tanışmadığım o çocuk oturuyor, aramızda ise Enes tam anlamıyla yatıyordu.

Selen, Enes'in olduğu koltuğa doğru ilerledi ve onun bacaklarını ittirerek kendine oturacak yer açtı. Enes huysuzca homurdandı.

“Merhaba,” diyerek elini uzattı tam karşımdaki çocuk. Sarı, kıvrıcık saçları gözlerini gölgeliyordu. Kısa ön dişleriyle misafirperver bir gülümseme vardı yüzünde. “Berk ben.”

“Amber.” Uzanıp elini sıktım.

“Amber sizinkiler de derse gitmiş sanırım.” Mine bağdaş kurarak oturmuş, vücudunu tümüyle bana döndürmüştü. Sanki önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi tutmaya çalışıyordu ses tonunu. “Ne zaman dönecekler?”

“Bilmem,” dedim omuz silkerek. “Sabah hiç görüşmedik.”

“Ya...” Ellerini saçında gezdirerek oynamaya başladı. “Yetenekleri neymiş peki hepsinin?”

Sanki ağzında bir bakla vardı da onu bir türlü çıkaramıyormuş gibiydi. Kaşlarımı kaldırıp gülümseyerek ona baktım. Bakışlarımdan bir şeyler anlamış olacaktı ki gergin bir gülüşle tekrar söze girdi.

“Bera yeteneğinden çok emin duruyordu. O yüzden merak ettim,” dedi yüzündeki saçma sırıtışla.

“Bera?” diye sordum tekrar ederek. Umarım beni buraya yalnızca Bera hakkında konuşmak için çağırmamışlardı. Ben nereden bilecektim üstelik, onun yeteneğinin kaç dakikalık çalışma gerektireceğini?

“Bilmiyorum,” dedim keskin bir biçimde. Biri en yakın arkadaşımı sahneden sahneye koşturur, biri daha üç gün önce tanıştığım çocuk hakkında bilgi edinmek için ağzımı arardı... Gerçekten şeytanların inine düşmüş olmalıydım.

Bir süre ortamda sessizlik kol gezdi. Selen ve Mine'nin gergin bir biçimde bakıştıklarını seçebildiğim bir sessizlik...

Enes ise sanki uyukluyormuşçasına gözlerini kapatmıştı. Eli-ne dayadığı başı kimi zaman öne doğru düşüyordu.

“Kızı oda arkadaşları hakkında sorguya çekmek için mi çağırdınız?” diye kızdı Berk ortaya doğru. Ardından bana dönüp göz kırptı. *Tatsız...*

“Ne alakası var?” diye çıkıştı Selen. Sesi cıyak cıyaktı. Saçlarını eliyle geri iterek vücudunu bana dönecek şekilde konumlandırdı. “Amber gel biz seninle şunlara birer kahve yapalım.” Eliyle sertçe dürttü Enes’i. Çocukcağız uyku mahmuru haliyle az daha koltuktan düşüyordu. “Gören de bazılarını uykuyu ilk kez keşfetmiş zannedecek.”

Enes eliyle Selen’i savuşturarak huzurlu uykusuna geri döndü umursamaksızın. Biz de ayaklanarak mutfağa doğru yöneldik. İtiraf etmeliyim ki onların evi bizimkinden bir nebze daha genişti. Mesela ben, bizim evimizdeki mutfağı henüz keşfetmemiştim bile. Yatakları oturma grubundan ayrılmış bir bölümdeydi. Pekâlâ bir kapı yoktu arada ama kolonlar da iş görüyordu. Burası yedi kişilik evlerden olmalıydı.

“Alınmadın değil mi?” diye sordu mutfağa adım attığımızda. Beyaz dolapların birini açarak su kaynatıcısını çıkardı. “Mine sizin Bera’yı beğenmiş sanırım.”

“Neden alınayım canım,” diye mırıldandım umursamazca. “Çok beğendiyse kendi gidip konuşsun.” Ardından sesimin çok sert ve düşmancıl duyulmuş olmasından korkarak ekledim. “Yani kendi muhabbete girse daha çabuk kaynaşırlar.”

Selen bıyık altından gülerek, kahveleri birer kaşık alarak fincanlara doldurmaya başladı. Yüzünü benden sakınıyor gibiydi.

“Ne var?” dedim ben de gülümseyerek. Komik bir şey mi söylemiştim, anlayamamıştım.

“Hiç...” diye homurdandı. Ardından suyun kaynamasını beklerken bir elini tezgâha dayayarak vücudunu bana döndürdü. “Hiç âşık oldun mu hayatında?” diye sordu muzip bir ifadeyle.

Durduk yerde nereden çıkmıştı bu soru anlayamamıştım ama yüreğimdeki sarsılmaz taşın her zaman kendini hissettirmeyen ağırlığı bir kez daha içime çökmüştü. Adına insanlar ne demek isterdi bilmiyordum fakat yüküm haline gelen o ağırlık, kurtulamadığım bir hastalıktan farksızdı.

“Yalnızca bir kez,” dedim düşünceli bir biçimde. “Ne kadar acıttığını görmeme yetecek kadar.”

Selen düşünceli bir biçimde başını salladı. Yüzünde buruk bir gülümseme oluşmuştu.

“Nasıl bir acı?” diye sordu merakla. Sanki gerçekten öğrenmeye çalışıyordu.

Ona nasıl açıklayacağımı bilemedim bir süre. “Herkesin acısı farklıdır sanırım,” diye söze giriştim. Ancak konu buraya gelince sözcükler hamallıktan başka bir işe yaramıyormuş gibi hissediyordum. Benim hissettiğim tam olarak bağımlılığın ta kendisiydi. Ayrı olduğum zamanlarda dünyamın küçüldüğünü fark edecek şekilde bir bağımlılık. “Eğer yanlış kişiye âşık olursan ya da âşık olduğun kişi zamanla yanlış birine dönüşürse...” Durup yutkundum istemsizce. “Kendi kendini kafese kapatmış bir kuş gibi hissedebilirsin. Kafes üstüne gelir, seni sıkar ve özgürlüğünün hasretini çekersin ama aynı zamanda çıkmak da gözünü korkutur. Güvende hissettiren bir eziyet...”

Çakıl bana tam olarak böyle hissettirmişti. Beni bırakıp gittiği o gece de, döndükten sonra yalvararak özür dileyip her şeyin düzeleceğini vaat ettiği tüm o akşamlarda da aynı

umuda tutunmuştum. Eskiden ruhumu bulutlarda gezdiren o anıların varlığına... Her geçen kalp kırıklığında kendimi o günlerin geri geleceğine, onun hâlâ aynı Çakıl olduğuna inandırmaya çalışmıştım. Üstelik bu inanç için çabalaması gereken kişinin ben olmadığımı anlamam da çok uzun sürmüştü.

“Amber, biliyor musun,” diye söze girişti Selen gözlerinin içine bakarak. Konu bir anda ciddileşmişti. “Sanırım benim de âşık olduğum kişi yanlış birine dönüştü.”

Anlatması için onu teşvik edencesine gözlerine bakmayı sürdürdüm. Konuşması pek kolay olmayan bir konu gibi duruyordu bu onun için. Bakışları parmak uçlarına çevrildi.

“Ashında görsen gerçekten beni ne kadar çok sevdiğini anlarsın. Sürekli dile getiriyor ve ilgili de.”

“Sorun nerede o zaman?” diye sordum yumuşakça. Bakışlarını bana döndürdü.

“İlişkimizi herkesten saklamak istiyor,” dedi kırılgan bir ses tonuyla. Bu konuyu zihninde tekrar tekrar döndürüyor olmalıydı ki anlatmaya başlar başlamaz gözleri dolmuştu. “Ama yanında fazla görünmemi bile istemiyor. Eğer insan içine çıkacaksak rol yaparak başka kızlarla ilgileniyor.”

“Neden?”

Derin bir nefes verdi. “İlişkimizin özel olması gerektiğini düşünüyor. Eğer kimseye belli etmezsek kimsenin karışmasına da mahal vermezmişiz.”

“Ama bu durum seni üzüyor,” dedim bariz bir gerçeği ortaya sererek. “İlişkiyi özel tutmak bunu herkesten saklamakla olmaz ki.”

“Değil mi?” diye atıldı birinin onu anlamış olmasının verdiği mutlulukla. “Bunu ona anlattığımda, kendisi ilişkimiz için bu denli ince düşünüürken üzerinde baskı kurmamam

gerektiğini söyledi,” dedi öğretmenine şikâyetle bulunan bir öğrenci edasıyla. “Bu kez kırıldığım için kendimi çok suçlu hissediyorum.”

Yapma, dercesine başımı iki yana salladım. Resmen aklıyla oynuyordu bu kızcağızın. “İnsan kırılmakla suçlu konumuna düşer mi?” dedim. Su kaynatıcısının bitiş sesini duyduğumuzda uzanıp suyu fincanlara doldurmaya başladım. “Bir ilişki içinde kırıldıysan, kırılmışsındır. Bunun aması ya da öylesi olmaz. Sana gerçekten değer veren biri kırıldığın şeyler için seni suçlu hissettirmekten ziyade bu durumu engellemeye çalışacaktır.” İşim bittiğinde dikkatimi tekrar Selen’e vererek kolunu okşadım. “Kimse salak değil, Selen. Sadece bazen, insanlar için kırıldığımızı görmezden gelmek ve bu bahanenin arkasına sığınmak en güvenli seçenek gibi görünüyor. Fakat seni gerçekten seven biri için durum böyle olmaz.” Keşke tavsiye verebildiğim kadar kendim de bunlara uyuyor olsaydım. Gözlerimi ciddiyet ve kızgınlıkla açtım. “Çünkü sen kırıldığında seni sevenin yarası senden daha çok kanayacaktır.”

Sağ gözünden düşen yaşı elinin tersiyle silerek gülümsemi kırıncı. Neşeli insanların buruk yönlerini nihayetinde gördüğüm zaman sanki yerin metrelerce altındaki bir hazineye ulaşmış gibi hissedirdim hep. Asıl güzellikleri oradaydı. Onları bu kadar parlak ve değerli kılan, bu denli başkalarına mutluluk veren duruşları...

“Gel gidelim,” dedi gülümsemesini yüzüne kondurarak tekrardan. “Kahveler soğumasın.”

Başımla onaylayıp fincanları tepsiye dizmesine ve ardından salona doğru taşınmasına izin verdim. Ben de hemen ardından takip etmeye koyuldum onu. Bizim dışımızda kalan

üç kişi de onları bıraktığımız yerlerinde oturuyor, kahkahalarla bağınp duruyordu. Koltuklara yaklaştığımız esnada Mine yan tarafındaki yastıklardan birini Enes'e doğru fırlattı. Selen elindeki kahvelerle çığlık atarcasına uyardı onları. Gerçekten sudan çıkmış balık gibi hissediyordum.

"Selen, Selen!" diye seslendi Mine. Oysa tam da dibindeydik. "Dersler birazdan biter. Bir şeyler içmeye çıkalım."

Bu kızın biten derslerle derdi her neyse fazlasıyla sinir bozucu olmaya başlamıştı. Her Allah'ın günü gördüğü dersler şimdi mi ilgi çekici geliyordu?

"Kahve yaptık," dedim gözlerimle fincanları işaret ederek. Ama Mine'nin aradığı içecek kahveden epey uzak olmalıydı.

"Aman ben içmem," diye mırıldandı huysuz huysuz. Tavrıları o kahveyi başından aşağı dökme isteğı uyandırıyordu.

"Sen içme," dedi Berk ve uzanıp fincanlardan birini aldı. Gözlerini kapatıp kokladı uzun uzun. "Elinize sağık kızlar."

Berk keyfimi yerine getirmişti. Böyle böyle daha birçok saçma konuyu muhabbet olarak açtılar ve en az yarım saat daha oturduğumuz yerde kahvelerimizi içerek sohbet ettik. Doğrusu beklediğim kadar sıkıcı geçmemişti. Yalnızca Mine'nin bitmek bilmeyen nazlı nidaları vardı, onu da duymazdan gelirsem ortam eğlenceli bile denilebilirdi. Gerçekten de yarım saat boyunca kahvelerimizi bir an önce bitirmemiz için aklına gelebilecek her şeyi söylemişti. Küçük, ısrarcı bir çocuk gibi ortak alana gitmemiz konusunu açıp duruyordu.

"Ya yalvarırım artık gidelim de sussun," diye homurdandı Enes. Bir türlü gözüne uyku girdirmemiştik ve bunun tek sorumlusu Mine de değildi. Doğrusu, söyleyeceğı hiçbir cümleye bu kadar katılamazdım.

“İyi madem, gidelim mi?” diye sordu Selen bana. Sanki mutfakta yaptığımız o konuşmadan sonra daha bir yakınlık gösterme eğilimindeydi. Benim için hava hoştu.

“Fark etmez.”

Böylece ellerini çırparak bir sıçrayışta ayağa kalkan Mine’yle beraber biz de ayaklandık ve evden çıkıp ortak alana doğru ilerlemeye başladık. Bu grup bir kez daha bana kendi yeteneğimi bir an önce bulmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Gerçekten de Mine’nin tahmin ettiği gibi çoğu ders bitmişti. Onlarca genç artık bize yabancı olmayan çimlerin ortasında, bu kez ayakta durarak muhabbet ediyordu. Bugün daha farklı bir konsept vardı ortamda. Kokteyl masaları yerleştirilmişti ve tıpkı bir partideymişiz gibi insanlar ellerindeki karton bardaklarla ayakta sallanıyorlardı. Sahnede bateriyi öne çıkaran, insanları eğlendirecek şarkılar çalan bir grup vardı. Gözlerim istemsizce Nilin’i aradı fakat sahneden ziyade, tam aksi yönden bize doğru ilerlediğini gördüm.

“Manyaktı!” diye bağırdı eline bir karton bardak almış iyice yaklaşırken. Partiden mi bahsediyordu derslerden mi pek anlayamamıştım. Enes ise onu görür görmez tabiri caizse tüm radarlarını açmıştı.

Ben etraftakilere seslendiğini, hatta özellikle benimle muhatap olmayacağını zannederken tam önümde durdu ve ağzı kulaklarına varan gülüşüyle bir hamlede beni kendine çekerek sarıldı. Afalladım demek yaşadığım hissin yanında fazlasıyla masum kalırdı.

“Huzurlu hissediyorum,” dedi geri çekilirken. “Anlıyorsun değil mi?”

Şaşkın bakışlarımdan tavırlarındaki değişikliği sorguladığımı görmüş olacaktı ki bir nebze irkilerek kendine çekidüzen verme gereği duydu. “Yani...” diye başlayarak bir şeyler gevelemeye çabaladı. “Sen derslere gidemiyorsun diye söyledim. Neyi kaçırdığının farkında değilsin.”

Mutlaka o son golü atacaktı ya. Yine de bozuntuya vermedim. Gardını düşürmüş hali beni hayli tatmin etmişti zaten.

“Çok sevindim,” dedim gülümseyerek. Nihayetinde gerçekten çok sevinmiştim. Dünyaya bu denli kızgın olması içimi sızlatıyordu. Parlaklığını ve saflığını kaybedecek olma ihtimali... “Gerçekten çok sevindim.”

“Neler yaptınız derslerde?” diye sorarak yaklaştı Enes. Geçerken beni görmemiş, istemeden omuz atmıştı. Avına odaklı bir aslan gibi yaklaşıyordu Nilin’e.

Ardından aralarında hangi muhabbeti döndüreceklerse bizden uzaklaşıp meydanın otasına doğru yürümeye başladılar. Bir anda kendimi tek başımaymış gibi hissettim. Mine parmak uçlarına kalkarak etrafı kolaçan edip duruyordu. Enes mi daha arsızdı yoksa o mu karar veremiyordum. Selen ise... Kilitlenmiş bir şekilde Nilin ve Enes’in arkasından bakıyordu. Uzanıp koluna dokunduğumda kendini ne kadar kaptırmış olacaktıysa irkildi. Gülümseyerek gözlerimle bir sorun olup olmadığını sordum. Başını iki yana sallayarak benden uzaklaşmaya çalıştı. Gözpınarları yaşlarla dolmuştu. Fakat daha fazla soru sormama fırsat vermeden eliyle beni durdurarak uzaklaştı. Ne olduğunu anlayamamıştım bile.

İşte şimdi Mine’yle baş başa kalmıştık. Aramızda nezaketle huysuzluk arasında garip bir bakışma geçti. O da benden pek hazzetmiyor olmalıydı ki ufak bir baş selamlamasıyla, hiçbir şey söylemeden farklı yönler doğru yol almaya ko-

yulduk. İçeceklerin servis edildiği tarafa doğru yürüyordum. Bu esnada bizimkileri düşünmeden edemedim. Acaba Tan ve Tanyeli'nin dersleri nasıl geçmişti? Tanyeli'yi Tan'ın olmadığı bir ortamda, başka insanlarla kaynaşırken hayal edemiyordum. İşin garibi, yeteneklerinin ne olduğunu soracak vakti bile bulamamıştım ya. Her biri bana hem en tanıdık hem de bir o kadar yabancıydı.

Standın önüne dizilmiş kokteyllerden birini alarak etrafı izlemeye başladım. Sırtımı tıpkı durduğum bu pozisyonda olduğu gibi ormana doğru verince açıklık alanı görmek öyle rahattı ki. Enes ve Nilin yalnız kalabilecekleri bir kokteyl masasına geçmişlerdi. Enes her ne anlatıyorsa öyle komik olmalıydı ki Nilin karnını tuta tuta atıyordu kahkahalarını. Ardından gözüm evlere giden patıkaya ilişti ve orada açıklık alana doğru yaklaşan iki siluet gördüm. Aşına gelmesine karşın başta tam olarak çıkaramadıysam da zamanla Tan ve Tanyeli'nin vücutlarına dönüştü o iki siluet. Tanyeli dizlerinin altında biten, turuncu çiçeklerle bezeli bir elbise giymişti. Üstüne attığı krem rengi hırkası ve örülü saçlarıyla adeta bir meleğe benziyordu. Tan'ın üzerinde ise onunla uyumlu olacak şekilde kahverengi bir kazak ve krem rengi pantolon vardı. Bu ikisine bakmak bana sevgiyi somut bir biçimde tekrar tekrar hissettiriyordu sanki. İlerleyip yine de herkesten uzak kalacak şekilde çimlere oturdular. Tan hararetli bir biçimde Tanyeli'ye bir şeyler anlatıyordu.

“Silva!”

Arkamdan adımlarıyla birlikte bir erkek sesi hisseder gibi olduğumda dönüp ormanın içine doğru bakındım. Başta yalnızca kuru yaprakların çatırdama sesi duyuluyordu ama hemen sonrasında ağaçların arasından yaprakları aralayarak

gelen Bera'yı gördüm. Bu çocuk gerçekten de Robin Hood havasından çıkmalıydı.

“Biraz daha ormanda yatıp kalkarsan insani yeteneklerini kaybedeceksin,” diye söylendim ona. Gülümseyerek birkaç adımda dibimde bitti. Üstünü başını silkeledi hafifçe.

“Dersim ormandaydı,” dedi gözlerini kısarak. Ardından elleri cebinde bir süre etrafa bakındı. “Sen neden burada tek başınasın?”

Muzipçe gülerek abartılı bir soluk verdim. “Bugün takıldığım tayfa beni yeterince sosyalleştirdi.”

“Kiminle takıldın?” Gözlerini üzerime sabitleyerek tüm dikkatini bana verdi.

“İçlerinden bazıları seninle kesin tanışır zaten,” diye mırıldandım keyifsizce. Mine'nin onun kokusunu şimdiye kadar almamış olması ilginçti.

Bera ne dediğimi bir nebze olsun anlamamıştı. Fakat saf saf bakınan hali de bana ayrı bir keyif veriyordu, öyle ki gülmemek için zor durdum.

“Diğerleri nerede?” diye sordu birkaç saniye sonra konuyu değiştirerek. Gözlerimle önce Enes ve Nilin'i aradım ancak az önce dikildikleri yerde değillerdi. Umarım daha da yalnız kalacakları bir alan aramıyorlardı. Ben de pes ederek Tan ve Tanyeli'yi işaret ettim. Yüzü bütünüyle bize dönük oturan Tan tam da o an benimle göz göze geldi ve neşeyle el sallamaya başladı. Ben de gülümseyerek el salladım. Tanyeli'yi dürtüp bizi gösterdi.

“Biliyor musun,” diye lafa giriştim gözlerimi ikiliden ayırmazken. “Hepinizin hikâyesini çok merak ediyorum ama en çok bu ikisininkini...”

Ayağa kalkıp bize doğru yaklaşılmaya başlamışlardı. Öyle

bir edaları vardı ki, okul çıkışı anne babasına koşan çocuklar gibi görünüyorlardı. Tanyeli'den gözlerimi alamıyordum. Hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi bu haliyle.

“Altında, öğrendiğimizde mutlu olmayacağımız bir hikâye yatıyormuş gibi hissediyorum ben,” dedi Bera. Ardından ona cevap vermeme fırsat kalmadan Tan ve Tanyeli dibimizde bitti.

“Selam,” diye neşeyle şakıdı Tan. Bir adım atıp sıkıca sarıldık. İşin garibi huysuzlanıp kötü bakışlar saçmak yerine bu kez Bera'ya da sarıldı. Büyülenmiş gibi ikisini izlememe engel olamadım. Tanyeli'ye çevirdiğimde bakışlarımı o da aynı manzarayı izliyordu, birden göz göze geldik. Dudaklarımı bastırarak kaşlarımınla ikisini işaret ettim ve göz kırptım. Karşımdaki bu güzel çocuk tanıştığımızdan beri ilk kez gerçekten gülecek gibi oldu.

“Akşam toplanıp konuşmamız lazım,” dedim onlara gündelik bir konudan bahsediyormuşçasına. “İnsanlar bana yeteneğinizi sorduğunda cevap veremeyince kendimi salak gibi hissediyorum.”

Hepsi gülümsedi ama daha fazla konuşmaya fırsat bulamadan ormanın derinliklerinden çıkan bir kız gördüm ve gözlerim endişeyle oraya kilitlendi. Saçı başı dağılmış, yalpalayarak ve kimi zaman ağaçlara çarparak bize doğru yaklaşıyordu. Bera'yı dürterek kızı işaret ettim. Merakla o tarafa döndürdü o da bakışlarını, tıpkı benim gibi. Geldiğimizden beri gördüğüm tek ve en korkutucu şeydi. Birkaç saniye sonra kız iyice yaklaşıncaya tanıdık bir yüz olduğunu fark etmemle beraber endişem de had safhaya ulaştı.

“Selen?”

Gözlerini önüne sabitlemiş, bir tür büyüünün altındaymış

gibi yürüyordu. Üstü başı dağılmış, tişörtünde küçük bir yırtık oluşmuştu. İyice yanımıza geldiğinde bir saniye bile durmaksızın açıklık alanın ortasına doğru yürümeye devam etti. Boncuk gözleri hiç olmadığı kadar kısık bakıyordu. Koşar adım arkasından onu takip etmeye başladım. Ancak o bir kez olsun bakışlarını bana çevirmedi.

“Selen, ne oluyor?”

Adımlarını yavaşlatmadan bir anda olduğu yerde durdu. Önüne geçip kollarından tuttum onu ve iyice incelemeye çalıştım yüzünü. Uyuşturucu etkisi altında gibi görünüyordu. Göz akları kıpkırmızı olmuştu. Saniyeler içindeyse bir kriz geçiriyormuşçasına irisleri kaybolmaya başladı ve titreyerek kollarımın arasına düştü. İstemsizce bağırdım.

“Bera, doktor bul!”

Vücudunun ağırlığını kaldırmakta zorlanarak dizlerimin üzerine çöktüverdim. Bir anda herkesin dikkati üzerimize toplanmıştı. Koşar adım bize yaklaşıyorlar, Selen’in o halini gördükten sonra ise çığlıklar atarak kaçıyorlardı. Selen yattığı yerde ağzından köpükler çıkarmaya başladı. Elimden geldiği kadar çabucak onu yan döndürmeye çalıştım. Vücudu hâlâ krizlerle sarsılıyordu. Sakinliğimi korumak için verdiğim savaşın haddi hesabı yoktu. Kıyafetlerindeki yırtıklara takıldı gözüm bir kez daha. Harap olmuştu. O ormanda zehirlenmiş olduğunu düşünecek olsam, üstünü başını bu hale getirecek hiçbir bitki aklıma gelmiyordu. Ona bunu kim yapmış olabilirdi? Yoksa...

Gözlerimle tanıdık bir yüz aradım. Tam da tahmin ettiğim gibi Tanyeli hıçkırarak Tan’a sarılmış ağlıyordu.

“Tan!” diye bağırdım var gücümle. “Ormana git, Nilin’i bul.”

Tan, komutu yerine getirmeye adanmış bir kukla gibi Tan-yeli'ye bir şeyler fısıldar fısıldamaz koşarak ormana daldı. Selen'in acı dolu, ağzından köpüklü r saçan yüzü hâlâ avuçla-rımın arasındaydı. Midem fazlasıyla bulanıyordu. Kusmamak ya da çığlık çığlığa kalmamak için içimden sayıları saymaya başladım. Fakat başımda dikilip bağırان insanlar durumu ol-duğundan daha da zor kılıyordu.

"Açılsanıza," diye bağırdım onlara. Bu insanlar mantıktan bu kadar mı yoksundu? "Biriniz yöneticileri çağırsın."

"Neredeler?" diye sordu başka biri telaşla. Pekâlâ onlar bilmiyorsa iki gündür burada olan ben mi bilecektim?

"Biriniz depoya gidin," dedim komut verircesine. Hepsi düşünmekten o kadar âciz vaziyetteydi ki ne emir verilse ye-rine getiriyorlardı. "Diğerleri evlerin oraya gidip bulabildik-leri danışmanları çağırsın."

Yavaş yavaş etrafımızda kurdukları çemberi yıkmaya baş-ladılar. Yalnızca eli ağzında donakalmış birkaç yüz uzaklaş-mamakta direniyordu.

"Selen," diye fısıldadım istemsizce. "Ne olur kendine gel."

Gözüm bir kucagımda yatan kıza, bir etrafa dönüyordu. Yardım edecek birini bulmaya çalışıyordum çaresizce. Oysa ufukta ne Bera görünüyordu ne bir doktor ne de yönetici. Bana asırlar gibi gelen birkaç dakikanın içerisinde Selen ani bir biçimde titremeyi ve sarsılmayı bıraktı. Kaskatı kesilmiş boynu oyuncak bir bebek gibi yan tarafa düştü. Korku damar-larımı tekrardan ziyaret edip kalp atışım boğazımda hissedilirken titreyerek Selen'i sarsmaya başladım. Bilincini yitiri-yor olamazdı. Hayır... Bilinci açık kalmalıydı.

"Yetkili kimse yok mu burada?" diye bağırdım bir kez

daha. Başımızda duran bir kız bu kez hıçkırıklarını etrafa saçarcasına ağlamaya başlamıştı. Öfke tüm zihnimi kaplıyor, mantıklı düşünmek neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Ellerimin titreyişini durdurmaya çabalayarak Selen'in boynuna doğru götürdüm parmaklarımı. Böyle hareketsiz yatan hali ödümü koparıyordu. İşaret ve ortaparmağımı birleştirerek nabzını yokladım.

Atmıyordu.

"Hayır, hayır..."

Bir kez daha yokladım. Bir kez daha... Telaş ve çaresizlik algılayışımı yavaşlatıyor olmalıydı.

"Açılın!"

Bera'nın sesini duyar duymaz umutla başımı kaldırdım. İnsanları yararcasına, arkasındaki beyaz önlüklü adamla beraber koşuyordu. Elimini havaya kaldırıp sallamaya başladım. Nihayetinde vardıklarında doktor dizlerinin üzerine çöküp Selen'in yıkılmış vücudunu ellerimin arasından aldı. Bera kollarımdan tutarak adeta kucaklarcasına beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Gözlerimi Selen'den alamıyordum. Hareketsiz bedeninden... Bera vücudumu çekerek oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Oysa gitmek istemiyordum. O kızcağızın iyi olduğunu duymadan başından ayrılmak hiç mi hiç istemiyordum.

Doktor, Selen'in başını yavaşça yere bıraktığında dehşetle ona baktım. Bükük boynunu dikleştirerek gözlerimin içine baktı ve buruk bir şekilde dudaklarını büzdü. İstemsizce kafamı iki yana sallamaya başladım. Hayır, olamazdı.

Bera bir hamlede beni kollarının arasına alıp zorla çemberin ortasından dışarı çıkardı. Tepki veremiyordum. Vücudum oradan ayrılabilirse bile aklım ve ruhum hâlâ çemberin ortasındaydı.

Biraz uzaklaşır uzaklaşmaz beni kucağından indirdi. Elleriyle terden alnıma yapışmış saçlarımı geriye atıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Az önce kollarımın arasında kalbi atmayan bir beden tutmuştum.

Bera kollarını bana dolayarak başımı göğsüne yasladı. İşte o an, uzun zaman sonra ilk kez yüreğimin göğsümden çıktığını hissedercesine hıçkırıklarla ağladım.

MATRUŞKALAR

“Abentliler’in dikkatine... Üç saatlik sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir. Lütfen evlerinizde danışmanlarınızın gelmesini bekleyin. Abentliler’in dikkatine...”

Yarım saattir tek duyduğumuz şey bu robotik anonstü. Olayın hemen ardından her birimizi apar topar evlerimize kapatmışlardı, dışarı çıkmamıza izin vermiyorlardı. Endişe ve korkunun kol gezdiği anlardan birindeydik, bunu anlıyordum fakat nihayetinde buradaki her genç bu duygulara alışkındı.

“Birbirinizin evindeki sulardan içmek kesinlikle yasaklanmıştır. Abentliler’in dikkatine...”

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan elimde olmadan. “Sulardan mı olduğunu iddia ediyorlar ya?” Odanın ortasında öfkeyle volta atıp duruyordum. Hepimiz o evdeydik. Hepimiz o evin suyundan içmiştik. Olan sadece Selen’e mi olmuştu? Niçin insanlara yalan söyleme gereği duyuyorlardı ki?

“Sakinleş,” diye mırıldandı Bera duvar dibindeki ranzaya sırtını dayamış, elleri ceplerinde dikilirken. “Tanyeli’yi korkutuyorsun.”

Küçük kız geldiğimizden beri yatağımın içinde, dizlerini kendine çekmiş oturuyor ve sessizce ağlıyordu. Tekrar bakışlarımı ona döndürdüğümde dolu dolu irisleriyle beni izlediğini fark ettim. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve dudaklarını büzmüştü. Nasıl sakinleşecektim ki? Tan, Nilin'i bulamamış olmalıydı ki bir saattir ortalıkta görünmüyordu. Onun yokluğu Tanyeli'ye nasıl ıstırap yaşıtıyorsa benim de ondan aşağı kalır yanımda yoktu artık.

Volta atmayı bırakıp yatağımın ucuna oturdum. Başımı ellerimin arasına alıp sakinleşmeye çalıştım bir süre ama duygularım karman çorman olmuştu. Ne öfkeydi tam olarak hissettiğim ne üzüntü... Ne korkuydu ne de çaresizlik... Her şeyin çok hızlı gelişmesi zihnimi bulandırıyor. Tanyeli oturduğu yerden çıkıp bana doğru uzandı küçük bir kedi yavrusu gibi. Dikkatimi ona verdim. Kaşlarını çaresizlikle çatarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu sanki.

“Seni korkuttum mu?” diye sordum yumuşakça. Başını iki yana salladı fakat yine de yüzündeki bakış silinmedi. “Olanlar mı korkuttu?” dedim pes etmeyerek.

Bu kez onaylayarak başını salladı. Tekrar ağlamaya başlayacakken dudaklarını birbirine bastırdı. Onun bu kırgın görüntüsü içimi sızlatıyordu. “Sarılmak ister misin?” diye sordum bu kez pek umudum olmasa da. “İnsanlara sarılmak iyi gelir.”

Ama bu defa beni şaşırtarak bir anda kollarını belime doladı ve bir an için hazırlıksız yakalanarak afalladım. Ardından ellerimle saçlarını okşayarak ben de ona sarıldım. Bu halleri beni Miren'in yasaklandığı o güne, ormana geri götürüyordu. Kollarımın arasında çaresizlikle ağlayan bir başka çocuk daha...

Uzanıp başını öptüm. Kafamı kaldırdığımda ise Bera'nın öylece bizi izleyen gözleriyle karşılaştım. Anlayışla gözlerini kapatıp açtı. Bir daha yaşanması nadir olan anlardan birindeymişiz gibi bakıyordu karşıdaki manzaraya.

Tam Tanyeli'yi dizlerime yatıracak ve biraz uyumasını sağlamaya çalışacakken evin kapısı açıldı yavaşça. Üçümüz de durduğumuz yerde dikkat kesilip başımızı girişe çevirdik. Tan yorgun argın içeri giriyordu. Tanyeli mi daha çabuk ayaklanmıştı yoksa ben mi bilmiyordum. İkimiz de birer cevap ararcasına Tan'ın gözünün içine bakıyorduk.

"Nilin ve Enes bulundu," dedi yorgun argın. "Korkma, onları da doktora götürdüler."

"İyi mi?" diye sorarak kapatıverdim aramızdaki mesafeyi. Nasıl korkmazdım? Yöneticiler suların zehirlendiğiyle ilgili kaç anons yaparlarsa yapsınlar ben işin öyle olmadığını adım gibi biliyordum. Doğrusu, birçoğumuz biliyorduk. İhtimaller kafamın içini istila etmeye başladı. Bunu düşünmek çok acımasızcaydı fakat ya az önce yaşadıklarımız Selen'in değil de Nilin'in başına gelmiş olsaydı?

"İyi," diye mırıldandı Tan. Önümde biterek beni rahatlatmak istercesine kollarımı sıvazladı. "Sadece biraz hırpanmış."

İçim içimi yiyordu. Yasaksa yasaktı, hiç umurumda değildi. Gidip Nilin'i görmeliydim.

"Doktorun yeri neredeymiş?" diye sordum Bera'ya. Bugün açıklık alana o beyaz önlüklüyü getirirken yerini öğrenmiş olmalıydı.

"Gel," dedi ve yatağının üzerine attığı ceketini üzerine geçirdi.

“Sen gelmiyorsun,” dedim kararlı bir ses tonuyla. “Yasak anonsları yapıp duruyorlar.”

Olduğu yerde durup dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi boynunu bükerek bana baktı.

“Unuttun mu, ben ilk kez yasaklanmıyorum,” dedi. Kollarını göğsünde birleştirmişti. “Buradan beni kapı dışarı edecek olsalar, dışarıyı beni korkutamaz.”

Yüzündeki dediğim dedik duruş daha fazla ısrar etmeme engel oluyordu. Üstelik Nilin’i öyle çok merak ediyordum ki burada durup tartıştığımız her an canımdan can götürüyordu sanki. Kabullenerek kapıya doğru yürüdüm yavaşça. Bera da tam arkamdan beni takip etti.

Az önce başımıza geleceklerden habersiz gülüp eğlendiğimiz o açıklık alana doğru geri yürüyorduk. Burayı hâlâ bir türlü ezberleyememiştım. Açıklık alana gidebilmek için her seferinde deponun bulunduğu merkeze gidip geldiğimiz yolun tam karşısındakine sapmamız gerekiyordu. Ardından açıklık alanda iki farklı yol ayrımıyla daha karşılaşıyordunuz. Pekâlâ ikisini de keşfedecek zamanı henüz bulamamıştım.

“Enes’ten neden şüphelenmiştin?” diye sordu Bera, ben mahkeme duvarı gibi suratımla koşar adım yürürken.

Anlatması o kadar uzun geliyordu ki. Bir süre nasıl özetleyeceğimi kafamda tarttım.

“Bugün Selen bana özel hayatını açmıştı,” diye söze girdim. Ne zaman, nerede diye sormaya hiç yeltenmeden pür dikkat beni dinliyordu. “Biriyle ilişkisi olduğundan ama bu kişinin ilişkilerini saklamak için ne kadar üstün bir çaba gösterdiğinden bahsetti.” Nefes nefese kalmıştım. “Başka kızlarla ilgilenmek de buna dahil...”

Açıklık alanın sol tarafında kalan sapaklardan birine gi-

rerken Bera'ya yavaş yavaş tüm detayları anlattım. Nilin ve Enes'i beraber gördüğünde Selen'in yüzünün nasıl düştüğünü ve ağlayarak uzaklaştığını, ardından da o ormanın derinliklerinden çıkarken Nilin ve Enes'i hiçbir yerde göremeyişimi...

"Sadece ihtimali denemek istedim," dedim başımı ona döndürerek. Pekâlâ, ben iş detayları birleştirmeye geldiğinde Bera kadar yetenekli değildim. "Keşke şansım yaver gitmemiş olsaydı."

Sapağın sonunda kendimizi görkemli başka bir açıklıkta bulduk. Neredeyse kale diyeceğim kocaman bir mimari harikası inşa edilmişti tam ortaya. Öyle heybetliydi ki insan kendini küçük bir karınca gibi hissediyordu. Kahverengi bina, krem tonlarında varaklarla süslenmiş; her bir kolonuna sarmaşıklar dolanmıştı. Etraf bu denli kimsesiz olduğundan mı bu kadar huzurlu ve büyüleyici görünüyordu yoksa gerçekte de öyle miydi, buna sonra karar verecektim.

"Burası eğitim alanı," dedi Bera etrafı gözlemlememe zaman tanıyarak. Kalenin etrafında türlü türlü parkurlar ve spor sahaları boy gösteriyordu.

Burayı kesinlikle, kalbimin endişe duvarlarını delmediği başka bir zamanda daha ayrıntılı olarak inceleyecektim. Fakat şu anda yüreğimi huzura erdirmeden edemezdim. Bera'yla tekrardan yola koyulduk. Görkemli kaleyi geçtiğimizde adeta onun arkasına saklanmış başka bir bina daha gördük. Burası eğitim binasının yanında kulübe gibi bile kalmıyordu.

"Burası," dedi Bera karşıımızdaki beyaz, özensiz yapıyı işaret ederek. Bu kez gerçekten koşmaya başladım. Onun iyi olduğunu görme ihtiyacıydı tüm zihnimi kontrol eden. Kapıya vardığımda çalmayı beklemeden bir hışım içeri daldım. Bera hemen bir adım arkamdaydı.

“Nilin!” diye bağırdım binanın içinde kimseyi göremezken. Giriş katı birkaç farklı odadan oluşuyordu. Daha çok muayene odaları bulunuyordu sanırım ki kimsecikler yoktu. Hızla merdivenleri tırmanmaya başladım.

“Nilin!”

“Buradayım!”

Sesin geldiği yere, sola doğru yöneldim ve kocaman bir odaya dolmuş insanları gördüm. Özellikle ilk gün tanıştığımız turuncu saçlı yönetici Nilin’i kapatırcasına önünde duruyor, çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Mimoza Hanım hemen onun arkasındaydı fakat onun bakışları çok daha endişeliydi.

Meydan okuyan bakışların aramızda döndüğü birkaç saniyeden sonra üstlerimizi ve doktorları umursamaksızın sedyede oturan Nilin’e yaklaştım. Koluna serum takılmıştı. Dayanamadım ve bir çırpıda vücudunu benimkine bastırarak sarıldım.

“Çok korktum,” diye fısıldadım saçlarının arasından, hâlâ daha sarılmayı bırakmazken. “Sana zarar verdi mi?”

Nihayetinde vücutlarımız ayrıldığında Nilin başını iki yana salladı. Üstü başı, her yeri toz toprak olmuştu.

“Veremedi,” dedi yorgun ses tonuyla. “Ama gördüm Amber...” Gözleri dolu dolu olmuştu. “Selen’e ne yaptığını gördüm.”

Detayları tam olarak bilmiyordum fakat Nilin’in kırılgan ses tonu ve bugün başımıza gelen her şey artık çaresizlik hissini geride bıraktıracak öfkeye dönüştürmeye başlamıştı. Omm’dan farklı bir düzen kurduklarını iddia ediyorlar ancak yaşananların üstünü sulara suç atarak mı kapatıyorlardı?

“Sular zehirliymiş, öyle mi?” diyerek döndüm turuncu saçlı kadına.

“Ne suyu?” diye sordu Nilin. Demek ki evlerin çalkalandığı o anons sesleri buraya gelmiyordu.

“Sözde sular zehirliymiş. Selen o yüzden...” Cümlemi devam ettiremedim. Elimden yalnızca büyükçe yutkunmak geldi. Nasıl söylerdim ki? O kızcağızı tam da avuçlarının arasında kaybetmedikleri için mi bu kadar kolay yalan söyleme cüreti gösterebiliyorlardı? Yönetici kadının çatık kaşları küçümseyici bir bakışa dönüştü.

“Merhumun midesinde zehirlenmesine yol açan kimyasallar bulundu,” diye söze girişti doktorlardan biri. Kel başını sıvazladı. “En muhtemel seçenek sular gibi görünüyor.”

“Sular mı?” Nilin bir kez daha hayretle başını etrafa döndürdü. Ancak bu kez hakkını arayan bir tavrı, bir duruşu vardı. “Olayı birebir ben yaşadım. O kızcağıza cebinden çıkardığı küçük bir tüpteki sıvıyı içirmesini bizzat izledim. Benim ormanda gördüklerim halüsinasyon muydu?”

“Doktorlar aslında şöyle söylemeye çalışıyor ki-”

“Hayır,” diyerek böldüm az önce söze giren Mimoza Hanım’ı. Bir taraf tutmaktan ziyade ara bulmaya çalışıyor gibiydi ki sessizleşerek köşesine çekildi. “Öyle olmadığını bizim gibi siz de çok iyi biliyorsunuz.”

Şimdi büsbütün turuncu saçlı yöneticiyle bakışıyorduk. Korkutucu bir sakinliği vardı. Karşısında dönen tartışmayı bir film izler gibi takip ediyordu ve davranışları ancak bu kadar rahatsız edici olabilirdi.

“Sizlerden olayı tıpkı doktorlarımızın söylediği gibi anlatmanızı rica edeceğim,” diyerek söze girişti sakince. Ellerini karnının hizasında birleştirmişti. “Zira bugün sevdiklerinizin de bu olaylardan ne kadar korktuğunu ve etkilendiğini gördünüz.” Üçümüzle de teker teker göz teması kuruyordu. “Enes

konusuna gelirse, hak ettiği cezayı alacağından şüphe duymadığınızı düşünüyorum. Bizler sizin için buradayız.”

“Ama...”

Tekrardan birkaç kelime etmeye kalkışmıştım ki elini kaldırarak beni susturdu.

“Amber seninle odamda görüşeceğim,” dedi sert bir biçimde. Bunun üzerine Bera olduğu yerde dikleşti.

“Bugün iki değil de bir kişiyi kurban verdiysen, bunu Amber’e borçlusun,” diyerek kadına meydan okudu yaslandığı kapı girişinden. Sözleri temkinli ve sakindi fakat vurgusu tehdit eder gibiydi. “Eğer ona ceza verecekseniz ağzımızı sıkı tutmamız konusunda bize pek güvenmeyin.”

Kadın Bera’nın dik duruşu karşısında gözlerini kısarak gülümsedi. Fakat Bera, yöneticinin aksine bundan hiç mi hiç keyif alıyormuş gibi görünmüyordu. “Sakin ol genç adam,” diye mırıldandı kadın anlayışla. “Yalnızca konuşacağız.”

Hemen sonra eliyle yolu gösterircesine ilerlememi buyurdu. Özellikle Bera ve Nilin’le göz göze gelmemeye dikkat ettim. Kafamın içinde şimdiden bin bir farklı plan dönmeye başlamıştı bile. İçlerinden en kötüsü beni kapı dışarı edecek olmaları olurdu ki o durumda bile Miren’i hapishaneden kaçırarak şansı elde edebilirdim. Tabii, hükümet beni yakaladığı ilk yerde öldürmek yerine hapse tıkmayı seçerse...

Hastaneden çıkıp eğitim binasına doğru sessizlik içinde yürümeye devam ettik. Saniyeler içinde önüme geçen bu kadın bir kez olsun arkasını dönmeksizin adımlıyordu yolu. Kalenin içine girdikten sonra merdivenlere yönelip yukarı çıkmaya başladı. Fakat tam ortadakilerden ziyade, sağ tarafta bir kolonun arkasında kalan sarmal merdivenleri seçmişti. Belki de odasına giden tek merdiven buydu. Ardından çelik

bir kapının önünde durduk. Binanın tarihi dokusuyla epey tezat oluşturunuyordu doğrusu. Vücudunu görüş alanımı kapatacak şekilde yerleştirerek kapıyı açacak şifreyi tuşladı hemen yandaki küçük cihaza. Böylece, büyük bir gürültüyle birlikte içeri girme şansına nail olabildik.

Odanın sağ ve solu boydan boya kitaplarla kaplıydı. Raf-
ların bazılarına birkaç kitabı da kapatacak şekilde portreler çerçevelenmişti. Kapının karşısında ise yöneticinin olduğunu tahmin ettiğim masanın da bulunduğu bir kürsü vardı. Sanki küçük bir balkon görevi görerek makamın bir nebze havada durmasını sağlıyordu. Kadın ilerleyerek koltuğuna oturduğunda istemsizce arkasındaki devasa portreye odaklandım. Resimde bir Hayalbaz vardı. Simsiyah bir tülle gölgelenmiş yüzü ve siyah pelerininin arasından görünen kıpkırmızı gözleri adeta bir ışık oku gibi delip geçiyordu. Öyle gerçekçiydi ki, insanı korkutan bir havası vardı.

“Ne için çalıştığını hiçbir zaman unutmamalısın, Amber,” diyerek söze girişti kadın, arkasındaki portreye odaklanmış bakışlarımı gördüğünde. “Bu portreye bakmak bana her seferinde ne zor şartların içinde direnişimizi sürdürdüğümüzü hatırlatıyor. Bazen liderler de yorulur.” Ağzını şapırdatarak yutkundu. Bir anda çok fazla öğütte yüklenecekmişim gibi hissettim. “Ancak ne zaman inzivaya çekilmek istesem o resme bakıp onların hiçbir zaman dinlenmediğini, hiçbir zaman çektirdikleri çileye mola vermediklerini hatırlıyorum.”

“Neden yalan söylüyorsunuz?” diye sordum bir kez daha direnişimi sürdürerek. Pekâlâ bana nutuk çekiyorsa tavsiyelerine uyduğum için de mutluluk duymalıydı. İnzivaya çekilmeyi reddediyordum.

Eliyle masasının önündeki sandalyelerden birini işaret etti

oturmam için. Kürsüye doğru ilerleyerek sol tarafta kalan sandalyeye oturdum ki bir an önce sadede gelebilsin. Masasının üzerinde dikkat dağıtıcı neredeyse hiçbir şey yoktu. Yalnızca ona göre solda kalan birkaç not kâğıdı ve havalı bir kalem vardı, masanın tam ortasında da yan yana dizilmiş matruşka bebekler bulunuyordu. Tıpkı Ommi'ler gibi simsiyah vücutları, kırmızı gözleri vardı bebeklerin. Onun haricinde tasarımdan yoksun bırakılmışlardı.

“Yöneticiler güvenilir insanlar değildirler,” dedi ellerini masanın üzerinde birleştirmiş, doğrudan gözlerimin içine bakarak. “Aksine, iyi yalan söyleyebildikleri için yönetici seçilirler.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Eğer Tanyeli gibi hassas bir kıza Enes'in o kızcağızı zehirlediğini ve Nilin'e zarar verdiğini söylersen ne olur?” Soruyu sormuştu fakat cevap bekliyor gibi değildi. Ufak bir nefes aralığında tekrar devam etti sözlerine. “Her gördüğü gence şüpheyile bakmaya başlar. Bugün onun ne kadar korktuğunu kendi gözlerinle görmüş olmalısın.”

Ağzımı açmadan daha çok şey söylemesini beklercesine durdum. Önündeki sudan küçük bir yudum aldı.

“Sizi halihazırda dışarıya güvenmemeniz için yetiştiriyoruz. Eğer bir de burada birbirinize güvenemezseniz sonunuz ne olur?”

Aklım istemsizce Kuklalar'la yaptığımız o son toplantıya gitti. *En azından bu ateşin başındaki insanlara güvenebiliyor olmalısın*, demiştim Denis'e. Çünkü gerçekten de insan asıl çıkmaza üzerindeki baskı kalkmadığında değil, baskıya göğüs gerecek yoldaşları olmadığında giriyordu. Güven ise o bağın tek dayanağıydı.

“İnsanları yönetebilmek, herkesin başında olmak zordur,” diye söze girdi kadın tekrardan. Dediklerini düşünüp değerlendiriyor olmam belli ki onu tatmin etmişti. “Liderler, lider olmayı seçmezler. İnsanlar tarafından verilir bu sorumluluk onlara. Tıpkı bugün, senin seçildiğin gibi.”

“Nasıl yani?” dedim şaşkınlıkla. Eğer Selen’in bana duyduğu yakınlıktan bahsediyorsa mutlaka bir yanlışlık yapıyordu. Duyulmaya ihtiyacı olan birini dinlemekle lider olunmazdı.

“Olay anında yalnızca sakinliğini korumakla kalmadın, aynı zamanda da insanlar seni dinlediler. Verdiğin doğru kararları... komutlarını uyguladılar çünkü onlara bu sorunu halledebileceğin güvenini verdin.”

“İsteyerek yapmadım,” diye atıldım. Olayı gözünde fazla büyütüyordu ki bu tavrımın alçakgönüllülükle uzaktan yakından alakası yoktu. “Ne yaptığımı bilmiyordum bile ve sizi temin ederim ki, içim içimi yiyordu.”

“Sana insan değilsin demedim,” dedi tekrardan fakat bu kez kıkırdamıştı. “Elbette korktun. Önemli olan bunu nasıl ifade ettiğindi. Yalnızca Selen’e yardım bulmakla kalmadın, olayın sorumlusunu da aradın. Bera’nın haklı olduğu bir nokta var. Bugün sen olmasaydın Nilin aramızda olmayabilirdi.”

Bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor, hasta gibi hissetmeme sebep oluyordu. Başka bir zaman duysam göğüs kabartacağım cümleler beni hiç olmadığı kadar rahatsız etmeye başlamıştı. Sözde üstün liderlik kabiliyetim Selen’in ruhunu kurtarmama yetmemişti. Nilin pekâlâ fiziksel bir zarar görmemiş olsa da durumunun psikolojik boyutunu düşünmek istemiyordum. Böyle korkunç bir olayın ardından övülmeye değecek bir şeyler bulmak, yalnızca çaresi kalmamış insanların tutunacak bir ip araması olurdu.

“Yarından itibaren benimle derslere başlamanı istiyorum,” dedi yönetici aniden. Bakışları benimkileri delercesine keşkindi.

“Ne?”

Masasının üzerindeki not kâğıtlarından birine uzanıp önüne çekti. Ardından kalemıyla bir şeyler çiziktirmeye başladı. “Diğerlerinden ayrı bir programın olacak.” Yazması biter bitmez kâğıdı elime tutuşturdu. Üzerinde üç farklı gün için üç farklı saat yazıyordu. Bir kâğıda, bir yöneticiye bakıp durdum. Yeteneğimi mi bulmuştuk şimdi?

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Ben de beraberinde oturdüğüm yerden kalkıp dikildim. Kapıyı açarak zamanımızın dolduğunu belirtircesine yolu işaret etti.

“Anlamıyorum,” diye mırıldandım kafam karışmış bir biçimde. Beni küçük bir çocuğu azarlarmışçasına buraya getiriyor ve sonra ödüllendirip geri mi gönderiyordu? “Sokağa çıkma yasağını çiğnedim, en azından bunun için ceza almayacak mıyım?”

Olduğu yerde küçük birkaç kahkaha attı. Ardından derin derin iç geçirdi.

“Benimle ders yapmak yeterince acı verici olacak.”

Ardından kafamdaki milyonlarca soruyu dile getirmeme fırsatı vermeden beni kibar bir şekilde kapı dışarı etti. Bu yapay diyarda daha kim bilir neler görecektim.

*GEÇMİŞİN PERDESİ**Tan & Tanyeli Günay*

Yağmurlu bir gündü, umut dolu bir aile, elini sımsıkı tuttukları çocuklarıyla beraber eski püskü binanın içine girdiklerinde. Aslına bakılırsa o kadar da bitap durumda değildi bu koca bina. Fakat kadın daha görür görmez iğrenmeyle karışık bir acıma duygusu hissetmişti. Burada onlarca çocuğun nasıl yaşadığını hayal etmeye çalışmış, yine de becerememişti. Bu köhne, acınası ve bir o kadar da kimsenin yolunun kolay kolay düşmeyeceği yerde hayatını geçirmiş bir çocuk nasıl ailelerine uyum sağlayacaktı? Biricik oğlu için olmasa buraya adım dahi atmazlardı ya.

“Tancığım,” diye fısıldayarak oğlunun önünde diz çöktü kadın. Henüz içeri girmedikleri halde bu aile hiç olmadığı kadar eğreti duruyordu burada. “Buraya senin için geldik, biliyorsun değil mi? Eğer burada da beğendiğin biri çıkmazsa gideceğimiz başka bir yer kalmadı.”

Sabahtan beri oradan oraya dolanıp durmuşlar, Tan’ın seveceği birini seçmeye çalışmışlardı. Ama ne yaptılarsa, ne kadar sevimli çocuklarla onu tanıştırdılarsa da bir türlü amaçlarına ulaşamamışlardı.

“Zaten buradan da işe yarar bir şey bulamayacaksa davranışlarının cezasını çekmeye başlayacak,” diye homurdandı babası. Ellerini kalçasına koymuş, sıkıntıyla nefes veriyordu. Kadın, adamın sözlerine karşılık sinirli bir bakış attı. Ancak itiraf etmek gerekirse bir yanı kocasına hak vermiyor da değildi.

Tan üzerindeki agresiflik bir nebze olsun silinmezken ailesini beklemeden içeriye doğru yürümeye başladı. Ne kadar iğrenç bir yere gelmişlerdi böyle! Tavan diplerinde rutubet kol geziyor, içerisi ter kokuyordu. Tan'ı ve hemen ardınca yürüyen ailesini gören görevli ağzı kulaklarına vararak yaklaşmaya başladı koridorun sonundan. Nihayet av görmüş bir aslan gibiydi.

“Efendim, hoş geldiniz,” diyerek şakıdı sesi yankılanan koridorda. Bu gri, hastaneye benzeyen duvarlar için fazla neşeli bir ses tonu vardı.

“Hoş bulduk,” dedi Tan'ın annesi topuk tıkırtılarına son verdiğinde. “Çok zamanımız yok. Çocukları görmek istiyoruz.”

Görevli kadın ellerini çırparak anlayışla kafa salladı ve kendisini takip etmelerini istercesine bir işaret yaparak önlerinden yürümeye başladı. Fazla ilerlememişlerdi ki sol tarafta kalan bir odaya girdiler. Burası çocukların yemek salonu olsa gerekti ki fazlasıyla büyüktü. Ancak yemek masaları odanın köşelerine itirilmiş ve tam ortaya yalnızca on, bilemediniz on iki sandalye dizilmişti. Özenle giydirilip süslenmiş altı kız ve altı erkek çocuk bu sandalyelerde oturuyorlardı.

“Bir cinsiyet tercihi belirtmediğiniz için size eşit seçenekler sunmak istedik.” Kadın, ailenin oturması için onlara özel konulmuş üçlü koltuğu işaret etti. Önce her biri teker teker oturdu kadının gösterdiği koltuğa. Annesi siyah blazer ceketini düzeltti, babası ise dirseklerini dizlerine dayayarak çocukları incelemeye başladı. Bu ailenin üzerinde öyle bir tavır vardı ki, sanki marketten meyve seçmeye gelmiş gibi inceliyorlardı çocukları. Üstelik yetimhanenin etik anlayışı da bu noktada aileninkiyle pek çelişmemişti. Çocuklar adeta satılığa çıkarılır gibi aklanıp paklanmışlar, parayla her şeyi

satın alabileceği düşünölen bu ailenin önüne dizilmişlerdi.

“En iyileri bunlar mı?” diye sordu Tan’ın babası biraz olsun utanma göstermeden. Görevli kadın tek bir saniye kaybetmeden onaylayarak başını salladı.

“Neredeyse yasaklanacak kadar yetenekliler,” dedi kıkırdayarak. “Kibardırlar ve ailenizin kurallarını çok çabuk öğrenirler. Üstelik çok da tatlı görünüyorlar.”

Doğrusu her biri gerçekten de birbirinden güzel görünüyordu fakat her çocuk güzel olmaz mıydı zaten? Saf ve temiz... Henüz yetişkinlerin kirli elleri onlara dokunmamışken... Pekâlâ içlerinden biri bugün, bu aile tarafından bir daha hiçbir zaman temiz olmamak kaydıyla kirlетilecekti.

Kadın ardı arkası kesilmez bir biçimde konuşup aileye, çocukları incelemeleri için fırsat tanırken Tan ayaklanıp odadan çıktı. Öyle hummalı bir cümbüşe kaptırmışlardı ki kendilerini, küçük çocuğun odadan çıktığını hiçbirisi fark etmedi. Gri koridorlarda yürüyüp durdu sessizce. Odaların kimisi bomboştı. Tan pekâlâ bu odaların da bir amacı olduğuna emindi ama anlaşılan oydu ki şu an kullanılmıyorlardı. Kimisinde ise onlarca çocuk görmek mümkündü. Bazıları uyuyor, bazıları oyun oynuyordu. O uzun ve gri koridorda yürürken sanki bir film izliyormuş gibi hissetti kendini. Herkes görkemli evlerde, süslü okullarda okumuyor muydu? Kimsenin haberdar olmadığı farklı bir evrendeymiş gibi hissediyordu.

“Allah’ın cezası!” diye bir bağırış geldiğinde Tan çabucak arkasını döndü. Beyaz elbiseli, ayaklarında mavi babetler olan bir kadın koşarak ona yaklaşıyordu. Ne yapacağını bilemeyerek öylece dikildi küçük çocuk. “Sana oyun saati denmedi mi?”

Tam önünde bitip kulağından tuttuğu gibi çekmeye başla-

dı. Tan acıyla bağırdı fakat anlaşılan oydu ki bu gri duvarların arasında kimse çocukların sesini duymuyordu.

Beyaz elbiseli kadın arada bir susmasını ikaz ederek Tan'ı sürüklemeye devam etti. Koridorun sonuna yaklaştıklarında sağ tarafta kalan kapılardan birini aralayarak onu içeri attı. Tan bir an için neye uğradığını şaşırmişti. Nasıl bir karışıklıktı bu böyle? Üstüne başına hiç bakmıyorlar mıydı bu insanlar? Dışarıdan burada kalabilecek bir çocuk gibi görüldüğüne inanamıyordu.

Arkasındaki kapı kapatıldığında Tan öylece dikilip içinde bulunduğu odayı gözlemlemeye başladı. Yaklaşık on beş çocuk vardı burada. Bazıları odanın sağında toplanmış halde arabalarla oynuyor; bazıları ise çember oluşturmuş muhabbet ediyordu. Camın önünde iki kız dışarıyı izliyordu. Muhtemelen gördükleri komik bir şeydi ki durmaksızın kahkaha atıyorlardı. Burası ne kadar gürültülü bir yerdi böyle!

Ardından, gürültülü odadan bile daha rahatsız edici başka bir şey gördü. Odanın sol tarafı, kapının hizasına göre biraz daha koridorun içine doğru kalıyordu. Orada dört-beş çocuk toplanmış yakan top oynuyorlardı fakat birbirlerine fırlattıkları şey küçük bir kız çocuğuydu. Kumral, kıvrıcık saçları yüzünün önüne düşmüşken adeta bir top gibi oradan oraya savruluyordu. Üstelik kızcağız hariç herkes bu oyundan epey keyif alır vaziyetteydi. Kahkahalarla, durmaksızın onu ittirip duruyorlardı.

“Napiyorsunuz siz lan!”

Tan bir anda öfkesini içinde tutamayarak çocukların üzerine doğru atıldı. İlk yakaladığını tuttuğu gibi geçiriverdi yumruğunu. Neye uğradığını şaşırان çocuklar aval aval izlemeye başladılar. Tan kendini durduramıyordu. Yaşıtlarına

göre epey güçlü kalan vücudunu çocuğun üzerine kapatmış, vurdukça vuruyordu. Nihayetinde diğerleri korkarak geri çekilmeye ve odanın sağına doğru ilerlemeye başladılar. Tan bir saniyeliğine başını kaldırdığında elini ağzına götürmüş, korkuyla bakan küçük kıızı gördü. Onu korkutmuştu. Üstelik tam da korumak isterken...

Altında harap olmuş oğlamı bırakıp kenarı çekildi. Dudağı kanayan çocuk yaka paça kaçarak diğerlerinin arasına katıldı. Doğrusu Tan da nihayetinde pek iyi biri sayılmazdı. Bu küçük kız gibi daha kaç çocuğun kendini küçük düşürülmüş hissetmesine sebep olmuştu kim bilir! Onlarla alay ederdi. Yalnız kalanlarla... Bu kadar güçsüz ve köşeye sinmiş olmaları midelerini bulandırırды. Fakat o sanki yalnızca kendinde ceza kesme hakkı görüyordu. Bir başkasını üste çıkmış görünce, nasıl denir... canı sıkılmıştı.

“Sağ ol,” diye mırıldandı küçük kız. Ama gözleri öyle afallamış bir halde bakıyordu ki karşısındaki saldırgan oğlandan epey korktuğu besbelliydi. Zaman kaybetmeksizin yanından uzaklaşmaya yeltendi ve odanın ücra köşelerinden birine geçerek yere fırlatılmış gibi görünen bir kitabı alıp okumaya başladı.

Tan kıza sinirlenmeye başlıyordu elinde olmadan. Bugün onu koruyan biri çıkmıştı ancak yarın yine aynı şeyi yaşayacaktı. Niçin kendini ezdiriyordu ki? Birazcık güçlü dursa ne olurdu sanki? Kendisinden bile korkuvermişti.

“Eğer böyle kenarda köşede durursan yarın yine aynısı başına gelecek,” dedi küçük kızın oturduğu köşeye yaklaşarak. “Zorbalara, zorbalığa uğradığını hissettirmemen lazım.”

Okuduğu kitaptan başını kaldıran kız kaşlarını havaya dikerek bakmaya başlamıştı şimdi Tan’a. “Öyle olmuyor,” dedi

melek gibi sesiyle. “Her şeyin bir düzeni var işte.”

Tan anlayamıyordu. Karşısındaki kız öyle duru bir güzelliğe sahip, öyle tatlıydı ki. Zorbalar zayıflık ararlardı. En çok kendinden biliyordu. Birini aşağılayabilme duygusu kendi kusurlarını kapatıyormuş gibi hissedirdi. Öfkesini yönlendirebileceği, acısını çıkarabileceği başka bir alan bulabilme isteği... Sanki bir başkasının ezik olduğunu düşündürerek kendi özgüvensizliğini kapatacaktı. Tabii bunlar kendine itiraf edebildiği noktalar değildi. Kafasındaki düşünceler çoğunlukla güçsüzleri cezalandırmaktan geçiyordu. Zihninde bulunduğu bahaneler bir şekilde onu haklı çıkarıyordu.

“Sen yeni misin?” diye sordu kız bu kez merakla. Üzerindeki korku geçmiş gibi görünüyordu. “Seni daha önce görmedim.”

Tan bir an için ne dese bilemedi. Ancak yine de doğruyu söylemeyi seçti.

“Ailem evlat edinmek istiyor.”

Dudaklarını “o” şekline getirerek tepki verdi kız. “Demek bugünkü cümbüş o yüzden.”

Tan onaylayarak başını salladı. “Beni yanlışlıkla buraya kapattı kadının biri.”

Küçük kız sessizce kıkırdadı. Bu çocuğun üstüne başına hiç bakmamışlar mıydı? Gördüğü burasıyla en tezat şeydi önündeki manzara.

“Ailenin, diğer çocukları düşünmüş olması güzel bir şey,” dedi durumun komikliğinden kurtulduğunda. “Buradaki herkes bir çıkış yolu arıyor.”

“Diğer çocukları düşünmüyorlar ki.”

Tan bunu bir anda söyleyivermişti ama şimdi, bu durumu merakla ona bakan kıza nasıl anlatacağına bir türlü ka-

rar veremiyordu. Üstelik kendisi pek de arkadaş canlısı biri olmamıştı hiçbir zaman. Sebebi içinde bulunduğu mekânın farklılığı mıydı yoksa ilk kez can acıtan tarafta olmamak mı bilmiyordu fakat tavırlarında bir değişiklik vardı.

“Arkadaşım olmasını istiyorlar,” deyiverdi kısaca. Küçük kız ilk başta dalga geçtiğini düşünerek güldü ancak Tan’ın yüz ifadesini gördüğünde ciddileşti.

“Sen şaka yapmıyorsun,” dedi sorarcasına. Tan başını salladı.

“Herkesten nefret ediyorum,” dedi tükürürcesine. Bir anda öfke tüm vücudunu sarmıştı tekrardan. Oysa ilk kez buradayken o öfke gitmiş gibi hissetmişti bir anlığına. Anlaşılan oydu ki huylu huyundan vazgeçmiyordu. “Okuldakilerden nefret ediyorum,” diye sayıkladı. “Hepsinin cezasını bulması gerekiyor. Ama onlara cezayı kestiğimde, bedelini ödeyen de ben oluyorum.”

Ergenliğin yol açtığı, erken büyüyip toplumun erkekler için çizdiği o role girme yatkınlığından da fazlasıydı kelimelerinin ağırlığı. Gerçekten de tam olarak böyle düşünüyor, böyle hissediyordu.

“Okuldan atılacaktım,” diyerek sözlerine devam etti. “Ailem parası neyse ödeyip müdürü susturmanın yolunu buldu. Onlar arkadaşım olmadığı için diğerlerine böyle davrandığımı sanıyorlar.”

Kız, karşısında duran çocuğa dair tüm sempatisini kaybedecekmiş gibi hissetti bir anda. İçinden çıkan canavarı daha tanıştıkları ilk saniyede fark etmiş olmalıydı oysa. Ezilen birini korumak için bile olsa başkalarına bu denli zarar verme eğilimindeki birini nasıl masum sayabilirdi ki?

“Yaptığın çok ezikçe,” dedi karşısındaki çocuğa. Tan afal-

layarak yemyeşil gözlerini kıza dikti. “İnsanların cezasını kesecek kadar kendini üstte görmek.”

Küçük kız daha önce hiç kimseye bu denli çıkışma cüreti göstermemişti. Belki de önünde oturan bu genç adamı bir daha hiç görmeyecek olmanın verdiği güvene sığınıyordu. Ona zarar veremeyecek biriydi. Üstelik tam da şimdi zorbalara karşı susmamasını telkin eden bir nutuk dinlemişti ondan.

“Senin cezanı kim kesecek?” diye ekledi sakın duruşuyla. Tan söyleyeceği sözleri toparlamakta zorlanmaya başlamıştı. Yalnızca duyduğu kelimeleri sindirmeye çalışıyordu.

“Nasıl yani?” diye sordu kıza. Oysa nasıldan pekâlâ çok iyi anlamıştı.

“Öyle işte...” Kızcağız omuz silkti. Ardından bu konuşmayı bitirmek istercesine oturuşunu düzeltti ve dizlerine dayadığı kitaba tekrar gömüldü. Tan ise onun aksine hiç mi hiç konuşmayı burada sonlandırmak istemiyordu.

“Adın ne senin?” diye sordu küçük kıza. Kız son bir kez kitabından başını kaldırdı.

“Asya,” dedi yumuşacık sesiyle.

Tan ismini çok beğenmişti.

“Kaç tane Asya vardır burada?” diye sordu merakla. Küçük kız bu konuşmanın amacını öyle kestiremiyordu ki!

“Bilmiyorum,” dedi omuz silkerek. Pek de umurunda değildi.

Tan yavaşça oturduğu yerden kalkarak kapıya doğru yöneldi. Sürgüyü açıp dışarı çıktığında tüm çocuklar imrenerek arkasından bakıyordu. Tekrardan o gri koridora çıktığında kapının çaprazına baktı. Dikdörtgen şeklinde bir tabela asılıydı duvarda. Üç yüz doksan dokuz yazıyordu. Tan burada kaç Asya olduğunu bilmiyordu ama bir şeyden emindi ki, üç yüz

doksan dokuzuncu odada sadece bir tane olsa gerekti.

Koşar adım ailesinin yanına gitmeye başladı. İçinde anlamlandıramadığı bir heyecan, öfkesini dindiren kaynağı bilinmez bir el hissetmeye başlamıştı. Upuzun devam eden fayansları arşınlayıp ailesinin olduğu odaya girdiğinde endişeli gözlerle ona bakan ebeveynleriyle karşılaştı. Annesi onu görür görmez öne atılarak sarıldı.

“Neredesin sen?” diye sordu ona endişeli bir şekilde. Demek nihayetinde yokluğu fark edilmişti.

“Gidiyoruz,” dedi babası sertçe, Tan’ın yüzüne bile bakmadan. Bu çocuk artık burnundan getirmeye başlamıştı. En sonunda millet ne der diye düşünmeyecek, onu yatılı okula veriverecekti.

“Baba dur,” dedi Tan belki de ilk kez nazik bir biçimde. Eğer ailesiyle işbirliği yapacaktıysa o vakit bu vakitti. “Üç yüz doksan dokuz numaralı odadaki Asya...” Umutla gülümsedi. “Onu istiyorum.”

Tüm evrakların tamamlanması yaklaşık bir saatlerini almıştı fakat işte şimdi arabaya doğru yürürken bu çekirdek aileye dördüncü bir kişi eklenivermişti. Yetimhanedeki çocuklar evlat edindirildiklerinde kendilerine kimse sormazdı. Onlara bir seçim şansı sunulduğu hiç görülmemişti, oysa sunulsa dahi reddedecek biri hiç olmazdı. Herhangi bir yer buradan iyiydi. Bu gri koridorlardan, sevginin ne demek olduğunu bilmeyen onlarca küçük zihnin kendini bilmez davranışlarından, görevlilerden, hiçbir zaman sıcak olmayan yemeklerden, yedikleri ancak kimsenin duymadığı dayaklardan, yalnızca haberlere düşerse hatırlandıkları o şiddetten...

Küçük kız şayet ona sorsalardı da burada kalmayı seçeceğini düşünmüyordu. Her ne kadar Tan'ın agresifliği ve başkalarına karşı takındığı burnu havada tavrı onu korkutsa da... Her ne kadar aile daha tanışma tenezzülünde bile bulunmadan onun ismini değiştirmiş olsa da... Artık bu gri duvarların Asya'sı olmayacağına telkin etmişti kendini birkaç dakika içinde. Asya Çakmakçı... O ölmüştü. Sevgi bulmayı umduğu başka insanların kollarında, başka biri olacaktı artık.

Tanyeli koymuşlardı ismini. Tıpkı bir oyuncak seçiyormuş gibi kendisini evlat edinen aile, hiç de şaşırtıcı olmayacak bir şekilde oğullarının başka bir parçası kılınmışlardı bu küçük kızı. Tanyeli Günay...

Keşke daha o arabanın içindeyken sıcak bir yemeğin, oda dolusu oyuncakların, en pahalı okullarda okumanın ya da artık ebeveynleri olmasının yetimhanedeki gri duvarlardan farkı olmayabileceğini bilseydi.

İşte o zaman, gökkuşağıyla bezeli bir gökyüzünde gri bulutlara yer olmadığını anlayabilirdi.

DOKUZUNCU ROL

“Nasıl nasıl! Bir daha yap bakayım.”

Nilin kahkahalarını dindiremezken bir kez daha Tan’a doğru şakıdı. Her birimiz yataklarımızda bağdaş kurmuş oturuyor, Tan’ın yöneticinin taklidini yapışını izliyorduk. Malum olayın üzerinden koskoca üç gün geçmişti. Ağzımızı sıkı tutacağımız konusunda ona bir söz vermiştik olsak bile sözümüz bu ev içinde geçerli değildi. Daha gelir gelmez tüm detayları paylaşmıştık ve o günden bu yana, Tan durmaksızın yöneticinin ses tonuyla konuşup dalga geçerek bize emirler veriyordu.

“Hayalbaz’lar inzivaya çekilmez çocuğum,” dedi tekrardan abartılı vücut hareketleriyle. Dudaklarını öne doğru büzerek konuşuyordu. “Tanyeli’nin saçlarını ör ki ,dış dünya-ya karşı hazırlıklı olalım.” Kıvırtarak bana doğru yürümeye başladığında mahsusçuktan korkarak geri çekildim. Hemen önüme kurulmuş, bana saçlarını ördüren Tanyeli gülmekten kırılıyordu.

“Tanyeli başını sabit tut,” diye cıyakladım ben de kıkırdayarak. Küçük kız oturduğu yerde vücudunu dikleştirmeye çalıştı ancak başaramadı.

“Amber senin de mi böyle taklidini yapacaklar ha?” diye sataştı Nilin bana. Zaten bu zamana kadar rahat duruyor olması şaşkınlık vericiydi. “Yazık...”

“Ay çok komiksin.”

Arkamda duran yastığı alıp Nilin’e doğru fırlattım. Sanırım sert bir ateşkesin içindeydik. Fırtınası hâlâ daha ara sıra hissettiriyordu kendini ama artık bizi kasıp kavurmuyordu.

Bu liderlik mevzusu aramızda bir espriye dönüşmüştü dönüşmesine ancak bir sorumluluğu da beraberinde getirmişti. İçgüdüsel bir rolden ziyade herkes tarafından onaylanmış bir sorumluluğa dönüşmüştü artık. Üç gündür en basit olayı dahi bana danışarak yapıyorlardı. Yemeğe ne zaman gidileceği, çamaşırların ne zaman yıkanacağı, hatta dışarıya çıkma saatleri bile... Mümkün olduğunca bu soruları geçiştiriyordum; çünkü bir kez cevap verirsem bu rol benim için de tescillenmiş olacaktı.

“Bir şey soracağım,” diye atıldı Nilin, kahkahaların dinmesinin ardından sessizlik odaya çöktüğünde. Bakışları Tan’a dönmüştü fakat bir yandan kaşlarıyla Tanyeli’yi de işaret ediyordu. “Sizin yeteneğiniz ne şimdi?”

Tan muzip gülüşüyle küçük kıza döndü ve göz kırptı. İkisinin arasında bizim kavrayamadığımız öyle gizemli bir iletişim vardı ki.

“Anlamak,” dedi Tan usulca. “Sevmek ve anlaşılmaq. Üstlerin ödünü koparan iki büyük duygu.”

“Nasıl yani?” diye sordu Bera uzandığı yatağının içinden. Ellerini başının arkasında bağlamış, gözucuyla Tan’a bakı-

yordu. “Birbirinizi çok seviyorsunuz diye mi yasaklamak istediler sizi?”

Tanyeli gururlu bir anne edasıyla Tan’ı izliyor, vereceği cevapları bekliyordu. Bense, sevmek ve anlaşılmaktan ziyade bu iki duyguyu yetkililerin gözüne nasıl soktuklarını merak ediyordum. Mimoza Hanım onların kendi istekleriyle yasaklandıklarını söylemişti. Oysa onların küçük zihinlerinin kurnaz planları hâlâ bir o kadar sisliydi.

“Tanyeli sözcükleri tercih etmiyor,” diye söze girişti bir kez daha. Özellikle, konuşmuyor dememeye dikkat ediyor, nabifliğini gözler önüne seriyordu. “Benim onu bu şartlarda dahi anlayabilmem, gizli bir örgüt olduğumuzu düşündürmek konusunda işe yaradı.”

“Kuklalar mı?” diye sordum elimde olmadan. Nasıl bir gizli örgütün peşindelerdi ki?

“Hükümetin korkacağı tek gizli örgüt Kuklalar zaten,” dedi Tan apaçık bir şeyden bahsediyormuş gibi. Gururumu okşamıştı. Ona Kuklalar’ın başkanı olduğumu söylemiş miydim hatırlamıyordum fakat duyduğum bu sözler yeter de artardı.

“Ergenlik macerası falan mı bu?” diye huysuzca lafa daldı Nilin. “İnsan ne diye kendini gizli örgüt üyesi olarak tanıtmak ister?”

“Okulun mikrofonundan bağırmak çok akıllıcaydı,” dedi Bera hazırcevap bir şekilde. Kıkırdamadan edemedim. Nilin’in köşeye sıkışmış halini izlemek inanılmaz keyifliydi.

“Ama gerçekten,” diye söze giriştim yine de. “Neden yasaklanmak istediniz?”

“Çünkü...”

Cevap verecekti vermesine ama yüreğini huzursuz eden bir şeyler varmış gibiydi. Bir an için sessizleşerek öylece durdu. Biz de çitımızı çıkarmaksızın kendini hazır hissetmesini bekledik.

“Çünkü,” dedi bir kez daha. “Tanyeli ve benim yeni bir eve ihtiyacımız vardı.”

“Hapishane mi?” Nilin bir kez daha alaycı bakışlarını takınmıştı.

“Hapishane bile olsa...”

Ardından ortama huzursuz bir sessizlik çöktü bir kez daha. Nilin umursamazca yatağının içine girdi, konuşmanın onun için bittiğini gösterircesine. Tan ilerleyip camın önündeki koltuğa kurulmuştu bile. Tanyeli'nin saçlarını örmeye devam ederken başımı çevirip Bera'ya baktım. Okyanusların doğduğu gözleri bizim üzerimizdeydi. Bakışlarımla ona Tan ve Tanyeli'nin durumu hakkında ne düşündüğünü sormaya çalıştım. Anlaşılan konuşmadan anlaşabilen tek ikili onlar değildi ki Bera göz kırparak merdivenleri işaret etti.

“Kuzucuk,” diye fısıldadım Tanyeli'ye doğru. “Saçların bitti. Koş, bak bakalım güzel olmuş mu?”

Tanyeli başıyla onaylayarak yataktan fırlayıp banyoya doğru koştu. Hemen ardından saçlarını beğenmiş olacaktı ki hız kesmeden Tan'ın yanına gitti. Ailesine başarılarını göstermeye çalışan küçük bir ilkokul çocuğu gibiydi.

Bera'yla aynı anda doğrulup merdivenlere doğru ilerlemeye başladık. Bu ilginç diyarda geçirdiğimiz üç gün boyunca pek çok yeri keşfetme fırsatı bulmuştuk. Yemekhaneye sonunda gidebilmişim. Evlerin ortak noktasında küçükler için yapılmış olan park alanı ve çardağı görebilmişim. Fakat ne hikmetse evimizin ikinci katına bir türlü çıkma fırsatı bula-

mamıştık. Doğrusu pek de aklımıza gelmemiştir. Çoğu zaman bu evi yalnızca uyumak için kullanıyorduk.

Sarmal, ahşap merdivenleri önde ben, hemen arkamda da Bera tırmanmaya başladık yavaşça. Fazlasıyla dikti. Tanyeli buradan çıkarsa korkudan ödü kopacaktı gibi olurdu.

Ahşap zemine ilk adımımızı attığımızda bizi rengârenk puflar karşıladı. Camın tam önüne konumlandırılmış, manzarayı gözler önüne serercesine duruyorlardı. Heyecanla puflara doğru yaklaşıp oturdum. Gerçekten de öyle güzeldi ki karşıdaki görüntü, ormanlık alanın içinde Bera'yla oturduğumuz o güzel gölü görmek bile mümkündü.

“Sen buraya daha önce çıkmış mıydın?” diye sordum ona dönerek. Odanın girişine yaslanmış, içeride yaptığım küçük keşfi izliyordu.

“Puflar odanın sağında ve solundaydı,” dedi yarım ağız gülerek. “Camın önünde daha güzel durduklarını düşünüyordum, şimdi tam emin oldum.”

Dudaklarımın kıvrılmasına neden olan sözleri hâlâ aramızda asılıyken başımı tekrar manzaraya, gölümüze çevirdim. Lacivert bir çarşaf gibi kucağına buyur ediyordu sanki. O gece kadar tatlı ve ahesteydi süzülüğü.

“Ağaç eve devam mı?” diye sordum gözlerimi ağaçların arasından ayırmadan.

“Bu gece de oradayım.” Seslice nefes verdi. “Rahatlatıyor.”

“Manzarası mı?”

Yüzüme tıpkı onunkine benzer kurnaz bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak arkama döndüm. Yarım yamalak kıvrılan dudaklarını bir aksesuar gibi tekrardan yüzüne yerleştirmişti.

Son birkaç gündür içime yavaş yavaş sızan bir ip vardı, söylediği tüm muzip cümleleri ve bakışlarını dolandırıp vü-

cudumda gezdiriyordu. Rengi alabildiğine kırmızıydı. Kimi zaman o yakınlarımda olduğunda bu ip ciğerlerime dolanıp sıkıştırıyormuş gibi hissediyordum. Yine aynısı olmuştu işte.

“Tan ve Tanyeli hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum sadede gelme ihtiyacıyla. Yaslandığı duvardan ayrılıp puflara doğru ilerledi ve hemen sağ tarafımdakine oturdu.

“İlginçler,” dedi düşünceli bir halde. Dirseklerini dizlerine dayamış camdan dışarı bakıyordu. “Evlerinde güvende değil- lermiş gibi konuştu Tan. Dertleri Ommi’lermiş gibi durmuyor.”

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onayladım. “Kardeş gibi- ler ama sanki bir yandan da değiller,” dedim. Kafamda onlara dair ucu bucağı görünmeyen hikâyeler türetiyordum. İkiz gi- biydiler gerçekten de. Dış görünüşleri her ne kadar birbirine benzemese de davranışları, yakınlıkları... Nitekim aralarında abi kardeş ilişkisi olmadığını görmemek de bir o kadar im- kânsızdı.

“İsimleri bile kardeş gibi,” dedi Bera söylediklerimi destek- lercesine. “Hikâyeleri her neyse ilginç bir şey olduğu kesin.”

“Bir de Tan, Tanyeli için konuşamıyor demedi.” Kafamı tamamen sağa döndürdüm mavi gözleriyle buluşmayı bekle- yerek. Zihnime durmaksızın farklı farklı detaylar akın ediyor- du. “Konuşmak için sözcükleri seçmiyor, dedi.”

“Travma mı diyorsun?”

Başka ne olabilirdi ki? Zihnimiz bazen yaşadıklarımızın ağırlığını kaldıramadığında bunu kabullenmek yerine, bizi içinden çıkaracağına inandığı basit bir çözüm üretti. Öyle ki onun gerçek bir çözüm olduğuna kendini inandırmak is- terdi. Bu yüzden belki de Tanyeli, Tan’ın da tabir ettiği gibi sözcükleri tercih etmiyordu.

Konuşmamızın üzerinden saniyeler akıp dakikalara dö-

nüşürken gözlerimle odayı kolaçan etmeye başladım. Bera sol bileğine takılı siyah iple oynuyor, arada başını kaldırıp ne yaptığıma bakıyordu. Saniyeler içinde odanın hemen sol köşesine konumlandırılmış müzik aletlerini gördüm. Bir akustik, bir elektro gitar vardı. Beraberinde bateri ve kemanla birlikte görkemli, bembeyaz bir piyano boy gösteriyordu.

“Şuraya bak!” diye atıldım biraz büyülenerek, biraz da konuyu savuşturma ihtiyacıyla. Oturduğum yerden kalkıp piyanonun başına geçtim.

“Çalmayı biliyor musun?” diye sordu Bera kaşlarını kaldırarak. Bilmiyordum. Ve o da bilmediğimi çok iyi biliyordu.

Olumsuzca kafa salladığımda gülümseyerek yanıma oturdu. Ellerini piyanonun üzerine yerleştirdi.

“Çalacak mısın?” diye sordum şaşkınlıkla. O ise cevap vermeye hiç tenezzül etmeden tuşlara basmaya başladı. Notalara bir çocuğun başını okşarcasına şefkatle basıyordu. Nahif fakat bir o kadar da kontrolcüydü parmaklarının hareketleri. Bir süre çatılmış kaşlarımla giriş müziğini algılamaya çalıştım. Sanki bir yerden tanıdık geliyordu ama bir türlü kestiremiyordum.

Bu kez sözleriyle beraber girdi şarkıya ve ben ağzım açık bir şekilde gülerek ona döndüm. Yüzündeki anlamsız sırıtışla söylüyordu sözleri. Üstelik sesi de epey berbattı ve kendisi de bunun farkında görünüyordu.

“Green was the color of the grass where I used to read at the Centennial Park.”

Sözler öyle tanıdık geliyordu ki, sanki hepsi dilimin ucundaydı. Bera yüzümdeki karmaşık ifadeden şarkıyı çıkarmaya çalıştığımı anlamış olacak ki söylemeye devam etti durmaksızın. Arada dönüp bana bakıyordu.

"Time, curious time..."

Nakaratı söylemeye koyulduğunda ani bir aydınlanmayla hatırlayıp heyecanla ona döndüm. Taylor Swift'in şarkısını söylüyordu. Onun hiç Taylor Swift dinleyen biri olabileceğini düşünmemiştim bu zamana dek. Ağzım kulaklarıma varıncasına gülümsüyordum. Benim sesim onunkinden de berbattı. Fakat nakarata geldiğinde umursamaksızın yüzümü ona döndürdüm ve şarkıya eşlik etmeye başladım.

"Gave me no compasses, gave me no sign..."

Bir düet yaparcasına devamını getirmemi bekleyerek sustu. Onu hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyetim yoktu.

"Were there clues I didn't see?"

Sessizce, başını öne doğru eğerek güldü. Eğer bu bir düetse pekâlâ devamını ona bırakacaktım. Gözlerini tekrar yüzüme doğrulttuğunda sıranın kendisinde olduğunu anlamış gibi bakıyordu.

"Isn't it just so pretty to think all along there was some..."

Mavi gözleri tüm benliğimi ele geçirdi. Okyanusunda yarattığı girdaplara hapsetti varlığımı.

"...invisible string."

Yüzünü iyice benimkine yaklaştırmıştı. Teninin bebeksi kokusu burnuma dolacak kadar... Bakışları, sesimi soluğumu kesiyordu. Üzerimdeki etkisinin fazlasıyla farkında olacak ki ben sessizliğe bürünmüşken son bir kez fısıldadı.

"Tying you to me..."

Beni bir tür büyüünün altına aldı. Gözlerimi dudaklarından, yeni yeni çıkmaya başlamış olan sakallarından, mavi gözlerine eşlik eden kirpiklerinden alamıyordum. Kokusu burnuma dolmaya başlamıştı ve içimdeki bir ses ona daha da yaklaşmak, o kokuyu daha derinden hissetmek istiyordu.

Olduğum yerde silkelenerek bulunduğumuz o ana geri dönmeye çalıştım. Birkaç saniyeliğine, piyanonun iç ısıtan melodisiyle beni alıp götürdüğü o harikalar diyarından çık-naya... Bir zaman sonra o da sakince başını önüne çevirip şarkıyı bitirecek son tuşlara bastı. Az önce benim hissettiğim o akıllamaz büyü, ona da uğramış mıydı?

“Hiç Taylor Swift dinleyecek birine benzemiyorsun,” dedim aval aval bakınarak. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışan fakat bir o kadar da eğreti duran ifadem onu güldürdü.

“Sadece ‘Folklore’ ve ‘Evermore’... Ayrıca sen benziyorsun.”

Doğru, ben kesinlikle Taylor Swift dinleyecek birine benziyordum.

Dudaklarımızdaki gülümseme yavaş yavaş normale dönerken ciddiyetle kaşlarını çattı.

“Amber,” diyerek piyanodan parmaklarını çekti. Yüzünü tamamen bana döndürecek şekilde oturmaya başlamıştı. “Neden yasaklandığımı merak etmiyor musun?”

Bu ani soruyu hiç mi hiç beklemiyordum, öyle bir an için ne cevap vereceğimi bilemedim. Ama nasıl olur da merak etmeyeceğimi düşünürdü ki? Buradaki herkesten çok onun hikâyesinin iç yüzü zihnimi kurcalıyordu. Sanki keşfetmem gereken bir yapboz gibiydi. Ne birleştirecek parça sunuyordu karşısındakine ne de tam olarak eksik kalmak istiyordu.

“Senin hakkında merak ettiğim yüzlerce şeyden sadece biri,” dedim ve devam etmesi için teşvik edercesine gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım. Ne zamandır benimle paylaşmak istiyordu bunu bilmiyordum fakat içinde tutamayacağı bir noktaya gelmiş olsa gerek.

“Ailem...” diyerek söze girişti. Kelimeleri sıralamakta

zorlanıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. “Bana sahip olduklarında ikisi de yalnızca on altı yaşındaymış. Kazara...”

Ne kadar küçüklerdi! Mümkün olduğunca tepki vermeden dinlemeye çalışıyordum. O ise yalnızca arada bir nefes alma ihtiyacı duyuyor, olayı dudaklarından dökülürken hazmetmeye çalışıyordu. Hayatının en dip köşelerde kalmış kısımlarını açıyordu besbelli.

“Annem ve babam hiçbir zaman beni büyütebilecek sorumluluğu hissetmemişler. En azından ben hapisten çıktıktan sonra sundukları bahane buydu.”

“Neyin bahanesi?” diye sordum elimde olmadan. Bazı cevaplar gözlerindeymiş gibi başımı ona doğru eğmiştim.

“Nesneler ve durumlar arasında bağ kurabilme yeteneğimi ben çok küçükken keşfetmişler. Başkalarının fark etmeyeceği ufak detaylar bana çok açık görünüyor. Farkında bile olmadan bu detayları birbirleriyle ilişkilendirip insanlara karmaşık görünen çoğu durumu algılayabiliyorum. Mesela bir yapbozu çabucak bitirebilmek ya da bir cinayet kitabında katilin kim olduğunu bulmak beni hiçbir zaman zorlamadı. Bana hâlâ verilmiş bir lütuf gibi gelmiyor bu. Nasıl yaptığımın farkında olmuyorum.” Yutkundu. “Sadece zihnim böyle işliyor.”

Yeteneğinin bu olduğunu içten içe hep biliyordum. O, bizim akıl edemediğimiz pek çok durumu çaba göstermeden gün yüzüne çıkarabiliyordu. Gerek okulun bahçesindeki tanışmamız gerek yöneticiyle konuşmaları... Pekâlâ, aslında hepimiz bunun farkındaydık.

“Ailem bunu keşfettiğinde, kendileri için bir çıkış yolu görmüşler. Daha doğrusu annem görmüş... O hep idealleri olan, mükemmeliyetçi bir tipmiş. Babamdan habersiz beni zekâ testine sokmuş.”

Öyle bir ses tonu vardı ki, hem yeterince gurur verici hem de fazlasıyla gocunacak bir durummuş gibi anlatmamaya çalışıyordu. Muhtemelen onun mütevazılıktan yoksun biri olduğunu düşünmemden endişeleniyordu ki buna hiç mi hiç gerek yoktu.

“Beş yaşında yasaklanmamın sebebi buydu,” dedi. Fakat öyle hissediyordum ki, beş yaşındaki yasaklanışından ziyade bugünü merak etmemi istemişti. “Testin yapıldığı o binadan alınıp yaka paça götürüldüğümde hiçbir şey bilmeden annemden yardım istemiştım.” Yüzünde üzüntüden ziyade öfkeli bir ifade vardı. “Beni bile isteye yasaklatan annemden...”

Onu teselli etme ihtiyacı duyuyordum ancak gözlerindeki boş bakış ve dudaklarındaki öfkeli gerginlik beni korkutuyordu. Öyle ki bunları teselli bulmak için değil, dile getirmeye ihtiyacı olduğu için anlatıyor gibiydi.

“Hapisten kaçtığımda aptal halk belki de ilk kez işe yarar bir şey yaptı.” Histerik bir biçimde güldü. “Yöneticiler beni hapse geri yollamadılar ve sanki bana acıdıkları için kendileri salmış gibi davrandılar. Babaannemle yaşamaya başlayana kadar ve babam yıllar sonra özür dileyerek kapıma dayanana kadar olayların iç yüzünden haberdar bile değildim.”

Ne kadar acı olmalıydı. Belki de ben onun hayatını yaşamadığım için onun yerine kendimi koyduğumda yıkılırmışım gibi geliyordu. Annem hakkında böyle bir gerçeklik ortaya çıksa... dayanamazdım. Buna karşılık babamın böyle bir şey yapabilme ihtimali o kadar da ürkütücü gelmiyordu. Belki de tamamen beklentilerimizle alakalıydı. Bir cam bir kez paramparça olduktan sonra kaç parçaya ayrıldığı fark eder miydi?

“Peki neden bir kez daha,” diye sordum ona usulca. Bölündüğü parçalarla onu kesmekten ölesiye korkarcasına dikkatli seçiyordum sözlerimi. “Neden bir kez daha yasaklattın kendini?”

“Çünkü sen, buna degeceğine inandırdın Silva.”

Anlamayarak başımı salladım. Farkında bile olmadan o parmaklıkların herhangi bir şeye degeceğini ona nasıl hissettirmiş olabilirdim ki? Tek yaptığım, yıllarca içimde büyüttüğüm o rahatsızlığı ucu bana dokunduğunda bir çığlığa dönüştürmekti.

“Yıllarım sokak köşelerine saklanmakla geçti,” diye söze girdi tekrardan. Sesi sakın ve temkinliydi fakat sözcükleri bir ok gibi çıkıyordu. “Okul bahçelerindeki kuytu banklara, sınavlarda en arka sıralara... Kendimi, düşüncelerimi hep saklamak zorunda kaldım. Bir daha o parmaklıklara hapsolmekten korkarak yaşadım hep çünkü bu kez ne yapar eder kaçmama izin vermezlerdi. Ve seni temin ederim ki, beni parmaklıklara kapattıkları her senaryoda da kaçmanın yolunu bulurdum.”

Biliyordum, bulurdu. Geçirdiğimiz bu kısa süre içinde bile bunu kanıtlayacak onlarca durum yaratmıştı istemeden. En ufak bir problemimizde bile her birimiz ona danışmayı severdik çünkü o tüm detaylara hâkim olurdu. Varlığının yarattığı somut bir güven duygusu vardı.

“Sen sürekli Miren için bunu yaptığını, vicdanını rahatlatmak için harekete geçtiğini söylüyorsun ama ben durumun öyle olduğunu düşünmüyorum.” Konuşmamı bir kez bile olsun beklemeksizin düşüncelerini ardı ardına sıralıyordu. Ben de pekâlâ hipnotize olmuş bir biçimde dinliyordum onu. “Hep

umurundaydı. Hep ses çıkarıyordun. O mağara duvarlarına sığınmış insanları hâlâ bir umut olduğuna inandırmak, üstelik bunu böbürlenecek bir statüden ziyade gerçekten inandığın şeyler uğruna yapmak, susmak mı oluyor?” Kafasını iki yana salladı. “Öyleyse ben hep dilsiz, hep sağır mıyım.”

“Ne yaptığımı bilmiyorum,” dedim yakınırcasına. Sözleri gözlerime yaşlar bırakarak kalbime dokunmuştu. “Miren’in hayatını mahvettim. Bu yetmezmiş gibi sözde onu kurtarma bahanesiyle çıktığım yolda cennetin içine düştüm. Ben burada gülüp eğlenirken o çocukluğunu yaşayamayacağı hücrenin birinde çürüyor.”

Bera konusunu açana ve kelimeler benim himayemde olmaksızın havaya saçılana kadar bu konuyu bu denli irdediğimin farkında bile değildim. İşte bazı düşünceler böyle oluyordu. Eğer üzerine örttüğünüz çarşafı kaldırırsanız saçılan tozlardan önünüzü göremeyeceğinizi zihniniz bilirdi. Ben yorganlar sermiştım o tozları kapatmak için. Üzerine göller yerleştirmiş, çiçekler dikmiştım. Müzik aletleri koymuştım. Bembeyaz bir piyano... Nefes alabilmek için elimden geleni yapmıştım fakat içimdeki ses o soluğu hak etmediğimi pekâlâ çok iyi biliyordu. Belki de yaşadıklarımız, özellikle Selen’in başına gelenler, hayatın benim için durumu eşitleme şekliydi.

“Burada olmayı hak etmiyormuş gibi hissediyorum,” dedim sesim tizleşirken. Altdudağım titriyordu durmaksızın.

Bera eliyle uzanıp saçımın bir tutamını okşadı. Hayat, bu şefkati bana çok görüp onu da elimden alır mıydı?

“İstersen tam şu an kaçarsın buradan,” dedi kararlı bir şekilde. Parmaklarından kayan saç tellerimin usulluğuna tezat oluştururcasına keskindi cümlesi. “Eğer o hapishaneye gir-

mek istiyorsan, çıktığım gibi girmesini de bilirim. Bir yolunu bulurum. Hepimiz buluruz. Nilin, Tan, Tanyeli...” Hemen sonra dudağının bir kenarı hüznle ve bir o kadar anlayışla yana kıvrıldı. “Ama bana fikrimi soruyorsan, acele etmene gerek yok. Senin bir gün Miren’i de kurtaracak kadar güçlü olduğunu biliyorum.”

“Nasıl?”

“Bir savaşa teçhizatsız gidilir mi hiç?” diye sordu cevap beklemezsiniz. “Hangi ordu yemek hazırlamaz, kıyafet hazırlamaz, silah hazırlamaz?” Bir anne merhametinin izleri vardı yüzünde. “Hiçbirimiz yeteneklerimizi bilincinde olarak sergilemiyoruz, Amber. Sen istesen de istemesen de o kendini gösterecek.”

İçimi bir nebze huzurla doldurmayı başarmıştı bir şekilde. Gerçekten yapabilir miydim? Miren’in varlığı gücümün temeliydi. Bu insanlar bana o umudu aşıladığında önümüzde biri durabilir miydi? Sahi, gerçekten biz diye bir şey var mıydı?

“Umarım yanlış kişi tarafından inandırılmamışsındır,” dedim gözümdeki yaşı silip bir yandan gülerek. O da gülümseyip omuz silkti.

“Her halükârda, bile isteye okul sonuncusu olmaktan çok sıkılmıştım.”

Kıkırdayarak gözlerimi ovuşturdum. Tan ve Tanyeli’den çıktığımız bu yolculuk nasıl olmuştu da bu kadar derinleşmişti, anlamak mümkün değildi. Biz daha fazla sohbete devam edemeden merdivenlerde ayak sesleri duymaya başladık. Dikkatimiz dağılırken ikimiz de o yöne döndürdük başımızı ve gelecek kişiyi bekledik. Saniyeler içinde kumral saçlarla beraber gece mavisi pijamalarının içinde Nilin göründü. Yü-

zünde heyecanlı bir telaş vardı. Bize adeta koşar adım yaklaşmıştı.

“Bu sefer altıladık!” dedi muzip bir hevesle.

“Ne?”

Kendi çapında yaptığı esprilerin hiçbirini anlayamıyordum. Ne zamandan beri böyle deli deli konuşur olmuştu bu kız?

“Altıncı biri geldi diyorum,” dedi ağırlığını sol bacağına verip kollarını göğsünde kavuşturarak. “Yeni çocuk...”

“Yeni çocuk mu?”

Bu evde geldiğimizden beri bir yatak boştu, bunu biliyorduk. Ama doldurulacağını nedense hiçbirimiz düşünememiştik ve Mimoza Hanım da belirtme gereği duymamıştı. Nilin’in heyecanla bizi bekleyen tavrına karşılık bakışmalarımız aracılığıyla sessiz bir tartışma döndü Bera’yla aramızda. Ardından sırtarak oturduğumuz kar beyazı piyanonun başından kalktık.

“Gidip tanışalım bu altıncı kişiyle,” dedi Bera eliyle bize yolu işaret ederek. En önde Nilin, hemen ardında da ben ve Bera; merdivenleri teker teker inmeye başladık. Demek bu hikâyeye ortak olacak biri daha vardı. Acaba iyi anlaşır mıydık onunla? Gerçi halihazırda ender bulunacak gruplardan biriydik. Bizim de, özellikle Nilin’i göz önünde bulundurunca, aramızdan su sızmaz durumda olmadığımız gözler önündeydi.

Geniş odamıza vardığımızda oturma gruplarını geçip yatakların olduğu bölüme yöneldik. Yeni gelen çocuk o olsa gerek ki ranzaların arasında geniş bir erkek silueti duruyordu. Tam olarak seçmesi mümkün değildi fakat ranzanın aralarından görüldüğü kadarıyla Bera’yla aynı boyda gibiydi. Biraz daha iriyarıydı sanırım.

“Alo altılı,” diye seslendi Nilin üzerine bol gelen gece mavisi, saten pijamasıyla paytak paytak yürürken. “Liderimiz geldi. Bizim tarikatta önce ona kendini takdim etmen lazım.”

Yürüdüğü yolu bitirmeden arkasına dönerek kaşlarını kaldırarak baktı bana. Gecenin bir vakti, özellikle en sevdiğim Taylor Swift şarkılarından birini dinlemişken, bu geceyi Nilin’le taçlandırmayı reddediyordum. Dalga geçercesine yüzümü buruşturdum yalnızca.

“Yataklar çoktan kapıldı,” dedi Bera. Dostane bir ses tonu vardı. Daha çok içimize katmaya ve kaynaşmaya çalışıyor gibiydi. İriyarı çocuk, Tan ve Tanyeli’nin benim yatağıma oturmuş korkutucu bakışlar atan halinden sıyrılıp, kendini açığa çıkartacak şekilde ilerlemeye başladı. Gerçekten de Tan, tıpkı ilk tanıştıklarında Bera’ya da yaptığı gibi karşısındakini parçalara bölmek isteyen gözlerle yeni çocuğu izliyordu.

“Ben ranzaya sığmam zaten,” dedi elleri ceplerinde. Ve o an ilk kez çocuğun yüzünü gördüm. Görmemle beraber tüm sırtışımlarım solup gitti. Biri daha mı gelmişti? Bir bilinen yabancı daha... Bu kadar tanıdık yüzü bir arada görmek hayret vermekten de öte bir duyguydu ki, kelimenin tam anlamıyla çocuğa bakakalmıştım.

O da aynı şekilde Bera’nın bir adım arka çaprazında duran beni gördüğünde dostane ve muzip gülüşü silindi yüzünden. Bundan da ziyade kilitlenmiş, içinden nasıl çıkacağını bilmediği bir duruma düşmüş gibi bakıyordu. Bir yandan ikimiz de birbirimizin o kişi olduğundan emin olmaya çalışıyorduk fakat bir kez gördüğümü bir daha unutmazdım ben. Oydu.

Bera çocuğun bana kilitlenmiş gergin bakışlarını görür görmez yüzünü bana döndürdü. Kaşları, durumu anlamaya

çalışircasına çatılmıştı. Soru sorarcasına göz kırptı fakat şaşkınlığım cevap vermeme engel oldu.

“Adın ne senin?” diye atıldı Nilin hiçbir şeyin farkında olmaksızın. Yatağında dizlerinin üzerine çıkmış halde dikiyordu.

“Dokuz,” dedi çocuk. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor, sanki onu yalancı çıkarmamam için yalvarıyordu.

“Dokuz mu?” diye sordu Nilin refleks olarak. “Ne biçim ismin var.”

Namı diğer Dokuz, hiç orali olmadan aramızda kurduğu telepatik savaşı sürdürmeye devam etti. Aynı soru benim kafamda da dönüyordu. Dokuz muydu? Kendimden bu denli emin olmasam o akşamı zihnimin bir uydurması zannedecektim. Dalgalar hırçınca taşları döverken birasının bir yudumunu bana ikram etmemiş olacağını... Elinde sallandığı ipe bakarken umutlarını da sulara teslim etmediğini... Pekâlâ onu son görüşümden bu yana bir nebze olsun toparlanmış görünüyordu. O gece gördüğüm pijamasının ve bir o kadar da uyumsuz siyah ceketinin aksine; üzerine beyaz, temiz bir kapüşonlu ve lacivert, boru paça kot pantolon giymişti. Göz altları hâlâ aynı yorgunlukla bakıyordu, ondaki tek değişmeyen şey buydu.

“Hoş geldin,” diye söze girdim gerginliği gizlemeye çabalayarak. Ardından beni pür dikkat süzen gözlerinden sıyrılmak için ekledim: “Hoş geldin, Dokuz.”

Diğerlerinin fark edemeyeceği fakat benim anlayabileceğim bir rahatlamayla gülümsedi yavaşça. Demek bir rolün içinde olmamızı istemişti. Etrafımızda yalandan yaratılmış bu evrende, yalandan başa geçen yöneticilerin yasaklayışıyla, yalanlara daha da aç olacağımız bir gerçeklik istiyordu.

Pekâlâ ben de ona uyardım. Onun sırrını saklardım. Nihayetinde kıyıların üzerinde çaresizce elindeki ipi sallayıp enkazını yudumlayan o çocuğun geçerli bir sebebi olacağını biliyordum. Yalnızca merak... Niçin kendini gizleme gereği duyuyordu?

Ediz olmak mıydı onu korkutan? Yoksa çoğumuzun başına gelmesinden korktuğu gibi, bir daha Ediz olamamak mı...

*GEÇMİŞİN PERDESİ**Bera Denizil*

Boşluklardan, bilinmezlikten nefret eden insanların en büyük kâbusu olmuştu hep hayatın sürprizleri. Her şeyi rayına koymak, işleri tıklarında götürmek için canını dişine takanlar bu sürprizlerle sarsıldıklarında afallar, nasıl karşı koyacaklarını kestiremezlerdi.

Rana kendini besbelli böyle bir durumun içinde hissediyordu.

Bir koltuk köşesinde yatan beş yaşındaki çocuğa baktı uzun uzun. İçinde bir gün diner sandığı bu yabancılik hiçbir zaman durmak bilmemişti. Banyonun bir köşesine yığılmış ağlayan bedenini, Emir'i arayıp haber verişini daha dün gibi hatırlıyordu. Emir pekâlâ o gün önce afallamış, sonra her şeyin yoluna gireceğini, ne olursa olsun Rana'yı yalnız bırakmayacağını söylemişti. Sözlerinin hiçbirisi aldatmaca değildi. Emir ne hamileliği esnasında ne de Bera doğduktan sonra bir kez olsun yalnız bırakmamıştı sevdiğini. Sürekli onu mutlu etmeye çalışıyor, iyi bir anne olacağına ikna etmeye çalışıyordu.

Rana koltukta mışıl mışıl uyuyan çocuğa bir kez daha baktı. Parmaklarını yumuşacık çocuk kollarında gezdirdi. Emir her ne kadar onun hep yanında olacağına dair vaatlerde bulunuyor olsa da genç kadın hiç mi hiç inanç duymuyordu söylediklerine. Daha yirmi bir yaşındayken kendini hapsettiği bu eve, bu aileye baktıkça midesi bulanıyor; oğluna karşı beslediği nefret kendinden iğrenmesine sebep oluyordu. Emir de Rana da malum haberden sonra okula gitmeyi bırakmışlar,

yaşları tutar tutmaz evlenmişlerdi. Emir bu durumdan pek rahatsız olmuş gibi görünmemişti hiçbir zaman. O, okumayı bir zorunluluk olarak görür, bir gün sonrasını bile planlayamazdı.

Onun aksine Rana öyle değildi. Yapacağı şeylerin hayaline dair içinde ukde kalan ne varsa bu çocuğun mavi gözlerine baktıkça bir kez daha hatırlıyordu. Hak etmemişti. Bu çocukla kutsanmayı, gençliğinden alıkonulmayı... Hazmedemiyordu. Üstelik oğlu o kadar çok annesine benziyordu ki! Yalnızca mavi gözleri ve kemikli burnu değildi bu benzerliği yaratan... Bera daha şimdiden yaşıtlarının yapmaya bile yeltenemeyeceği pek çok şeyi başarabiliyordu. Öğretmenleri her seferinde, okuldaki eğitimin Bera'ya yeterli gelmediğiyle alakalı Rana'yı rahatsız ediyorlardı. Küçük çocuk kompleks cümleler kurabilmeyi bile bir yaşındayken öğrenmişti. Sürekli etrafında gördüğü nesnelerle alakalı sorular soruyor, en ufak bir bit yeniğini bile milyonlarca kez sorguluyordu.

İtiraf etmesi zordu belki ancak Rana oğluna karşı içinde bir kıskançlık duyuyordu. Zehir gibi çalışan bir zihni vardı. Onun varlığı Rana'nın hayatında neyi yapmasını engellediyse, Bera bunları teker teker başaracaktı. Rana'nın geceleri yatmadan önce düşlediği okullarda okuyacak, insanların takdirini toplayacak projelere imza atacaktı.

Bera annesinin kendine diktiği gözlerini hissetmiş miydi bilinmez, homurdanarak gözlerini açtı. Rana'nın tanıdık, güven veren anne kokusunu duymak isteyerek kucağına doğru sıvıştı ve başını annesinin dizlerine yatırdı. Bir süre daha uykuya dalmayı denedi ancak sanırım uykusu bir kez dağılmıştı.

"Anne," diye mırıldandı gözlerini ovuşturarak. Küçük ellerini annesinin omuzlarına yerleştirdi. "Rüyamda okulu gördüm," dedi heveslenerek.

“Ne okulu?” Bu yaşta okuldan nefret ediyor olması gerekmiyor muydu? Niçin diğer çocuklar gibi derslere girmemek için yalvarmıyordu?

“Bi’ tane dizi vardı ya,” dedi Bera daha geçen gün Rana’nın izlediğini kastederek. “Kız mavi bir üniversiteye gidiyordu. Biz seninle oraya gitmiştik. Babam da üniversitenin kampüsüne bir ev yapmıştı.”

“Ya...” diye mırıldandı Rana ilgisiz görünmemeye çabalarak. Emir okulu bırakır bırakmaz bir inşaat firmasında işe girmişti. Rana gibi amaçsızca evde oturup çocuk baktığı yoktu.

Öyle ki, genç kadın şu anda eve hapis bir biçimde yaşamasının suçunu oğlunda buluyordu. Eğer Emir bir işe girmeyip çocuğa bakacak olsa kendisi belki de uzun zamandır yazmak istediği o kitaba başlayabilirdi. Satacağına dair bir umut vardı içinde. Kim bilir belki insanlar gerçekten Rana’nın yazılarını beğenir, farklı farklı şehirlerde bir sürü imza günü düzenlerdi. Seminerlere ve söyleşilere katılırdı Rana. Karakterler ve kurgu hakkında milyonlarca gizli detayı okuyucularıyla paylaşırdı.

“Anne acıktım,” dedi Bera odanın içinde bir müddet dolanıp yapacak bir şey bulamadıktan sonra. Rana’nın dizlerine tutunarak sallanıp duruyordu. Annesinden olumlu bir tepki göremeyince olduğu yerde zıpladı.

“Anne!” diye seslendi kadıncağz dibindeyken. “Acıktım,” dedi bir kez daha.

Nasıl mümkün olurdu ki beş yaşında yardıma muhtaç bir beden ondan sürekli yemek beklerken, su isterken? Hayat onu cezalandırıyordu besbelli. Yahut... Yahut yalnızca imtihan ediyordu. Eğer bu durumun içinden nasıl çıkacağını bulabi-

lirse belki de hayal ettiği tüm o imkânlara kavuşma fırsatını tekrar bulabilirdi.

“Çok mu zeki olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu beş yaşındaki çocuğa. Sağlıklı bir insan gibi bakmıyordu oğluna. Dalıp gitmiş bir biçimde izliyordu onu.

“Bilmem,” dedi Bera gülerek. Bunu annesinin şakalarından biri sanmıştı besbelli. “Anneciğim, acıktım.”

Rana oturduğu koltuktan kalkıp vestiyere doğru yöneldi. Kahverengi pardösüsünü üzerine geçirdi ve kuşağını sıkıca bağladı beline. Minicik, lacivert montu da ellerinin arasına aldığı anda oğluna doğru yaklaştı.

“Gel,” dedi montu giydirmek için dizlerinin üzerine çökecek. “Madem o kadar zekisin, bugün sana kocaman bir hamburger ısmarlayayım.”

Minicik oğlan çocuğu annesinin bu jestiyle beraber sevinçle gülerek zıpladı. Elleriyle alkış yaparken bir anda durup kadıncağızın boynuna sarıldı ve öptü.

Rana belki de ilk kez, bunun bir son olacağını düşünerek küçük çocuğun boynuna gömdü başını ve kokladı. Şaşırtıcıydı ancak tarif edilemeyecek kadar güzel bir kokusu vardı teninin. Cennet gibiydi. Cennet eğer varsa mutlaka böyle kokardı. Burnunun ucunda keskin bir acı hissedecek gibi olduğunda çabucak ayaklanarak çocuğun elinden tuttu. Saniyeler içinde evin kapısını kapatıp sokağa çıkmışlardı.

“Bera...” diye mırıldandı genç kadın, avuç içlerini tutan çocuk seke seke yürürken. “Yemekten önce benim için bir sınava girebilir misin?”

Bera şaşırarak annesinin yüzüne baktı. Okuldaki sınavları daha yeni bitmiş sayılırdı.

“Sınav mı?” diye sordu dudak bükerek. Sanki testler ona

zor mu geliyordu, bu kadar üzülecek ne vardı?

“Evet,” dedi Rana öfkelerini bastırmaya çalışarak. “Kazanan bir ödül veriyorlar ve o ödülü çok istiyorum. Annem için alabilir misin?”

“Alırım!” Yüzündeki sorgulayan ifade bir anda heyecan ve gurura dönüşmüştü. “Annem için her şeyi yaparım.”

Yaparsın, diye düşündü Rana. Tabii, bu hikâyenin nankörü ben olayım. Oğlunu sevmeyen, onun kötülüğünü isteyen anne... Hayır gerçek böyle değil; çünkü bir kez o karından taşığında artık annenin hayatının bir önemi kalmaz. Pekâlâ beni bu denli seviyorsan, annem için her şeyi yapman değil, tek bir şeyi yapmaman gerekiyordu.

Doğmaman.

Rana emin adımlarıyla ikisini de soğuk, gri bir binaya soktuğunda Bera içinde bir ürperti hissettiyse de annesine çaktırmadı. Tıpkı bir hastaneyi andırıyordu girdikleri bu yer. Küçük oğlan hastanelerden nefret ederdi. Bir keresinde babası çok öksürmüş, gece uyuyamamıştı ve serum takılması için hastaneye gelmesi gerekmişti. O gün annesi çok üzülmüş olacaktı ki Bera'ya kızıp bağırması, babasının hastalığı için ona kızmıştı. Bera anlıyordu, insanlar üzüldüklerinde anlamsız şeyler yaparlardı. Bir keresinde kendisi de üzüldüğü için okula gitmemişti.

Olurdu öyle şeyler.

Annesi Bera'ya beklemesini söyleyip dar bir odaya girdiğinde ufacık tefecik oğlan koridordaki duvara dayanmış sandalyelerden birine kuruldu. Sesler boğuk boğuk geliyor ne dendiği anlaşılmıyordu. Birkaç dakikanın ardından annesinin girdiği kapı aralandı ve beyaz önlüklü bir adam Bera'yı içeri çağırdı. Acaba gerçekten hastaneye mi gelmişlerdi?

“Şimdi bu amca sana sorular soracak,” dedi Rana oğluna göz kırparak. “Sen de hepsini cevapla, tamam mı? Ben dışarıda bekliyor olacağım.” Bera annesine ödülü mutlaka kazanacağına dair gülümsedi. İçinde sanki bir anda büyümüş gibi gururlu bir his vardı.

Rana sandalyelerde kaç dakikasını eskitmişti, bilemiyordu. Belki de güm güm atan kalbiydi zamanı bu denli ağırlaştıran. *Yanlış bir şey yapmadım*, diye mırıldanıyordu kendine. “Bunu bir şey olacağından yapmıyorum, oğlumun ne durumunda olduğunu görmek için onu deniyorum.” Muhtemelen kaygılandığı kadar zeki de çıkmayacaktı bu çocuk. Teknolojinin çocukları demiyorlar mıydı bu nesil için? Mutlaka Bera’ya benzer binlercesi olsa gerekti.

Geçmek bilmeyen dakikaların ardından ufak oğlan kapıdan çıktı ve gülümseyerek annesine yaklaştı. Ancak onun ardından kapıyı tutan beyaz önlüklü adam Bera kadar neşeli görünmüyordu. Rana çabucak ayaklandı. Nedenini anlayamadığı bir biçimde gözleri dolmaya başlamıştı.

“Ne oldu?” diye sordu sabırsızlıkla. Bera hemen sol bacağının yanında dikiliyor, önlüklü amcanın ödülü kazandığını söylemesini bekliyordu.

“Bu...” diye söze girişti doktor ancak elinde tuttuğu kâğıda bakarken konuşmakta zorlanıyordu. Bir kocaman mavi gözlü, masum çocuğa bakıyor, bir annesine göz gezdiriyordu. Nasıl söylerdi? “Bu...” diye mırıldandı bir kez daha başını iki yana sallayarak. “İnanılmaz.”

“İnanılmaz ne demek?” diye sordu Rana. Belki de beklediğinin aksine Bera’nın zekâsı düşük çıkmıştı. Onun kendine has garip davranışlarını üstün zekâ olarak yorumlayan kendisiydi. Olamaz mıydı?

“Rana Hanım...” dedi doktor bir kez daha ancak sözü-nü tamamlayamadan binanın önünden siren sesleri duyuldu. Rana korkuyla arkasını döndü. Bacaklarına tünemiş çocuk gelen sesle irkilerek annesine bakıyordu.

“Bera gel,” dedi oğlunu kucağına alarak bir çırpıda. Göz-leriyle kaçacak yer aradı ve yangın merdivenlerini gösteren işarete doğru koşarak ilerledi. Binanın içindeki herkes afalla-yarak, kucağında çocuğuyla koşan kadını izliyordu.

“Anne yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu Bera ne oldu-ğunu anlamayarak. Ancak Rana ona cevap vermedi. Oğlunu kucağından indirerek yangın merdivenlerinin ağır kapısını kendine doğru çekmeye çalıştı.

“Olduğun yerde kal!”

Elinde silahıyla kendisine yaklaşan Omm görevlisini gör-düğünde çaresizlikle kafasını salladı. Refleks olarak bir kez daha oğlunu kucağına aldı. Yaptıklarına bir anlam veremi-yordu. Kendi elleriyle bu binanın içine soktuğu çocuğu şimdi niçin umursadığına anlayamıyordu. Ancak etin kemikten ay-rılması gibi korkutucu görünmeye başlamıştı bu ufak beden-den kopmak. Oğlu pekâlâ suçluydu. Hayatını elinden aldığı, kendisini hiçbir zaman olmak istemeyeceği bir ev hanımı ko-numuna düşürdüğü için. Fakat o yanındayken gerçekten eski hayatına dönemez miydi?

“Bir yanlışlık oldu,” dedi Rana Omm görevlisine telaşla. Sesi titriyordu. “Test sonucu yanlış çıktı.”

Ancak karşısındaki görevli onun sayıklayışına karşın pis pis gülümsedi. Bu denli çırpınmalar hep midelerini bulandırırdı.

“Çocuğu indir,” dedi sertçe. Elindeki silahla öyle korkutu-cu görünüyordu ki Rana zangır zangır titriyordu.

“İndir dedim!”

Acıyla hıçkırarak kucağındaki ufak bedeni yere indirdi. Bu kez Bera endişeyle annesine bakmaya başladı.

“Anne?” diye yakındı korkarak. Silahlı adam şimdi arkadaşlarını yanına gönderiyordu. Bir anda Rana’nın dizine yapıştı tekrardan. “Anne!” diye bağırdı adamlardan biri belinden tutarak onu havaya kaldırdığında. Görevliler açık denizde bir balık yakalamışçasına alıp götürüyorlardı küçük çocuğu.

“Anne!” diye bir kez daha bağırdı Bera ağlamaya başlayarak. Bu adamlar niçin onu götürüyordu? Tek dileği biraz yemek yiyip annesine istediği ödülü getirebilmektir. “Anne ne olur beni kurtar!”

Ancak Rana oğlunun adamlar tarafından götürülüşünü izlerken olduğu yere mihlanıp kalmıştı. Gözlerinden yaşlar boşanıyor, elleri titriyordu ancak gıkını çıkaramıyordu. Küçük çocuğun acı dolu yalvarışları kulaklarını tırmalıyordu. Bir kriz geçirircesine avuç içlerini kulaklarına bastırıp yere çöktü. *Benim suçum değil*, diye sayıklamaya başladı kafası ileri geri sallanırken. *“Ben kötü bir şey yapmadım.”*

Küçük oğlanı oradan oraya savurarak götürürlerken Bera ağlayarak annesine yalvarmaya devam etti. Adeta tüm sokağı kapladı yalvarışları. Bu kadar minik olmasından mıydı onu görmek istemeyişleri? Bu denli ufak olmasından mıydı sesini kimsenin duymayışı? Kirli elleriyle vücudunu itip kakan bu adamlara karşı savaşamayacağını mı düşünmüştü annesi? O yüzden mi Bera’yı alıp götürürlerken sesini çıkarmamış, durup arkasından koşmamıştı?

Bera artık bilmiyordu. Bu sabaha geri dönmek, evine gitmek istiyordu. Annesine sarılarak uyumak, üniversiteye gittiği rüyayı bir kez daha görmek istiyordu.

Yemek yemek istiyordu.

Karnı çok acıkmıştı.

İPİ BAĞLI KUKLALAR

Üzerimdeki içi pelüş monta sığınmış bekliyor, ellerimle montumun boğaz kısmını iyice birleştirerek ısınmaya çalışıyordum. Nihayet Abent'e bile kış gelmişti. Artık bütünüyle aralık ayındaydık ve ben hiç alışık olmadığım o soğuğu bir kez daha vücuduma misafir ediyordum. Üstelik bu sarmal merdivenlerin tepesinde, soğuğun cereyan yaptığı bu küçük açıklıkta dikilmek durumu daha da kötü kılıyordu. Devasa ve bir o kadar da korkutucu çelik kapının önündeydim yaklaşık beş dakikadır. Tıpkı bana söylediği gibi tam saatinde, sabah onda gelmiştim ancak anlaşılan dakik olmak pek de önemli değildi. Keza statüsünden ötürü mü bilinmez, yönetici geç kalmış ve beni hâlâ içeri almamıştı.

Birkaç geçmek bilmez dakikanın ardından çelik kapının arkasından tuş sesleri duyuldu. Beraberinde kilitler çözülerek ortamı büyük bir gürültüye emanet etti ve saniyeler içinde çelik kapı açıldı. Yönetici kadın tam karşımdaydı işte. Bugün üzerinde gece mavisi, uzun bir elbise vardı. Saçları ise alışık olduğumuz şekliyle ensesinde topuz yapılmıştı.

“Kusura bakma, Amber,” dedi sakince ve tamamıyla formalite icabıyla. “Çalışma ortamımızı hazırlamak tahminimden uzun sürdü.”

Anlayışla başımı sallayıp içeriye doğru adım attım, onun da içeri buyurmasıyla. Bugün ilk dersimizi yapacaktık. Tam da bu yüzden pazartesi sabahı huzurlu uykumdan uyanmıştım. İçimde, çocukluğumuzda yaşadığımız o ilk okul günü heyecanı vardı. Midemde garip bir çalkantı hissediyordum. Belki de dersleri birebir yapıyor olmaktı bu heyecanı doğuran. Doğrusu hevesimin yanı sıra kafamı kurcalayan sorular da yok değildi bir yandan. Liderlik yaptığını bile bilmeyen biri, liderlik yeteneğini nasıl geliştirirdi ki? Şimdi oturacak ve dünya tarihindeki önderleri falan mı inceleyecektik?

“Derslerin içeriğini merak ediyor musun?” diye sordu odanın içine ilerlerken. Aşına olduğum kürsüsüne geçip masaya oturdu. Ben de onun buyurmasını beklemeden karşısındaki iki sandalyeden birine kuruldum.

“Kafam karışık,” dedim dürüstçe. Gerçi yöneticinin sözleri genelde pek de iç rahatlatıcı olmuyordu.

Gülerek yavaşça başını salladı aşağı yukarı. Gözlerinin yanındaki kırışıklıklar ifadesine bir samimiyet katıyordu. Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu.

“O halde zihnindeki karışıklıkları gidermek için ilk simülasyonumuzla başlayalım mı?”

“Simülasyon mu?”

Cevap vermeden eliyle ayağı kalkmamı işaret ederek kürsünün arkasındaki kuytu bir köşeye doğru yürüdü. Oturduğum yerde doğrulup onu takip etmeye başladım. Sözde kuytu köşe uzun ince bir koridora evriliyordu. Öyle iyi kamufle edilmişti ki odanın içindeki herhangi bir noktadan bu yolu görebilmek

imkânsızdı. Şaşkınlıkla, bir yandan da aval aval bakınarak kadını takip ettim ve birlikte uzun koridoru arşınlamaya başladık. Varacağı noktadan gelen loş bir ışık koridoru bir nebze aydınlatıyor, önümüzü görmemize olanak sağlıyordu fakat onun dışında bir aydınlatma görmek mümkün değildi.

Bir süre ilerledikten sonra koridor, makinelerle donatılmış başka bir odaya açıldı. Nasıl anlatabilirdim... sanki bir uçak kokpitinin içindeydik. Nasıl uçağı kontrol eden tüm o tuşlar hilal şeklinde dizilmişse, makineler de aynı şekilde konumlanmıştı. Doğrusu bir bilgisayara da benziyordu. Tuşların üzeri tavana kadar camla donatılmıştı. Hemen sol tarafımızda ise bir kapı seçiliyordu.

“Liderlerin yöneticilerden farkı nedir, biliyor musun Amber?” diye sordu kadın, ikimiz de odanın ortasında dikilirken. Bir süre sessizce cevap vermemi bekledi. Ben de pekâlâ onun söze girişeceği anı kovalıyordum.

“Yöneticiler her saniye yöneticidir ama liderler zamanlarının çoğunda konumlarından yoksunlardır.”

Bakışlarını yüzüme döndürdü. Keskin bir şekilde gözbebeklerimi süzüyordu fakat bu dediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. İçi boş bakışlarla karşılık veriyor olmak istemiyordum ancak bu kadın bana pek fazla seçenek bırakmıyordu.

“Demek istediğim şey,” diye söze girişti bir müddet sonra. “Yöneticiler seçilirler ve nefes aldıkları her saniye üstlenmeleri gereken bir sorumluluk vardır. Ama liderleri kimse seçmez.” Dudağını kıvırdı yana doğru. “Onlar kendiliğinden seçilmişlerdir ve liderlerin en büyük özelliği, lider olmayanlarla aynı konumda olmalarıdır. Bize verildiği gibi özel odaları, kıyafetleri, krizden kaçma lüksleri yoktur.”

Öyle konuşuyordu ki kendi isteğiyle değil, hayatın onu zorla bu konuma getirdiğini düşünecektim. Ne zaman yöneticilerden bahsetse sesinde kaçınılmaz bir iğrenti, bir rahatsızlık vardı.

“Senin için hazırladığım bazı senaryolar var,” dedi tam karşımızdaki duvara dayalı makinelere doğru ilerlerken. “Simülasyonlarla dersimizi sürdüreceğiz.”

Parmaklarını sağda solda gezdirerek birkaç tuşa bastı. Camın ardındaki oda kadının hareketleriyle birlikte aydınlanmaya başladı. Küçük bir kayıt stüdyosu gibiydi. Gri, kadifemsi duvarlar ve solda yere koyulmuş sanal gerçeklik gözlüğü olduğunu tahmin ettiğim bir cihaz hariç hiçbir şey göremiyordum.

“Senden soldaki kapıyı açıp odaya geçmeni isteyeceğim. Ancak bilmelisin ki bu kapıdan yalnızca dersleri almayı kabul ettiğinde girebilirsin.” Seslice nefes verip gülümsedi. “Her genç bu şansa erişemez.”

Bunca kilitli kapının ardında böyle bir soruyla baş başa kalmak bir tedirginlik doğuracak gibi oldu üzerimde. Büyükçe yutkundum. Bizi kurtaran, yaşamımızı bir cennete çevirmek isteyen bu insanlardan en kötü nasıl bir zarar gelebilirdi ki?

Dediğini yaparak kapıya doğru ilerledim ve kulpu tutarak yavaşça çevirdim. İçerisinin loş bir ortamı vardı. Muhtemelen simülasyonun gerçekliğini korumak için bu denli dekordan yoksun bırakılmıştı.

Bundan sonra vereceği komutun o gözlüğü takmak olacağını tahmin ederek duvar dibine doğru yürüyüp küçük cihazı elime aldım. Çok ağır sayılmazdı. İpini başımın üzerinden geçirerek odanın ortasına doğru ilerledim. Yerimi aldığımda ise cihazı gözlerime oturtup karanlık tarafından ele geçirilmeye izin verdim.

“Teşekkür ediyorum,” dedi robotik bir ses. “Eğer hazırsan başlatıyorum.”

Derin bir nefes alıp kollarımı açarak gerildim. Beni bir krizin içine sokacaktı besbelli. Nasıl bir şey olacağı içimi akı-lalmaz bir heyecanla dolduruyordu. Aynı zamanda bir neb-ze tırsmıştım da. Kalbim kafesinden taşmak istercesine güm güm atıyordu.

“Hazırım,” dedim birkaç saniyenin ardından.

Işıkların kapanışına benzer bir düğme sesi duyuldu. Düğ-meyle birlikte gözümün önündeki karanlık da yavaşça aydın-lanmaya başladı. Sanki uykudan yeni uyanıyormuşum gibi görüş alanım yavaşça aralanıyordu. Yemyeşil bir ovada oldu-ğumu zannediyordum. Görüntü hâlâ bulanıkken seçebildiğim tek şey dört bir yana uzanan düz yeşillikti.

Hemen sonra etrafım iyice netleşmeye başladı. Doğru bil-miştim. Genişçe bir ovada dikiliyordum. Sağımda ve solumda görülebilecek hiçbir nesne yoktu. Ne bir ağaç ne bir ev ne de bir kuş... Ön tarafımda, birkaç kilometre uzağımda ise devasa bir meşe ağacı vardı. Nilin’le benim ağacıma çalan... Ona o kadar benziyordu ki. Buradan tam olarak seçebilmek mümkün değildi fakat tıpkı onun gibi heybetli bir görüntüsü, bana onu anımsatan bir süzülüşü vardı. Belki de o günlere geri dönme isteğiymi zihnimde bu meşeyi benimkine benzeten.

Koşar adım ağacıma doğru yürümeye başladım. Zaten ya-pacak pek de bir şey yoktu. Ancak yürürken bir yandan dü-şünceler de zihnimi bırakmıyordu. Benim için yarattığı kriz kocaman bir meşe ağacının varlığından mı ibaretti?

“Ne yapacağım?” diye sordum yöneticinin cevap verme-sini bekleyerek. Bir yol gösterebilirsin, komut versin istiyordum fakat beklediğimin aksine hiçbir ses duyulmadı. Anlaşılan so-runumu kendim yaratacak, yine kendim çözecektim.

Yürümeye devam ettim bir müddet daha. Heybetli gövdesine vardığımda ise uzaktan görüldüğü halinden hiçbir farkı olmadığını anladım. Ellerimi gezdirdim yaşlı kabuğunda. Nefeslerini duymaya çalıştım yaşanmışlıklarının. Üzerinde gezinen parmaklarım küçük bir çıkıntının varlığıyla donup kaldı. Heyecanla bakışlarımı parmaklarımın yakaladığı o ava çevirdim. Bu gerçekten de bizim meşemizdi! Lisenin ilk yıllarında Nilin’le baş harflerimizi kazımiştık bu ağaca. Hâlâ orada, bizim çizdiğimiz o eğik bükük şekliyle duruyordu. Ama nasıl... nasıl oluyordu da bu yönetici kadın benim meşe ağacımı biliyordu?

“Çiçeğim...” Gelen sesle beraber yerimden sıçrayarak arkamı döndüm. “Buldum seni.”

“Çakıl?”

Tam arkamda dikiliyordu. Simsiyah gözleri dolu dolu, üstü başı kirlenmişti. Bembeyaz bir tişört vardı üstünde. En azından lekelerle süslenmemiş olsa bembeyaz dururdu. Altında siyah pantolonu... Düz saçları oraya buraya dağılmıştı ilk kez. Pekâlâ, bunun bir simülasyon olduğunu biliyordum. Karşımdaki Çakıl değil, onun bir yansımasıydı. Ama yine de... Öyle gerçek duruyordu ki!

Elimle uzanıp yanağına dokunmaya yeltendim. Simülasyonun buna izin vermeyeceğini, parmaklarımın karşımdaki hologramın arasından geçip gideceğini bekliyordum ama öyle olmadı. Yumuşacık yanaklarına yerleştirdim avucumu. Çakıl gözlerini kapatarak huzurla başını eğdi elime doğru. Ne komikti, birkaç ay önce bu anı yaşamak için gururumla verdiğim savaşı çok iyi hatırlıyordum. Ona tekrar güvenebilmek için, tıpkı karşımda durduğu gibi huzurla ve sorgulamadan gözlerimi kapatabilmek için kendimle giriştiğim mücadele-

yi... O savaş sona ermişti. Yanağına dokunduğumda parmak uçlarım karıncalanmayınca anlamıştım onun elektriğinin artık bana ulaşmadığını.

“Bitmiş,” diye mırıldandım içimi huzurlu bir hüznün kaplarken. Gülümseyerek ben de kapattım gözlerimi. İçimdeki Çakıl... Nihayet bitmiş.

“Beni bırakıp gittin,” dedi Çakıl sesi titreyerek. Çabucak gözlerimi açtım. Sertçe çatılmış kaşları ve kırgın bakışlarıyla karşımda küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. “O çocukla burada mutlu olabilmek için mi beni bir başıma bıraktın?”

Neyden bahsediyordu bu çocuk böyle? Kalbim acıyla sarsıldı.

“Bırakmadım,” dedim kafamı iki yana sallayarak. Nasıl yaşadıklarımızı bir tutabilirdi? “Bera’yı tanımıyordum bile, ne yaptıysam Miren için yaptım.”

Elinin tersiyle gözündeki yaşları sildi. Hırçın bir dalgası vardı boğulduğu denizin. Ben de birilerini nefessiz bırakmıştım zamanında. Bugün buradaysam sebebi buydu. Fakat Çakıl onlardan biri olamazdı. O deniz yosunlarla kaplanmasın diye ne büyük çabalar gösterdiğimi tüm kalbim çok iyi biliyordu. Düşmemek için falezlere tutunduğumda taşların ellerimi ne denli kestiğini...

“Beni aldattın,” dedi tekrardan. “Beni bir başıma bırakıp kaçtın. şimdi farkımız ne?”

Bana vicdan azabı çektirmeye çalışıyordu. Beni tam da merhametli yerimden vurarak ona geri döndürmek de değil, basbayağı hapsedmek istiyordu. İçimde onun büyüüne kaptıracak duygular olmadığında ancak görebiliyordum gerçeği. Bunun aşk değil, sözlerinin yaramaz oyunları olduğunu.

“Git,” diye fısıldadım kendi kendime. *Benden, içinden çıkmam gereken bu yalandan git. Başka ormanlar bul kendine.* “Her çiçek güzel kokmaz, Çakıl.”

Yüzünü avuçlarının arasına aldı hıçkırıkları daha da şiddetlenirken. Vücudu tam karşımda dikilse de ruhu ayaklarıma kapanıyor gibiydi.

“Çiçeğim,” diye mırıldandı boğuk sesiyle. Başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Sana gelebilmek için birçok şeye katlanmam gerekmişti.”

“Benim de seni sevebilmek için Çakıl,” dedim ona son bir kez kararlıca. “En çok da sana rağmen seni sevebilmek için...”

Ama her dava bir gün biter. Her mahkemeden eninde sonunda bir karar çıkar.

Yüzünü ellerinin himayesinden kurtardı. Kıpırmızı olmuştu gözlerinin akı. Yorgun bir biçimde izledi yüzümü birkaç saniye boyunca. İfadesi son duyduklarından sonra ciddileşmişti.

“Seni uyarmaya gelmiştim,” diye söze girişti duygusuzca. Sesini kimsenin duymamasını istercesine kısık tutuyordu. Oysa etrafta hâlâ hiçbir şey yoktu.

“Ne uyarısı?” diye sordum hemencecik.

Çakıl simsiyah gözlerinin üzerinden bakarak kaşlarını kaldırdı. Hemen sonra işaretparmağını doğrultarak arkamı işaret etti. Bir çırpıda dönüverdim korkuyla.

Keşke...

Keşke dönmeseydim.

Az önce çimlerle uyum içinde olan meşe ağacım genişçe bir gölün içine kök salmıştı. Bera’yla gittiğimiz göldü bu, çok iyi tanıyordum. Suyu tertemiz olan göl benim arkamı dön-

memle beraber fokurdamaya, grileşmeye başladı. Derinden gelen bir karaltı ağacın köklerine tırmanmaya yelteniyordu. Hayır, hayır... tıpkı rüyamdaki gibiydi. Dostane ve yaşlı gövdesini ele geçiren bir siyahlık yavaşça süzülüyordu boylu boyunca. Korkarak birkaç adım attım geriye ve o esnada ağacın dallarında başka bir şey gördüm. Çılgılığımı bastırmak istercesine elimle ağzımı kapattım.

Aman Allah'ım...

Gözlerime dehşet dolu yaşlar akın etti. Arkadaşlarım... Tan, Tanyeli, Nilin, Bera... Her biri boynuna geçirilmiş bir ip ile ağacın dallarına asılmıştı. Öyle ki Ediz bile oradaydı. Boynlarından kanlar süzülüyordu. Gözbebekleri yuvalarından fırlamış, uzuvlarının bazıları ters dönmüştü. Midemin ağzımdan taşacağını hissettim. Kendime engel olamayarak sol tarafa kapaklanıp kusmaya başladım.

"Ayağa kalk!" dedi Çakıl adeta emreden bir ses tonuyla. Oysa hâlâ öğürmemi durduramıyordum.

"Durdur!" diye bağırdım yöneticiye öğürme sesleri hıçkırlıklara dönüşürken. "Yalvarırım durdur!"

Ama durmadı. Ağaca yükselen siyahlık, dallarındaki cansız bedenler... Hiçbir şey yok olmadı.

"Bu senin travman," dedi Çakıl bir kez daha arkamdan. Bu kez içimdeki şaşkınlık ve üzüntü öfkeye dönüşürken bir hışımla ayağa kalktım. Cezalandırmak istiyordum. Öyle ki bunun sorumlusu sanki Çakıl'mış gibi geliyordu. Yumruklarım ile göğsüne vurmaya çalıştım, oysa o mih gibi olduğu yere çakılmıştı. Sarsılmıyordu. Bileklerimi tutup harap olmuş yüzüme baktı.

"Yeteneğine ket vurur," dedi sertçe. "Travmandan kurtulmanın yolunu bul."

“Nasıl!” diye bağırdım yüzüne karşı. Nasıl kurtulurdum travmamdan, henüz ne olduğunu bile bilmezken? Yüzümü arkaya çevirmeye, tekrardan o cansız bedenlere bakmaya cesaret edemiyordum. Yuvalarından fırlayan, kanlı gözleri... Dışa doğru bükülmüş bacakları... En çok da Bera'nın yüzü gitmiyordu aklımdan. Damarlarından taşan ve vücudunun her bir yanını kaplayan kan damlaları...

Ellerimle yüzümü kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Nefesim boğazımda sıkışacak gibi oluyordu. *Bu bir oyun,* diye mırıldandım kendime. *Oyundan çık, oyundan çık, oyundan çık...*

Ağacın dallarına bir kez olsun bakmamaya çalışarak arkamı döndüm. Gözlerimi yere, adımlarıma dikmiştim tamamıyla. Kesinlikle başımı kaldırmayacaktım. *Düşün,* diye fısıldadım tekrardan kendime. *Herkes ölmüş. Bu oyunda kimse sağ kalmamış.*

Ardından gözüm meşenin yaşlı ve onurlu gövdesine ilişti. Hayır, yanıliyordum. Henüz herkes ölmemişti, biri sağdı. Şimdi yavaş yavaş dallarına uzanacak olan o siyah eli durdurmanın bir yolunu bulursam belki en azından onu kurtarabilirdim.

Koşar adım gölün önünde biterek dizlerimin üzerine çöktüm. Suyun yansımāsından dallardaki cansız bedenler görünüyordu. Gözyaşlarıma engel olamazken bir kez daha derin bir nefes aldım. Gözlerimi kısarak bakıyordum suya. Sırf bir kukla gibi asılı duran o bedenleri görmemek için...

Su hâlâ ilk baştaki griliğindeydi. Fokurdamalar devam ediyordu fakat aslına bakılırsa... fokurdamalar sadece bir noktadan geliyordu. Baloncuklar halinde çıkıyor, yüzeye varıyordu. Kaynak orası mıydı? Bu sıvı orada üretiliyordu da ben mi bilmiyordum?

Bir çırpıda ayakkabılarımı çıkararak kıyafetlerimle beraber suya daldım. Düşünme payı bile bırakmamıştım kendime. Yalnızca o yüzeye daha çok bakmak, yansımaya maruz kalmak istemiyordum. Ellerimle iterek suyu, ilerlemeye başladım. Çok derine inmeme gerek kalmamıştı ki küçük bir kız çocuğu gördüm. Siyah sıvı ve fokurdamalar kızın ağzından süzülüyordu yüzeye doğru. Bacakları dipteki yosunlara takılmıştı. Sanki dimdik sabitlenmiş bir ceset gibiydi. Nefesimi tutmak gitgide zorlaşırken kıza doğru yüzdüm iyice. Tam önünde durup yüzünü kendime doğru döndürdüm. Döndürmemle beraber kızın suratını avuçlarımdan bırakmam bir oldu. Korkunun verdiği refleksle birlikte bir sürü su yutmuştum. Ciğerlerimi toparlamaya çalıştım ama çok zordu. O küçük kız Miren'di. Benim ellerimle, sonsuza dek suya hapsedtiğim Miren...

Kendimi toparlamaya çalıştım gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak. Bir canlı kalmıştı. Kimseyi kurtaramadıysam onu da kurban vermeyecektim. Bu kez dibe doğru süzıldüm. Miren'in bacaklarına bağlanmış yosunlara doğru... Artık nefesimi tutmak imkânsız hale geliyordu bir yandan. Acele bir hamleyle yosunları kopardım. Miren'in çocuk vücudu hızla yükselmeye başladı. Onun yükselişiyle beraberse yosunlar benim ayaklarımı kapladılar. Oysa az önce onları koparmıştım. Nasıl hemen büyümüşlerdi?

Yosunlar beni suyun dibinde esir alır ve ben artık daha fazla nefesimi tutamazken son bir kez suyun üstüne çevirdim başımı. O an gördüklerim milyonlarca kez boğulmaya değerdi. Denizin ta kendisi olmama bile değerdi.

Miren'in çocuk vücudu yüzeyde çırpınıyor, ağaca doğru yüzüyordu.

Miren kurtulmuştu.

Ben kurtarmıştım.

Yavaş yavaş kendime gelmeye başladığımda kürsünün hemen dibinde duran sandalyelerden birinde yarı baygın otuyordum. Başımın ağrısını geçirmeye yardımcı olacakmışçasına sıkı sıkı yumup açtım gözlerimi. Yönetici kadın ileride, sağda bulunan bir büfenin üzerine yerleştirilmiş çay takımının önünde duruyor, fincanlardan birini dolduruyordu. Kıpırdanmalarımı fark eder etmez arkasını döndü. Gülümseyerek elindeki fincanla beraber bana doğru yaklaşmaya başladı.

“Kendini bir noktada öyle çok kaptırmışsın ki gerçekten nefesini tutmuşsun,” dedi kürsüye çıkmayıp tam karşımdaki sandalyeye oturarak. “Seninle gurur duyuyorum.”

Gurur mu duyuyordu? Az önce içeride yaşadığım korkunun, çaresizliğin hesabını bana nasıl verecekti? Eğer öğretme biçimi buysa bir daha bu ofiste bulunmak istemiyordum. Keza sevdiklerimin korkunç durumdaki ölü bedenleri gözümün önünden bir an olsun gitmiyordu.

“Nasıl bir eğitim bu?” diye sordum sessiz fakat iğrentiyle dolu bir şekilde. Beni camın ardından anbean izlemişti. Nasıl olmuştu da halime acıyıp bir kez olsun müdahale etmemişti? “Nesiyle gurur duydunuz?”

Elindeki fincanı benim için doldurmuş olmalıydı ki sakinleşmemi istercesine uzattı. Fakat bir kez olsun gözlerine diktiğim meydan okuyan bakışlarımı başka yöne saptırmadım ve o fincanı almadım. Kararlılığımı anlamış olacak ki elini geri çekip fincanı masanın üzerine bıraktı.

“Seni buraya getiren şey ne?” diye sordu gözlerini kısarak. Şimdi ses tonu en az benimki kadar mücadeleciydi.

“Miren,” dedim kararlılıkla. Beni buraya getiren, burada kalmamı sağlayan tek şey oydu.

Fakat o bana katılmıyor olacaktı ki sakince başını iki yana salladı. Ağzıyla katılmadığını belli eden sesler de çıkarmıştı bir yandan.

“Hayır,” dedi mırıldanarak. “O kendine söylediğin yalan. Harekete geçmek için bulduğun bahane...” Biraz daha öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. “Neden buradasın, Amber?”

Madem verdiğim cevapla tatmin olmuyordu, daha neyi sorguluyordu? Ona açık açık söylüyordum. Ne bu uydurmaca gerçeklik ne liderlik saçmalığı ne de rahat yataklarda uyumak umurumdaydı. Buraya Miren için gelmişim. Onu kurtardığımda, parmaklıkların arasından çekip çıkardığımda verdiğim savaş son bulacaktı.

Başka bir cevap vermeyeceğimi nihayet anladığında sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. Ona kafa tutmak için bunu yaptığımı mı düşünüyordu?

“O zaman şöyle sorayım,” dedi tekrardan. Sandalyesinde geriye doğru yaslandı. “Kuklalar’a neden başkanlık ediyordun? O da Miren için miydi?”

Ne alakası vardı bunun şimdi? Haklı çıkacak bir bahane mi arıyordu kendince? Tek bir söz söyleyemeyerek dimdik kadına bakmaya devam ettim. Varmak istediği yeri içten içe anlamıştım. Anlamıştım ama kendime itiraf etmek istemiyordum. Ona kazandığını hissettirmek, Miren’in aksine daha bencilce bir sebebim olduğuna inanmak istemiyordum.

“Çünkü bunu umursuyorsun,” dedi ve hemen masasının arkasındaki tabloyu işaret etti. Ommi’nin kıpkırmızı gözleri bugün daha parlak, daha delici bakıyordu sanki. Tüylerim diken diken oldu. “Sonsuza kadar böyle sürmeyecek. Onlarla

savaşacaksınız.” Bir kez daha öne doğru uzanarak elimi tuttu. “Tek bir zayıflığın onlara yeter. Hepinizin travmalarını çok iyi biliyorlar. Gözleri hep üzerinizde, biliyorsun.”

Elbette çok iyi biliyordum. Her adımımızda bizi izliyorlardı. Artık üzerimizde öyle bir baskı ve korku oluşturmuşlardı ki yasaklanacak bir şey yapmadığımıza emin olduğumuz anlarda bile korkar olmuştuk. Attığımız her adımı bir değil, beş kez düşünmemiz gerekirdi. Söylediğimiz her cümleyi... Evet onlardan nefret ediyordum. Özgürlüğümüzü elimizden aldıkları için, baskı ve korkuyla bizi sindirebildikleri için, halkın gözüne bile görünmezken yalnızca bir efsane olarak bile yönetimi ele geçirebildikleri için... Ancak bir yandan da yönetici kadını haklı çıkarmamak adına durmak bilmeyen bir mücadele veriyordum içimde.

“Bugün seni yorduğum için beni affet,” dedi düşüncelerimi okuyormuş gibi. Evet, kesinlikle bir özrü hak ediyordum. “Ama en büyük zayıflığın Miren. Bunu ben biliyorsam, onların bilmemesine imkân yok.”

Bir yanımda haklı olduğunu biliyordu. İtiraz edemiyordum. Attığım her adım bana Miren’i hatırlatıyordu. Ama kabullenemediğim şey... neden lider olmak zorundaydım? Yani tüm gençlere liderlik etmeyeceğimi pekâlâ biliyordum fakat neden bunun için yetiştiriliyordum? Bu görevi üstlenebilecek ve mutlaka benden çok daha iyi yapacak binlerce yetişkin vardı dışarıda. Onlar neredeydi? Hepsinde bir inzivaya çekilme eğilimi görüyorduk. İş bizden geçti, diyerek kuytu köşelerde birilerinin, özellikle de gençlerin, onları kurtarmalarını bekliyorlardı. Bu ülkede hep beraber yaşadığımız sürece nasıl iş birilerinden geçip gitmiş olabilirdi ki?

“Gidebilir miyim?” diye sordum. Sinirli halim bir nebze

yatışmıştı. Ona haklı olduğunu hissettirmek, bugünü bir daha tekrarlamak kesinlikle istemiyordum fakat söyledikleri kulağa mantıksız da gelmiyordu. Yetişkinler her zamanki gibi çok kafa karıştırıcıydı.

“Elbette,” dedi kadın ayaklanarak. Geçirdiğimiz bu yorucu ve yıpratıcı günden sonra beni kapıya kadar geçirme tenezzülünde bulunacaktı demek. “Bugün için kendinle gurur duy.”

İltifatını kabul edercesine başımla selamladım. Tam kapıdan çıkacağım esnada arkamdan bir kez daha seslendi.

“Bu akşam kışı selamlayacağımız bir parti var,” dedi keyifle. “Mimoza Hanım saat yaklaştığında sizi gelip alacak. Hazırlanırsanız çok memnun olurum.”

Yavaşça ona doğru dönüp kibarca başımı salladım anladığımı belli edercesine. Gelip gelmeyeceğimizi sormuyordu bile. Anlaşılan eğlenmek bile zorla yaptırılıyordu bu evrende.

“İyi günler,” dedim ve çelik kapıyı geçerek kışın soğuğuna bir kez daha adım attım.

Odaya varan yol bu zamana dek olduğundan çok daha uzun sürmüştü. Sanki adım attıkça bitmek bilmez bir paradoksa dönüşmüş, her arşınlayışım ile başladığım yere geri dönmüştüm. Gördüklerim, her ne kadar bir simülasyon da olsa, aklımdan çıkmıyordu. İşte şimdi anlıyordum neden diğerleri gibi hemen hemen her gün değil de aralıklarla ders yapacağımızı.

Montumun cebindeki anahtarı çıkarıp kapıya taktım. Küçük bir anahtarlık asılıydı ucunda. Tanyeli nasıl olmuştu da o ormanın derinliklerine girmişti bilmiyordum fakat oradan

topladığı bitkilerle zarif bir bileklik yapmıştı bana. Kolumda aşınıp zarar görmesinden korktuğum için anahtarlık olarak kullanıyordum.

“Ben geldim,” diye seslendim kapıyı açar açmaz, bir yandan montumdan kurtulmaya çalışarak. Tan ve Tanyeli camın önünde oturdukları sedirden kalkıp kapıya doğru koşar adım geldiler. İki kolumu birden açarak aynı anda sarıldım onlara.

“Dersler nasıldı?” diye sordum. İkisinin tüm gün boyunca ne dersi aldığını bir türlü algılayamamıştım. Birbirlerini nasıl daha çok seveceklerini falan mı öğreniyorlardı?

“Bugün eşyalarla kurduğumuz bağ ile alakalı bir şeyler anlattılar,” dedi Tan bir yandan hatırlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça konuşarak. “Tanyeli bunu sana yapmış.”

Hep bir adım arka çaprazında duran küçük kız Tan’ın önüne geçerek arkasında kavuşturduğu ellerini öne doğru uzattı. Tam avuçlarının arasında çiçeklerden örülmüş bir taç duruyordu. Bu küçük kız kim ne derse desin elişleri konusunda harikaydı. Pembe ve beyaz çiçekler öyle güzel konumlandırılmış, yeşil bitki yaprakları öyle kusursuz örülmüştü ki!

“Beni ağlatacaksın,” dedim pembe yanaklı, masum suratına bakarak. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Seni öpebilir miyim?”

O muzipçe kafasını aşağı yukarı sallarken kollarımın arasına sıkıştırıp iki yanağından birden öptüm. Hatta durmadan, öyle çok öptüm ki kahkahalar atarak yüzümü ittirdi.

Bu tacı bugün kış partisinde kesinlikle takıyor olacaktım. Bunu düşünmemle birlikte aydınlanarak tekrar ikiliye döndüm.

“Mimoza Hanım bizi kış partisine götürecekmiş, hazırlanın olur mu?”

Hayatlarında daha önce nasıl bir zorluk yaşamışlardı bilmiyordum. Tanyeli'nin sözcükleri seçmeme sebebinin ne olduğunu, Tan'ın gördüğü her adama karşın takındığı sert tavrın nedenini... Fakat buradayken her geçen gün daha mutlu görünüyorlardı. Geldiklerinden beri öyle çok değişmişlerdi ki! Partilerden, festivallerden ve tüm o eğlenceli aktivitelere katılmaktan akıllalmaz bir zevk alıyorlardı. Derse gitmedikleri zamanlarda eğer odada değillerse çimlere yayılmış görürdünüz onları. Dans ederlerdi, gülerlerdi ve sanki dünya sadece onlar için dönüyormuş gibi davranırlardı. İşte şimdi akşamki partiyi duyduklarında da gözlerinde aynı ışıltı oluşmuştu.

“Diğerleri nerede?” diye sordum nihayetinde çantamı da yatağımın köşesine fırlatırken. Tanyeli parmağıyla merdivenleri işaret etti. Hemen ardından Tan'ı elinden tutup sürükleyerek kıyafetlerin bulunduğu alana götürdü.

Ben de evin yetişkinlerini bulmak için merdivenlere yöneldim. Sarmal merdivenler hayatımda gördüğüm en sesli basamaklardı. Birinin geldiğini anlamamak imkânsız olsa gerekti.

Nihayet asıl çatı katına vardığımda Bera'yı camın önüne oturmuş, kitap okurken gördüm. Kullanmamıza müsaade edilen tek teknolojik cihaz olan müzik çalar aracılığıyla bir şarkı açmış, kulaklıklarıyla bu dünyadan epey soyutlanmıştı. Öyle ki basamaklar bile gelişimi haberdar etmemişti. Nilin ise bu manzaraya tezat oluşturacak şeyi yapıyor; baterinin başına geçmiş, bagetleri döndürerek şarkı söylüyordu. Kesinlikle bilmediğim ve kolay kolay açıp dinlemeyeceğim bir şarkıydı. Geldiğimi gördüğünde elindekileri bırakarak ayağa kalktı. Elini alnına götürerek asker selamı verdi.

“Emrinizdeyim komutanım.”

“Ay aman Nilin...”

Elimle onu savuşturarak puflara doğru yürüdüm. Aramız iyi miydi yoksa kötü müydü bu saçma hareketleri yüzünden karar veremiyordum. Yeni tanışan insanlara has bir mesafe, ne söyleyeceğini bilememe durumu kol geziyordu aramızda. Eskiden geceleri beraber uyuyup kahkahalar atarken şimdi birbirimizi gördüğümüzde sarılmıyorduk bile.

Puflardan birine oturmamla beraber Bera başını kaldırıp varlığını fark etti. Gülümseyerek kulaklıklarını çıkardı ve kitabını yanına bıraktı. *Dorian Gray'in Portresi*'ni okuyordu.

“Hoş geldin,” dedi sakince. “Uzun sürdü.”

Saat neredeyse akşama yaklaşıyordu. Gerçekten de beklediğimden ve muhtemelen olması gerekenden uzun sürmüştü.

“Sen bir de bana sor...”

“Ne oldu?”

Anlatacaktım anlatmasına ama söze nasıl gireceğimi bilemiyordum. Onların cansız bedenlerini ve travmamı anlatmaktan daha öte bir şey vardı beni rahatsız eden. Çakıl... Bera'ya ondan hiç bahsetmemiştim. Doğrusu bahsetmek zorunda da değildim fakat içimdeki bir ses öğrenmesin istiyordu. Nedenini anlayamıyor, anlayamadıkça bu düşünceye daha da sinirleniyordum içten içe. Ancak o, anılarıyla bile hayatıma nüfuz etmeyi öyle iyi bilirdi ki! Bu kez Bera'yla geçirdiğimiz göl saatlerine, piyano sohbetlerine ve geceleri yatmadan önce son bir kez bana bakışına dahil olsun istemiyordum.

“Dokuz nerede?” diye sordum kaçmaya çalışırcasına. Bera konuyu saptırışından mıdır bilinmez kaşlarını çattı.

“Burada olsa görürdün,” dedi sertçe. Tam Nilin'in vereceği tarzda bir tepkiydi. Anlatacaklarım kafamın içini öyle karıncalandırıyordu ki bu sert çıkışına takılamadım bile.

“Ee, hadi!” diye sabırsızlandı Nilin. Meraktan çatlayacak gibi görünüyordu. Baterinin başından kalkmış, daha iyi duya-bilmek için öndeki gitaristlere ait sandalyelerden birine oturmuştu. Vücudu bize dönüktü.

“Simülasyonlarla işliyormuşuz dersi,” diye söze giriştim. “En azından bu ders travmalarımızın üstüne gitmekle alakalıymış. Tabii, bu uyarıyı başta yapmadı.”

Devamını beklercesine sözümü hiç bölmeden ve yorum yapmadan yüzüme bakmayı sürdürdüler. Ben de onlara yavaşça ve mümkün olduğunca sözlerimi toparlamaya çalışarak anlatmaya başladım.

“Eski bir dostumu gördüm,” dedim gergince. “Önce eskiden aramızda geçmiş bir tartışmayla alakalı kalp kırıcı şeyler söyledi, sonra da arkamı dönmemi istedi.”

“Kim o eski dost?” diye sordu Bera detayları öğrenme ihtiyacıyla.

“Tanımazsın. Eski bi dost işte.”

“Çakıl mı?”

Sözüyle beraber başımı Nilin’e döndürdüm. Uzun zamandır ilk kez söylediği şeyden tereddüt edermiş gibi bakıyordu. Sanırım arkadaşlığımızın sınanmayacağı tek konu Çakıl’ın bana yaptıklarıydı.

“Evet,” dedim gergin bir biçimde. Avuçlarıma çökmüş başımı kaldırdığımda Bera sorgulayarak yüzüme bakıyordu. Salak değildi, anlamıştı benim için bu kişinin ne ifade edebileceğini. Fakat daha fazla üzerine gitmedi ve tüm hikâyeyi anlatmam için fırsat tanıdı.

“Arkamı döndüğümde bizim meşemize benzer bir ağaç vardı,” dedim. Yüzümü Nilin’e döndürdüm. “Hatırlıyor musun, üzerine baş harflerimizi kazımiştık.”

Nilin gülerek başını salladı. İkimiz de o günlerin hayatımızın en güzel zamanları olduğuna pekâlâ emindik.

“Üzerindeki harflere kadar hepsi birebir aynıydı.” Bu hikâyeyi tekrar anlatıyor olmak bir kez daha yaşıyor hissi uyandırıyor. “Meşe ağacına sizin ölü bedenleriniz asılmıştı.”

“Yuh, ne?”

Sıkıntıyla kafamı salladım. Üstelik onlara masumlaştırarak anlatıyordum. Detayları verecek olsam bir kez daha kusabilirdim.

“Devam et,” dedi Bera. Emredercesine değil, daha çok devamını merak edercesine söylemişti.

Ardından onlara gölü, gölden uzanan siyah eli ve fokurdamaları anlattım. Nasıl suya dalıp Miren’i gördüğümü, yosunları kesmemle birlikte bu kez benim ele geçirilişimi... Sonrasında ise bilincim kapanmıştı zaten.

“Uyandığımda yöneticinin masasındaydık,” dedim son bir kez. Bera, yaşadıklarımı anlattığım süre boyunca çoktan ayağa kalkmış, elleri belindeyken odada volta atmaya başlamıştı bile. Bir elini yüzüne götürüp sakallarını sıvazladı.

“Çok fazla detay biliyor,” dedi biraz da kendi kendine mırıldanarak. “Ona anlatmış mıydın geçmişi?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Tüm bunların hepsi Omm’da yaşandığı için biliyor olsa gerek.”

Cevap vermedi. Yalnızca düşünceli bir biçimde odayı arşınıyordu.

“Kaçık karı,” dedi Nilin sinirle. Ağzını bozduğunda dış görünüşüyle öyle tezat görünüyordu ki gülmemek için zor durdum.

Bir süre sessizlik içinde herkes kendi zihninde boğuldu. En çok da Bera... Kafasında tilkiler dönerken takındığı yüz

ifadesini artık çok iyi biliyordum. Kaşlarını çatıyor, gözlerini yalnızca bir noktaya dikeyordu. Çoğu zaman eli sakallarındayken altdudağını dişliyordu. Keşke ne düşündüğünü, hangi çıkmazda kaybolduğunu anlamamın bir yolu olsaydı. Onunla ne kadar zaman geçirirsek geçirelim hep yeni yeni labirentler keşfediyordum zihninde. Çok tanıdıktı. Aynı zamanda çok yabancı... Gördüğüm en tanıdık yabancıydı.

“Neyse,” diye söze giriştim birkaç eziyet dolu dakikanın ardından. “Kış partisi varmış, hazırlanmamız lazım.”

“Kış partisi nedir ya,” diye huysuzlandı Nilin tam eline gitarını alacakken. Yüzündeki hoşnutsuzluk çok barizdi. Bera puflardaki yerine geri oturmuştu ancak başımı döndürdüğümde gördüm ki hâlâ kilitlendiği noktaya hapisti.

“Tan ve Tanyeli çok heveslendi,” dedim yumuşak bir sesle. O ikisini düşünmek içime bir huzur yerleştiriyordu. “Kırmayalım onları, gidelim.”

Onlara her halükârda gitmek zorunda olduğumuzu söylemedim. Keza anlattıklarımın sonra yöneticiye karşı sempati beslemeleri için bir ihtimal kalacağını hiç mi hiç düşünmüyordum. Bıraktım, bunu kendi isteğimizle yaptığımızı düşünsünler diye.

“İyi,” diye homurdandı Nilin. “Ben hazırlanmaya gidiyorum.” Oturduğu yerden kalkıp merdivenlere doğru yöneldi ve saniyeler içinde patır kütür ayak sesleriyle beraber gözden kayboldu. Onun gidişiyle beraber ben de ayaklandım. Birkaç küçük adım ilerleyip Bera’nın tam yanına çöktüm. Camın dışarısında, uzaktaki bir noktaya bakıyordu. Elimini omzuna yerleştirdim biraz çekinerek. Dokunuşumla birlikte içinde bulunduğu illüzyondan çıktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadım göz teması kurmaya

çabalayarak. O kaşları çatılmasın, mavi gözleri gölgelenmesin istiyordum.

Gözleri önce benim yeşil gözlerimde gezindi. Ardından koyu kahve, düz saçlarıma uğradı. Kirpiklerimi, kaşlarımı, yanaklarımı arşınladı. Dudaklarıma uğradı bir noktada fakat en sonunda başladığı yere geri döndü.

“Zor bir gün geçirmişsin,” dedi halihazırda bildiğimiz bir şeyi tekrar ederek. Onaylarcasına başımı salladım. Kesinlikle burada geçirdiğim en iyi gün değildi.

“Atlatmama yardım edecek misin?” diye sordum hafifçe gülümseyerek. Dudağı sağa doğru kıvrıldı yavaşça. Güldüğünde dudaklarının kenarları kırışıyordu.

“Nasıl istersen...”

Sağ eliyle oturduğu puftan destek alıp ayağa kalktı ve avuç içini nazikçe bana doğru buyurdu. Elimi parmaklarının sıcak kıvrımlarına yerleştirdim. Eforsuz bir biçimde çekip kaldırdı beni oturduğum yerden. Birkaç saniye içindeyse aşağı inen gürültülü merdivenlerdeydik.

Belki bir-bir buçuk saatimiz oradan oraya koşturup hazırlanmakla geçti. Dolaba bizim için yeni kıyafetler yerleştirildiğini gördüğümüzde anlamıştık bu partinin ne kadar renkli geçebileceğini. Sayamayacağımız kadar çeşit rengin sayamayacağımız kadar çok tonu vardı. Elbiselerin desenleri öyle seçilmişti ki kış partisinden ziyade baharı selamlayacağız sanırdınız. Muhtemelen havanın derecesini yalnızca bugünlük yükselteceklerdi.

Nilin, Tanyeli’nin saçlarının yarısını balık sırtı örmeye çabalıyordu. Fakat ne kadar denerse denesin başaramıyor olmalıydı ki camın önüne oturdukları sedirden dakika başı bağırışlar yükseliyordu. Çoğu Nilin’e aitti ve her zamanki gibi kendi

kendine konuşup sinirleniyordu. Tanyeli kelimeleri seviyor olsaydı eminim çok şey söylerdi.

Tan ve Bera ise bir süredir kendilerini lavaboya kapatmış halde, tıraş oluyorlardı. Smokin giyecek kadar ciddi bir parti değildi bu kanımızca. Ancak biraz çabayı hak eden bir etkinliğe gitmek hepimize iyi gelecek olmalıydı ki gerçekten özeniyorduk. Altlarına kumaş pantolonlar giymişlerdi. Bir noktada Ediz de her neredeyse odaya gelmişti. Gelmişti gelmesine fakat diğer iki erkekten uzakta takılıyordu. Yatağına oturmuş, gömleğinin düğmelerini ilikliyor, arada Nilin'in bağırışlarını duydukça kafasını o tarafa çevirip soran gözlerle onlara bakıyordu. Tan'ın sanki ilk başta Bera'dan da haz etmeyen kendisi değilmiş gibi garip bir tepkisi vardı Ediz'e karşı. Bera da onun bu tavrına ayak uyduruyordu. Ediz henüz buraya geleli bir günü bile doldurmamıştı ama Tan ve Bera'nın bakışlarından ve ona tek kelime etmeyişlerinden belliydi bu. Sanırım onunla konuşmayı iple çeken bir tek ben vardım burada. Keza ben yatağıma oturmuş, küçük bir makyaj aynasını dizlerime dayamış saçlarımın arasına örgüler eklerken, Ediz'le arada gergince göz göze geliyorduk. Ben ona yalanlarını sormak istiyordum, o bana gerçeklerimi. Bir türlü fırsatını yakalayamamıştık.

Hazırlıklarımızı hemen hemen bitirdiğimiz esnada kapı çalındı ve Mimoza Hanım içeri girdi. Bu kadının her daim, karşısındakinde tebessüm oluşturan bir gülümsemesi vardı. Yanında huzurlu hissetmeniz için çaba sarf etmenizin gerekmeyeceği türden biriydi o. Belki de hepimizin böyle bir fiğüre ihtiyaç duymasından kaynaklanan sempatiydi bu. Fakat yine de onu görmek, yöneticiyle geçirdiğimiz onca saatten sonra içime su serpiyordu.

Mürdüm rengi, dantel detayları olan uzun bir elbise giymiş, saçları ensesinde topuz yapılmıştı. İtiraf etmeliydim ki biraz abartılı görünüyordu. Buradan kalkıp bir düğüne gidecek olsa kimse garipsemezdi.

Nilin kusursuz göğüslerini ortaya çıkaran mavi çiçek desenli beyaz bir elbise giymişti. Bel kısmını saran elbise karnından aşağıya doğru açılıyor, dizlerinin bir-iki karış üzerinde bitiyordu. Kumral saçlarını maşa yapıp arkaya doğru tutturmuştu. Tanyeli ise yavruağzı, efil efil elbisesiyle Nilin'in seçtiği renklere epey tezat görünüyordu ama en az onun kadar güzeldi. Elbisesinin askılarından beline doğru tüller sarkıyordu. Tıpkı Nilin'inki gibi belini sıkan fakat devamında balerin edasıyla açılan bir modeli vardı. Nilin nihayetinde örgüleri düzgün bir şekilde yapmayı becermiş olacaktı ki önündeki saçlar arkaya doğru kusursuz bir örgüyle uzanıyordu.

Bense yeşil, tüllü bir elbise giymiştim. Üzerimdeki kumaş parçası bir peri masalından çalınmış gibi geliyordu bana. Öyle ki dolabı açar açmaz gözüme ilk onu kestirmiş, elime aldığımdaysa büyülenmiştim. Mini, saten, krem renginde bir astarı vardı. Bu astarın üzeri yeşil tüllerle süslenmişti, elbisenin uçları adeta yere sürünüyordu. Askıları omzumdan aşağı kayıp kollarımda bitiyordu. Doğa ana tarafından kutsanmışım gibi hissettiriyordu bu elbisenin içinde olmak.

"Melek gibi olmuşsunuz," dedi Mimoza Hanım bakışları üçümüzün arasında gidip gelirken. Yüzünde gururlu bir anne ifadesi vardı.

"Siz bir de parti sonrası üstümüzü başımızı temizlerken görün bizi," diye atıldı Nilin. Muzip bir çocuk gülüşü sahiplenmişti yine. "O zaman görebileceğiniz en çirkin şey olacağım."

Ediz öksürerek gülüşünü bastırmaya çalıştığında Nilin onu duyar duymaz kaşlarını çatı. Mimoza Hanım da sanki varlığının ilk kez farkına varmış gibi başını hayretle arkasında kalan, yatağına tünemiş Ediz'e döndürdü.

"Dokuz, uyum sağladın mı?" diye sordu şefkatle. Sesinin öyle bir tonu vardı ki, küçük bir çocuğı yemek yemesi için ikna edercesine çıkıyordu.

Ediz soruyu geçiştirmek için başını salladı ancak yaşlıların anlayamayacağı gizli bir dildi sanırım bu. Öyle ki biz, bakışlarının altındaki asıl sözcükleri seçebilirken Mimoza Hanım yalnızca mutlulukla gülümsemişti.

"İyi, iyi..."

"Tan ve Bera erken çıkmış sanırım," dedi tekrardan kısa bir sessizliğin ardından. "Yolda karşılaştık, meydana doğru yürüyorlardı."

"Öyle mi" dercesine kafamı Tanyeli'ye döndürdüm. Erken çıktıysalar bile pekâlâ bana haber veren olmamıştı. Ancak Tanyeli'ye baktığımda onun da durumdan bihaber olduğunu gördüm. Tam olarak aile olduğumuzu iddia etmiyordum ama insan çıkarken en azından haber verirdi. .

İltifatlarla ve kısa topuklu ayakkabılarımızı giymekle süren birkaç dakikanın ardından nihayetinde evimizden çıkmayı başarabilmiştik. Güneş yeni yeni ufuktaki yatağından ayrılıyordu. Hava gerçekten de tahmin ettiğimiz gibi bir bahar günündeymişizcesine sıcaklaştırılmıştı. Ağaçların yaprakları tenimizi okşayan bir rüzgârın asilliğiyle birlikte hafifçe sallanıyor, hayvanlar bile kış günlerinin arasında rahatlatıcı bir hava bulmanın keyfiyle oradan oraya koşturuyorlardı. İnsanı neşelendiren bir görüntüsü vardı karşımızdaki manzaranın.

Artık tanıdığımız bu yolları arşınlarken yanımdaki insan-

lara, rüzgârın esintisiyle birlikte kımıldayan saçlarına baktım. Üzerinden çok zaman geçmemiş olmasına rağmen buraya ilk geldiğim güne götürüyordu böyle anlar beni. Böyle huzurlu, böyle gerçekleşmesi mümkün olmayan, böyle daha önce yaşanmamış anlar... O günkü ürkekliğim ve korkum bu insanlara olan güvenimi gölgelemişti. Bu diyara hiçbir zaman evim, bu insanlara hiçbir zaman ailem diyemeyeceğimi; yatağımı yadırgamadan uyuyabileceğim bir günüm olmayacağını düşünmüştüm. İnsan sözlerini çiğniyordu işte. Anlamıştım ki meğerse alışmak, içinde hiçbir şüphe hissetmeksizin nefes almak değilmiş. İçinde hissettiğin şüpheyi dışarı vurmaktan korkmayacağın yermiş alıştığın ev. Kafanın yolları kazıldığında ve binaların yıkılıp molozların altında kaldığında bir çatı katının köşesinde içini dökebilmekmiş. Bitkilerden yapılmış bir tacı başına takıp yemyeşil elbisenle cehennetini kutlamaya gidebilmekmiş benimsemek.

Yürüdük.

Nereye varacağını bildiğimiz o yolda, cenneti kutlayacak biz sözde şeytanlar gururumuzla yürüdük. Diğer etkinliklerin yapıldığı o her zamanki açıklık meydana vardık. Huzurdan gözlerim yaşaracakmış gibi hissettim. Dört bir yanda renkleri sayılamayacak çeşitlilikte kelebekler uçuşurken birbirinden güzel kızlar eteklerini savurarak dans ediyor, şık gömlekleriyle onlara eşlik eden erkekler göz kamaştırıyordu. Parti masaları tüllerle donatılmış, üzerleri ise çiçek buketleriyle süslenmişti. İnsanların dans ettiği o izole, çimlerden oluşturulmuş piste giden çiçekli bir yol vardı. Sanki doğa ananın kendi elleriyle düzenlediği bir veda partisiydi içinde bulunduğumuz. Onu tekrar selamlayacağımız güne kadar kendisine duyacağımız özlemi zihinlerimize kazımak için yaptığı bir

kurmaca... Tüm bunlardan gözlerimi ayıramaz halde etrafa bakınırken topraktan, çiçeklerden ve köklerini gururla salan ağaçlardan daha çok sevebileceğim tek bir şeyi gördüm.

Denizleri...

Onun denizlerini.

İleride diğerlerinin, üzerine hikâyeler anlatacağı bir boğuluştı bu yaşadığım. *Kızın biri ormanda kaybolmuşken kendini suda çırpınır halde bulmuş. Kimse anlamamış nasıl düştüğünü bu çıkılmaz çukura, kuşlar bile görmemiş dalgalar tarafından yutuluşunu. Kız tüm yollarını karanlık zannetmiş. Durgun bir denizin nasıl onu ele geçirebildiğini düşünmüş sürekli. Dalgaların tek yaptığı öylece süzülüp kıyıya vurmakken bu denli boğulmak nasıl mümkün olmuş, bilememiş. Çırpınmış durmuş... Denizle bir bütün olana kadar dalgaları nefesi zannetmeyi reddetmiş.*

“Atlatmana yardım etmemi ister misin, Silva?”

Ta ki ucu bucağı kesilemez ağaçlarının bunca zamandır suya muhtaç olduğunu anlayana kadar.

Bana doğru eğilmiş, dansa davet eden o ele baktım uzun uzun. Tüm detaylarını zihnime kazımak, bu anı ölümsüzleştirmek istercesine süzdüm haki rengi pantolonunu, onu tamamlayan bembeyaz gömleğini... Sakallarını tıraş etmiş halini birazcık daha çok seviyordum sanırım. Mimikleri o vakit daha çok ortaya çıkıyordu. Tıpkı şu anda, gülümsemesinin kendimi ona teslim etmemi teşvik eden kıvrılışı gibi.

Artık aşına olduğum o avucu bir kez daha, bu kez daha sıkı tuttum. Ayağımdaki topuklulara da dikkat ederek dans pistinin ortasına doğru yürüttü ikimizi. Oraya vardığımızda ise en göz önünde, en merkez noktayı seçti. Tüm Abent'in etrafımızda döndüğünü söylemek yalan olmazdı.

Neşeyle tebessüm ederken bir onun masmavi gözlerine, bir de etrafımızda dönen vücutlara bakıyordum. Dans ederken el ele tutuştukları kolları kırmızı bir iple birbirine bağlanmıştı herkesin. Bu bir tema olsa gerekti ki Bera da sol cebinden bir tane çıkarmıştı. Hiçbir zaman bırakmadığımız ellerimizin etrafında döndürerek sarmaya başladı kollarımızı.

“Böyle bağlı mı kalacağız?” diye sordum kıkırdayarak. Elini belime attı, sonrasında bir kuğu gibi salınarak daire çizdik etrafımızda.

“İnsanların arasındaki bağı temsil ediyormuş bu ipler,” dedi dişlerini gözler önüne sererek. “Bana öyle dediler.”

“Ya koparırsak?”

“Biz mi koparacağız?”

“Şartlar öyle gelişirse ve koparsa?”

Yüzümde ona meydan okuyan, muzip bir gülümseme belirdi. Boynunu eğerek dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı.

“Bir şey olmaz,” diye fısıldadı sıcacık nefesiyle. “Bizimki zaten görünmez bir ip...”

Saatler birbiri ardına kovalanırken ve rüzgâr fısıldamayı bir kez olsun kesmezken ipini koparmışçasına eğlenmişti bu gençler. Onlarca çift vardı çimlerin ortasında, ellerindeki kırmızı ip parçasına sarılı halde dönüp duran. Dostane dokunuşların arasında harlanan ateşler ısıtıyordu sanki bugün havayı. Birbirlerinin dudaklarına doğru eğilme peşindeki bu bedenlerdi rüzgârın fısıltısını da yaratan. Bugün burada, yerin kilometrelerce altındaki bu yalanın içinde oluşturdukları bağ, kollarına sardıkları ince yünden daha fazlasıydı. Bunu fark edecek kadar şanslı olanlar ise o ipi ellerine hiç bağlamayacak kadar uzaklaşmıştı herkesten. Ormanın girişinde durmuş iki çocuk bunun en güzel kanıtıydı. Yavruağzı elbise-

sinin eteklerini bir o yana bir bu yana sallayan kıvrıcık saçlı masum kız, arkasına geçmiş yaman çocuğu bekliyordu. O yün, ince iple saçlarının örgülerini donatmasını, adeta onu süslemesini...

Tüm bağı kızın inci saçlarına hediye etmesini bekliyordu.

Eğer hâlâ uğruna savaşmaya değecek bir şey varsa, o da işte bu dans pistinin gemisini nereye süreceğini bilmeyen çocuklarıydı. Huzuru birbirinde bulabilen ruhların...

Şayet bir köşede, kimsenin onları fark etmeyeceği ücra bir noktada oturmuş yirmi, bilemediniz otuz genci gölgeleyecek kadar büyüktü mutlulukları. Gözleri kan çanağına dönmüş, beti benzi atmış ve dudakları bükülmüş o çocuklar büyükşehirlerin gecekondu gibiydiler. Kimse görmedi onları. Kimse görmek istemedi.

Hiçbir zaman öyle olmayacaklarını düşündüklerinden miydi?

Kim bilir...

Büyükşehirlerin hepsi tarihin bir vaktinde gecekonduyla dolu olurdu.

GEÇMİŞİN PERDESİ

Tan & Tanyeli Güncay

Sıcak bir yaz günüydü ayaklarını yakan kumları terk edip serin mi serin yazlıklarına döndüklerinde. Tüm aile yorucu bir iş ve okul döneminin ardından bu anı iple çekmişti adeta. Güneş tenlerini okşarken balkonlarındaki salıncakta sallanıp, akşam deniz kenarında şık yemekler yiyecekleri günleri... Üstelik bu dört kişi olarak geçirecekleri ilk tatil olacaktı. Tanyeli evlerine geleli neredeyse bir ay oluyordu. Bir ay içinde aileye öyle güzel uyum sağlamıştı ki bu tatlı kız çocuğu, Tan'ın annesi ona öz evladı gözüyle bakmaya başlamıştı. Tan'a ne muamele yapılıyorsa kız da aynısını görüyordu. Tan'a beş alınıyorsa kıza dört alındığı hiç görülmemişti.

En azından Tan'ın annesi böyle yaklaşıyordu olaya. Babasının aksine.

Tanyeli hâlâ o sert görünümlü adamdan çekiniyor, baba derken ürküyordu. Bakışlarında, sadece yemek yerken gördüğü o adamın çatalı tutuşunda bile bir mücadele, bir sertlik vardı. Üstelik Tan'a karşı oldukça tahammülsüzdü. Yerde tek bir oyuncak görüversin deliriyor, küçük oğlanı cezalandırmakta hiç mi hiç tereddüt etmiyordu. Pekâlâ bu sabırsızlık önceki deneyimlerinden kaynaklanıyor olsa gerekti. Tanyeli ne zaman yeni annesiyle konuşsa daha fazla detay öğreniyordu eski hayatlarıyla ilgili. Çünkü Tan çoğunlukla bu konuları Tanyeli'ye açmaktan çekiniyordu. Kim bilir, belki de gözündeki değerini kaybetme korkusuydu bu çekinceyi yaratan.

Mesela Tan'ın ne kadar şiddet yanlısı olduğunu öğrenmişti Tanyeli. Üstelik sadece laf atışmalarıyla başlamıyordu ettiği kavgalar. Tıpkı ilk gün tanıştıklarında söylediği gibi güçsüz gördüğü herkesi, kendi tabiriyle cezalandırma eğilimindeydi. Bir bankın köşesinde sessizce yemeğini yiyen çocuk da buna dahildi. Arkadaşının olmaması onun kusuruydu. Bunun bir bedeli olmalıydı.

Fakat Tanyeli, onunla alakalı öğrendiği her bir detayda daha fazla şaşırıyordu doğrusu. Çünkü şimdi, tam da karşısında oturup onunla pastanecilik oynayan bu çocuk pek de agresif gelmiyordu gözüne. Babasının ofisinden aşırıdıkları, artık Omm'da bile zevkle oynanan okey taşlarını renklerine göre ayırmış, kategorize ediyordu. Mavi taşlar böğürtlenli kekti. Sarılar limonlu, kırmızılar elmalı, siyahlar ise çikolata... Tanyeli'yle beraber işlettikleri hayali pastanede, hayali müşterilerinin hayali siparişlerini hazırlıyorlardı.

"Böğürtlenliler bitiyor," diye ikazda bulundu Tan, taşların ne kadar azaldığını gördüğünde. Yalnızca üçüncü, beşinci ve on ikinci taşlar kalmıştı ki bunlar da içindeki aromanın yoğunluğunu temsil ediyordu.

"Demek ki iyi hasılat yaptık," dedi Tanyeli kıkırdarak. Son siparişinde beş numaralı böğürtlenlilerden kullandı.

"Hasılat ne demek?" diye sordu Tan, merakla başını ona çevirmişti.

Aslında Tanyeli de hasılatın ne demek olduğunu bilmiyordu. Birkaç kez yetimhane görevlilerinden duymuştu bu kelimeyi. Mesela o gün üç çocuğu evlat edindirmeyi başaramışlarsa hasılat iyi oluyordu. Eğer hiçbir varlıklı kimse görülmemişse gri duvarların arasında, hasılat kötü demektir. Tanyeli de bildiği kadarıyla kullanıyordu işte.

“Vermek demek,” dedi kararlıca. Tan’a üstünlük taslamak, ona da kendinden daha iyi birilerinin olabileceğini göstermek hoşuna gidiyordu. “Çok vermek, hasılat iyi demek.”

Tan anlayışla başını salladı. Bu kız ne kadar çok kelime biliyordu! Kitap okuduğu için olsa gerekti. Zaten o gün, yetimhanede ilk tanıştıklarında bile kitap okurken görmüştü onu. Bundan sonra Tan da o ne okursa onu okuyacaktı.

Birkaç dakika daha oyunları devam ederken yavaş yavaş diğer kekler de tükenmeye başladı. Doğrusu Tanyeli karnında garip bir ağrı hissettiği için oyunun bitmesine memnun oluyordu. Sanki kasıklarında dışarı çıkmak isteyen bir güç, duvarlarını kırarcasına yumrukluyordu vücudunu.

“Artık dükkânı kapatalım mı?” diye sordu Tanyeli derin bir soluk vererek. Nasıl bir acıydı bu hissettiği?

Fakat Tan bu duruma onun kadar mutlu olmamış olacaktı ki kırıncı Tanyeli’nin yüzüne baktı.

“Sıkıldın mı?” diye sordu üzülerek.

“Karnım ağrıyor, o yüzden.”

“Yaa!” Tan yalvarırcasına dudaklarını büktü. “Mızıkçılık yapma.”

Tanyeli besbelli bu oyundan sıkılmıştı, tıpkı diğer çocuklar gibi Tan’dan kaçmanın bir yolunu arıyor, bahaneler ortaya atıyordu. Oysa Tan, ilk kez birinin onunla eğlendiğini hissetmişti. Bundan sonra böyle mi olacaktı? Tan, onun canının acımasını asla istemezdi. Bir o kadar da kendi canı yanardı çünkü. Ama niçin böyle saçma bahaneler öne sürüyordu ki?

Büyük bir gıcırtyla birlikte içinde bulundukları odanın kapısı açıldı. Çocuklar birbirlerine diktikleri buruk bakışları kapının önünde beliren silüete döndürdüler.

Tan’ın babasına.

Adam altında kumaş pantolonu, üzerindeki gömleği ve yeni cilalanmış ayakkabılarıyla belli ki önemli biriyle görüşmüştü. Yüzü her zaman olduğu gibi sirke satıyordu fakat eh... bu haline alışkındılar.

“Ne oluyor?” diye sordu sakince, çocukların yüzünü inceleyerek. “Sesiniz dışarı geliyor.”

“Tanyeli benimle oynamıyor,” diye atıldı Tan. Niyeti onu şikâyet etmek değil, küçük bir muziplikle oyuna devam etmelerini sağlamaktı. Onunla oynamaktan aldığı keyfi başka hiçbir şeyde bulamıyordu ki!

“Ya baba...” diye söze girişmişti Tanyeli kendini açıklamak isteğiyle ancak sözünü bitirmesine fırsat kalmadan adamın gözü odasından aşırılan okey takımına ilişti.

“Bunlar ne?” diye sordu odanın içine, çocuklara doğru yaklaşarak. Sesindeki pasif agresiflik iki masum yüzü de bir nebze korkutmuştu. Onlarla aynı boya gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü.

“Odama mı girdin?” diye sordu fakat sorunun kime yöneltildiği belli değildi. Hâlâ gözleri kilitlenmiş bir biçimde taşlardaydı.

“Cevap versene!” diye bağırdığında iki çocuk da bunu beklemiyor olmalıydılar ki irkilerek oldukları yerde sıçradılar. “Sana odama mı girdin, dedim!”

Bu kez bakışlarını Tanyeli’ye döndürdü. Yüzü bir kavganın içindeymişçesine yakındı küçük kıza. Öyle ki adamın şarap kokan nefesini her yerinde hissediyordu Tanyeli. Karşısındaki adam cevap beklercesine bakmayı sürdürüyordu fakat Tanyeli ne diyeceğini bilmiyordu. Tan bulup getirmişti bu okey takımını. Yasak olduğunu bilse hiç alır mıydı? Yetim-

hanede çok iyi öğrenmişti kurallara uygun yaşamayı. Ancak içindeki korku bunları söylemesine engel oluyordu. Kilitlenip kalmıştı adeta.

“Baba,” diye söze girişmeye çalıştı Tan tedirginlikle. Fakat babası elini kaldırarak onu susturdu ve tekrar Tanyeli’yle göz teması kurdu.

“Seni biz niye getirdik buraya?” diye sordu kaşlarını çatarak. Sesi tekrar ürkütücü sakinliğine dönmüştü. “Hayır işlemek için mi?”

Tanyeli korkarak başını iki yana salladı. Ne cevap veremiydi? Elbette biliyordu niçin burada olduğunu. Aile onu sevdiği için, çocukları olsun istediği için değildi. Tan’a kendini sevdirmeyi bir şekilde becerebildiği içindi.

“Oyun oynamak istiyorsa oynayacaksın!” diye bağırdı tekrardan ve küçük kızın temiz yüzünü kirli ellerinin arasına alıp sıktı. Tanyeli bu kez içindeki ürkekliği daha fazla tutamayarak ağlamaya başladı ancak bu, adamı yalnızca daha sinirlendirdi. Bir dağa kafa tutan tavşan gibiydi bu hali. Güçsüzdü. Başa çıkamazdı.

Tan, ilk ve tek arkadaşını korumanın telaşıyla babasına bağırdı. Oysa adam onu duymazdan geliyor, Tanyeli’yi sıkmaya devam ediyordu. Bu defa oturduğu yerden kalkıp babasına vurmaya başladı.

Ancak bu kez de, “Oğlumu daha saldırgan hale getiriyorsun!” diye bağırdı adam Tanyeli’ye ve bir tokat attı. Küçük kız karnının acısına mı yoksa yanağındaki sızıya mı ağlayacağını şaşırılmıştı. Üstelik afallamıştı da. Nerede hata yaptığını anlayamıyordu.

Hıncını yeterince çıkardığında Tanyeli’yi bıraktı nihaye-

tinde. Son bir bakış attı yarattığı manzaraya, özellikle de yere kapaklanmış kız çocuğuna. İçinde sonsuz bir iğrenti hissediyordu.

Koca evin içinde yol açtıkları gürültü nihayet annesinin de kulağına gitmiş olacaktı ki kadıncağız endişeli gözlerle kapıda belirmişti. Kocasının canavar yüzünü gördüğünde ne olduğunu sormaya bile gerek duymadı. Sözcükleri işitiyor olmak yalnızca daha can acıtıcı olurdu.

Saldırgan ve haysiyetsiz adam odayı terk ederken duyulan tek ses Tanyeli'nin iç çekmelerine aitti. Tan babasının odadan çıktığını gördüğü gibi küçük kızın önünde diz çöktü. Çöker çökmez öyle bir şey gördü ki kırgın kalbiyle ilgilenemeden hışımla yerinden fırladı.

“Tanyeli kanıyor!” diye bağırdı annesine. İşte şimdi endişeyi damarlarında gezinirken hissedebiliyordu. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Tanyeli'nin pantolonu kan lekesi olmuştu.

“Anne!” diye bağırdı tekrardan kapıdaki kadına. “Babam Tanyeli'yi öldürmüş.”

Büsbütün ağlamaya başlamıştı. Eğer babası Tanyeli'yi öldürmüşse yemin olsun ki o da babasını öldürecekti. Henüz yeni kazanmıştı ilk arkadaşını. Daha elinden alınması için çok erken değil miydi? Üstelik olanların hepsi de kendi suçuydu. Okey takımlarını aşırıldığı yetmezmiş gibi bir de Tanyeli'yi şikâyet etmişti. Kendisinden nefret ediyordu.

Annesi yaşlarla dolu gözlerle hemen Tanyeli'nin yanına gelip yere çöktü. Tanyeli, Tan'ın sözleri üzerine kapaklandığı yerden doğrulmuş, oturur pozisyona geçmişti. Hıçkırıklar içinde annesine baktı.

“Gerçekten ölüyor muyum?” diye sordu çocuk masumiyetiyle.

Genç ve alımlı kadın sarı saçlarını arkaya savururken gülmemek için zor tuttu kendini. Tanyeli’yi saçından öpüp kolunu okşadı.

“Hayır,” dedi sakince. “Büyüyorsun.”

Ardından iki çocuğa da gençliğe adım atan kız çocuklarının yaşadığı o özel durumu anlattı. Regl olmanın nasıl bir şey olduğunu, ne yapılması gerektiğini... Tan çok pişman olmuştu duyduklarından sonra. Karnının ağrıdığını söylediğinde Tanyeli’ye niçin inanmamıştı ki?

Annesi Tanyeli’yi kucağına alıp banyoya doğru götürdü. Şimdi ona nasıl ped takacağını, pedini nasıl değiştireceğini öğretecekti. Bir yandan gurur duyuyordu kısacık sürede benimsediği bu çocukla. Büyüdüğüne dair ilk işaret onun da tanıklık edebileceği bir anda olmuştu.

Odada bir başına kalan küçük erkek çocuğu ise yaşananları tekrar tekrar kafasında döndürüp durdu. Saniyeler içinde yaşadıkları hararet aklını ayrı, midesini ayrı bulandırıyor. O hep babasından, babasının verebileceği tepkilerden korkmuştu ancak genelde azarı hak ediyor olduğu için bugünkü gibi bir olayla hiç karşılaşmamıştı. İçinde babasına karşı gittikçe büyüyen bir uzaklık hissetti. Tanyeli’nin güzel yüzü nasıl da korkuyla kırıp büzülmüştü. Ağlarken çıkardığı hic-kırıkları hâlâ daha tam şurada duyuyordu Tan.

Acaba kendisinin de haberi olmadan Tanyeli cezalandırılacak bir şey mi yapmıştı? Yetimhanedeki çocukların kural tanımaz ve aykırı olduğunu söylemişti ailesi ona, Tanyeli’yi evlerine katmadan önce. Belki de eskiden edindiği kötü ör-

nekleri istemeden taklit etmişti küçük kız. Evet, evet... mutlaka böyle bir şey yaşanmış olmalıydı. Bir seferlikti. Bir daha Tanyeli kurallara uymazlık yapmayacak, babası hiçbir zaman böyle tepki vermeyecekti.

Tan keşke ne kadar masum düşündüğünü daha o gün bilebilseydi.

Belki Tanyeli o vakit sözcüklerin gücünden umudunu kesmiş olmazdı.

AĞAÇ EV

Uzun süren salınmaların, asilce çizilen dairelerin ardından ayaklarımdan başlayan ağrı tüm vücuduma doğru süzülüyordu. En son ne zaman bu denli eğlendiğimi hatırlayamıyordum. Birbirimize iplerle bağlandığımız o danslarla başlayan akşam konfetilerle, konserlerle, yiyip içip eğlenmeyle devam etmişti. İşte şimdi elimde tuttuğum, Mimoza Hanım ve evimizin sakinleriyle çekildiğimiz bu fotoğraf bana tüm geceyi tekrar tekrar hatırlatıyordu. Otuz iki diş gülümserken her birimiz en muzip hallerimizle pozlar vermiş, gecenin yorgunluğu gözlerimizden okunurken neşemizle onu gölgelemiştik. Mimoza Hanım sanki annemizmiş gibi ortamızda dikilmişti. Hepimizi kucaklayan kıymetli gülüşü ve gururlu duruşuyla poz veriyordu. Tan, Tanyeli'nin hemen arkasına geçmiş, saçlarına doladığı ipi göstermek istercesine kızın örgülerini havaya kaldırmıştı. Nilin her zamanki gibi fotoğrafın havasını bozacak şekilde yüzüne garip bir ifade kondurarak poz vermişti. Belki de gerçekten yüzünü o şekilde buruşturacak bir

şeyler söylüyordu da kameraya öyle yakalanmıştı, bilmiyordum. Bunlar Mimoza Hanım'ın sağında kalan kısımdı. Tam solunda ise Bera kolunu belime atmış gülümsüyordu. Dalgalı siyah saçları gecenin yorgunluğuyla dağılmıştı iyice. Bense muzip bir biçimde eteğimi savurmuştum. Bu durum onu iyice sol köşeye itmiş olmalıydı ki Ediz aramızda en somurtkan ve uzak duranıydı.

Bu resmi kesinlikle yatağımın başucuna koyacaktım.

İşte şimdi bizimkileri çimlik alanda bırakmış, evimize doğru yürüyordum. Gece hâlâ ilk anki kadar canlıydı ve insanlar eğlenmeye devam ediyorlardı. Fakat bugün yaşadıklarım, üzerimde ayrı bir ağırlık oluşturuyor olmalıydı ki kendimi hiç olmadığı kadar tükenmiş hissediyordum. Gidip birazcık uyusam iyi gelecekti.

Evimizin önüne varıp anahtarımı çıkardım ve kilide yerleştirip döndürdüm. Topuklular nasıl da ayaklarımı acıtmıştı! İlk iş onları çıkaracaktım.

Ancak odaya girdiğimde bizimkilerin hepsini geride bırakmamış olduğumu gördüm. Ediz camın önündeki sedirde sağ dizini kendine çekmiş, sol bacağını aşağıya sarkıtarak oturuyordu. Kollarını göğsünde bağlamış, başını dışarıya çevirmişti. Çıkardığım sesle beraber bakışlarını kapıya çevirdi. Geldiğimi görür görmez oturduğu yerde dikleşti.

“Selam,” diye mırıldandım. Dün gece, geldiği andan beri, aramızda adı konmamış bir gerginlik vardı. Bu gerilimi yaratan söylenen yalan mıydı yoksa uzun bir zamanın ardından tekrar karşılaşılıyor olmak mı bilemiyordum. Bir türlü konuşmamıştık.

“Selam,” diyerek karşılık verdi kibarlık olsun diye gülümseyerek. Gördüğüm en tok seslerden birine sahipti. Kocaman

vücudu ve kaba saba duran görüntüsüyle bu nazik halleri bir tezatlık oluşturunuyordu.

“Parti sıkı mı?” diye sordum bir konu açma ihtiyacıyla. Bir yandan topuklularımdan kurtulup yere sürünen elbisemle cama doğru yaklaşıyordum. Eliyle “eh” dercesine bir hareket yaptı.

“Dans edeceğin biri olmadığında sıkılıyorsun,” dedi Bera ve bana gönderme yaparak. Kafamı sallayarak güldüm ve onun camdan dışarı, gözlerini diktiği noktaya baktım ben de. Gökyüzünü izliyordu.

“Alışırısın,” dedim gözlerimi yıldızlardan ayırmazken. “Hepimiz alıştık.”

Bir süre sessizce oturduk ikimiz de olduğumuz yerde. Aramızdaki garip atmosfer her geçen dakika biraz daha zorlayıcı oluyordu. Öyle ki arada başımızı birbirimize çevirip samimi olmayan bir tebessüm hediye ediyor, ardından aynı sessizliğe hapsoluyorduk.

“Nasıl oldu merak ediyorum,” diye söze giriştim gerilimin altında iyice ezildiğimizi hissettiğimde. Başını büsbütün bana döndürdü ve söyleyeceklerime odaklandı. “Seni en son gördüğümde yeteneğini keşfetmemiştin henüz.”

“Yeteneğim falan yok hâlâ.” Yumruklarını sırayla avuç içlerinin arasına alarak parmaklarını ktırdattı. “Sana o gün de söylemiştim,” diyerek derin bir nefesle muzipçe dudaklarını büktü. “Ommi’ler yasaklamak için sebep değil bahane ararlar.”

Kesinlikle söylediklerine hak veriyordum. Şayet sekiz yaşında bir çocuğun nefesini tutmasıyla ödü kopan yöneticilerden mantıklı bir açıklama duymamız olanaksızdı. Halk adeta Ommi’lerin gücüyle hipnotize olmuştu. Kara büyüünün etkisi

altında olanlar himayesinde oldukları elin farkında olmadıkları için mi büyüden arınamazlardı?

“Üzüldüm, Ediz,” dedim anlayışla. Ardından başımı yana doğru eğip gözlerimi kıstım. “Dokuz mu demeliydim yoksa?”

Başını utançla avuçlarına doğru eğip dudaklarını kıvırdı. Sanki nasıl açıklayacağını kafasında toparlamaya çalışıyor ancak kulağa mantıklı gelmesini sağlayacak sözcükleri bulamıyor gibiydi.

“Amber,” diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. “Benim için Ediz olmak burada çok zor olacak. Belki bir gün açıklayabilirim ama...”

Cümlesini devam ettiremedi. Mahcup bir biçimde dudak büktü sadece. Onu yargılamıyordum. Her ne kadar ilk başta gözümüzün içine baka baka söylediği o yalan canımı sıkısa ve aramızda bir gerginliğe sebep olsa da bu ülkede kendi olmaktan korkan pek çok gençle tanışmıştım öncesinde. En başında Kuklalar’da... Bu ülke, bu toplum size kendinizden nefret etmeniz için milyonlarca anlamsız bahane sunardı. Eli boğazınızda dolandır, zihninizde oluşturdukları o şeytanlara inanana kadar labirentinden kurtulmanıza izin vermezdi. Buna rağmen günün sonunda kendiniz olmayı sevmediğiniz için yine sizi suçlardı. Yalancılıkla, yapmacıklıkla... Milyonlarca örneği vardı bunun. İnsanları önce kilolarıyla, burunlarının üzerindeki çıkıntılarla, dudaklarının ne kadar kalın olup olmadığıyla yargılar; kategorize eder ve ardından da estetik yaptırdığınız için sizi özgüvensiz olmakla suçlardı. Toplumun üstlendiği sahte bir etik anlayışı vardı ki, hem kalıplara hapsederdi sizi hem de kalıplara girdiğinizde sığ olmakla itham ederdi.

“Sorun değil,” dedim sözü devralarak. Uzanıp kolunu sıvazladım dostça. “Kendini hazır hissedersen anlatırsın.”

Saniyeler içinde biz konuşmaya devam etme fırsatı bulamadan evin kapısı açıldı ve Bera içeri girdi. Ancak girer girmez gördüğü manzara yüzündeki gülümsemenin silinme sebebi olacaktı ki anahtarlarını cebine koyarken sakince kapıyı kapatıp donuk bakışlarını bir kez bile kaçırmadı. Dokuz’un kolundaki elimi çektim çabucak. Bir anda kendimi uygunsuz bir durumun içinde gibi hissetmişim oysa hiçbir şey olmamıştı.

“Hoş geldin,” diye atıldım çekingen bir biçimde. Fakat Bera yalnızca başıyla selamımı kabul edip yatağına doğru yürüdü. Çarşafının üzerine bırakılmış ceketini alıp omzuna attı ve ranzaların arasından çıktı.

“Nereye?” diye sordum merakla. Oysa tek kelime etmiyordu. Durduğu yerde birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra oturduğumuz sedire doğru yaklaşmaya başladı. Dokuz’u görmezden gelerek hemen başının üzerindeki cama uzanıp açtı.

“İçerisi havasız,” dedi yüzünde hiçbir mimik oynamazken. “Tanyeli rahatsız olur.”

Hemen sonra Dokuz’a bir süre bakışlarını dikti fakat çocuk onu görmezden gelmeye çabalıyordu. İyi ki de öyle yapıyordu çünkü Bera’nın göğsünde beslediği gerginliği daha oturduğum yerden hissedebiliyordum. Bu neydi şimdi böyle? Soruma cevap verene kadar elli takla atmıştı.

Ardından Dokuz ve beni olduğumuz yerde bırakarak kapıya doğru yöneldi ve arkasından son bir kez daha seslenmeme fırsat vermeden sertçe kapatıp çıktı. Afallayarak bir kapıya, bir de karşımdaki kocaman çocuğa diktim gözlerimi.

“Bu neydi?” diye söylendim durumu kavrayamazken. Dokuz sanki polise teslim olurcasına ellerini havaya kaldırıp omuz silkti.

“Bana çok şey anlattı az önce,” dedi kıkırdayarak. “Ona söyleyebilirsin, mesaj alınmıştır.”

Neyden bahsediyordu kestiremiyordum. Ancak nereye gittiğini öyle çok merak ediyor, aramız böyle garipken uymayı öyle çok istemişyordum ki elbisemin tüllerini toplayarak ayaklandım. Dokuz’a görüşürüz diyecekken o anlayışla başını sallayıp bana eliyle selam verdi ve ayakkabılarımı giymekle geçen bir-iki dakikanın ardından koşar adım dışarı çıktım. Bana çözmek zorunda olduğum başka bir yapboz daha bırakmıştı işte.

Nereye gitmiş olabilirdi ki? Parti alanına geri dönmeyeceğini biliyordum. Eğlenebilecekmiş gibi bir yüz ifadesiyle çıkmamıştı o evden. Ufak adımlarla, sinsice yürüyüp Mimoza Hanım’ın ışıkları yanan mabedine doğru yaklaştım. Gizlice içeri bakmak için kafamı uzattım. Kadın ayaklarını sehpa-ya uzatmış, gecenin tüm büyüünden kurtulmuş bir biçimde gözlükleriyle kitap okuyordu. Orada değildi. Topuklularımın acısını dört bir yanımda hissederken gitmiş olabileceği yerleri teker teker arşınlamaya başladım. Önce eğitim alanının oraya uğradım. Bu saatlerde koskoca kalede kimse olmaz, sessizliğe fırsat tanınırdı. Geçirdiğimiz bunca zamanda onun gürültüyle pek işi olmadığını iyi öğrenmiştim fakat yine de buraya gelmemişti. Yemekhaneye, ilk gün gördüğümüz deponun çevresine, hatta belki bir umut oradadır diye partinin yapıldığı meydana bile baktım. Hiçbirinde yoktu. Dolanmakla geçen yarım saatin ardından tekrar evimizin önüne, başladığım yere geri dönmüştüm. Artık geriye tek bir seçeneğim kalmıştı. Ya

bu ormanın derinliklerinde olacak ya da olacaktı. Adım atmakta zorlanan ayaklarımı biraz daha ittirerek ormana doğru yürüyüp içeri daldım. Eğer burada, ağaçların arasındaysa inşa etmek için canla başla çalıştığı ağaç evle ilgileniyor olsa gerekti. Doğrusu oraya gitmeyeli günler günler geçmişti. Dolayısıyla bu kaçıışı her ne kadar kafamı bulandırsa da içime garip de bir huzur yerleşmesine vesile oluyordu.

Ağaçlara bıraktığı çentik izlerinden ilerleyerek yürüdüm. Gölün bulunduğu yer ne çok derinliklerindeydi ormanın ne de evlerden gelen birinin kolaylıkla bulabileceği kadar sığdı. Fazlaca dolambaca maruz kalıyordunuz yalnızca. Bu çocuk ilk başta burayı nasıl bulmuştu ona bile akıl erdiremiyordum.

Bir-iki dakika yürüdükten sonra Bera'yı gerçekten de elinde baltasıyla ağaç evin önünde dikilirken gördüm. Ağaçlar görüş alanımı kapatıyor, evin gelişimini görmeme engel oluyordu fakat bir eli baltasında, bir eli belinde olan Bera'yı seçtiğinde gözlerim, evde gözle görülür bir gelişim olduğuna ikna oldum. Adeta gururla bakıyordu karşıdaki manzaraya.

Ben tam da olduğum yerde hareketlenip ona doğru ilerleyecekken görüş alanımı kapatan kısımdan iki kişi çıktı. Hemencecik bir ağacın arkasına geçip olduğum yere mihlandım. Bir casus gibi gözlemliyordum. Yanındaki iki beden Tan ve Tanyeli'ydi. O turuncu elbiseyi, saçlarındaki kırmızı ipleri nerede görsem tanırdım. Bir şeyler konuşuyorlardı ancak duyamıyordum. Tanyeli durmadan yerinde zıplıyordu.

Üçü de mutlu bir an geçiriyor olmalıydı ki Tan kollarını Bera'ya dolayıp sarıldı aniden. Bera genç oğlanın saçlarını karıştırarak kıkırdadı. Kalbimde daha önce attığını hiç hissetmediğim bir parçanın sesini duydum o an. Gördüğüm şey hafızamdan hiç silinmesin istiyordum.

Tan, Bera'nın kollarından ayrılır ayrılmaz Bera, Tanyeli'nin önünde eğilip küçük ellerini tuttu. Tanyeli yaşlıtlarına göre oldukça küçük kalıyordu gerçekten. Sevimli elleri avuçlarındayken ağaç eve bakarak bir şeyler söyledi. Söylediği şey her neyse bu gençleri mutlu ediyor olmalıydı ki Tanyeli cılız kollarını Bera'nın boynuna dolayıp başını omzuna yatırdı. Tan nasıl desem...

Sanki tekrar bir aileye sahip olmuş gibiydi.

Yaşadıkları bu özel anı elim kalbimde, çıtımı çıkarmadan izliyordum. Neye bu denli sevinç duyduklarını arkasına sığındığım ağacın oradan anlamak mümkün değildi. Yine de sebebi önemli olmaksızın bu anın güzelliği tüm zihnimi süsledi. Burada bu insanlarla geçirdiğim her gün, birbirimize daha da yaklaştığımız her an bana Kuklalar'ı anımsatıyordu. Ateşin başında birbirine tutunmuş on yedi yabancıyı. Ürkek bedenleri ve karanlık gelecekleriyle sırtlarını sadece oraya dayayabildikleri mağara duvarını...

İki küçük ruh bir süre daha Bera'nın eserini izleyerek bir şeyler anlattı. Birkaç dakika sonra ise Tan kolunu Tanyeli'nin omzuna attı ve ikisi birbirine sarılarak açıklık alandan ayrıldılar. Sırtımı iyice ağaca yaslayıp görünmeyeceğime emin oldum. Başarılıydım ki aralarında döndürdükleri kıkırdamalar arasında çevrelerine bir kez olsun göz atmaksızın ormanın derinliklerinde kayboldular.

Bera baltasını omzuna atmış tekrar işe koyulacakken saklandığım sığınaktan çıktım yavaşça ve ona doğru ilerledim. Geleceğimi beklemiyor olmalıydı ki harekete geçecekken olduğu yerde dikilmeye devam edip baltasını yere bıraktı. İşte şimdi, görüş alanımı kapatacak hiçbir engel yokken, çok daha net görüyordum ağaç evin gelişimini. Yerden iki-

üç metre yukarıda temeli olduğunu tahmin ettiğim düzlük bir yapı vardı. Ağacın heybetli gövdesine sıkı sıkıya sabitlenmişti. O temele uzanan merdiven hemen sağ tarafına çakılmıştı. Muhtemelen ağaç eve uzanan merdivenin tamamlanmasıyla şimdi, yeni yeni üzerini inşa etmeye başlayacaktı. Çok büyük bir ev olmayacak gibi duruyordu. Belki bir, belki iki kişi girebilirdi içine. Fakat daha evi tamamlamamışken bile hemen solundaki ağaçların arasına tahta bir salıncak yapmayı ihmal etmemişti. Oturma kısmına uzanan iplere yapraklar ve çiçekler dolamıştı. Öyle ki, karşımdaki bu küçük sığınak henüz tamamlanmamışken bile içimi bir rahatlamaıyla, görkemi dolayısıyla hayranlıkla kaplıyordu.

“Ne kadar ilerletmişsin,” diye mırıldandım ufak adımlarla, ellerimi arkamda bağlamış ona yaklaşarak. Ağaç eve çevirdiği gözleriyle başını salladı onaylarcasına.

“Zaman buldukça geliyorum işte,” dedi. Sesinde hâlâ bir soğukluk kol geziyor, beni üşütüyordu.

“Tanyeli havasız kalmayacağına mı seviniyordu bu kadar?”

Kafasını biraz olsun döndürmeden düşünceli bakışlarıyla süzdü. Bir çıra gibi saplanmış hareleri bir süre daha dikili kaldı fakat sonra gergince gülerek tüm vücudunu bana döndürdü.

“Önceden tanışıyorsunuz,” dedi. Sesi soru sorar gibi çıkmamıştı. Halihazırda tereddüt etmiyordu kafasında kurduğu senaryodan. “Ve tanışıklığınızı, her neredense, bana söylemek istemiyorsun.”

Sözleri biter bitmez cümlelerini reddederek başımı iki yana salladım yavaşça. Biraz daha yaklaştım. Yüzündeki mimiksiz ifade ve bakışlarındaki sertlik canımı sıkıyordu.

“Yasaklanacağım gece...” diye söze giriştim başımı kaldırıp gözlerine bakarak. “Deniz kenarında tek başına oturuyordu. Yanına oturdum ve biraz muhabbet ettik.”

Devamını bekleyerek yüzüme bakmaya devam etti. Kaşlarını kaldırdı sanki “bu kadar mı” dercesine.

“O kadar.” Omuz silktim. “Onu burada görmeyi beklemiyordum. Sence de olduğumuz haliyle çok fazla tanıdıkla beraber değil miyiz? Şaşırdım yani.”

Ediz, namı diğer Dokuz’un sırtını karşımdaki Bera olsa bile paylaşmak istemiyordum. Onun için bu denli elzem olmasa isminden vazgeçmeyi seçer miydi ki? Mimoza Hanım bile Dokuz diye sesleniyordu ona. Yöneticilerin Ediz’in gerçek kimliğini bilmemesine imkân yoktu. Pekâlâ eski hayatlarımızla alakalı en ufak detaylara bile hâkimdiler. Bu kararı almasındaki sebep her neyse onlar dahi saygı duyuyor olmalıydı. Onu gammazlayan ben olmayacaktım.

“Sana inancımın ne kadar büyük olduğunu biliyorsun, Amber,” dedi işaretparmağını yanağımda gezdirerek. Gözlerimi kapattım uzunca. Belki de görebildiklerimle sınırlı bırakmak istemediğim içindi bu eşsiz anı. “Görünmez ipleri bir tek görünmez gerçekler koparır.”

“Yapmam,” dedim kesinkes bir biçimde. “Görünmezlikten, bilinmezlikten nefret ederim.” Ardından hemen ekledim. “Okyanusları toprağa bağlamadığı sürece...”

Durdu ve yalnızca gülümsedi dudağının sağ tarafını kıvrarak. Hemen sonra yüzünü eğip gözlerimin içine bakmaya çabaladı. Benliğimi ondan kaçırmaya çabalıyordum çünkü bir kez yakalanırsam bir daha içinden çıkamayacağım bir çukura dönüşmüştü. Artık dalgalarında boğulmak değildi korkum.

Okyanusuyla bütünleşmekti.

Nefesi tenimi sarıp sarmaladı ve ben bakışlarının altında hapsoldüm. Baktıkça içimin gittiği dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Göğsüm kanatlanıp uçacak gibi oldu. Teninin sı-

caklığını dört bir yanımda hissediyor, ele geçiriliyor, gittikçe teslim oluyordum ruhuna. Solukları dudaklarımda gezinirken ve ikimiz de bu anı dostça karşılamaya hazırken olduğumuz yerde durduk. Geri çekilmedi hiçbir uzvumuz fakat ötesine geçmeye de cesaret edemedi bedenlerimiz.

“Masaldan fırlamış gibiydin bugün,” dedi dudaklarıma doğru. Yüzümdeki sonsuz tebessüme yol açan da bu sözleriydi.

“Masalıma hoş geldin, Bera.”

Eğilip önümde reverans yaptı gülerek ve elimi avucuna alıp öptü. Önümde diz çökmüşken bana aşağıdan bakan gözleri ancak bu denli talepkâr olabilirdi. Boşta kalan elimle eteklerimi tutarak selam verdim oyununu devam ettirerek.

İşte tam da bu an hayatımın bitmek bilmeyen tiyatrosunda en güzel perdeyi yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Ay ışığı tüm odağa bedenlerimizi yerleştirirken, gölün sakin suları seyircilerimiz olmuştu. Bu denli güzel bakan gözleri kıskanmamış mıydı izlerken? Utanmamış mıydı kendi maviliğinden o gölün suları? Kim bilir... Ben kıskanmıştım. Onunla ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım bütünleşmeyen tüm parçalarım kıskanmıştı. Arkamızda kendi elleriyle oluşturduğu o tahtadan mabet buna pek iyi şahitlik ediyordu. Bir nevi bizimle beraber filizlenme şansına nail olmuştu. Biz büyüdükçe büyüyordu.

Biz büyüttükçe...

“Yeni kazandığımız bu evi hiç kaybetmek istemiyorum,” dedim usulca, gözlerimiz büyüden yeni kurtulmuşken. O sözcüklerin neye hizmet edebileceğini öyle iyi biliyordu ki bunu ne amaçla dillendirdiğimi çok iyi anladı.

“Kaybetmene yol açacak bir şey olmayacak,” dedi tok sesiyle. “İnsanların birbirine alışması kolay olmuyor, sadece bu.”

“Kolaylaştıralım o zaman. Nihayetinde hepimiz evinden edilen çocuklar değil miyiz?” Ses tonum ikna etmek için yalvarır gibi çıkmıştı. Israrcı, küçük bir çocuk gibi görünüyor olmalıydım. “Nilin’in geceleri herkes uyuduğunda kalkıp çatı katına çıktığını, Tan’ın düzenli aralıklarla uyanıp Tanyeli’yi kontrol ettiğini ve Dokuz’un yastığının altında bir ip parçası taşıdığını bilmiyor muyuz?”

Herkes yataklarına yatmış ve eski hayatlarını yaşatmak için diğerlerinin uykuya dalmasını beklerken biz Bera’yla çoğu zaman uyumuyor oluyorduk. Son zamanlarda aramızda geliştirdiğimiz bir oyun vardı. Eski lisemizdekilerin bizde bıraktığı hislere dayanarak onlara numaralar veriyorduk. En sevdiğimiz kişi on yediydi mesela; ki bu benim için Nilin’e tekabül ediyordu. Dokuzuncu sınıfın başında yakınlaştığımız fakat zaman geçince bir daha birbirimizin yüzüne bakmadığımız o kız bir üçtü. Beklenti yaratıyordu ama tatmin etmiyordu. Bu oyunla beraber sanki hem Omm’da aynı binanın altında olup birbirimize ulaşamadığımız zamanları telafi etmek istiyor hem de eski hayatımızla olan bağı korumak istiyorduk. Ne zaman bir hareketlenme duyarsak odanın içinden, uyuyor taklidi yapıyorduk. Fakat bu, normal şartlarda göremeyeceğimiz pek çok detayı gözlemleme fırsatı tanıyordu.

Bera hiçbir şey söylemedi fakat sözlerim onda bir yer etmiş olmalıydı ki omuzlarımdan tutup kendine çekti bedenimi. Başımı göğsüne yaslayıp ellerimi kalbime doğru çektim. Adeta bir kedi yavrusu gibi büzülüp kaldı vücudum onun sıcaklığı altında.

“Haklısın,” dedi çenesini başıma dayayarak. “Sadece biraz zaman... Olur mu?”

“Olsun bakalım.”

Bir süre öylece kalıp gölü, gölün üzerinde dans eden yaprakları izledik. Tüm günün yorgunluğu üzerine derin bir nefes almak gibi hissettirmişti dokunuşu. Dudaklarına bir şarkı kondurdu usulca. Sözlerini seçemiyordum fakat hayatımda işittiğim en huzur verici sestti. Hani sesi kötüydü bu çocuğun?

“Sesin değişmiş,” dedim sığındığım göğüsten çıkıp kıkırdayarak yüzüne bakarken. “Sahiden sesin değişmiş!”

Bera küçük bir kahkaha attı.

“Yakalandım,” dedi ellerini havaya kaldırarak. Madem bunca zamandır bu denli güzel şarkı söyleyebiliyordu ne diye saklamıştı? Piyanonun başında bağıra bağıra Taylor Swift söylediğimiz o akşam bizzat duymuştum sesinin ne kadar kötü olduğunu.

“Dökül,” dedim ellerimi silah tutar gibi yapıp Bera’ya doğrultarak. Avucumu bir hamlede tutup aşağı indirdi ve kıkırdayan ses tonunu normale döndürdü zor da olsa.

“İkimiz de çekinmeden söyleyelim istedim o gün,” dedi ellerini ceplerine sokarak. Piyanonun başındaki günü kastediyordu. Hayatımda bana söylenmiş en güzel pembe yalanı yaratmıştı demek. Gülümsememi saklamaya, ona beslediğim hislerimi gizlemeye çalıştım yüzümü göle doğru çevirerek.

Fakat o farkındaydı. O kımıldayan her bir saç telimin, ona çekilen her nefesimin, sesini duyduğumda bir çocuk coşkusu hisseden kalbimin hep farkındaydı. Bu anları ondan gizleme izin veriyordu sadece.

Tekrar elimi beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. Vücudumuzu ormana döndürerek evimize, gerçek yuvamıza

doğru yürümeye başladık. Saat kim bilir gecenin kaçını olmuştı. Baykuşlar etrafta dört dönüyor, geceye ait o kimsesizlik her bir yanımızda hissediliyordu. Onunla yürümek güzeldi. Hiçliğin içinde, her şeyin merkezinde olmak... Kimsenin ziyaret etmediği bir gölün şahitliğinde nefeslerimizi karıştırıp kimsenin oksijenini solumadığı ağaçların arasında dolanmak... Yürüdük. Yavaşça, acele etmeden, keyfini çıkararak.

“Bu arada,” diye fısıldadım yüzümü ona çevirmeden. “Dokuz dedi ki mesaj alınmışmış.”

“Ne?”

“Çok şey anlatmışsın o da anlamış.”

Sesli bir kahkaha attı.

Sanırım bu bugün duyduğu en güzel şeylerden biriydi.

GEÇMİŞİN PERDESİ

Tan & Tanyeli Günay

Bir işkence kaç gün sürerse canının acıması normalleşirdi? Kaçıncı günde yaraları artık öyle derinleşir, sızı artık öyle tanıdık hale gelirdi ki hissizleşmeye başlardı insan? Tanyeli bilmiyordu. Ruhuna çarpan sözlerin mi yoksa bedenindeki izlerin mi canını daha çok yaktığını, onu sindirip köşeye sıkıştırdığını bilmiyordu. Artık bu evde yaşamaya başlayalı bir yıldan fazla olmuştu. Bir yıldır gördüğü işkence ne biraz olsun dinmiş ne de o, açılan yaralara alışabilmişti. Çoğu zaman Asya olmayı özliyordu. Özellikle geceleri yastığa başını koyduğunda... Gri koridorların ve sevgiden bihaber o yetişkinlerin arasında bir köşede inzivaya çekilip kitap okumayı özliyordu bazen. Camdan dışarıyı izlemeyi, en azından rol yapması gerekmeden dünyadan azade o çocuk olabilmeyi...

Bir yıldır içinde bulunduğu bu esaret onu her geçen gün daha da küçük kılıyor gibi hissediyordu. Bazen yetimhanede, yılda bir kere de olsa film geceleri düzenlendiği olurdu. O filmlerden birinde duyduğu bir sözü hatırlıyordu Tanyeli. "Para mutluluk getirmez," diyordu karakterlerden biri. O dönem çocukların hepsi buna karşı çıkmış, saçma bulmuştu. Pekâlâ Tanyeli de onlarla aynı görüşteydi. Mesela içinde döne döne uyuyabileceği kocaman bir yatağı olmasını çok istiyordu. Elini attığı her kitabı satın alabilmeyi, görkemli lunaparklara gidebilmeyi... Oysa şimdi... şimdi öyle hak veriyordu ki o filmdeki söze. İçine sayısızca oyuncak sığdırabileceği devasa bir yatakta uyanıyordu her sabah. Bir şey satın

almak istediğinde çoğu zaman anne babasına sormasına bile gerek kalmıyor, onlarla ilgilenen hizmetliye danışıyordu. Koridorlarını ezberlemesi bir haftasını alan kocaman bir okulda okuyor, tatillerde en güzel yerlere gidiyordu. Ancak bunların hiçbirisi vücudundaki morluklara, ruhundaki kesiklere merhem olmuyordu.

Babasından dayak yediği o günü tek seferlik, bir daha tekrarlanmayacak bir olay zannetmişti Tanyeli. Pekâlâ Tan da onu böyle telkin etmişti. Babasının agresif biri olduğunu ama hiçbir zaman çocuklarına zarar vermediğini... Oysa günler geçtikçe bırakın bir daha yaşanmamayı, her seferinde daha kötü hale gelmişti durum. Tanyeli'nin yaptığı en ufak hareket, ağzından kaçan küçük bir öksürük bile adamın boğazındaki damarların belirginleşmesine, kaşlarının çatılmasına sebep oluyordu. Nedense küçük kızın sözlerle iflah olmayacağına inandırmıştı kendini. Oğlunun kendi yaşıtlarına uyguladığı yöntemi uyguluyor, cezalandırma hakkını kendinde görüyordu. Eğer yemeğe bir dakika geç gelecek olurlarsa Tanyeli cezalandırılıyor, aç bırakılıyordu. Yorgun ve hasta hissediyorsa Tan'ı mutlu edememekle suçlandığı için dayak yiyordu. Minnet duygusunun olmadığını söylüyordu sözde babası ona. Verdikleri tüm nimetlerin ve ona sundukları tüm imkânların suiistimal edildiğini, Tanyeli'nin nankörlük ettiğini... Bazen de hiçbir sebep olmaksızın küçük kıza vuruyordu. Toplantısı kötü geçmişse ya da tuttuğu takım maçı kaybetmişse bile bu Tanyeli'yi cezalandırmak için bir bahane olabiliyordu. Üstelik zaman geçtikçe Tan'ın melek yüzlü annesi de eşine ses çıkaramaz hale gelmişti. Besbelli genç kadın da kocasından korkuyor, zarar görmek istemiyordu. Tanyeli onu suçlayamazdı. Yalnızca diliyordu ki, keşke kendisi de bu durumun içinden çıkabilecek şansa sahip olsaydı.

Odalarının ortasında oturmuş Tan'la resim yaparken de durmadan ayak seslerini dinliyor, bugün işiteceği hakaretleri ve maruz kalacağı şiddet terörünü bekliyordu. Onlarla ilgilenen hizmetlinin söylediğine göre, bu aktivite saatiydi. Demek oluyordu ki süreleri dolana kadar oyun oynuyor olmak zorundaydılar. Birkaç sefer Tan, karşısındaki masum kızın ne kadar zorlandığını fark ederek aktivite yapmak istemediğini söylemiş, durumun içinden ikisini de kurtarmaya çalışmıştı. Fakat planları yine başlarında patlamıştı ki babası Tan'ın uymadığı bir kuraldan yine Tanyeli'yi sorumlu tutup üzerine yürümüştü.

Tan ise bu yaşananlardan tümüyle kendini sorumlu tutuyordu. Zorbalık görmeyi bile özletecek bir hayatın içine hapsetmişti Tanyeli'yi. Üstelik o öyle güzel, öyle nahif, öyle hayran olunasıydı ki. Tan bazen geceleri uyumayıp onun yatağının önüne çöküyor ve düşlerin içinde süzülen masum yüzünü izliyordu. Tanyeli'nin kıvrıcık saçlarını çoğu zaman zapt etmesi çok zor oluyordu. Keza uyurken de oraya buraya dağılıyor, küçük kız her uyanışında kendini çirkin bir ördek yavrusu gibi hissediyordu. Keşke Tan'ın baktığı gözlerle görebilseydi kendini... Tan sırf bu yüzden annesinden saç örme-yi öğrenmişti. Tanyeli duştan çıkar çıkmaz saçlarını tarıyor, kurumaya bıraktıktan sonra örüyordu. Belki de sevimli yüzünü tebessümle donattığı tek anlar baş başa kaldıkları zamanlardı. Huzurun hâlâ yok olmadığına dair ona umut aşıl原因 o ender anlar...

Tanyeli eliyle çizdiği resmi göstererek Tan'ın fikrini öğrenmek istedi. Küçük kız her geçen gün daha çok içine kapıyor, konuşmak istemiyordu ki bunu görmek Tan'ı kahrediyordu. Dizlerinin üzerinde yavaşça yaklaştı minik bedenine.

“Mükemmel görünüyor,” dedi gururla, resmi eline alır almaz. Tahtadan yapılmış, iplerine sarmaşıklar dolanmış bir salıncak resmiydi Tanyeli’nin çizdiği. Kendisi salıncakta oturuyor, Tan ise arkasına geçmiş kahkahalarla sallıyordu onu.

“Gerçek olur mu?” diye sordu Tanyeli hüzünle gülümseyerek. Karşısındaki buruk genç onun hüznü karşısında yıkılacak gibi oldu.

“Olur, güzel kuş,” dedi saçlarını okşayarak. Bir yıl içinde öyle çabuk büyütmişti ki yaşadıkları acı onları. Koskocaman bir adam gibi konuşuyordu Tan onun karşısında. Uzanıp ellerini okşamaya yeltendi fakat Tanyeli dişlerini sıkarak kendini geri çekti.

“Acıyor mu?” diye sordu Tan çabucak. Fakat ne yazık ki cevabı adı gibi biliyordu. Tanyeli yaşlarla dolu gözleriyle aşağı yukarı salladı başını. Daha dün, okuldan gelir gelmez kıyafetlerini değiştirmedeği için ceza almış, çamaşırlarını babası tatmin olana dek çitileyip yıkamak zorunda kalmıştı. Kimyasallar çocuk ellerinde çatlaklar oluşturmuştu işte.

Tan uzanıp avuç içlerini öptü hafifçe. Elini uzatıp düşmeye yeltenen gözyaşını sildi.

Keşke bu kız çocuğunu, içine mahkûm ettiği cehennemden çekip çıkarabilmenin bir yolu olsaydı.

Ertesi gün Tanyeli kendini öyle hasta hissediyordu ki okula gidecek gücü kendinde bulamamıştı. Tan binlerce farklı yöntem denemişti onu daha iyi hissettirmek için. Yeri geldiğinde sarıp sarmalamış, kucağında taşıyarak götürmeyi teklif etmişti. Fakat küçük kızın midesi çok ağrıyor, zaman zaman

ateşi yükseliyordu. Okula gidemeyecek haldeydi. Eğer babası olur da Tan'ın devamsızlık yaptığını öğrenirse yalnızca kızardı ama Tanyeli yakalanırsa...

“Yapamıyorum,” diye homurdandı kızcağız kapalı gözleriyle. “Gidemem okula, Tan.”

Tan baktıkça içinin gittiği o güzel kızın saçlarını okşadı. Bir kez daha alnına dudaklarını değdirerek ateşini kontrol etti.

“Bak ateşin düşmüş,” dedi umutla. “Bir daha ayağa kalkmayı deneyelim mi? Lütfen...”

Babası her an gelecek, okula gitmediklerini görecektiydi ödü kopuyordu. Pekâlâ kendisini hiç mi hiç önemsemiyordu. Tüm endişesi Tanyeli içindi. Dayanamıyordu artık gözlerinin önünde harap olmasına. Dayanamıyordu kendi hayatının yükü altında ezilirken ona yardım edememeye.

“Sen git ne olur,” diye fısıldadı küçük kız. Saçındaki ele uzanıp tuttu onu sıkı sıkı. “Zaten alıştım.”

Ancak daha fazla ikna edecek fırsatı bulamadan yukarı kata çıkan ayak sesleri duydular. Artık her daim tetikte olmaya öyle alışmışlardı ki ayak seslerinden kimin geldiğini, kapı kapanışlarından kimin kapattığını algılayabiliyorlardı. Babasının ayak seslerine benziyordu bu duydukları. Tanyeli de fark etmiş olacaktı ki yorgun bakan gözleri aniden açıldı korkuyla. İnsan alışamıyordu işte. Alıştım diyordu ama o şiddetin durduğunu bilmeden, ruhunun acımasına bir türlü alışamıyordu.

“Geliyor,” dedi Tan telaşla, ne yapacağını bilmez halde. “Tanyeli saklan!”

Bir hışımla oturduğu yerden kalkıp koridora çıktı. Küçük kız ne yapacağını bilmez halde, vücudunun tüm ağrısıyla yatağında kalakalmıştı. Ancak korku öyle şeylere kadirdi ki

okula gidecek gücü bulamayan bedeni can havliyle kaçacak yer aramaya başlamıştı. Tan'ın sesi koridordan duyuluyordu. Babaları halihazırda oğlunu azarlamaya başlamıştı bile. Tanyeli, kendisine neler yapacağını hayal bile etmek istemiyordu.

Tan dakikalarca babasının önünde homurdanıp durdu. Önce söylediklerini anlamıyormuş gibi yapıp zaman kazanmaya çalıştı. Fakat sonra annesinin hasta olduğunu zannettiğini, sırf onu yalnız bırakmamak için okula gitmediğini söyledi. Hemen devamında Tanyeli'nin odada olmadığını, mutlaka okula gittiğini de eklemeyi ihmal etmedi. Babası her ne kadar sinirle onu azarlasa da sunduğu bahaneden memnun olmuş olacaktı ki öfkesi daha da artmadı. Buna rağmen yine de oğlunun sözlerine güvenmiyordu. Küçük vücudunu hafifçe kenara ittirerek odaya doğru yürüdü. Tan hemen arkasında gözlerini kapatmış dua ediyordu. Dua ediyordu ki Tanyeli o yataktan kalkacak gücü kendinde bulmuş, kendine sığınacak bir yer bulabilmiş olsun.

Adam sertçe kapıyı açtı. İyice bakındı odanın içinde fakat tıpkı oğlunun dediği gibi küçük kız gerçekten de yoktu. Demek yavaş yavaş kurallara uymayı öğreniyordu. Arkasına dönüp çatık kaşlarını bir nebze yumuşattı.

"İyi madem," dedi oğlunun sırtına vurarak. "İşyerine gidiyorum, akşam görüşürüz."

Tan uslu bir kedi gibi bakan gözleriyle başını salladı. Yeter ki bir an önce gitsindi. Merdivenlerin başında dikilip aşağı indiğine, ardından kapıyı kapatıp çıktığına emin oldu. Emin olduğu gibi de tekrar odaya dalıp gözleriyle Tanyeli'yi aradı.

"Tanyeli?" diye seslendi odanın içine doğru. Fakat ses soluk çıkmıyordu. Korkuyla etrafına bakındı bir kez daha. "Tanyeli!"

Odanın bir köşesinden yükselen hıçkırık seslerini duyduğundaysa pür dikkat kesilip dinlemeye başladı. Ses odanın sol tarafından geliyordu. Hatta ilerledikçe fark etti ki tam da giysi dolabının içinden...

“Tanyeli?” diye fısıldayarak kapakları açtı yavaşça. Zavallı kızcağız dolabın içinde dizlerini kendine çekmiş otururken hıçkırıklarla ağlıyordu. Yüzünü dizlerine gömmüştü. Tan uzanıp kollarını okşamaya yeltenecek gibi oldu fakat yapamadı. Nasıl bir iki yüzlülüktü bu yaptığı ki onu korumayı başaramazken kuru kuru hırpalanmış tenine dokunabilecekti? Güçsüzün tekiydi kendisi. Olmaktan en çok korktuğu şeyin ta kendisiydi.

“Minik kuş ne olur bir şey söyle,” dedi gözleri dolu dolu. Tanyeli ağlamaktan şişmiş gözlerini Tan’a doğru döndürdü. Gözle görülemeyen enkazları kocaman bir şehri yasa boğmuştu sanki.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Tan elleriyle ona dayanıp yüzünü kollarına doğru gömerek. Sesi titriyordu. “Yalvarırım beni affet.”

“Hayır...” diyerek mırıldandı Tanyeli ve eliyle Tan’ın başına destek olup kaldırdı. Hemen sonra küçük kollarını karşısındaki çocuğa doladı. İki bir süre hiçbir şey söylemeksizin birbirlerinin boyunlarına gömülmüş bir biçimde sarılıp kaldılar.

“Yetimhanede neyi öğrendim biliyor musun?” diye sordu elinin tersiyle burnunu silerek. “Yetişkinler hep kötüler, Tan. Hep...”

Tan başını iki yana salladı. “Sana yetişkinlerin kötü olmadığı bir yer bulmalıydım o zaman,” dedi pişmanlıkla. “En kötüsüyle karşılaşacağın bir eve hapsedmemeliydim.”

Fakat Tanyeli karşısındaki gururlu çocuğun aksine hiç mi hiç böyle düşünmüyordu. Gördüğü işkenceden ne kadar bitap düşmüşse Tan'la geçirdiği zamanları da bir o kadar paha biçilmez buluyordu. Tanıştıkları günden bu yana öyle çok değişmişti ki! Tanyeli hayatında belki de ilk kez bir kalbin korkacak bir durum olmadığına da güm güm atabildiğini keşfetmişti onun sayesinde. İçinde bulundukları durumun Tan'ın canını nasıl yaktığını da çok iyi görüyordu. Üstelik bu bir yılda Tan'a öyle bağımlı hale gelmişti ki babasından bir değil üç tane daha olacağını bilse bile bu eve gelmeyi isterdi.

Sadece bazen kaldırması zor oluyordu işte.

“Sana bir yer bulacağım,” diye kararlılıkla söylendi Tan. Kaşları alabildiğine çatılmıştı. “Ne kadar zaman harcamamız ne kadar zorluk atlamamız gerekirse gereksin, gece yatağa girerken mutlu olacağın bir yer bulacağım.” Küçük kızın narin elleri, oğlanın avuçlarının arasındaydı. “Söz veriyorum, minik kuş.”

Ardından uzanıp yanağına yerleştirdi sağ elinin avucunu. Tanyeli, yaşlar gözlerinden süzölmeye devam ederken gözkapaklarını indirip sakinleşmeye çalıştı. Biliyordu... Hiçbir hapishane sonsuza dek kapatmazdı özgürlüğü. Bir gün buradan çıkacaktı. Bu üzerine gelen duvarlardan, korktuğunda kendini kapattığı dolaplardan, çatlayan ellerinden, yaralarından ve gördüğü kâbuslardan kaçıp kurtulacaktı. Sadece o gün geldiğinde yeni bir başlangıç yapabilmek için hâlâ gücü kalmış olsun istiyordu.

“Nasıl bir yer olacak?” diye fısıldadı gözlerini sımsıkı yummuşken. Gerçekleşene kadar hayaline tutunsa olmaz mıydı?

Tan da onunla beraber gözlerini kapattı. “Bizim gibi bir sürü çocuk olacak,” diye söze girişti. “Şehrin telaşı ve pisliğinden uzakta, belki ormanın içinde bir yer... Yetişkinlerin değil, bizim gibilerin sözü geçiyor olacak. Ne kavga duyacaksın ne gürültü. Ne seni istemediğin bir bedene sıkıştıraraklar ne de istemediğin bir hayata.”

“İstediğimiz zaman müzik açıp istediğimiz zaman kitap okuyacağız, değil mi?”

Tan gülümseyerek başını salladı. “Okuyacağız,” diye mırıldandı huzurla. Tanyeli’yi kitap okurken görmeyi o kadar çok özlemişti ki. Artık yaşadıkları hayatın telaşından küçük kız okuyacak zamanı ve gücü bulamıyordu.

“Kocaman bir kütüphanesi olur,” dedi tekrardan Tanyeli’ye. Sol elinde hapsettiği küçük elini okşuyordu. “Kimse sana karışmaz. İstersen sabahtan akşama kadar kitap okursun, istersen diğer çocuklarla oynarsın.”

“Yetimhanedekiler gibi olmaz oradaki çocuklar.” Öyle bu-ruk söylemişti ki, sanki sorarcasına çıkmıştı sesi. Tan’ın aklı ister istemez tanıştıkları o güne gitti. Tanyeli’nin oradan oraya savrulan vücuduna...

“Olmaz,” dedi keskince. “Öyle bir yer olacak ki istediğin her şeye sahip olacaksın, küçük kuş.”

“Ağaç ev istiyorum,” dedi Tanyeli birden. İkisi de aynı anda gözlerini açtılar. Kızın masum yüzünde epey eğreti duran bir sertlik ve kesinlik vardı. Tan kıkırdayarak gülümsedi.

“Ağaç ev mi?”

“Evet,” diyerek onayladı onu Tanyeli. Başını da ne kadar ciddi olduğunu göstermek istercesine aşağı yukarı sallıyordu. “Yalnızca sevdiklerimizin gelebileceği bir ağaç ev. Ormanın ortasında.”

Bu kızın her bir mimiği, her bir vücut dili Tan'da bir huzur yaratıyor, daha önce varlığını bilmediği bir kalbe dokunuyordu. Sanki ona sarılmak, sonsuza dek göğsüne hapsetmek, öpebildiği kadar çok öpmek istiyordu.

Öyle de yaptı. Uzanıp alnından öptü Tanyeli'yi. Küçük kız vücudundaki tüm acıya rağmen gülümsedi alabildiğine.

"Tamam," dedi Tan aynı kararlılıkla. "Sadece sevdiklerimiz girebileceği bir ağaç ev..."

Ufak bedenini kucağına alıp dolabın kuytusundan çıkardı ve hasta yatağına geri yatırdı. Uyuyana dek ayrılmadı başından. Saçlarını okşadı, arada bir alnına bastırıp dudaklarını ateşini kontrol etti. Zaman geçince olduğu yerde, Tanyeli'nin yatağına başını dayayarak uyuyakaldı. Ancak bir saniye olsun bırakmadı onu. Demek bir ağaç ev istiyordu... Ormanın derinliklerinde, yetişkinlerin ulaşamayacağı bir yerde, sadece sevdiklerinin kabul göreceği bir ağaç ev... Başka arkadaşları olacaktı Tanyeli'nin. Bu karanlık malikânede yaşayıp yalnızca kendisiyle iletişim kurmak zorunda kalmayacaktı. Bazen tatlı tatlı tartışacaklardı mesela ve Tanyeli o ağaç evin içine oturup arkadaşlarına anlatacaktı küçük sitemlerini. Tan her halükârda gece onun gönlünü alıyor olacaktı. Hayal etmesi imkânsız bu görüntüyü gözünün önüne getirdikçe yaşlar yanaklarından süzülecek gibi oluyordu.

Ne yaptığı bilinmez yaratıkların himayesi altında yaşayan bu ülkede, ne yaptığını bilmez yetişkinlerin normal çocukları olur muydu?

O gün söz verdi kendine.

Olduracaktı.

ESKİ DOSTUN SIRRI

Bir başka pazartesi daha olmuştu işte, en son yaptığımız dersin üzerinden yedi gün geçmişti. Biz farkına varamadan, geceyle gündüz su gibi akıp gidiyordu. Abent'in havasını soluduğumuz her gün daha da zorlaşıyordu dışarıdaki zamanı kestirebilmek. Tarihleri biliyorduk. Neredeyse kapı ocak ayına dayanmıştı. Günün hangi saatinde olduğumuzu da biliyorduk. Ancak göreceğimiz insanlar ya da gideceğimiz mekânlar çeşitlilik göstermedikçe, biliyor olmanın da bir önemi kalmıyordu. Aynı günlerin farklı paralelleriydik, o kadar.

En son geçirdiğimiz kışı selamlama gününden sonra havayı olması gereken dereceye geri döndürmüşlerdi, kışı bize tüm iliklerimizde hissettiriyorlardı. Aslına bakılırsa Omm'un havasından bir nebze daha ılıktı. Fakat bu kat kat giyinmemiye engel olmuyordu. Ben de bugün kahverengi, boğazlı bir elbise giymiş, altına siyah, bilekte biten botlarımı geçirmiştim. Elbiseme bir oduncu gömleği eşlik ediyor, onun üzerinde ise kiremit rengi, içi yünlü deri montum tüm vücudumu koruyordu. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım. Kıyafetim

her ne kadar çekişmeli bir derse uygun seçilmemiş olsa da yüzümü, tüm detayları görebileceğim kadar açıkta bırakmak istemiş gibiydim.

Kudretli kaleye varan yolu arşınlarken de aklımdan geçen tek düşünce dersin çetinliğine aitti. Beni en son içine bırakmış olduğu o simülasyondan sonra yapabileceği her şey gözümü korkutuyordu. Bize dair edindikleri bilgilerden de ziyade travmalarımıza bu kadar hâkim oluşlarıydı tedirgin eden. İçinde bulunduğum bu açık patika ise her geçen saniye daha da kısalarak heyecanı gönlüme geri konduruyordu. Kalenin içine doğru adım atıp sarmal merdivene yönelirken artık neredeyse varmıştım yöneticinin odasına. Acele etmeden, yavaş yavaş çıktım basamakları ve ben çelik kapının önüne varır varmaz bir saniye bile kaybedilmeden aralanmaya başladı önümdeki siper. Demek bu kadar hevesliydi şimdiki dersimiz için.

Kapı açılır açılmaz bugün saçlarını omuzlarından dökülürcesine bırakmış kadın karşımda belirdi. Yüzünde sinsi bir gülümseme kol geziyordu; ki bunu benim zihnim de anlamlandırıyor olabilirdi.

“Hoş geldin, Amber,” dedi otoriter fakat yumuşak sesiyle. Eliyle içeriyi işaret edip artık aşına olduğum o yüksekte kalan masaya yönlendirdi. Başımla selam vererek sandalyeme geçtim. Bu duvarlar bugün daha mı basık duruyordu yoksa bana mı öyle gelmişti?

“Psikolojik yoğunluğunu göz önüne alınca derslerimizi haftada bir işliyor olmak daha iyi, değil mi?” diye sordu masasına kurulurken. En son yaptığımız simülasyondan sonra onunla konuşmuş, o hafta için planladığı diğer iki gün için derse gelmek istememiştım. Aksi takdirde bunlara bir ders değil, işkence demek gerekirdi.

“Kesinlikle,” dedim başımı sallayarak. Ancak yüzümdeki gerginlik ve vücudumun kasılması her bir açıdan belli oluyor olmalıydı ki kadın sinsice gülümsedi.

“Omme’ler hakkında ne biliyorsun?”

Zaman kaybetmeden ortaya attığı soru buydu işte. Gözlerim elimde olmadan yöneticinin hemen arkasında kalan devasa tabloya gitti. Işın gibi delip geçen, tüm benliğinizi kavrayacak güce sahip o kırmızı gözlere... Resmine bakmak bile iç ürpertiordu.

“Daha önce gözle görülmediklerini biliyorum,” diye söze giriştim derin bir nefes alarak. “Yalnızca, onları gördüklerini iddia eden insanların tabir ettiği şekilleri var ki bunların birçoğu birbiriyle uyuşan tasvirler.”

Kafa salladı dediklerimi doğrularcasına. Ancak bundan daha fazlasına hâkim olduğumu düşünmeliydi ki devam etmem için teşvik edercesine bekledi. Ben de tekrardan atıldım:

“İnsanların zihnine girip akıllarını bulandırarak yönetimi ele geçiriyorlar. Çaresizlik ve korkuyla kaplıyorlar.”

“Öyle mi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Bizim ülkemizde bu şekilde mi oldu?”

Sorduğuna göre bir bit yeniği vardı bu işte. Fakat onunla çatışmadan yalnızca bildiklerimi aktarmaya odaklandım bir kez daha.

“Bizim ülkemizdeki durum daha farklı. Bu yüzden onlara eskiden olduğu gibi Hayalbaz değil, Omme diyorlar.”

Düşünceli bir biçimde başını salladı. Bu uzun onaylama süreci kendininkinden kalkıp tam karşımdaki misafir sandalyesine oturuşuna kadar devam etti. Ardından dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

“Yanlış biliyorsun,” dedi sakince. Lafa girmem için mi

bekliyordu bilemedim ancak birkaç saniyenin ardından konuşmasını sürdürdü. “Omme’ler; ya da onlara her ne isim vermek istiyorsan, insanların düşüncelerini kontrol edemezler. Sadece kaosa yol açarlar ve insanlar, insana özgü tepkiler vermeye başlar.”

Ellerini önünde birleştirmişken küçükçe birbirine çarptı. “Aslına bakarsan Amber, Omme’ler insanların nesnelerle ya da birbirleriyle bağını dahi algılayamaz.”

“Hakkımızda bu kadar şey biliyorlar da bunu mu algılayamıyorlar?” diye sordum kaşlarım benden bağımsız havaya dikilmişken.

“Omme’ler hakkımızdaki her şeyi bilirler, evet.” Gülümse-di. “Gittiğin tüm köşeleri görürler. Dinlediğin en kısa müziği, dokunduğun en ufak taş, soluk aldığın her bir saniyeyi bilirler. Konuştuğun tüm insanları... Ancak sana şöyle anlatayım... Öpüşen bir çifti görseler bile aralarındaki aşk bağını hissedemez hatta anlamlandıramazlar. Gerçekleşen aksiyon o kişilerin birbirine bir sevgi mi yoksa öfke mi duyduğunu bile anlata-maz. Çünkü onlar duyguların ne ifade ettiğini bilmiyorlar.”

İster istemez aklım onlar tarafından hipnotize edildiğini düşündüğüm yöneticilere, yetişkinlere gidiyordu. İçten içe biliyorduk takip etmek istedikleri yol bu olduğu için onların sözünü dinlediklerini fakat başka bir kulaktan duyup doğruluğunu kabullenmek zorunda kalmak farklıydı. Demek kaosa mahkûm edilmemiştik biz.

Kaosu benimsemek istemiştik.

“Bugünkü dersimiz de bununla alakalı olacak,” dedi yüzündeki muzip sırıtişla. “Ders alanımıza geçelim mi?”

Kim bilir bugün hangi ateşte cayır cayır yanacaktım. Zihnim *hayır* dercesine haykırıyordu, oysa dudaklarım zoraki

gölümsemeyi çoktan benimsemişti bile. Her halükârda yönetici kadın cevabımı beklemeden oturduğu yerden doğrulup masasının arkasındaki tünele yöneliverdi. Soğuk ve ıssız koridorları bir kez daha arşınladık sessizlik içinde. Hemen sonra bilgisayarın olduğu kontrol odasında belirdik ve içeri geçmemi rica etmeden önce durup bir kez daha bana döndü.

“Arkadaşlık ilişkilerinizi geliştirebildiniz mi?” diye sordu başını yana doğru eğerek.

“Sanırım,” diye yanıtladım onu kararsızca. Nasıl bir gelişimden bahsediyordu ki?

“Güzel...” Hafifçe başını salladı aşağı yukarı. “Çünkü Amber, bir kriz anında içinde bulunduğu grubu ne kadar iyi yönetebildiğin, o insanları ne kadar iyi tanıdığınla doğru orantılıdır. Kimin hangi iş için uygun olduğunu ve arkadaşlarının karakteristik özelliklerini bilmek...”

Ardından bilgisayarların olduğu tarafa dönüp arka arkaya birkaç tuşa bastı. Simülasyon odasının ışıkları yavaşça yanmaya başladı yöneticinin dokunuşlarıyla birlikte. Sanırım onlarla kurduğum ilişkiyi test edeceğimiz o dakikalara yaklaşıyorduk.

“İçeri geç lütfen.”

Aşına olduğum kapı kulpunu çevirerek gri duvarlı stüdyo odasına adım attım. Malum gözlük tıpkı bir önceki dersimizde olduğu gibi bir köşede durmuş, beni kendisine davet ediyordu. Fakat bu sefer gözlüğe yaklaşmama fırsat kalmadan kadının sesi bir kez daha duyuldu. Sanırım açıklamaya ihtiyacım olacaktı biraz daha.

“Karşında birbiriyle tıpatıp aynı beş beden göreceksin,” dedi yönetici kadın. Sesi makinelerin arasından oldukça robotik duyuluyordu. “Arkadaşlarının ruhu bu bedenlerin ar-

kasında gizli olacak. Senden onları ayırt etmeni istiyorum.” Ufak bir nefes aralığı verdi konuşması esnasında. “Ancak onlarla konuşamaz, soru soramazsın. Benden yalnızca nesneler ya da mekânlar rica edebilirsin.”

Demek bugünkü küçük oyunumuz buydu. Kulağa o kadar korkutucu gelmiyordu. En azından bu kez anılarımın arasını da geçip travmalarımla başa çıkmamı talep etmemişti. Buna müteşekkik olmalı mıydım bilmiyordum. Onu anladığımı belli edercesine kafamı sallayıp elimle bir işaret gönderdim. Hemen sonra artık zamanın gelmiş olduğunu düşünerek odanın köşesine iştirilmiş gözlüğe yöneldim ve bir çırpıda kafamdan geçirdim. O karanlık perde gözlerimin önüne bir kez daha düşmüştü işte.

“Duyulduğu kadar kolay olmasını umuyorum,” dedi ancak ses tonunda bir ironi kol geziyor gibi hissettirmişti. İçime bir üşüme girmişçesine ürperdim. Ardından yönetici kadın robotik sesiyle üçten geriye saydı ve karanlığın, o gün de olduğu gibi, bir bebeğin gözlerini açmasına benzer biçimde aydınlandığını gördüm.

Başta simülasyona giriş öyle dramatik ve öyle zaman alıcı oluyordu ki başınıza gelecekler konusunda yalnızca tahmin yürütebiliyordunuz. Bir o kadar gerçeğe yaklaşamayan tahminler... Gözlerim yeni yeni açılırken ve etraf hâlâ bulanıkken de tek tahmin edebildiğim yine bir yeşillik alanının ortasında olduğumdu. Tıpkı bir önceki gibi alabildiğine uzanıyor, sağımda ve solumda hiçbir cisim seçilmiyordu. Fakat tam önümde... tam önümde öyle bir siyahlık vardı ki bu bulanık haliyle canavarları andırıyordu. Muhtemelen kadının bahsettiği o bedenler bunlar olsa gerek.

Gözbebeklerimin bulanıklığı hâlâ görüş alanımı etkilerken daha iyi seçebilmek adına siyahlığa doğru yaklaştırmaya başladım. Birkaç çöp adamın arasından sevdiklerimi ayırt edecektim demek. Güzel bir oyun seçmişti. Ancak ben simsiyah vücutların önünde dikilirken gözümün önüne inmiş bulanıklık bir anda netleşti ve işte o an dudağımdan kaçan küçük bir çılgılığı durduramadım.

Tam önümdeydiler. Siyahlıklarını bir çarşaf gibi üzerine geçirmiş, başlarında ince kumaştan şapkaları ve tam yüzlerine oturmuş demirden maskeleriyle... Keskin çelikten dişleri vardı her an saldıracakmış gibi görünen. Bir ifade belirtmiyor olmalarına rağmen insana korku salan bir varlıkları... Fakat tüm bunlardan daha çok korkutacak tek bir şey varsa o da gözleriydi. Kıpırmızı ışınları adeta bir ok gibi tüm zihnimi delen o vahşi irisler, tedirginlikle geriye yalpalayan vücudumu bile takip ediyordu.

Karşıma beş tane Ommi koymuştu. Birbirinden canlı ve saldırgan görünen beş Ommi... Geriye attığım adımlarımla uzaklaşmaya çalışıyordum onlardan, oysa vücudumun kontrolü bir nebze olsun elimde değildi. Kaçma isteği uyandırıyor sadece. Baş edemeyeceğinize dair bir umutsuzlukla beraber tek çarenizin uzaklaşmak olduğu düşüncesi... Eğer halk içine çıkmamış halleri bu denli endişe veriyorsa, tam karşımızda dikiliyor olmaları nasıl bir terör yaratırdı hayal bile edemiyordum. Varlıkları tarafından ele geçirilmiş, hipnotize edilmiş ve hapsedilmiştim.

“Amber, odaklan!” diye bir ikaz geldi yönetici kadından.

“Bana dokunacaklar mı?” diye sordum sertçe. Onların bir tül gibi süzülecek kollarını bedenimin bir adım yanında göreceksam aklımı kaçırdım. Yönetici kadından ses gelmedi

bir süre. Bedenim telaşla tekrar ayaklandı. “Bana dokunmasınlar!” diye bağırdım bir kez daha. Ancak bu defa sözlerim bir istekten ziyade emir gibi çıkmıştı.

“Sana dokunmayacaklar,” dedi yönetici kadın. Sesinde bir hayal kırıklığı kol geziyordu. “Sadece dediklerimi hatırla, Amber. Görevini tamamla.”

Adeta zihnim durmuş gibi hissediyordum. Bir nesne, bir mekân istemeliydim. Aklım ne yapmam gerektiğini ezbere biliyordu ancak sadece bu kadardı. Yapması gerektiğini hissettiği için değil, bu öğretildiği için yapacaktı. Tıpkı okullarda tabi tutulduğumuz o eğitim sistemleri gibi.

“Bir Ommi nesnelerle bağlantını kavrayamaz çünkü onlar nesnelerle ya da insanlarla bağ kuramazlar,” dedi tekrardan sertçe. “Bir araba alıp koysan önüne, heyecanla tepki verip imrenmekle trajik bir kazayı hatırlayıp korkmak arasındaki farkı algılayamazlar.” Sesli bir nefes duyuldu robotik mikrofondan. “Arkadaşların algılayabilir.”

Kadının cümlelerini birkaç kez tekrar ettim aklımda. Gözlerimi kapatıp, “Sana dokunmayacaklar,” diye fısıldadım kendi kendime. Öyle ki karşımda duran bu ürkütücü vücutlara arkadaşlarımdan ruhunu taşıyan bedenler olarak bakamıyor, zarar verme isteğiyle dolup taşıyordum.

Sakinleşmeye çalıştım aklımdan birkaç şarkı mırıldanarak. Belki de en sevdiğim kafa dağıtma yöntemiymi o sözleri zihnimden geçiriyor olmak. Birkaç dakikanın sonunda aklımdan enerjisi tükenmek bilmeyen şeytanları teker teker inzivaya çekilmeye başladı. Şimdi tek yapmam gereken mantıklı düşünmekti.

“Eşya sınıırım var mı?” diye sordum yukarıya bakarak. Sanki yönetici kadının tüm hâkimiyeti üzerimdeydi.

“Dilediğin kadar,” dedi robotik ses. “Fakat ertesi güne kadar bu dersle oyalanıyor olmayı ikimiz de istemeyiz, değil mi?”

Kesinlikle ne öyle bir niyetim vardı ne de planım. Bir an önce zihnimi tırmalayan bu kurmacadan kurtulmak istiyordum. Bir bir başlamalıydım belki. Yönetici kadın bu oyunun tamamen birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızla alakalı olduğunu söylemişti. Öyleyse ortaya rasgele nesneler atmaktansa hedefe odaklı ilerlemek mantıklı olurdu.

Önce Dokuz’u düşündüm nedense. Belki de incelemem gereken daha az anımız olduğu için kolay hedef görünmüştü gözüme. Spor yaptığını gösteren güçlü ve kalıplı bir duruşu vardı. Onda etki yaratacak nesneleri arıyorsam bu illa travmatik bir yönde mi olmalıydı? Onu heyecanlandıracak, yeterince tanımasam bile inceleyerek çıkarım yapabileceğim bir şey olsa işimizi görmez miydi?

“Bir spor salonu,” dedim kadına ilk kurşunumu sıkarak. Sesimle beraber hemen arkamızda, açıklık alanın ortasında koskocaman, camdan yapılmış bir bina belirmesi bir oldu. Önünde kocaman bir yüzme havuzu uzanıyor, camın içinde ise türlü spor aletleri boy gösteriyordu. Başımı çabucak spor salonundan Ommi’lere döndürdüm. Öyle ki içlerinden birinin ortaya çıkıp spor salonuna doğru hareketlenmesini bekliyordum fakat olmadı. Beş Ommi’nin her biri tepki vermeksizin dikilmeye devam etti.

“Yanlış bildin,” dedi kadının sesi alay edercesine.

“Teşekkürler.”

Sanki ben yanlış bildiğimi göremiyor muydum?

Düşün diye telkin ettim kendimi. Asıl amaç aramızda geçmiş bir bağlantı mı bulmaktı, yoksa onun ruhuna değinece-

ğini düşündüğüm bir nokta yakalamak mı? Belki de her ikisiydi. Anılarımda gezindim durmadan. Önce tanıştığımız ilk güne, denizin dalgalarını üstümüze sıçrattığı o geceye gittim. Birasını dertlice yudumlayan, paspal görünümlü bir gençti. Üstelik elinde salladığı kısa halat ipi de durumunu daha iyi göstermemişti. Anının üzerinden geçerken halat ipine takıldı kaldı aklım. O gün amaçsızca elinde sallanan, her gece yastığının altında dokunarak uyuduğu halat ipine...

“İp,” diye bağırdım aydınlanma içinde. “Halat ipi.”

Hemen ayaklarımın ucunda, tıpkı Dokuz’unkine benzer kopuk bir ip belirdi. Avuçlarımın arasına alıp Ommi’lerin de görebileceği şekilde salladım ipi. Saniyeler içinde içlerinden biri ipe uzanmak istercesine üzerime koşmaya başladı. Korkuyla geri çekilip bağırdım fakat buna hiç gerek olmamalıydı ki Ommi bana ulaşamadan Dokuz’un bedenine dönüştü. Yavaşlayıp önümde bitti ve saniyeler içinde patlayıp bir toz yığınınna dönüştü. Külleri havaya saçıldı fakat siyahlığı bu evrenden silinip gitti göz açıp kapayıncaya kadar.

“Sana dokunmayacaklar demiştim,” dedi kadın ona güvenimi sorgularcasına. Fakat sesi aynı zamanda gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibiydi de. “Tebrik ederim...” Korkutucu bir gürültüyle alkış sesi duyuldu. “Arkadaşlarından birini buldun.”

Biri gitmiş, dördü kalmıştı. Üzerime diktikleri bakışları yüreğime öyle bir korku saplıyordu ki mümkün olduğunca gözlerimi kaçırmaya çalışıyordum. Ayakuçlarıma eğdim başımı ve şimdiki avımın planını yapmaya koyuldum. Kafamdan kişiye odaklanmaksızın rasgele nesneler geçip duruyordu. Bir mikrofon düşünüp Nilin’i hatırlıyor, hemen ardından aklım başka birine ait olabilecek farklı nesnelere gidiyordu. Anıları-

mızı arşınılıyordum ardı ardına. Gece yaptığımız muhabbetlere, dersler gördüğümüz o heybetli kaleye, Mimoza Hanım'la oturup çay içtiğimiz bir öğlene, kış partisi gecesine...

Kış partisi gecesine...

"Kırmızı bir ip," diye seslendim yönetici kadına. Bu nesne öyle beklenmedik yerlere kapı açabilirdi ki. Birbirinden ayrılmaz o ikilinin yanı sıra Bera'yı da bulma ihtimali vardı. Tek endişem, bir taşla iki kuş yakalamakken bu yoldan eli boş dönüyor olmaktı.

Bugün iplerle aram oldukça sıkı fıkı olacak gibi görünüyordu ki ayaklarımın ucunda tekrardan, bu kez ince ve kırmızı bir ip belirdi. O unutulmaz gece, dans ederken ellerimizin etrafına doladıklarımızın birebir aynısıydı. Acaba parti akşamı da aramızda böyle bir bağ kuracağını öngörerek mi düzenlemişti yönetici kadın tüm bu ip olayını?

Yere konmuş ipi ellerimin arasına almama gerek dahi kalmadan Ommi'lerden iki tanesi bana doğru yaklaşımaya başladı. Bu kez adımları sakın ve temkinliydi fakat onlar giderek bana yaklaştıkça çarpan kalbimin sesini tüm ormanda duyabiliyordum sanki. Ufak adımlarıyla, neredeyse yüz yüze geleceğimiz kadar sokuldular. Nefesim tül vücutlarına çarpıyor, gözlerinin kırmızılıkları canımı yakıyordu. İçlerinden biri eğilip ayaklarımın ucundaki ipi eline aldı. Tıpkı bir insan vücudunda olduğu gibi uzanmıştı eli tüllerin altından ancak simsiyah bir eldiven tenini hâlâ gizliyordu. İnce ipi aldığı gibi hemen yanındaki Ommi'ye döndürdü bedenini ve ikisi birbirlerine bir adım daha yaklaştılar. O an siyah, çarşaftan vücutları kaybolup yerini iki küçük bedene; bizim Tan ve Tanyeli'mize bıraktı. Çocuk neşeleriyle kıkırdarlarken Tan, kırmızı ipi Tanyeli'nin saçlarından geçirmeye başladı. Hemen sonra

yüzünü avuçlarının arasına aldı ve öpmeye yeltendi. Ancak dudaklarının buluşacağı o küçük zaman aralığında bedenleri tıpkı Dokuz'a olduğu gibi patlayıp toza dönüştü. Külleri zaman içinde bir daha hiç bulunmamak üzere kayboldu.

“Amber,” diyerek seslendi yönetici kadın, benim tepkilerimi beklemeksizin. “Doğrusu bu simülasyonun senin için bu kadar basit olacağını tahmin etmemiştim.” Gülümsercesine bir nefes çıktı dudaklarından. “Böyle devam et.”

Beni görebildiğini bilerek, gördüğüm destekle beraber artan özgüvenimi yüzüme kondurup gülümsedim. Emin olduğum belki de tek bir şey vardı ki bizi o eve yerleştirdiklerinde bu denli bağlanacağımızı hiçbiri tahmin etmiyor olmalıydı. Belki bir aileye duyduğumuz özlemde aradaki görünmez ipin sebebi, belki tutunmak için yalnızca birbirimizi bulabilmiş olmamızdı. Her halükârda sebebi ne olursa olsun gözümü kapatmadan önce onları görmeye, zaman zaman yatağıma bağdaş kurup birbirimizle atışmaya fazlasıyla alışmıştım. İnsan belli bir yaşam standardına alıştığında ondan önceki hayatı hiç yaşanmamış gibi geliyordu. Bunun en iyi örneği bundan iki yıl önce dünyanın yüzleştiği salgındı belki de. Tüm ülkeler karantina uygulamış, insanlar evlerine tıkalı kalmıştı. O dönem nasıl salgından önceki hayatımı hatırlayamıyormuş ya da yalnızca rüyamda gördüğüm bir sanrıymış gibi hissettiysem, şimdi de Abent'ten önceki yaşantımı hiç gerçekleşmemiş zannediyordum. Henüz çok zaman olmamıştı. Belki de daha burada geçireceğimiz bir ömür vardı, kim bilir... Ancak şimdiden içinde bulunduğumuz şartlar içinden hiç çıkılamaz, çıkılmamalı gibi hissediyordum.

Geriye kalan iki Ommi'ye baktım uzunca. Beş Ommi'nin üçü de ortaldan eksilmiş, geriye kalan ikili birbirinden en

uzak şekilde konumlandırılmıştı. Dimdik duran vücutlarıyla onları da elememi, ruhlarını açığa çıkararak özgürlüklerine kavuşturmamı bekliyorlardı. Muhtemelen biri Bera'ya öbürü ise Nilin'e aitti. Dıştan bakan bir göz belki de en kolay ikisini ayırt edeceğimi düşünürdü. Abent'ten önceki yaşantım ne kadar Nilin'den oluşuyorsa bu cennetteki hatıralarımın hepsi de Bera'yla dolup taşıyordu. Asıl zor olan kısım o ikisini bulmaktı ya. Onca bağın arasından işe yarayacak bir tanesini mi çekip çıkarmam gerekiyordu?

Nilin'i düşündüm önce. Buraya gelmeden, daha doğrusu birbirimize sırtımızı dönmeden önce geçirdiğimiz tüm o huzur dolu anları... İlk tanıştığımız gün geliyordu mesela aklıma. Onun Türkiye'den buraya geldiği ilk okul sabahı çoğu kişi ününden haberdar olarak tanışmıştı Nilin'le. Kafalarında karakteriyle alakalı çoktan bir profil çizmişlerdi doğrusu. Tanışmaktan da ziyade bu profile oturtmaya çalışıyorlardı kızcağızı. Pek çoğu daha tek bir laf etmeden onun burnu havada ve şımarık olduğu kanısına varmıştı. Buna yol açacak bir durum yaşadıklarından değil de en azından karakterinin beş para etmez oluşu, onlara kendi eksikliklerini bir nebze unutturacağından. Mükemmel örneğe bakmak, o parlayan incinin yanında paslanmış bir demir olarak dikilmek kolay olmasa gerekti.

Oysa benim için küçük bir demir parçası olduğumu kabul etmek o kadar da güç değildi. İnsan bir kere hiçbir zaman parlamayacağına inandırıldığında pasların en azından tüm demiri kaplamayacak kadar az olmasına mutlu oluyordu. Eğer Nilin'in hayatını biraz olsun yaşayacak, ünü biraz olsun tadacak olsam babamın vereceği tepkiyi bayal etmek bile korkutucu gelirdi. Dolayısıyla o gün de Nilin yemekhaneye

oturmuş tek başına yemek yerken yanına gitmiştim. Biraz da haline üzöldüğüm içindi. İnsanların arasına karışmak, edindiği ünü taşımak kadar kolay olmuyor gibiydi.

İşin aslı herkes onunla vakit geçirmek istiyor ancak kimse yaklaşacak cesareti gösteremiyordu. Nilin'in vereceği tepkiden dolayı değil, ona yapıştırdıkları etiket ve çizdikleri profilden ötürü. Kendi elleriyle kendilerini asmak gibiydi yaptıkları. Ancak yanına gelip oturmadıklarında da öyle düşünmek istemişlerdi ki Nilin'in yalnız oturuyor olmasının asıl sebebi kimseyi kendine layık görmemesiydi. Öyle burnu havada ve benmerkezciydi ki, bu okuldaki kimsenin kendisiyle arkadaş olmaya layık olabileceğini düşünmüyordu.

Eğer bir-iki laf etmeyi denemiş olsalardı o gün yemek yerken masamızdan yükselen iki kişilik kahkahalara belki birkaç arkadaş daha eklenirdi.

"Yemekhane," dedim yönetici kadına, bu anları zihnimde yâd ederken. Tıpkı spor salonunun belirlediği yere bu sefer başka bir bina, yemekhane binası yerleştirildi. Birbirinden lezzetli yemeklerin kokuları şimdiden burnuma gelmeye başlamıştı.

Ancak karşımda duran Ommi'lerin ikisi de bir nebze olsun ilgi göstermedi. Oldukları yere mihlanmış halde beni izlemeye devam ettiler. Demek aradığım nesne tanıştığımız o anda gizli değildi.

Başka bir anı düşünmeye çalıştım. Küçük bir zaman aralığı boyunca, en azından ben terk edilene kadar, iki kişiden oluşan arkadaş grubumuza biri daha eklenmişti. Çakıl ve ben özellikle Kuklalar'ın toplantısından çıkar çıkmaz Nilin'i de alır, Çakıl'ın ormanın içinde kalan evine giderdik. Kocaman bir şömineleri ve bir sürü kutu oyunları vardı. Gerçi ilgimizi

çeken şey bunlar olmuyordu pek. Genelde Çakıl'ın abisinin odasına sızıyor, hemen camın önüne yerleştirilmiş kocaman bilardo masasıyla zaman geçiriyorduk. Doğrusu ben abisiyle hiç tanışmamıştım. Tek bildiğim şey, birbirlerine hiç mi hiç benzemedikleri ve abisinin çoğu zaman eve dahi gelmeyecek kadar sorumsuz biri olduğuydu.

Önce bilardo oynayarak başlardık işe. En az bir saat kahkahalar hiç eksilmezdi. Fakat zaman geçtikçe o ikisinin enerjisi beni tüketmeye, bilardo ise sıkmaya başladı. Ben de usulca aralarından çekilir, onların sesleri kulaklarımı doldurmaya devam ederken abisinin kitaplarını kurcalardım. Hayatımda gördüğüm en büyük kitaplığa sahipti. Her baktığımda ben de bir imrenme, hatta daha ileri gitmek gerekirse kıskançlık oluşturunuyordu.

O zamanlar Nilin ve Çakıl birbirlerinden nefret etmezlerdi. O zamanlar Çakıl'a bakmak göğüs kafesimi kırmaz, içimdeki kuşu öldürmezdi. Ona bakmak o kuşa özgürlük vaat etmek gibi gelirdi. Ancak şimdi, geriye bakınca anlıyordum kuşu özgür bırakmadıkça hürriyetinin umudunu vermenin aşk değil, onunla yalnızca oynamak olduğunu. Zaten kuş çakalın inine girmişse, kim kanatlarını kırıp öldürmekten ziyade yirticinin onu koruyup kollayacağını düşünürdü ki?

"Bilardo masası," dedim bu kez yönetici kadına. Hiç zaman kaybetmeden bir bilardo masası belirdi önümüzde fakat yine hüsrana uğrayacak olmalıydık ki Ommi'lerin ikisi de tek bir adım atmadı.

"Maşallah dediğimiz üç gün yaşasa, der Türkler," dedi kadının robotik sesi sinir bozucu bir şekilde. Bakışlarımı tekrardan göğe çevirdim gözlerinin içine bakıyormuş gibi. Espri seviyesi Nilin'le yarışırdı.

“Bulmam gereken nesneleri sen mi seçiyorsun?” diye sordum huysuzca. “Tek doğru cevabı?”

“Bilmem...”

Öyle bir söylemişti ki bunu, sanki bilmediğinden değildi, beni uğraştırmanın verdiği keyfi belli ediyordu. Silkelenip kendime gelmeye çalıştım. Yönetici de aptal simülasyonları da kafamı yoruyordu.

Belki de Nilin’i bir süre bırakmalı, Bera’ya odaklanmalıydım. Hem kim bilir, belki geriye son bir tane kaldığında o kendiliğinden kimliğini açık ederdi. Sonuçta amaç eşleştirmek değil miydi? Üstelik sıra Bera’ya gelmişse aklıma çok net ve tek bir cevap geliyordu. Bir şekilde bunun doğru olduğuna da adım kadar emindim.

“Göl kenarı,” dedim huzurla. Bu yarattığınız çakma kurmacanın tek gerçek cenneti... “Abent’in göl kenarı...”

Bu kez sağ tarafımızda aşına olduğum o usul dalgalara sahip göl belirdi. Rıhtımı davet edencesine cazip duruyor, etrafındaki ağaçlar bile boy gösteriyordu. Demek göl kenarı dediğimde bize tüm ambiyansımızı hediye etmek istemişti yönetici kadın. Konuşmalarımız da dahil... Çünkü tam dibinde öyle heybetli bir meşe ağacı vardı ki ona anlattığım rüyadakiyle birebir aynıydı.

Ommi’lerden bir tanesi tıpkı tahmin ettiğim gibi harekete geçip göle doğru yaklaşımaya başladı. Ağır ağır atıyordu adımlarını fakat onun ruhunu açığa çıkarmasını, Bera’yı karşımda görmeyi öyle huzurlu bekliyordum ki umursamadım. Ancak ağırbaşlı Ommi ilerleyip süzülürken gölün yanında durmadı. Öngöremediğim bir biçimde meşe ağacının yanına doğru devam etti ve varır varmaz sanki saklanırmışçasına arkasına yerleştirdi vücudunu.

Belki de gerçekten saklanmak istemişti ruhunu ortaya çıkarmak için...

Çünkü şimdi, ağacın arkasından önce başını ve ardından tüm vücudunu çıkaran o ruh beklediğim kişiye hiç mi hiç ait değildi. Kömür karasıydı gözleri, saçları güneşte ışıldayacak kadar parlak bir sarıydı. Kurnaz gülümsemesi yüzündeyken Çakıl hızlı adımlarla bana doğru yaklaşıyordu. Ommi'lerden birini niçin Çakıl olarak yaratmıştı?

Fakat ben şaşkınlığımı yeterince yaşayamadan diğer Ommi de harekete geçmeye, göle doğru ilerlemeye başladı. Belki de duyacağım rahatsızlığı izlemek ve bundan keyif almak için Bera'yla Çakıl'ı aynı anda göndermişti yönetici kadın. Bu manzaraya normal şartlarda hiçbir zaman tanıklık edemeyeceğimizi bilerek...

Ancak Ommi ilerleyip gölü geçtiğinde tek amacının Çakıl'a ulaşmak olduğunu belli edercesine durup önünde dikildi. Çarşaftan kolunu kaldırıp Çakıl'ın yanağına doğru doğrulturken üzerindeki tüy kayıp hafifledi. Simsiyah kumaş bir insan tenine evrildi. Kumral saçları, ince beli ve sütun gibi bacaklarıyla Nilin; okul kıyafetlerinin içinde, tam da Çakıl'ın karşısına geçmişti. Koşar adım onlara, benden başka bir gerçekliğin içinde bulunan o iki insana yaklaştım. Nilin'in gözleri dolu doluydu. Neredeyse burunlarının dibine girmiş halde, bitmek bilmeyen bu anı izliyordum fakat onlar bir o kadar benden bihaber görünüyordu. Nilin elini uzatıp Çakıl'ın yanağını okşadı usulca. Karşısındaki kapkara gözler sertçe çatılmışken kızın elini alıp indirdi fakat Nilin o eli bırakmadı. Tuttu.

Kollarını boynuna dolayana, yüzünü o çukura gömene dek tuttu.

Ardından vücutları patlayıp küle dönüştü ancak arkada bıraktığı yangının küllerini süpürmeye kimse tenezzül etmedi.

“Oyunu bitir,” diye bağırdım kadına tüm kafa karışıklığımla. İçinde bulunduğum açıklık kaybolmadı. “Bitir şu oyunu!”

Gözümdeki gözlüğü sertçe çekip stüdyo odasına geri döndürdüm hem bedenimi hem de zihnimi. Kaşlarım çatılmış bir şekilde, içimde biriken tüm öfkeyle beraber camın arkasındaki turuncu saçlı yöneticiye bakıyordum öylece. Bana az önce gösterdiği o manzara, yarattığı o saçmalık neyin nesiydi? Komik olduğunu mu düşünüyordu?

Bir hışımla ilerleyerek kapı kolunu çevirdim sertçe. Yüzüne takındığı ifadesiz duruş sinirlerimi daha da bozuyor, az önce tanık olduğum manzara üzerine atlama isteği oluştuyordu.

“Komik değildi,” dedim sert bir biçimde. “Ne her simülasyona Çakıl’ı dahil etmen ne de az önce gösterdiğin saçmalık... Hiçbiri komik değil.”

“Burada sirk döndürmüyoruz,” dedi otoriter sesini takınarak. “Bu simülasyonda gördüklerinin hiçbiri benim zihnimde kurduğum hikâyeler değil.”

Hayır, bana kendimi kötü hissettirmesine; sindirip bir köşeye çekilmeye mecbur etmesine izin vermek istemiyordum.

“Her simülasyonda onu görmek istemiyorum,” dedim Çakıl’ı kastederek. Ancak yönetici kadın benimle aynı fikirde değil gibi görünüyordu ki başını iki yana salladı sertçe.

“Çakıl sende bir zayıflık yarattığı sürece göreceksin.”

“Yaratmıyor!”

Öfkeyi öyle net hissediyordum ki tüm vücudumu avuçlarının arasında tutan bir canavar gibiydi. Hatta bundan da ziyade kendimi gerçek bir kukla gibi hissediyordum. Sanki öfke beni

ele geçirmiş, kontrolümde olmaksızın içimi ona zarar verme, kalbini kıracak bir şey söyleme ihtiyacıyla dolduruyordu. Böyle anlarda tek isteğim çakmağı çakmak ve hemen sonrasında yangında atılan çığlıkları dinlemek oluyordu.

“Hâlâ afallıyorsun,” dedi fakat ses tonu tavsiyeden ziyade azarlar gibiydi. “Başka biriyle gördüğünde, rüyalarına girdiğinde... Nilin’le görmek senin için bu kadar hayret uyandırıcı mıydı?”

“Tabii ki öyleydi,” dedim hararetle. Neyi bekliyordu? En yakın arkadaşımı, üstelik Çakıl’dan ölesiye nefret eden en yakın arkadaşımı ona dokunurken gördüğümde gülüp eğleneceğimi mi? “İçinde bulundukları manzara, yarattığın o oyun...”

“Bir oyun muydu, sence?”

Yüzünde benim bilmediğim şeyleri bilen hatta bana kendimi aptal gibi hissettiren bir bakış vardı. Kaşlarımı kaldırarak bir adım daha yaklaştım.

“Neyi ima ediyorsunuz?” diye sordum sakın fakat pasif bir agresiflikle.

“Belki de grubuna yeteri kadar hâkim değilsindir, diyorum.”

İçinde bulunduğum rahatsız duygu durumu tarafından öyle sarılıp sarmalanmıştım ki dışarıya atmanın tek yolu buymuş gibi gülmeye başladım. Zırvalıktı. Öğrettikleri, öğretiyor gibi görünüp bana çektiirdiği eziyetleri...

“Ben gidiyorum,” dedim kadına. Üzerimde kurduğu otorite, sesimin asi bir çıkışmadan ziyade yarı yarıya izin alıyor gibi çıkmasına sebep olmuştu.

“Git,” dedi izin verircesine. “Ancak Çakıl’ı silmeye hazır olana dek derse bir daha gelme.”

Koridora doğru yönelmişken son bir kez daha arkama döndüm. Histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Bu sözleriy-

le bir cezaya tabi tuttuğunu mu sanıyordu acaba? Yeterince katlanmıştım saçmalıklarına. Tüm bu travmalardan, korkuyla sarıp sarmalayan simülasyonlardan sonra bardağı taşıran son damla olmuştu bu.

Sözde en yakın arkadaşım, beni terk eden, günlerce karanlık odalara hapseden o çocukla yakınlaşmış olacaktı. İkisini de adım kadar iyi biliyor olmasam bu zırvalıkları aklımı kurcalardı. Nilin Çakıl'dan ölesiye nefret ederdi. Öyle ki bir başıma kaldığım tüm o günlerde bizzat ben şahit olmuştum ona ne denli öfkeli olduğuna. Sanki elinden gelse bir kaşık suda boğacaktı onu. Nasıl olurdu da böyle bir aldatmacaya inanmamı beklerdi o kadın?

Omm ya da Abent, nerede olduğu fark etmeksizin, insanlar düpedüz kafayı yemişlerdi.

GEÇMİŞİN PERDESİ

Nilin Dizdar

“Kuklalar, kuklalar, kuklalar... Sanırım Hayalbaz nasıl isterse, onlar da öyle yaşayacaklar. Sahne açılana dek susacaklar.”

Az önce içinde bulundukları tartışma ortamının keyfi yüzlerine yansımış, ateşin başındaki on yedi genç ayakta dikiliyordu. Başkanın toplantıyı bitirecek sözleri telaffuz edişiyse birlikte hepsi sağ ellerini kaldırıp, gözlerinin üzerine getirdi, avuç içleri dışarı bakacak biçimde. Havadaki ellerini, sol gözlerini açıkta bırakacak şekilde yana kaydırıp başlarını da sola yatırdılar ve selam verdiler. Haftanın son toplantısında, son yedi gün içinde yasaklanan gençlere ve onların yasaklanma sebeplerine bakmışlardı. Geçen haftaya kıyasla daha az genci kaybetmiş olmanın mutluluğu vardı yüzlerinde. Öğrenilmiş çaresizlik durumunu böyle işlemişti damarlarına işte ülkenin başındakiler. Artık kayıplarının olması normalleşmiş, yalnızca “çok” veriyor olmamak önemsenir hale gelmişti.

Hep bir koldan ateş söndürüldü ve teker teker mağarayı terk etmeye başladılar. Dikkat çekmemek adına ikili, üçlü gruplar halinde ayrılıyor; birbirlerine zaman tanıyorlardı. En sona kalan kız ve oğlan da taş duvarların himayesinden çıkıp ormanın kucağına kavuştuğunda zaman, öğle saatlerinin biraz ilerisiydi. Kız henüz birkaç adım atma fırsatı bile bulamamışken belinde bir el hissetti ve ani bir çekimle birlikte oğlanın vücuduna yapıştı. Sinsi gülümsemesi ve kapkara gözleri kızın içine bir heyecan salıveriyordu.

“Bu ne bıcı bıcı konuşmaktır,” dedi kızı iyice kavrayıp yüzünü onunkine yaklaştırırken. Bir noktadan sonra anlatılanları dinlemekte zorlanmış, yalnızca kızı izlemeye başlamıştı. Öyle ki kollarının arasında sıkı sıkıya tuttuğu bu kız, o mağaranın duvarlarında sesini yankılatmak için doğmuş gibiydi.

“Sanki çok dinledin ya,” diye homurdandı kız cilveli bir şekilde. Oğlanın toplantıları ne kadar umursadığını pekâlâ iyi biliyordu ancak son birkaç gündür kafası dağılmış gibiydi de.

“Seni dinledim, çiçeğim.” Aniden sertçe yanağından öptü. “Bu kulaklar senden başka bir şey duymadı.” Bu kez de öbür yanağını darbeledi dudakları. Ardından oyuncu bir biçimde yüzlerce öpücük kondurmaya devam etti yanaklarına.

Kız gıdıklanarak gülmeye başladı. “Çakıl!” diye ikaz etti kıkırdayarak. Çakıl gülümseyerek geri çekildi. Sarı saçlarının ufak telleri alnına düşmüştü. Kızın vücuduyla birlikte kendinkini de çevirerek kolunu omzuna attı. Sarılarak yürümeye başladılar ormanın derinliklerine doğru.

“Size mi gidiyoruz?” diye sordu kız, yürümeye devam edip başını çocuğa çevirerek.

Çakıl cevap vermeden onaylarcasına başını salladı ve Amber’in burnuna bir öpücük kondurdu.

“Nilin’i alalım,” dedi Amber hevesle. Genelde bu saatlerde hep beraber takılıyor olurlardı. Ancak Çakıl buna kendisi kadar heveslenmemiş olacaktı ki mızımızca dudağını büktü. Kız arkadaşının yüzündeki çetin ifade ise öyle duruyordu ki hiç mi hiç oğlanın düşüncesini umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Yürüdükleri patikadan sapıp okula doğru ilerlemeye başladılar. Çıkış saatine yetişeceklerdi besbelli. Öğrencilerin yavaş yavaş binayı terk ettikleri bahçeye yaklaştıklarında Çakıl kolunu Amber'in omzundan çekti. Kız, gülümseyen bir sorgulamayla başını çocuğa doğrulttu. Havanın sıcaklığı fiziksel teması zorlaştırıyor olsa gerekti.

"Elimi tutsana," dedi umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Bir kere kollarıma düşünce hep istiyorsun galiba," diye mırıldandı Çakıl, kızın sorgulayışına aldırmadan konuyu değiştirerek. Yolun kenarında gördüğü bir çiçeği koparıp koşar adım Amber'in yavaş adımlarına yetişti. Kasımpatıyı kızın saçının arasından dolayıp kulağına sıkıştırdı.

"Bununla kandırayım diyorsun öyle mi?" diye sordu Amber çiçeği kastederek. Ancak Çakıl muzip bir biçimde onu susturdu bir kez daha.

"Bakayım hangisi daha güzel," dedi düşünüyormuş gibi Amber'e doğru eğilerek. "Çiçeklerin çiçeklerle süslendiğini ilk kez görüyorum."

"Of, Çakıl..."

Okula neredeyse varmışlardı. Demir parmaklıkların arasına tüneyip gözleriyle Nilin'i aramaya başladılar. Ondan tam da bekleneceği gibi Amber'le ikisine ait meşe ağacının altında oturmuş telefonuna bakıyordu. Amber eliyle Nilin'i işaret etti Çakıl'a. Oğlan işaret ve başparmağını dudaklarına götürerek bir ıslık çaldı karşı tarafa doğru. Bu fazlasıyla tanıdık olacaktı ki güzeller güzeli kız oturduğu yerde cihazının etkisinden kurtulup başını kaldırdı ve parmaklıkların ardında kendisini bekleyen ikiliyi gördü. Çantasını koluna takıp çabucak ayaklanırken alabildiğine el sallamaya başladı.

“Beni gördüğüne herhalde bu kadar sevindi,” dedi Çakıl gözlerini bahçeden ayırmazken.

Kız bilmiş bir biçimde başını salladı. “Evet,” dedi dudaklarını büzerek. “Şu köşedeki üç kız da görkeminden bayılmış.” Çakıl gülerek başını döndürdü.

“Kıskandın galiba.”

Yersiz muzipliğine karşın Amber cevap verme tenezzülünde bile bulunmadı. Onun aksine tam da yanlarına varmak üzere olan en yakın arkadaşına doğru ilerleyip sarıldı kocaman. Vanilyalı, bebeksi kokusuyla okul günü onu hiç mi hiç hırpalamamış duruyordu.

“Nabersiniz?” dedi Nilin, ikisi beraber, sarılmaları biter bitmez Çakıl’ın yanına yaklaşırken. Onlar da dostane bir biçimde öptüler birbirlerini.

“Seni kaçırmaya geldik.”

“Çakıl’lara mı?”

Çakıl beline sabitlediği ellerini iki yana doğru açıp omuz silkti.

“Gidecek başka yeriniz mi var?”

Sanki durum gerçekten de Çakıl’ın dediği gibiydi. Sürekli aynı çatının altında aynı oyunları oynayıp aynı konulardan konuşuyor, yine de sıkılmıyorlardı. Rota herkes tarafından anlaşıldığında sessizce yola koyuldular. Doğrusu sessizliği üstlenen kişi kızlardan ziyade Çakıl’dı. Nilin durmak bilmeyen çenesiyle en yakın arkadaşına gününün nasıl geçtiğini detaylıca anlatıp duruyordu. Amber ise onun her söylediği cümleye abartılı bir ilgiyle tepki veriyor, anlamsız sorular sormaya koyuluyordu. Bundan nasıl zevk duyuyorlar algılayamamıştı Çakıl. Belki son bir hafta içindeki tüm konuşmalarını toplasa bu kadar uzun sürmezdi yine de.

“Yani uzun lafın kısası, Alina’ya açılmış çocuk,” dedi Nilin bıkkın bir biçimde. Hüsrarla sonuçlanan bir aşk vakasına daha şahit olmuştu şimdi ormanın kulakları.

“Alina mı?” diye mırıldandı Amber huysuzca. “Ay, ben Tankut’un ondan hoşlanacağını hiç düşünmemiştim.”

“Hoşlanıyormuş.” Nilin omuz silkti umursamazca. “Yabancılardan hoşlanıyor herhalde, anlamadım ki.”

Alina okullarına bu yıl nakil gelmiş, ailesi Yunanistan’dan Omm’a taşınmıştı. Nilin’in son üç aydır hoşlanıyorum dediği o çocuktan böyle bir atılımı ikisi de beklemiyor olsa gerekti.

“Sen sanki Omm’da mı doğdun?” dedi Amber dalga geçerek. Bu kız gerçekten bazen akıllı havada konuşuyordu.

Nilin “aman” dercesine elini salladı. Anlaşılan duyduğu hoşlantı onda pek bir şey ifade etmiyordu da. Amber bu kez yüzünü muzipçe, yanında çıtını çıkarmadan yürüyen sevgilisine döndürdü. Sahiden bu çocuk süt dökmüş kediye niçin evrilivermişti?

“Yamaç evde mi?” diye sordu imalı bir biçimde göz ucuyla Nilin’e bakarak. Nilin kıkırdayıp Amber’i ittirdi omzundan. Yamaç, Çakıl’ın abisiydi. Gerçi onunla hiç tanışma fırsatı bulamamışlardı, sadece ismen biliyorlardı. Üstelik Çakıl’lara ne zaman gitseler abisinin her daim boş olan odasını mabet seçerlerdi kendilerine. Tıpkı bugün de yapacakları gibi...

“Yok,” dedi Çakıl huysuzca. “Ayrıca biraz sessiz yürüyün be kızım.”

“Aman!” Nilin başını öne doğru eğip Amber’in yanındaki Çakıl’a baktı. “Ruh emici herif.”

Amber gülüşünü saklayarak aralarındaki gerilimin her zamanki gibi oluşmasına izin verdi. Bu halleri onu eğlendiriyor-

du. Üstelik neredeyse Çakıl'ın evine varmışlardı bile. Birazdan verandayı geçecek, tahta kapılarından içeri dalacaklardı.

Evde her zamanki gibi kimse yoktu. Üstelik Amber, sevgilisinin evine bu kadar sık geliyor olmasına rağmen hiçbir aile üyesiyle tanışma şansına nail olamamıştı. Çakıl kendi hayatıyla alakalı detaylara girmeyi pek sevmez, Amber ne zaman sorsa kaçamak cevaplarla ve çoğu zaman muzipliklerle konuyu değiştirirdi. Dolayısıyla hiçbir zaman öğrenememişti kızcağız Çakıl'ın ailesinin ne yaptığını. Mesela Yamaç neden hiç evde yoktu? İki aydır beraberlerdi de Çakıl niçin bir kez olsun annesinin adını bile telaffuz etmemişti?

Bu sorularına cevap bulamadıkça yinelemekten de yılmıştı. Artık onun hayatıyla ilgili bir şey merak ettiğinde direkt sormuyor, konuyu dolaylı yoldan açmaya çalışıyordu. Çakıl'ın kendine has duygu durumları olurdu sürekli değişen. Doğru soruyu doğru duygu durumunda sorduğunuzda ancak tatmin olacağınız bir şeyler duyabilirdiniz. Amber sürekli onun zihnine girmeye yarayacak küçük oyunlar, kurmacalar arıyordu.

“Bilardo?” diye sordu Çakıl anahtarı çoktan çevirmiş, arkadaşlarını içeri buyur etmişken.

Nilin heyecanla ellerini çırpıp teklifi kabul etti ve aşına olduğu yolu takip ederek üst kata çıkmaya başladı. Amber onun aksine bu fikri o kadar da eğlenceli bulmamıştı. Zaten her gün bilardo oynuyorlardı. Sıkılmamışlar mıydı artık?

Fakat Çakıl onun keyifsizliğini görmedi ya da gördüyse de umursamadı. Nilin'in arkasından çıkmaya başladı merdivenleri ve Amber'i de onları takip etme mecburiyetinde bıraktı. Yukarı vardıklarında en yakın arkadaşı çoktan toplanı yerleş-

tirmişti bile. İstekaları tartarak hangisini alacağına karar vermeye çalışıyordu.

“Fark eder mi?” diye meydan okudu Çakıl kurnazca gülümseyerek. “Kaybedeceksin zaten.”

“Dereyi görmeden paçayı sıvama derler.” Nilin elindeki uzun sopalardan birini Çakıl’a uzattı. Şimdi ikisi de büyük masanın karşılıklı uçlarına geçmiş, küçük savaşlarını sürdürüyorlardı.

Amber ikisinden tamamen ayrı bir evrenin içinde gibiydi. Yamaç’ın kitaplığından aşırıldığı bir romanı okumak için onun yatağına çökmüştü. Kitabın mosmor bir kapağı vardı ilgi uyandıran. İsminin bir takım yıldızından geliyor olduğunu tahmin ediyordu Amber. Kapaktaki kabartmalı Orion yazısında bir kez daha parmaklarını gezdirdi. Bu odaya her çıkışında okuyordu zaten kitabı. Dolayısıyla neredeyse bitirmeye yaklaşmış, ortalama elli sayfası falan kalmıştı.

Sayfalara gömülmüş halde duygu dolu satırlarda gezinirken arada bir yükselen kahkahaları işitiyor, kafasını kaldırmak zorunda kalıyordu. Anlaşılan Nilin, Çakıl’ı yeniyordu ki büyük bir mutluluk içerisindeydi. Yalnızlık içinde, etraftan soyutlanmış bir biçimde kitabıyla baş başa kalan kendisini umursamayacak kadar. Amber bunu bir kıskançlığa döndürmek istemiyordu fakat niçin üçünün de eğleneceği bir etkinlik bulamıyorlardı? Üstelik Nilin’in gelişini bu denli heves içinde karşılamamıştı Çakıl. Şimdi mi varlığından keyif alıyor, bilardoyu yıllardır oynamamış gibi dört elle sarılıyordu?

“Kızım daha istekayı tutuşunda hayır yok,” dedi Çakıl satışcasına. Kendisine ait tek renkli toplardan yeşil olanı da yuvaya gönderiverdi. “Hızlı sevinme.”

Çakıl bu kez öne geçmiş olacaktı ki Nilin gergince ona bakıyordu. Kazanma sevdası her şeyin üstündeydi artık. Öyle ki, bu konuda şaka kaldıracakmış gibi de durmuyordu.

Amber onlara odaklanmamaya çabalayarak kitabına geri döndü. Aradan yaklaşık on dakika belki geçmiş, belki geçmemişti ki Çakıl'ın yüksek sesli sevinciyle olduğu yerde irkildi.

Sinir bozucu bir kahkaha attı Nilin'in yüzüne doğru. Kızcağız olduğu yerde onu öldürecekmiş gibi bakıyordu fakat bu karşısındaki hırslı çocuğu daha da eğlendiriyor olsa gerekti. Sertçe istekasını aldığı yere geri bıraktı.

"Çirkinleşiyorsun yani," dedi sinirle. Nilin böyleydi. Kaybetmeye öyle tahammül edemezdi ki başarısızlıkla yüzleştiği anda konu ne olursa olsun çatacak yer arardı. Küçük bir oyunun mağlubiyeti bile delirtiyordu onu.

"Yapma be kızım," diye mızızlandı Çakıl isteka yuvasının yanındaki Nilin'e doğru yürüyerek. Omuzlarını sıkmaya başladı. "Hadi bi tur daha," dedi sopayı geri Nilin'e uzatarak. "Rövanş maçı."

Nilin ufak bir zaman aralığında tereddüt etti. Çakıl'ın bunu tekrardan alay edilecek bir meseleye dönüştürmesinden korkuyordu. Fakat korkusunun boşa çıkacağına kendini inandırmış olmalıydı ki istekayı elinden alıp teklifini kabul etti. İkisi bir kez daha yeşil masanın etrafına kurulmaya başladılar.

Amber bu kez gerçekten kendini bıkkın ve sinirli hissediyordu. Bir tur pekâlâ sabretmiş, aralarındaki eğlenceye ket vuruyor olmak istememişti fakat kimse onu fark etmiyor muydu? Madem bu kadar baş başa vakit geçirmek istiyorlardı, keşke buraya gelmesi için ısrar etmeselerdi; diye düşündü. Okuduğu kitabı sertçe kapatıp kitaplıktaki yerine yerleştirdi.

“Ben gidiyorum,” dedi sesini mümkün olduğunca normal tutmaya çalışarak. İkisi de oyuna odaklanmış olan gözlerini kaldırıp Amber’e dikti.

“Nereye?” diye sordu Nilin sopayı masaya bırakarak. Sesini her ne kadar değiştirmeye çalışırsa çalışsın, Amber’in bir sorunu olduğunu anlardı.

“Eve,” dedi Amber Çakıl’ın ilgisizliği karşısında bozulmamaya çalışarak. “Zaten siz oyun oynuyorsunuz, bari evde ders çalışayım.”

Nilin başını yana yatırmış bir şeyler söyleyecekken Çakıl atılıverdi ve kız sözlerini yutmak zorunda kaldı.

“Neden böyle yapıyorsun?” dedi Amber’e kırılgan bir biçimde.

“Ne yapıyorum?”

“Tüm gün surat astın, şimdi de bizi cezalandırmaya çalışıyorsun.”

Sinir damarlarına tırmanırken sorgulayarak kaşlarını kaldırdı kızcağız.

“Surat mı astım?” diye sordu Çakıl’a kendini düzeltmesi için.

Fakat erkek arkadaşı bir nebze olsun söylediklerini geri almadan, onaylarcasına başını salladı.

“Gerçekten beni kırdın,” dedi büzülen dudaklarıyla. “Sırf sen mutlu ol diye en yakın arkadaşını çağırıyorum, seninle vakit geçirmeye çalışıyorum ve sen mutsuz mutsuz abimin yatağına oturmuş kitap okuyorsun.”

“Çünkü kimse bana nasıl vakit geçirmek istediğimi sormuyor,” dedi Amber bu kez öfkesi dışarı taşacak biçimde. “Sizin keyfinizi kaçırmak istemediğim için ben mi suçlu oldum şimdi?”

“Sence kaçırmadın mı?”

Çakıl sözlerini o kadar keskin seçiyordu ki Amber her lafında alınmayacak bir şey bulmaya çalışıyor fakat eli boş dönüyordu. Bu denli çaba göstermesine karşın nasıl keyiflerini kaçırdığını iddia edebilirdi?

“Amacım bu değildi,” dedi kapının dibinde duran çantasını omzuna takarak. “Keyfinizi kaçırmayacağım bir yere gidiyorum.” Son bir kez Nilin’e baktı. “Size iyi oyunlar.”

Ardından bildiği yolu takip edip aşağı indi ve kapıyı çarpıp çıktı evden. Gözleri dolmaya başlamıştı. Burnunu çekerek yanaklarından süzülen bir yaş sildi. Nefret ediyordu bu huyundan. Nefret ediyordu Çakıl’la araları bozulduğunda yüreğine oturan taştan. Yukarıda ne kadar emin konuşursa konuşsun şimdiden kendini sorgulamaya başlamıştı bile. Gerçekten Çakıl’ın dediği gibi huysuzluk mu yaratmıştı? Belki de kendisi gidip onlarla oynamaya başlamalıydı. Nilin davet mi beklemişti sanki oynamak için? Kendi de öyle yapmalıydı.

“Amber!”

Arkasından gelen en yakın arkadaşının sesiyle beraber gözyaşlarını çabucak silip arkasına döndü. Nilin nefes nefese kalmış, Amber’in arkasından koşuyordu.

“Özür dilerim,” dedi yanına vardığında. “Ben kendimi oyuna öyle kaptırmışım ki sıkıldığını fark etmemiştim.”

“Sıkıldım,” dedi Amber bıkkın bir biçimde. “Saatlerce benimle tek kelime etmemek ikinize de garip gelmedi mi?”

Nilin başını yana eğerek ona verecek bir cevap aradı. Yüzünden pişmanlığı kesinlikle belli oluyordu fakat kendini nasıl açıklayacağını bilememişti.

“Ben böyleyim işte,” dedi mahcup bir biçimde ellerini iki yana açarak. “Söz konusu rekabete gelince dış dünyaya karşı duyarsızlaşıyorum. Seni kırmak istememiştim.”

Amber pekâlâ çok iyi tanıyordu onu. Dediklerinde doğruluk payı vardı. Nilin hiçbir şey yapmazken bile birçok şeyle mücadele halindeydi. En azından o evde öylece durmamış, telafi etmek için arkasından gelmişti.

“Amber, gerçekten özür dilerim,” dedi bir kez daha yüzündeki masum bakışlarla. Öyle tatlı görünüyordu ki Amber ona daha fazla eziyet çektirmek istemedi. Kollarını açtı sarılmak için ve karşısındaki kız da tek bir saniye tereddüt etmeden atılıverdi.

“Ben çantamı almak için geri dönmeliyim,” dedi sarılmaları bittiğinde. “Seni yakalayayım diye apar topar koştururdum. Ama yarın okulda görüşürüz değil mi?”

“Görüşürüz,” dedi Amber gülümseyerek. Aralarında gözleri aracılığıyla bir selamlaşma daha geçti ve birkaç saniye sonra Amber, en azından en yakın arkadaşı konusunda içi rahatlamış bir şekilde evine dönen yola geri koyuldu. Şimdi Nilin ormanlık yolun ortasına bir başına kalmıştı. En azından o öyle zannediyordu, ki ağaçların arasından gelen bir sesle yerinden sıçradı.

“Dokunaklı sahne,” dedi Çakıl saklandığı kuytudan çıkıp kıza doğru yürüyerek. Nilin hâlâ göğsünü tutuyordu.

“Geri zekâlı,” diye mırıldandı nefesi düzelirken. “Korktum.”

“Gerçekten fark etmemiş miydin sıkıldığını?” dedi Amber’le konuşmalarını kastederek. Gözlerinde alaycı bir bakış vardı.

“Etmemiştim,” dedi Nilin sertçe. “Ayrıca, sen istediğin için en yakın arkadaşını çağırdım, mı?” Besbelli yukarı katta

onun Amber'e söylediklerine alınmıştı Nilin. Sanki burada istenmiyor, emrivaki üzerine bulunuyormuş gibi hissetmişti.

"Seni istemeyecek olmama üzıldün mü?" diye sordu Çakıl bir adım daha kıza yaklaşıırken. Bedenlerinin arasında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Nefesini dudaklarına doğru eğdi ve aradaki küçük mesafeyi koruyarak bekledi.

Nilin cevap vermeye dair tüm yetisini kaybetmişti sanki. Göğsünde taşıdığı şey bu denli yerinde durmamaya can atarken ona kalp demek çok zordu. Çakıl'ın onu heyecanlandırıyor olmasından, en yakın arkadaşının sevgilisine böyle bir çekim hissetmekten nefret ediyordu.

"Yapma Çakıl," diye yalvardı bir adım geriye giderek. Ancak karşısındaki oğlan onu bırakmaya o kadar niyetli görünmüyordu ki bir çırpıda belinden tutarak kendine çekti kızı.

"Amber bunun nasıl hissettirdiğini hiçbir zaman anlamayacak," dedi fısıldayarak. "Böyle bir çekime sırf başka birini üzmemek için karşı koymanın nasıl hissettirdiğini..."

"O benim en yakın arkadaşım." Kafasını iki yana salladı gözleri kapalıyken.

"Hep başkalarını mutlu etmeye çalışıyorsun, Nilin." Beline yerleştirdiği parmaklarıyla küçük halkalar çizdi. Kızın verdiği cevapları umursamadan kendi sözlerini saçıp duruyordu. "Bir kez kendin için, sadece kendini düşünerek bir şey yapamaz mısın?" diye sordu. Sesi öyle masum, öyle çocuksuydu ki karşı koymayı imkânsız hale getiriyordu.

"Bırak," diye yalvardı Nilin ona bakmamaya çalışırken. Kendinden, arkadaşına ihanet etmeyeceğinden oldukça emindi ama o kara gözlerde kaybolmak adeta bir işkenceye dönüştürüyordu durumu. "Nilin..." diye mırıldandı karşısındaki çocuk bir kez daha fakat bu defa sert bir tonla. Çakıl onu bı-

rakmadığında bir kez daha, “Bırak!” diye bağırdı ve omuzlarından tutarak ittirdi.

Gözleri dolu dolu olmuştu. Aylardır bu dokunuşun hayalini kurarken, bundan daha fazlasını arzulamaya engel olamazken bu denli iğrenç hissettireceğini düşünmemişti.

“Ben kimseye ihanet etmem,” dedi çocuğa azarlarcasına yaklaşırken. İşaretparmağını yüzüne doğrultmuştu. “Üstelik Amber’e asla.”

Bu sözler dudaklarından öyle hararet dolu çıkıyordu ki sanki bu söylediklerini yalnızca Çakıl’a duyurma değil, kendi de duyma ihtiyacındaydı. Bir başka evrende, bir başka sonsuzlukta gerçekleşecek bir aşktı bu. Ki o sonsuzluğu hiçbir zaman istemiyordu Nilin çünkü o vakit bu, Amber’in hiç var olmadığı anlamına gelirdi. Yalnızca etik açıdan iğrendirmiyordu Çakıl’ın az önce yaşatacağı durum, aynı zamanda Amber’i kaybetmekten delilercesine korkuyordu.

Onun ruhuna zarar vermekten...

Sinirle arkasını dönüp Çakıl’ın evine doğru yürüdü. Ancak hiç oyalanmadan yalnızca çantasını ve telefonunu aldı. Kendi evine doğru adımlarını arşınlamaya başlamışken ağaçların arasından tekrardan Çakıl’ın sesi duyuldu.

“Eğer aramızdakileri Amber’e anlatacak olursan sana inanmaz,” dedi kesin bir biçimde. Nilin öfkeyle arkasını döndü. “İkimiz de onu kaybederiz.”

“En yakın arkadaşımın senin gibi biriyle birlikte olmasına göz mü yumayım diyorsun?” diye sordu hırçınca. Fakat Çakıl’ın şeytani sözleri çoktan zihnine nüfuz etmeye başlamıştı bile.

“Amber’i ne kadar sevdiğimi biliyorsun,” dedi kızı ikna etmeye çalışarak. “Sadece senin için böyle bir şey yapardım, Nilin.”

Nilin umutlanmamaya, sözlerinden mutluluk duymamaya çalıştı. Hayır, bu mide bulandırıcıydı. İğrençti. Hiçbir zaman mümkün olmayacağı için sevinmesi gereken bir şeydi.

“Kimsenin yara almasına gerek yok,” dedi son bir kez daha Çakıl.

Fakat Nilin ona daha fazla cevap vermek istemedi. Gözleri dolu doluyken arkasını döndü ve Çakıl’ın şeytanlarıyla birlikte ormanın derinliklerinde göz açıp kapayıncaya kadar kaybolup gitti.

KAPSÜLE ESİR

Uzun sopaların üstünde vücudunu dengede tutabilen adamın gösterisi bittiğinde iş cambaza gelirmiş. Sirk ahalisi gösterinin gidişatından memnun, alkışlarla şova eşlik ederken cambazın gelişi daha da heyecanlandırmış salonu. Doğrusu bu, sahneye ilk kez çıkışıymış aslında. Birbirine neşeyle çarpan ellerin arasında kalp atışını boğazında hissediyormuş cambaz. Ne çok çalışmış orada olabilmek için, ne çok denemesi gerekmiş! Bir kendine güvenirmiş bunca emeğin ardından, bir de üzerinde yürüyeceği o ince ipe. Herkes gösterinin yalnızca ayakların marifetinden olduğunu düşünür ya, nitekim öyle değilmiş. Cambaz bir bütün gibi hissedermiş ipiyle kendisini. Parmak uçları durması gereken yeri keşfederken ince dostu onu görünmez bir elle sarıp sarmalar, kimi zaman fısıldayarak yönünü bulmasına yardım edermiş.

Tüm beklentisi ve seyircilerin takdirine muhtaç kalbiyle merdivenleri tırmanıp metrelerce yukarıdaki dostunun yamacına varmış. Önce eğilip selamlamış, saygısını göstermiş. Kopan alkışların arasında ne yazık ki duyamasa da ipinin de

onu selamladığına eminmiş. Sağ ayağını temkinli bir şekilde yerleştirerek ilk adımını atmış cambaz. Tamamen ipin üzerinde durduğunu gören izleyenler neşeli nidaları ve heyecanlı tezahüratlarıyla eşlik etmeye başlamışlar. Cambazın kalbi gurur ve mutluluktan yerinden çıkacak gibi olmuş. Işıklar gözlerini kamaştırmış, dünya sanki onu eksen almış. Seyircilerden aldığı güç ve ihtirasla büyük bir adım daha atmaya yeltenmiş ipinin üzerinde. Böylece yolun en ortasına varmış olacakmış ki sendelemiş. Tribündekiler korkuyla tepki vermişler. Ayakları ipin üzerinde titrerken kollarıyla ufak daireler çizerek sabit durmaya çabalamış cambaz. Ancak şaşkınlık içinde olduğu dört bir yandan fark ediliyormuş. Bunca prova içinde, bunca antrenman esnasında bir kez şaşmayan dengesi şimdi nasıl bozulacak olmuş, kabullenememiş. İpine döndürmüş başını hayretle. Sanki olması gerektiği kadar gergin değil miymiş bu ip?

“Bir sorun var,” diye mırıldanmış ipine. “Yeterince sıkı değilsin.”

İp çabucak ona karşı çıkmış. “Hayır,” demiş hemencecik. “Bugünün ne kadar önemli olduğunu biliyorum. En iyi şekilde hazırlandım.”

Ancak cambaz ona güvenip bir adım atacak olduğunda tekrar sendelemiş. Kalabalıktan yükselen nidalar eşliğinde terdirginliği daha da artmaya, kalbindeki heyecanı endişeyle öldürmeye başlamış. Elleri titriyormuş. Sadece başarısızlık da değilmiş yüreğini dağlayan, buradan düşecek olsa kim bilir canı nasıl acırmış. Gözlerinden yaşlar süzölmüş ardı ardına.

“Neden üzerinde yürüyemiyorum?” diye sormuş bir kez daha çaresizlik içinde. Onun sözlerine inanmayı çok istiyormuş ancak aklına dolan anılar kafasını her geçen saniye daha

çok bulandırıyormuş. Provaları esnasındaki konuşmaları geliyormuş cambazın aklına. İpin beraber çalıştığı on yedinci cambazmış bu adam. Dolayısıyla ip yorgunmuş, yaşlıymış. Bir-iki saatlik provaları bile kaldıracak gücü bulamadığını söylermiş çoğu zaman. İşte cambaz şimdi de yerden metrelerce yüksekteyken bunları düşünüyormuş. *Zaten hiçbir zaman benimle gösteri sergilemek istemedi, diye geçiriyormuş içinden. Hep provalardan kaçmanın, işleri ertelemenin yolunu aradı.* Fakat şunu da reddediyormuş ki, bu kesinlikle cambazın uydurması değilmiş. Hatta arkadaşına inanmak için kafasında türlü türlü bahaneler üretiyormuş ancak bunca yaşanan anıyı nasıl göz ardı edebilirmiş ki?

“Son bir kez dişimi sıkacağım,” demiş ip, cambazın düşüncelerini bölerek. “Senin için gergin olmaya çalışacağım ancak acele etmelisin, çok yaşlı ve yorgunum. Vücudum bitkin düşer, dayanamam.”

İşte bir kanıt daha, diye düşünmüş cambaz. Besbelli onu kandırmaya çalışıyormuş işte. Seyircilerden yükselen nidalar, cesaretlendirmek için kopan alkışlar belki de ipe güvenmemesi gerektiğinin, bu işi yalnızca tek başına yapabileceğinin göstergesiymiş. Pekâlâ kanmayacakmış. İki farklı yöntemi varmış ipte yürümenin. Gergin halinde yürümek en kolayymış fakat cambaz biraz bile olsa gevşekte de yürümeyi biliyormuş. Eski dostunun lafına aldanmayacak, yalanına itibar etmeyecekmiş. Yine gevşek ipte yürür gibi yürüyeceğim, diye düşünmüş. *Böylece onun art niyetli planını gerçekleştirmeyeceğim.*

“Tamam,” diye onaylamış ipi korku ve öfke içinde. *Oyun başlasın.*

“Üç, iki...” diyerek geriye saymaya başlamış arkadaşı.
“Bir!”

Cambaz ipe bir gülümseme hediye edip ayaklarının pozisyonunu ufakça değiştirerek bir adım atmış ki bir öncekilerden daha beter sarsılarak düşüvermiş. Can havliyle dostuna tutunmuş vücudu aşağı sallanırken. Seyirciler bu kez yardım çığlıkları saçmaya başlamış.

“Ne yaptın?” diye bağırmış dostu ona. “Senin için son gücümü harcayacaktım. Bak şimdi kopmak üzereyim.”

“Ne?”

Cambaz sahiden de başını sağa döndürdüğünde dostunun kopmak üzere olduğunu görmüş. Ağlamaya başlamış telaş içinde. Yol arkadaşına karşı yaptığı hata mıymış gözyaşlarının sebebi yoksa can havli mi bilememiş.

“Özür dilerim,” demiş hıçkırıklar içinde. İpin sert dokusu avuç içlerini yakıyormuş.

Daha fazla zaman geçmeden ve yardım henüz bulunamamışken ip daha fazla dayanamamış. Kopmuş en uç kısmından ve cambazla beraber ne var ne yoksa yeri boylamış. Ortalık kan gölüymüş artık. Çığlıklar ve hıçkırıklar...

Sirk kapatılmış. Yalnızca korku filmlerine konu olacak o sahneyi görenler bir daha kendine gelememiş. Bir zamanlar mutlulukla çıkılan o perdenin ardından insanlar son bir kez polisler eşliğinde yanlarına kalan büyük bir travmayla ayrılmış.

Cambaz ve ipin arasında geçen konuşmalar rüzgârla uzak diyarlara taşınıp ak sakallıların nasihatine dönüşmüş.

Eğitim gördüğüm o kocaman kaleden dışarı çıktım ağır adımlarla. Önümde uzanan ve evimize yönelen o çimler daha şimdi sulanmış gibi ıslaktı. Ayakkabımın tabanları vurdukça şapırtılar eşlik ediyordu. Hava sabaha göre biraz daha ılık, güneş öğlenin geldiğini belli edercesine tam başımın üzerindeydi. Şarkı söylemeye çalışıyordum içimden. Uzunluğu adımlarla ölçülemeyen böyle bitmez yolların tek çaresiydi o sözleri mırıldanmak. Yönetici kadın her ne kadar bunun benim iyiliğim ve yeteneğimi geliştirmem için olduğunu söylese de katkıdan ziyade koskocaman bir kafa karışıklığı bırakmıştı bana. Düşünmek ayrıca vicdan azabı çektiriyordu. Belki de en kötüsüydü birine karşı güveninizi kaybedip kaybetmeyeceğinizi öngörememek. Her iki türlü de üzüntüyü beraberinde getirirdi çünkü. Ya artık sırtınızı yaslayamayacağınızı anlar, yola dört bir yandan ayazı yiyerek devam ederdiniz ya da karşınızdakine haksızlık etmiş olmanın yükü altında ezilirdiniz.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak iyice büzüldüm kendime doğru. Uyumak istiyordum. Kimseyi görmeden, belki saatlerce sessizlikle arkadaş olmak. Ancak ben o huzurlu atmosferin hayalini dahi kurmaya yeltenemedim bana doğru yaklaşan bir erkek vücudu gördüm. Siyah bol pantolon üzerine soluk lacivert bir kapüşonlu giymişti. Ona maviyi her zaman daha çok yakıştıırıyordum. Sanki saçının o ufak tutamı ve gözleriyle bütünleşiyordu böyle olunca.

Ancak yaklaştıkça maviliğinden daha çok ilgimi çekecek bir şey fark ettim ki o da sorgularcasına kasılmış yüzüydü. Sanki beni görmemiş gibi kaşlarını çatarak, hastaneye odaklanmış bir biçimde yürüyordu.

“O bakış korkutur,” diye seslendim kafasındaki düşüncelerde kaybolarak yürüdüğünü anladığımda. Gerçekliğe yeniden

dönüyormuşçasına irkildi. Kilitlendiği noktadan zihnini çekip çıkararak bana doğru yaklaştı. İfadesinin sertliği bir nebze kaybolmuştu kaybolmasına ancak hâlâ gergin duruyordu.

“Senin dersin bitmiş miydi?” diye sordu meraklı bakışlarını görmezden gelip.

“Evet.” Yani... Belli olmuyor muydu? “Ne oldu?”

“Benimle gel o zaman,” dedi biraz olsun rahatlatarak. Oysa ben kafasında dönen şeyin ne olduğunu hâlâ anlayamamış, soruma bir cevap bulamamıştım.

“Sen iyi misin?” diye sordum tekrardan, koluna uzanarak. Onaylayarak başını sallayıp pantolonunun ceplerini kurcalamaya başladı. Birkaç saniye içinde avucunda tuttuğu beyaz bir kâğıtla birlikte gözlerime bakıyordu.

“Biri kapının altından bunu atmış.” Buruşmuş kâğıdı elinden alıp açmaya başladım. “Burada dönen bir şeyler var, Amber.”

Öyle eciş bücüş bir yazıydı ki kâğıdın üzerinde gördüğüm, cümleyi anlayabilmem olması gerekenden uzun sürmüştü. Çok açık bir mesaj verilmişti. Bir buluşma, davet mesajı ve doğrudan Bera’ya yöneltiliyordu.

Saat on ikide hastanedeki sesi takip ediyor ol, Bera yazılmıştı ince uçlu bir kalemle. Kafamı kaldırıp tekrardan gergin yüzüne döndüm tüm vücudumla. Ancak içimdeki ses gülmek istiyordu.

“Biri seninle kafa buluyordur,” dedim beyaz not parçasını geri uzatarak. Uyduruktan kapının altına bırakılmış bir notu bu kadar ciddiye alması garibime gitmişti. Herhangi birinin muzırlığı olabilirdi ki bu. “Nilin’e gösterdin mi?” Herhangi birinden ziyade ancak onun akli böyle hinliklere çalışırdı.

“Nilin yazmamış,” dedi yüz ifadesi hiç değişmezken. “Aklimda bazı şüpheler var, Amber.”

“Ne gibi şüpheler?”

Ancak o tekrardan soruma cevap vermeksizin kapüşonlusunun kolunu sıvayıp saate baktı. Artık on ikiye çok yaklaşmış olmalıydık ki tilkilerini tekrardan hastaneye yöneltti. Belki de sabaha öyle yorucu başlamıştım ki o yüzden onu ciddiye alamıyordum fakat bu denli komplo teorileri üretmesi saçma gelmişti işin aslında. Üstelik bu hevese kapılanın Bera olması işi daha ilginç kılıyordu.

Soruma cevap vermesine ve benim bir kez daha onu bualtmama fırsat kalmadan hastaneden gelen bir gürültüyle irkilip olduğumuz yerde sıçradık. Durumu o kadar ciddiye almamıştım ki bu beklenmedik ses karşısında refleks olarak Bera’ya tutundum. Sanki bir çekicin çiviye vurması gibiydi duyduğumuz. Ancak bir sefer duyacağımızı zannettiğimiz o ses, durmaksızın tekrarlanmaya koyuldu.

Kafamı kaldırdığımda Bera yüzüme adeta “ben sana demiştim” der gibi bakıyordu. Ama neden... Neydi aklındaki şüpheler?

“Gelecek misin?” diye sordu gözleriyle beyaz, harap binayı işaret ederek. Sorması bile saçmaydı. Artık yorgunluk denen kavramı unutmuştu zihnim. Sadece bilinmeyeni keşfetmek istiyordu. Kafamı sallamamla beraber hızlı adımlarla hastaneye yürüdük. Bir-iki metre belki vardı belki yoktu aramızda. Kapının girişine vardığımızda fark ettik ki bir nebze kıyık bırakılmıştı. İçinde yüzlerce ilaç barındıran bir yerin kapısı neden yol geçen hanı gibi açık olurdu ki? Kirişlerde dikilirken Bera önüme geçerek içeriye daldı.

Ben de vücudumu içeri taşıy taşımaz önce başımı uzatıp boş koridorları kolaçan ettim. Asıl hengâme üst katlarda dönüyor olurdu genelde. Dolayısıyla karşılaştığımız kimsesiz

manzara pek de şaşırtıcı değildi. Oysa bizi şaşırtan başka bir şey vardı ki, mekanik bir şekilde tekrarlayan o sesler bu kez yukarıdan değil, aşağıdan geliyordu. Bera kafasını bana döndürerek aşağı katı işaret etti bu kez. İkimiz de çıtımızı çıkarırsak uyuyan bir yılanı uyandıracak olmaktan korkuyorduk sanki. Gerçi gelen sese karşın harekete geçen kimsenin olmaması muayenehanelerin boş olduğunu düşündürtmüştü. Ancak yine de temkini elden bırakmaya pek hevesli durmuyorduk.

Dikkatli bir biçimde belki de binadan bile daha harap halde olan o dar merdivenleri inmeye başladık. Sesin kaynağına yaklaştıkça gürültü artıyor, ortam karanlıklaşıyordu. Duvarlardan ve kimi zaman Bera'nın omzundan destek alarak ilerledim düşmemek için. Merdivenlerin bitişi uzunca bir koridora varıyordu. Tamamen ışıktan yoksun bırakılmış bu koridorun sonunda bir kapı olsa gerekti ki tepesinde yalnızca mavi bir LED parlıyordu. Hızlı adımlarla koridoru arşınlayıp o kapının önünde bittik. Hemen sağ tarafında bir kart okutma paneli vardı. Ancak bu kez sensörleri açmayı unutmuş olacıklardı ki kapı biz yaklaşır yaklaşmaz aralandı. Bir süre tereddüt ettik içeri girmekte.

"İçimden bir ses burada olmamamız gerektiğini söylüyor," diye fısıldadım Bera'ya. Bir yere davet edilmişsek daveti yapandan saklanmaya gerek olur muydu?

"Gizli bir buluşma değil bu," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Perdenin arkasını gizlice göstermek."

Geniş vücudu önümdeki manzarayı görmemi engellerken tek bir adımla içeri soktu kendini.

"Çünkü bir günde yaşadığın macera yetmedi," diye söyledim kendi kendime onu takip edip içeri giren adımlarıma engel olamazken. "Yetmez."

Sanırım bir tür laboratuvarın içine varmıştık. Hemen sol tarafımızda aralıklı duracak biçimde üç-dört masa yerleştirilmişti. Masaların üstü türlü beherlerle, tüplerle, mikroskoplarla ve ilaçlarla doluydu. Hemen masaların arkasına tüm duvarı kaplayacak şekilde cam kapaklı dolaplar boy gösteriyordu. Yalnızca bir korku filminde olacak kadar dekordan ve ışıktan yoksun bırakılmış odada zehir tüpleri gibi pek çok küçük şişe yerleştirilmişti dolapların içine. Etrafımı inceleyerek ilerlerken içime bir üşüme girecek gibi oldu. Soğuk değildi, üşümemiştım ancak tüylerim diken diken olmuştu. Kafamı sağa çevirdim gözlerimi tüplerden zar zor ayırarak.

Başta ne gördüğümü pek algılayamadım. Tüm duvar tıpkı bir arı peteği gibi oyuklarla bezenmişti. Oyukların içinde ince, uzun şişeler duruyordu ancak uzaktan ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Bir-iki adım ötemdeki Bera'ya döndürdüm başımı, bu görsel şöleni fark edip etmediğini sormak istercesine oysa o çoktan bakışlarıyla beni sorgulamaya koyulmuştu. Merakla yaklaştık hem birbirimize hem duvara. Her bir oyuğun üzerine ince, beyaz bir etiket yapıştırılmıştı. Daha önce bir kez bile duymadığım pek çok isim yazılıydı üstlerinde. Melis Varış, Metih Soralı, Nur Kamış... Rasgele bir tanesini seçtim ve çekip çıkardım yuvasından. İçi bordo ya yakın kekremsi bir sıvıyla doluydu. Sanki daha da net incelemek mümkünmüş gibi iyice yaklaştırdım kendime. Kan mıydı bu?

"Kan," dedi Bera sanki düşüncelerimi okurcasına. Midem bulanmıştı.

Elimdeki tüpü çabucak bırakarak diğer isimleri de incelemeye başladım. Kimin kanını, ne için topluyorlardı? Muhtemelen buraya girdiğimiz için başımız fena belaya batacaktı.

Boylu boyunca odayı arşınlarken oyukların üzerindeki etiketleri okumaya devam ettik. İsimlerin hiçbirini tanıdık gelmiyordu. Üstelik bazılarının etiketi öyle lekelenmişti ki kan numunesi alınamaz yıllar olduğunu tahmin etmek zor değildi.

“Amber,” diye seslendi Bera fısıldayan ses tonuyla. “Buraya bak.”

Neredeyse peteğin sonuna yaklaşmış vücuduna yanaştım. Elinde başka bir tüp tutuyordu. Üzerindeki etiketi okumamı istercesine tüpü bana uzattı. Uzatır uzatmazsa avucunu omzuma yerleştirerek sıvazlamaya başladı. Sanırım o etikette yazan ismin ağırlığını taşıyabilmem için bu desteğe ihtiyaç duyacaktım.

“Selen Hazar...”

Sanki zamanın içine hapsolup geçmek bilmeyen saniyeler boyunca Selen’e ait o oyuğun karşısında durdum. Onun vücuduna dair tek izdi geriye kalan. Kollarımın arasında solup giden yüzünden miras kalmış tek yaşayan şey...

Gözlerim dolacak gibi oldu. Daha fazla Selen’e ait o bölmede duramadım ancak kafamdaki şeytanlar cirit atmaya başlamıştı yeniden. Tanıdık birilerine ait kan örnekleri vardı. Bizden birilerine ait...

“Bizim kanımızı topluyorlar,” dedi Bera çatık kaşlarıyla. Kafamı sallayarak inkâr etmeye, hemencecik bu şüpheye teslim olmamaya çalıştım.

“Belki tedavi için gelenlerin kan örnekleridir. Rızalarıyla alınmıştır.”

İlerledikçe etiketler çok daha beyaz ve yeni görünüyordu. Demek ki peteklerin en sonundakiler alınan en yeni örneklerdi. Adımlarımızı hızlandırıp oraya yöneldik. Bera’nın iddiasına karşı çıkıyordum çıkmasına ancak içimde öyle bir

ses vardı ki ihtimalin doğruluğundan korkuyordu. Hiç mi hiç istemiyordum gönlüme düşen kuşkunun doğru çıkmasını.

Ancak öyle olmadı. Çocukluğumdan beri içime düşen bit yenikleri hep gerçek çıkardı benim. Bazen, belki de çoğu zaman öyle durumlarla karşılaştırdım ki içimdeki kuşkuyla kavgalar ederdim. O kuşku içime düştüğünden değil de doğruları bu kadar erken öğrenmeme sebep olduğundan. Yine öyle olmuştu. Şayet peteğin sonlarına yaklaştığımızda gördüğümüz isimler içten içe tahmin ettiğimiz o dürtüyü doğrulamıştı.

Her birimizin isimleri yazılıydı. Bera'nın, Nilin'in, Tan ve Tanyeli'nin... Dokuz'un tüpü bizden daha geç gelmiş olmasından kaynaklanmalıydı ki birkaç blok uzaktaydı fakat hepimiz buradaydık işte. Etiketlerimizin üzerinde gezdirdim parmaklarımı. Ne zaman almışlardı bu kanı bizlerden? Neden almışlardı? Gizli saklı kapılar ardında bizim müsaademiz olmadan çevirdikleri bu dümen de neyin nesiydi?

“Buraya getirildiğimiz ilk gün,” diye mırıldandı Bera gözlerini bir kez olsun etiketlerden kaldırmazken. “İlk başta hepimizin bilinci kapalıydı. Ancak o zaman almış olabilirler.”

“İyi de ne yapıyorlar?” Elimini uzatıp kendi ismimin yazılı olduğu o tüpü çekip çıkardım. Vücuduma dair tüm bilgiler... Benim küçük bir parçam...

“İyi tarafından bakmak istiyorsan acil durumlar için olduğunu düşünebilirsin.” Elimdeki tüpü alıp yerine geri yerleştirdi. “Ancak o zaman o kadar iyimser olmalısın ki habersiz almalarının sebebinin iğneden korkmayasın diye olduğunu düşünecek kadar.”

“Bu muydu?” diye sordum bir süre ne yapacağımızı bilmez bir biçimde tüplerin karşısında dikilirken. “Bunu görmem için mi çağırdı seni notun sahibi?”

Ancak Bera'nın bu konudaki görüşünü öğrenmeden arkamızdan gelen adım sesleriyle birlikte pür dikkat kesildik. Görünürde kimse yoktu ancak birileri merdivenlerden iniyor olsa gerekti ki adımlar gitgide yaklaşıyordu. Bera bir çırpıda elimi tutarak yürümeye koyuldu. Korkuyla, adeta ne yapacağımızı bilemeyerek odanın içlerine doğru ilerlemeye başladık. Kesinlikle burada saklı tuttukları şeyler görmemizi istemeyecekleri şeylerdi. Aksi takdirde Bera'nın da dediği gibi o kanı verdiğimi bilirdim. Hepimiz bilirdik.

Parmak uçlarımızda koşar adım ilerledikçe odanın bir laboratuvardan daha fazlası olduğunu gördük. Hemen masalaların bittiği yer başka bir ince koridora evriliyordu. Ancak bu kez kapı falan yoktu. Arkamızdan gelen sesler yaklaşmaya devam ederken kendimizi o koridordan içeri attık.

Koridorun sonu tıpkı biraz önce çıktığımız odanın büyüklüğünde başka bir odaya açılıyordu. Ağzım açık kalarak izledim karşılaştığım manzarayı. Yerden neredeyse tavana kadar uzanan kapsüller vardı. Tüplerin içindeki baloncuklar saçan kırmızı jelin arasında vücutlar dikiliyordu. Bilinçleri gibi gözleri de kapalıydı ancak huzursuz duruyorlardı. Acı çekiyormuş gibi... Aynı zamanda duyduğumuz o devamlı ses tam da bu odadan geliyordu. Devasa tüplerin derinleştiği başka bir noktadan. Kalbim her geçen saniye daha da hızlı atarken odanın derinliklerine doğru ilerlemeye koyulduk. Bera sıkı sıkıya tuttuğu elimi, sanki bırakırsa her an ellerinin arasından kaybolacakmışım gibi bırakmıyordu. Hep bir adım önden yürürken arkamızdan gelen adım sesleriyle birlikte arkama geçti. Anlaşılan bir önceki odanın aksine burada da yalnız olmamalıydık ki bir-iki metre önümüzdeki tüplerin arasından doktorlardan biri geçince keskince birbirimize döndük. Bera

kaşlarıyla kapsüllerden birini işaret etti. Çabucak sırtımızı en yakın sütuna siper ettik. Yavaşça kafamı uzatıp görmeye çalıştım orada neler yaptıklarını. Tüm tüplerin arasında yalnızca bir tanesi yeşil bir jelle doldurulmuştu. Az önce gördüğümüz doktor tam da içini görmemizi engelleyecek şekilde önünde dikiliyor, yeşil tüpten çıkan sesi engellemeye çalışıyordu. Selen'in aramızdan ayrıldığı gün Nilin'e bakan doktorun ta kendisiydi bu. Yine aynı dik duruşuyla bir şeyleri inceliyor, kimi zaman kel başını sıvazlıyordu. Neden tüm tüpler kırmızıyken bu yeşildi? Dahası, bu tüplerin içine hapsettikleri bedenlerle ne yapıyorlardı?

"O doktor," diye fısıldadım hemen sırtımın dibindeki Bera'ya dönerek. "Nilin'e bakan doktor."

Doktor muhtemelen bir alet almak için sağ tarafına, yere doğru eğildi ve o vakit ağzımdan kaçacak bir nidaya engel olmak için ellerimle kendimi durdurmam gerekti. Bitmek bilmeyen çivi sesi sanki o tüpten ayrılıp şakaklarımda yuva buldu. Ses ve soluk kesildi de yerini boğucu bir uğultuya bırakacak gibi oldu. Yüzü çökmüş, ifadesi her zamanki sevecen halinden daha ciddi bir duruşa bürünmüştü. Belki de bilincinin kapalı olmasıydı bunu yaratan. Omuzları hayal kırıklığına uğramışçasına bükük duruyordu. Ancak oradaydı. Midemi bulandıran, daha şimdiden o kapsüle atlama isteği uyandıran o adam, yeşil bir sıvının arasında dikiliyordu.

"Şerefsiz," dedi Bera kısık ama sert sesiyle. Koluyla gitmemi engellemeye çalışıyordu ancak kendisi de her an saldıracak gibiydi.

"Enes..." diye sayıkladım içimdeki öfkeye ket vuramazken. Damarlarımdaki kan himayemden çıkacak gibi oldu. Sanki daha dün Selen'in kanı ellerine bulaşmıştı. Daha dün

onun narin vücudunu kollarımın arasına bırakmıştı. Şimdi üstüne başına sinen kanı bu kapsüllerin içinde, neyle donatılırsa donatılsın temizleyebilir miydi? Çoktan sınır dışı edilmiş, hükümetin eline bırakılmış olması gerekirdi. Zaten dışarıda yolumuzu gözleyen, artık parmaklıkların ardından da ziyade türlü işkenceler için halihazırda ellerine koz verdiğimiz o yetişkinler icabına bakamaz mıydı Enes'in?

Bakmalılardı.

“Hey, siz!” Tutunduğumuz kapsülü ve birbirimizi bırakmazken korkuyla arkamıza döndük. Muhtemelen merdivenlerden inen o adamlardı bunlar. İki kişilerdi ve koşar adım bize doğru yaklaşıyorlardı. “Nereye girdiğinizi zannediyorsunuz?”

Bir çırpıda dibimizde biterken Bera ayaklanıp adamlardan birine yumruğunu savurdu. Adam bu saldırıya hazırlıksız yakalanmış olacaktı ki sendeleyerek geriye düştü. O esnada bana yaklaşan diğeri koluyla boğazımı kavrayarak kilit altına aldı. “Bırak!” diye bağırdım var gücümle. Fakat o pis pis gülerek Bera’ya bakıyordu. İçimdeki öfkenin hepsi dışarı taşmak için can atarken adamın elini ısırdım sertçe. Bir anlık afallayışını hissettiğimde kasıklarına doğru tekme savurdum.

Şimdi ikisi de yerdeyken Bera’yla dört bir yanlarına tek-meler savurmaya, yumruklarımızı yüzlerine indirmeye başlamıştık. Oysa içimde öyle bir benlik vardı ki asıl canını acıtmak istediğimizin Enes olduğunu çok iyi biliyordu.

“Bera bırakalım,” dedim adamların yüzünden süzülen kanları gördüğümde. İkisi de ağlarcasına yalvararak bakıyorlardı. Bera yavaşça adamın üzerinden kalkarken bu kez koridordan on, bilemediniz on beş kişi yaklaşmaya başladı. Birbirimize iyice sokularak gelen adamları izlemeye koyulduk. İkiyle baş

ederdik, üç kişi de zorlamazdı, belki beşte afallardık ancak bu kadar insanı alt etmemizin imkânı yoktu. Görevliler de bunun farkında olacaklardı ki fazla saldırganlığa gerek duymadan, karşı koymayacağımızı bilerek bileklerimize yapıştılar.

“Bu ne manzara lan?” diye söylendi içlerinden biri yerdeki arkadaşlarını işaret ederek. “Hem suçlu hem güçlü müsünüz?”

“Hadi yine iyisin,” dedi Bera, adama etraftaki kalabalığı işaret ederek. “Sonunuz aynı olurdu.”

Bu kez görevliler başlarımızdan bastırarak merdivenlere doğru yürütmeye başladılar. Arkadaşlarına verdiğimiz zararın acısını çıkarıyor olmalılardı ki fazlasıyla sertti tutuşları. Kendimi bir anda Omm’da geçirdiğim o son gündeki gibi hissetmiştim. Fazla şey bilmenin, fazla şey öğrenmenin cezası hep daha ağır olurdu.

“Bir saniye,” diye bağırان bir ses duyduğumuzda görevlilerle birlikte arkamıza döndük. Doktor koşar adım yaklaşıyordu bize doğru. Kollarımızı tutan adamlar doktorun komutuyla beraber yavaşlayarak durdu. “Önce bana göstersenize. Nereye götürüyorsunuz?”

Doktorun statüsü onlardan yüksek olacaktı ki adamlar tüm lafları boğazlarına tıkıp küçük bir kedi yavrusu gibi boyunlarını öne eğdiler. Kıkırdadım, sağıma ve soluma çevirerek başımı.

“Amber ne yapıyorsunuz burada?” diye sordu doktor, adamlara kollarımızı bırakmasını işaret ederek. Ellerimle yüzümün önünü kaplayan saçlarımı geriye attım.

“Hükümetçilik mi oynuyorsunuz burada?” diye sordum yanıımızdaki adamları da kastederek. “Sözde Omm gibi değiliz diyordunuz. Yaka paça nereye götürülecektik?”

“Benim yanıma.”

Hepimiz birden sesin geldiği yöne doğru çevirdik başlarımızı. Yönetici kadın yüzündeki gergin ifadeyle bize yaklaşıyordu. Bu zamana dek karşılaştığım en öfkeli ifadeye sahipti.

“Ceza mı vereceksiniz?” diye sordu Bera ondan aşağı kalır yanı yokken. Simsiyah irisinden başka bir şey görünmeyecek kadar sertçe kısılmıştı gözleri. “Çünkü ceza vereceğinizi söyledığınız kimseyi hak ettiğini bulurken görmedik.”

Kadın, Enes’i kastettiğini anlamış olacaktı ki sıkıntıyla bir nefes verip gözlerini kapattı. Öyle bir duruşu vardı ki bir ihtimal o kapsülü görmediğimizi umut ediyormuş gibi... İyice yaklaşıp doktorla aynı hizada durdu.

“Ben geldiklerini görmedim,” dedi doktor telaş içinde açıklama ihtiyacıyla. “Konuştuğumuz şeyi yerine getirirken küçük bir elektrik kesintisi yaşadık. Güvenlik sistemleri tekrar çalıştırılmamış olmalı. Yoksa...”

“Tamam,” diyerek sözünü kesti kadın. Mazeret dinlemek pek de ilgisini çekmiyor gibiydi. Doktorun omzuna hafifçe dokunarak işine geri koyulmasını işaret etti. Biraz kambur duran adam ona söyleneni yapıp yeşil kapsülün yanına gitti tekrardan. Bir kez daha inceledim o katilin sapasağlam duran vücudunu. Midemi bulandırıyordu.

“Kaçınıcı simülasyon güven hakkındaydı?” diye sordum kendime engel olamayarak. Yüzündeki ifade beni pekâlâ korkutuyordu ancak kendimi durduramıyordum. Öyle kelimeler sarf etmek, öyle cümleler söylemek istiyordum ki karşımdaki kadın kıvrım kıvrım kıvransın. Ertesi gün ağzımdan çıktığına pişman olacağım kadar çirkin sözler kullanmak istiyordum.

“Bırakın,” dedi bizi çepeçevre saran görevlilere. Çıkışmalarımızı duymazdan geliyormuş gibi davranıyordu. Adamlar

kadının komutuyla birlikte selam verip geri çekildiler. Hemen sonra yönetici başını bize döndürdü. “Odama,” diye komut verdi sertçe. “İkiniz de.”

Bir saniye olsun beklemeden ince koridora yönelip karanlığın içinde kayboldu. Bera’yla birbirimize bakakaldık. Aynı paydadaydı hem öfkemiz hem hararetimiz. Aklımızdaki sorularla kadını sıkıştırmayı iple çekiyorduk.

“Gel,” dedi Bera omzumdan tutup kendine çekerek. Önce üstümü başımı süzerek avuç içlerimi okşadı. “Canını acıttılar mı?”

“Onlarınkı kadar değil,” dedim diğerlerinin arkasından yavaşça ve sendeleyerek yürüyen iki görevliyi işaret ederek. Ufak bir parıltıyla gülümsedi gözleri. Gurur duyuyormuş gibi...

Ardından çok zaman kaybetmeden yürüyenlerin peşine takılarak önce koridordan, ardından hastanenin o kan mahzeninden çıktık. Bizim aksimize görevler heybetli kuledeki başka bir yere gidiyorlardı ki sola yöneldiler. Yönetici kadın çoktan aramızdaki farkı açarak odasına varmış olmalıydı. Bera’ya rehberlik ederek aşına olduğum o sarmal merdivenlerin önüne geldim. Hiddetli bir şekilde çıktık basamakları. Karşılaştığımız çelik kapı bir saniye olsun bekletmeden açılıverdi.

Yönetici kürsüsünün demirlerine yaslanmış, kızgın ifadesiyle bizi bekliyordu. Adeta bir çocuk azarlayacakmışçasına keskindi bakışları. Fakat ona kendimizi yedirmeyi düşünmüyorduk ki fazla yaklaşımadan, odanın ortasında dimdik dikildik.

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” dedi önce tehditkâr fakat temkinli sesiyle. “Doktorların laboratuvarlarına nasıl gidersiniz?”

“Sorunumuz bu mu sizce?” diyerek bir adım yaklaştım kadına doğru. Tıpkı onu taklit ederek sakın ve soğuk tutmaya çalışıyordum sesimi. “Koynunuzda bir katil besliyorsunuz da onu gördük diye mi kıızıyorsunuz?”

“Amber!” Tanıştığımızdan beri ilk kez sesini yükselterek bulunduğu kürsüden indi. “Şu kafanıza hâlâ sizi korumak için verdiğimiz çabayı sokamadık!” Bir Bera’ya bir bana bakıyordu ikimize de hitap ettiğini belli edercesine. Ancak Bera onunla ilgilenmiyordu. İlk kez bulunduğu bu odayı incelemeye koyulmuştu. Onun detayları yakalamaya meraklı zihni en çok da masanın arkasındaki Ommi tablosundaydı.

“Hükümet burada olduğunuzu biliyor,” diyerek bir kez daha söze girişti. “Nerede olduğunuzu değil. Ancak sizi saklayacağımız bir yerde olduğunuzu biliyorlar. Kaçırılan gençleri elbette fark ederler.”

“Neden izinizi sürmüyorlar?” diye sordu Bera uzun zaman sonra ilk kez konuşarak. “Madem kaçıracağınızı biliyorlar...”

“Çünkü kurdukları düzenin bir gün onları tekmelemesinden korkuyorlar. Hapishaneler ne kadar göz önünde olursa, karşıt fikirler de bir o kadar gün yüzüne çıkar.” Masasına doğru ilerleyip çekmecelerin birinden kalın mı kalın bir kitap çıkardı. “Bu yüzden yollara kamera koymak, hapishanelere ya da mahkemelere giden yolları ifşa etmek istemiyorlar.” Elinde tuttuğu kalın ciltli kitabın sayfalarını araladığında bunun bir kitap değil albüm olduğunu gördüm. İşaretparmağıyla yaklaşmamızı işaret ettiğinde aynı anda masanın dibinde bittik. “Eğer peşimize bir ajan diyecek olurlarsa ondan kurtulmanın yolunu da buluruz.”

Albümün sayfalarını çevirdikçe onlarca, belki de yüzlerce ölü beden gördük. Sapkın bir katil gibi öldürdükleri tüm

ajanların, otobüs şoförlerinin fotoğrafını çekmişlerdi. Kanlı görüntüler karşısında öğürecekmış gibi hissettim. Oysa Bera, benim aksime parmaklarını fotoğraflarda gezdirerek süzüyordu her bir bedeni.

“Enes’in yerimizi açık edeceğinden mi korktunuz yani?” diye sordu maviliklerini fotoğraflardan kaldırarak. Yönetici kadın nihayetinde anlaşılmanın memnuniyetiyle gülümseyip kafa salladı.

“Bir nedeni o,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Bir nedeni ise yaptığının cezası bu kadar basit olsun istemedik.”

“Nasıl yani?” diye sordum kafa karışıklığıyla. O kapsüle, nasıl bir sıvının içine hapsettilerse onun kötülüğü için olduğunu mu söylüyordu?

“Size detayları anlatıp bizi korkulacak birer canavarmış gibi göstermek istemiyorum,” dedi zoraki bir biçimde gülümseyerek. “Her birinizi korumaya burada gördüğünüz her bir insan hayatını adadı. Hırpalayıp yaraladığımız görevliler bile.”

Utançla başımı Bera’ya döndürdüm. Ancak o yaptıklarımızdan hiç mi hiç pişmanlık duymuyordu.

“Dolayısıyla sizlere zarar vermeye kalkan biri ölümle ödüllendirilemez. Her ne kadar fark etmemiş olsanız da o kapsüllerden uzanan kablolar başının arkasında, sinirlerin geçtiği bölgelere bağlı. İçinde bulunduğu sıvı sinirleri harekete geçirip çekeceği cezaya ortamı uygun hale getiriyor.”

“Ne zamana kadar,” diye sordu Bera. “Ne zamana kadar sürecektir cezası?”

“Abent diye bir şey ortada kalmayana kadar.”

Albümü sertçe kapatıp, üzerindeki tozlar etrafa saçılırken çekmecesine geri yerleştirdi. Ardından avuç içlerini masasına bastırarak yüzlerimize doğru eğildi.

“Şimdi anladınız mı?” diye sordu öfkeli halinden eser kalmazken. Yavaşça başımı salladım onayladığımı belli edercesine. Yanlış bir şüpheyeye kapılmıştık. Eskiden üzerinde yaşadığımız topraklar bizi etrafımıza karşı öyle tetikte yetiştirmişti ki her yapılan hareketin altında farkında olamadan başka bir sebep arıyorduk. Kuklalar’la kaç kez konuşmuştuk yetişkinlere güvenemeyeceğimizi. Kaç kez tembihlemiştik birbirimize, kimsenin sözüne kanmayıp yerimizi açık etmemeyi... Ancak Enes’le alakalı tüm tereddütlerim yok olsa da hâlâ kafamda dolanan başka sorular vardı. Arı petekleri, tüpler ve kanlar...

“Peki ya odanın girişindeki-” diyerek söze girdiğimde Bera lafımı bölerek atıldı.

“Odanın girişindeki ilaçlar neyin nesi? Böyle kapıları açık bırakırsanız önüne gelen her ilacı içer.”

Kadın Bera’nın dediklerine katılarak başımı sallarken Bera çaktırmadan bir bakış attı bana. Sözümü böldüğü için özür dilercesine.

“Doğru söylüyorsun,” dedi yönetici. “Bu bizim tarafımızdaki bir hata. Ancak yine de...” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Niçin hastanedeydiniz? İkiniz de görevlilerimi haşat edecek kadar sapasağlam görünüyorsunuz.”

“Amber ve ben yalnız kalabileceğimiz bir yer arıyorduk,” dedi Bera bana fırsat tanımadan. Neden yalan söylediğini anlamasam da ona eşlik ederek utanıyormuşçasına başımı yere eğdim. Kadının gözünü boyamayı başarmış olacaktık ki kırdadı halimize.

“Anladım...” dedi imalı bir biçimde. “O halde ev arkadaşlarınızın dersi bitmeden azat edeyim ben sizi. Yalnız kalmanız için...”

Bera ve ben de yapmacık bir şekilde güldük. Umuyordum ki bu sahte tavırlarımız kadın tarafından da fark edilmiyor olsun. Ardından başımızla selam vererek kapıya doğru yöneldik. Bera belime dokunup yönlendirerek beni önüne geçirdi. Çelik kapı arkamızdan kapanırken ve merdivenlerden inmeye koyulurken başımı döndürdüm merakla.

“Şimdi nereye gidiyoruz?”

Muzipçe gülümsedi.

“Yalnız kalmaya.”

GİZLİ BİR GÖRÜŞME

Turuncu saçlarını ensesinde sımsıkı topuz yapmış yönetici kadın, çelik kapısı kapanıp iki genç gözlerinin önünden kaybolurken kürsüsünden inip volta atmaya başladı. Elini alnına götürerek derin bir nefes verdi. Bilinmemesi gereken şeyler açığa çıkacak, bu yalandan diyar ele verilecek diye o kadar korkuyordu ki. Bir an için Amber ve Bera'yı kapsüllerin arkasına tünemiş görünce ne yapacağını bilememişti. Nasıl bir sorumsuzluktu ki o kapılar ardına kadar açık oluyor, elini kolunu sallayan girebiliyordu? Ya kurmak için bu denli çaba harcadıkları bu yapı bir hamlede yıkılsaydı?

Tekrardan masasına yürüyerek telsize benzeyen küçük bir cihaz aldı eline. Birkaç numaraya ardı ardına bastı.

“Doktor, duyuyor musun?” diye sordu dudaklarını cihaza yaklaştırarak. Birkaç saniyelik karıncalanmaların ardından doktorun tok öksürüşü duyuldu.

“Sayın yöneticim, çok üzgünüm.” Adamcağız bir anda yaptığı sorumsuzluğun cezasına çarptırılacak gibi hissetmişti. Öyle ki tek derdi kendini açıklamaktı. “Eğer orada olduklarını fark etseydim hemen engellerdim.”

Ancak kadın, doktorun geveleyişiyle hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Sesli bir şekilde oflayarak sanki doktor onu görebilirmişçesine elini savurdu.

“Onlara bilmeleri gerekeni anlattım,” dedi kadın bıkkın bir biçimde. “Sorumsuzluğunuzu hallettim.”

Doktor cihazın öbür ucunda mahcubiyetini nasıl dile getireceğini bilemedi. Kadın da durumunu tahmin ediyor olacaktı ki fazla sıkıştırmadan tekrardan sözlerine devam etti.

“Doktor,” diye mırıldandı endişeli fakat kararlı ses tonuyla. “Dozunu artırmanız gerekiyor.”

“Ama...” diyerek karşı çıkacak gibi oldu doktor fakat kadının umurunda değildi. Bir anda homurdanışıyla yine sözünü kesmişti işte. Dozunu artıramazdı, bu haliyle bile acı vericiydi. Nasıl bir hale gelirdi eğer yapsa?

“Doktor, dozunu artırın.” Volta atmayı bırakıp masasının önünde durdu tekrardan. Gözlerini adeta bir ışın kılıcı gibi delip geçen Ommi’lerin kırmızılıklarına dikti. Onların dehşet saçan hâkimiyetine, karanlık benliklerine...

“Bu iş bir ay içinde bitecek.”

*GEÇMİŞİN PERDESİ**Amber Edin*

Genç kız bu önemli geceye adım atmadan önce son bir kez daha aynadaki yansımasını inceledi. Tam da en yakın arkadaşının ona yakıştıracacağı gibi siyah, bol paça bir pantolonla gece mavisi dar bir büstiyer giymişti. Koyu kahve saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu yapmış, perçemlerini yanağının iki tarafını süslercesine salmıştı. Güzel hissediyordu kendini. Başkalarının dışarıdan gördüğünde büyüleneceği kadar güzel olduğunu hiçbir zaman hissetmemişti. Ancak bazı zamanlar geliyor, o kadar da çirkin olmayabileceğini düşünüyordu.

Her şeyden öte, bu gece Çakıl da onu beğensin istiyordu. Kendisini sürekli telkin ediyordu kimseye kendini beğendirmek için bu denli çaba göstermemesi gerektiğini. Fakat yüreğinden havaya saçılan sözler bunu pek uygulamıyordu. Ya elleri gezinirse diye pembe bir allıkla süslediği yanaklarını düşünüyordu. Sarılacak olursa teninin nasıl kokacağını... Gözlerine bakarsa yeşillerinin ne denli parlayacağını...

Nilin son on dakika içinde bir kez daha telefonunu çaldığında aceleyle ona geri dönüp evden çıktığını söyledi. Bugün onun günüydü. Omm'daki en büyük konserlerinden birini verecekti. Okuldaki onu seven, sevmeyen herkes günlerdir bu geceyi konuşuyor, gelmek için plan yapıyordu. Türkiye'de yaptığı konserler kadar büyük olmayacaktı anlaşılan. Nilin, "İdare eder," demişti. "İzmir Arena'daki gibi olmayacak ama fena değil." Amber ne demek istediğini pek anlayamamıştı

doğrusu. Sanırım bu onu tatmin edecek sayıdan biraz daha az olduğu anlamına geliyordu.

Siyah, küçük çantasını avuçlarının arasında sımsıkı tutarken sokakları arşınlamaya başladı. Varsa yoksa beş dakika yürüyecekti konser alanına. Üstelik hava bugün öyle ılık esiyordu ki tenini okşuyormuş gibi hissetmişti Amber. Sanki omuzlarından kayıp parmak uçlarına doğru süzülen bir tül gibiydi.

“Ben geldim!” diye bağırdı nihayetinde güvenliği geçip Nilin’in kulisine vardığında. En yakın arkadaşı karşısında bu tatlı kızı görür görmez gitarının başından ayrılıp bir çırpıda boynuna atladı.

“Çok heyecanlıyım,” diye mırıldandı saçlarının arasından. “Manyak heyecanlıyım, Amber!”

Amber geriye doğru çekilerek Nilin’in narin kollarını tuttu. Şakacıktan silkeleyerek gülmeye başladı.

“Kızım sen İzmir bir şeyinden daha küçük dememiş miydin?” dedi rahatlatmaya çalışarak. Bu deli kız ne büyük yerlerde konser vermişti de küçücük Omm’da boğulacak gibi hissediyordu.

“Burayı çiğ çiğ yersin.”

“Yerim dimi?”

“Hayatında hiç yemek görmemiş gibi...”

“Yerim.”

“Çiğ çiğ yersin.”

Nilin iğrenircesine yüzünü buruşturarak müzik aletlerinin başına gitti tekrardan. Sandalyesine oturup gitarını eline aldı. “Son bir kez akordunu kontrol edeceğim,” dedi açıklama ihtiyacıyla. Öyle görkemli ve bir o kadar kırılgan duruyordu ki gerçekten de heyecandan ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Beş dakika boyunca gitarının telleriyle oynamıştı. İşi biter bitmezse makyaj masasına oturmuş yüzünü pudralamaya koyulmuştu. Ne yapacağını bilmeksizin oradan oraya koşuşturuyordu. Üzerinde kolları omuzlarından aşağı düşen simsiyah dar bir elbise, ayağında ise postal botları vardı. Makyaj masasından da kalkıp aynanın karşısına geçtiğinde Amber bir kez daha onun ne kadar görkemli olduğunu düşündü. Ne yalnızca güzel, ne yalnızca tatlı, ne yalnızca zekiydi. Herkesin sahip olmak isteyeceği görkemin yaşayan bir temsiliydi.

Aynadaki arkadaşına yaklaşıp çıplak omzuna bir öpücük kondurdu.

“En önde seni izlerken ağlarsam dalga geçmeyeceksin,” dedi gözleri daha şimdiden dolmaya başlarken. Nilin’e karşı içinde öyle bir şefkat, öyle bir gurur duyuyordu ki çoğu zaman hiçbir kelimenin bunu ifade edemeyeceğini düşünüyordu.

Nilin Amber’in romantik sözcükleri karşısında sevimli bir nida çıkardı. Yansımasından ayırdığı vücuduyla arkadaşına döndü ve bir kez daha kollarını boynuna doladı.

“Teşekkür ederim,” dedi mahcup bir biçimde. Hâlâ daha bazen birinin onu hiçbir karşılık beklemeeksizin bu denli sevip destekleyeceğine inanamıyordu.

“Saçmala istersen.”

Ancak kızlar bu duygusal anları daha fazla yaşayamadan kulis perdesi aralandı ve ikisi birden başlarını döndürdüler. Bir çift siyah göz onları gizlice izlercesine kafasını uzatmış bakıyordu. Kızlar kıkırdamaya başlarken perdenin ardından çıkıp yanlarına doğru yürümeye başladı. Siyah bir kot şortun üzerine siyah, efil efil bir gömlek giymiş; pürüzsüz göğsünün bir kısmını açıkta bırakmıştı. Amber ona her baktığında bir

tür labirente kapıldığını hissediyordu. *Ne kadar yakışıklı olmuş*, diye geçirdi içinden bir kez daha.

“Kızlar bu gece yakıyorsunuz,” dedi Çakıl abartılı bir ses tonuyla ikisine doğru. Utandığından mıdır bilinmez sadece Amber’e iltifat ediyor olmak istememiş, ikisine birden söylemişti. En azından Amber içten içe böyle düşünüyordu.

“Şimdi bu konseri sen mi veriyorsun?” diye sordu bir kez daha söze girişerek, Nilin’e doğru. Nilin “ne var” dercesine kollarını göğsünde birleştirdi. “Sahnedede takılıp düşme de.”

“Takılıp düşersem herkes takılıp düştüğümü değil şov yaptığımı sanır, sen merak etme,” dedi Nilin onun sinir bozucu takılmalarına hiç mi hiç aldanmayarak. Çakıl, Nilin’in cevabı karşısında tatmin olmuş bir biçimde gülmüş, daha fazla bir şey söylememişti.

“Konser beş dakikaya başlayacak,” dedi Amber Nilin’e dönerek. “Biz artık geçelim.”

Nilin ellerini cırparak başıyla onayladı. Kaç konsere çıkarsa çıksın kalp atışı ilk günkü gibi hızlanıyordu işte. Engel olamıyordu hayallerini yaşamamanın mutluluğuyla yanıp tutuşan içindeki o çocuğa.

Amber en yakın arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından Çakıl’la birlikte konser kalabalığının en önüne geçtiler. Sahnenin ışıkları bekleyenleri eğlendirmek istercesine yanıp sönüyor, renk değiştiriyordu. Doğrusu epey kalabalıktı. Amber kendisini böyle bir kalabalığı memnun etmeye çalışırken hayal edemiyordu bile. Hiçbir zaman imrenmeyeceği fakat hep saygı duyacağı bir duyguydu.

“Bu gece bu kadar güzel olmak zorunda mıydın?”

Çakıl’ın, kulağına eğilmiş fısıldayan sesini duyduğunda, böyle bir iltifat beklemiyordu ki bir anlığına tüyleri diken di-

ken oldu. Yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak Çakıl'ın gece siyahı gözlerine döndürdü bakışlarını.

“Büyülenmen biraz uzun sürdü,” dedi kuliste kendisiyle bir kez bile ilgilenmeyen tavrını ima ederek. Ancak Çakıl ya anlamamıştı ya da daha muhtemel bir ihtimalle anlamazlıktan geliyordu ki karşısındaki güzel kıızı belinden tutup kendine yaklaştırdı.

“Beni çok az şey büyüler,” dedi kıza şanslı olduğunu anlatmak istercesine. Ağzından öyle çıkmamıştı ancak karşısındakine öyle hissettiriyordu ki, onun beğenisini kazanabilmek lütfedilen bir şeymiş gibi. “Ve bu gece konseri izlemem imkânsız olacak, çiçeğim.”

“Kurnaz,” diye fısıldadı Amber onun dudaklarına doğru. Hemen ardından ışıklar söndü ve sahne karardı. Bu Nilin'in kendini göstereceği dakikalara tekabül ediyor olmalıydı ki az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi Nilin'in ismini bağıarak sahneye döndü Amber. Avuç içleri parçalanırcasına sertçe alkışlıyordu sahnede beliren silueti.

Nilin, spot ışığı üzerine düşerken alkışlarla tezahürat yapan kalabalığa baktı. Yüzünde kimsenin şüphe duymadığı gururlu gülümseme asılıyken bir an için bu anın onu hiç mi hiç mutlu etmediğini düşündü. Birazdan o sahnede bir buçuk saat boyunca başkalarının yazdığı, başkalarının duygularını söze döktüğü şarkıları seslendirecekti. Türkiye'deyken ciğerleri sökülürcesine haykırarak seslendirdiği kendine ait şarkıları yutmak zorunda kalacak, yalandan bir sanat sergileyecekti. Ve bugün başkasının sanatını takdir etmek için yüzlerce insan toplanmıştı buraya.

Yine de son bir kez başını izleyicilere çevirdiğinde *belki*, diye düşündü. “Belki bir gün...” Gözleriyle kalabalığın en

önünü taradı. Daha şimdiden sulanmış gözlerle onu izleyen en yakın arkadaşını gördü. Nilin bu zamana dek insanların yalnızca onu çekici bulup ününden faydalanmak için arkadaş olduğunu düşünmüştü. İnsanlar parlak şeyleri hep yanında isterlerdi. Nilin de pekâlâ parlatılmış bir çakıltasına benzetiyordu kendini. Onunla arkadaş olmak isteyenler parlak yüzeyin altındakini keşfetmek istemiyorlardı. Parlak bir şeye sahip olmanın tatminini yaşamak istiyorlardı. Bazen Nilin ister istemez Amber'in de kendisini sırf güçlü ve göz önünde olduğu için seviyor olabileceğini düşünüyordu. Bir gün bir kaldırım taşına dönüşecek olursa artık arkadaşlıklarının Amber'in gözüne o kadar da çekici gelmeyeceğini... Ancak işte tam da böyle anlar düşündüğü bu çirkin fikirleri gölge-liyordu. Dolu dolu olmuş yemyeşil gözleriyle, tezahüratlar yağdırdığı o anlar...

Nilin ilk şarkısını söylemeye başlamak için mikrofona doğru eğildi. Ufakça öksürdü boğazını temizleyerek.

"And I'd give up forever to touch you..."

Yeryüzüne düşmüş bir melek kadar huzur vericiydi sesi. Amber duyar duymaz içinin adeta bir büyüyle ürperdiğini hissetti. Bu şarkının provasını onlarca kez izlemişti. Başlangıcı adeta bir masal anlatır gibi usulca söylüyor, nakarata vardığında içini dökermişçesine haykırıyordu. Nilin acıyı yansıtmayı öyle iyi bilirdi ki o parlak elmas haline gelebilmek için kor ateşlerde dövüldüğünü zannederdiniz.

"Cause I know that you feel me somehow..."

Tüm bedeni şarkının ritmine eşlik ederek hafif hafif sallanırken Çakıl biraz daha kendine çekti kızın vücudunu. Bugün resmi anlamda ilk romantik buluşmalarıydı. Çakıl bu kızı ilk

gördüğünden beri bir kez dokunabilmek, dudaklarına erişebilmek için öyle can atıyordu ki. Saatlerce kirpiklerini izlemek, omuzlarında parmaklarını gezdirmek istiyordu. İşte bugün belki de fırsat geçmişti eline. Amber duyguları okunması zor biri değildi. Çakıl onun da kendisine karşı bir şeyler, belki de daha yoğun şeyler hissettiğini adı kadar iyi biliyordu.

Amber ise öte yandan yerinde durmayan kalbine söz geçirmekte çok zorlanıyordu. Hissettiği duygulardan çekiniyor, Çakıl'ın yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. İlk kez bir erkeğin bu denli yüreğini kıpırdatabileceğini hissetmişti. Daha önce haberdar olmadığı bu his onu korkutuyor, aynı zamanda karşı koyamayacağı bir heyecan yaratıyordu.

"I just don't wanna miss you tonight"

"Amber bana bak," dedi Çakıl ve kızın çenesini tutup yavaşça kendisine doğru çevirdi. Gözleri masum bir kedi yavrusu gibi kocaman açılmış, kendisine bakarken yüzünü iyice yaklaştırdı kıza doğru. Amber onun duyguları tarafından hap-solduğu bu hâkimiyete çoktandır hazırды ki gözlerini kapattı.

"And I don't want the world to see me..."

Çakıl dudaklarını Amber'inkilere yapıştırıp sertçe öptü. Kalabalık ve ışıklar etraflarında kaybolacak gibi oldu. Amber bu genç adamın kolları arasında titriyor, dudaklarının sıcaklığıyla ısınmaya çalışıyordu. Dudakları cüretkâr ve bir o kadar istediğini almaya odaklıydı. Kontrolünün olmadığı bir öpücüktü bu. Yalnızca kendini teslim etmişti. Nihayetinde birbirlerinden ayrıldıklarında Amber bir süre daha gözlerini açmadan öylece dikildi. Belki de az önceki saniyelerden kopmak istemeyişiydi onu buna sürükleyen. Oysa Çakıl onun aksine büyüden çoktan çıkmış, başını sahneye çevirmişti.

Nilin'le göz göze geldi. Şimdi şarkıyı daha bir kuvvetli, daha bir iç yakarcasına söyleyen Nilin ile... Düşmüştü Nilin. Kimin çıkardığı belli olmayan bir arabayla uçurumun köşesine kadar sürüklenmiş, tahmin edilemeyecek bir yükseklikten bedenini aşağı bırakıvermişti sanki.

Çok uzaklardan, çok yükseklerden bir kaldırım taşına çakılıp kalmıştı.

DOLABA SAKLI KUŞ

Omuzlarımda beni durmaksızın sarsan bir el hissettiğimde irkilerek uyandım. Bera keskin bakışlarıyla başucumda dikilmiş beni uyandırmaya çalışıyordu. Korktuğumu fark ettiğinde mahcup bir biçimde gülümseyerek parmaklarını saçlarımdan geçirdi. Ancak bunu öyle aceleci ve endişeli bir tavırla yapmıştı ki olduğum yerde dikilerek oturur pozisyona geçtim.

“Korkma,” diye fısıldadı diğerlerini uyandırmamaya çalışarak. Oysa hem uyku sersemliğim hem de az önce içime düşürdüğü kurt kafamı çoktan karıştırmıştı.

“Ne oluyor?” diye sordum. Enes’i görüşümüz ve tüm o hastane maceramızın üzerinden beş gün geçmişti. Beş gündür ne yeni bir vakayla karşılaşmış ne de yeni bir not almıştık ancak gecenin bu saatinde uyandırılmak tekrardan bir şeyler yaşanmış olabileceğini düşündürtmüştü. Bera da neyden şüphelendiğimi anlamış olacaktı ki merak etmememi söylemesine kaşlarını kaldırdı. *Bu o değil*, demek istiyordu sanki. *Başka bir şey...*

“Benimle gel,” dedi omzumdan tutarak. “Ama sessiz ol.”

Başımı sallayıp onayladım bir çırpıda. Komodinimizin üzerindeki saat gece üçü işaret ediyordu. Dokuz'un horlamlarını duyabileceğimiz kadar uykunun derin olduğu saatlerdeydik. O niçin ayakta kalmıştı anlayamamıştım.

Odanın içinde elimi hafifçe tuttu, ilerleyip giysi dolaplarının önünde durduk. Sanki buradan sonrasını kendim keşfetmem gerekiyormuşçasına yüzüme baktı. Fakat önünde dikildiğimiz bu dolap bende hiçbir çağrışım yaratmıyordu.

“Anlamıyorum,” diye mırıldandım bir kez daha.

Kulağıma doğru eğildi. “Dolaba yavaşça kulağını daya ve dinle,” dedi sanki tam başucumuzda bizi duyabilecek birileri varmış gibi.

Hiçbir şey kavrayamasam da dediklerini yerine getirip olduğum yerde çömeldim ve kulağımı dolaba dayadım. Dışarıdan deli gibi duruyor olmalıydık. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey duyamadım fakat daha dikkatli dinlemeye devam ettikçe küçük bir iç çekme sesi duydum. Sanki acı çeken yaralı bir ceylandan gelen sesler kadar usul ve narindi. Kimi zaman burnunu çekiyor, kimi zaman derin derin nefes alarak sesini bastırmaya çalışıyordu. Korkuyla kafamı Bera'ya döndürdüm az önce duyduklarımı sorgulayarak. Elini uzatıp çömeldiğim yerden kalkmama yardım etti.

“Tanyeli,” diye fısıldadı. Gözlerim ister istemez yatağımın hemen üstünde kalan ranzasına gitti. Boştu. Kimse yoktu.

“Su içmeye kalktığımda dolaptan gelen sesleri duydum,” dedi Bera açıklama ihtiyacıyla. Kaşları yine çatılmış, kemikli yüzü gerilmişti. “Kapağı açmaya, konuşmaya çalıştım ancak her seferinde daha çok ağlamaya, daha da hırçınlaşmaya başladı. Ben de seni uyandırayım dedim. İnsanlarla iletişim kurmak konusunda senin kadar iyi değilim.”

“Konuşmayı denerim ama Tan’ı uyandırmamız lazım.”

Bu fikrim Bera’nın pek de hoşuna gitmemiş olacaktı ki memnuniyetsizce yüzünü buruşturup ellerini beline dayadı. Sanki Tan’ı uyandırmamamızı sağlayacak bir bahane bulmaya çalışıyordu kafasının içinde.

“Ne oldu?” diye sordum yüzüne doğru eğerek başımı. Seslice nefes verdi.

“Üzülecek,” dedi gözleri Tan’ın yatağına kayarken. “Tanyeli bir damla yaş akıtacak diye ödü kopuyor.”

Pekâlâ bunu ben de en az Bera kadar iyi biliyordum. O ikisi birbirine yaşam enerjilerini keşfetmişçesine aşkla bakıyordu. Gün içinde birbirlerinden ayrı kaldıkları tek bir saniye yakalayamazdınız. Bazen Tanyeli koşarken düşüp bir yerini yaralayacak olsa Tan’ın canı daha çok acırdı. Ya da kızcağızın regl sancısı çektiği günler saatlerce başucunda bekler, avuç içlerini okşardı.

“Ama bilmek ister,” dedim Bera’ya usulca. “Sen olsan bilmek istemez miydin?”

“Canın acıdığında benim bilmeyeceğim hiçbir senaryo gerçekleşemezdi,” dedi kararlıca. Tanyeli’nin başka bir iç çekişi sessizliği bozana kadar midemi altüst olmuş gibi hissettim.

“Tanyeli küçükken de böyle yaparmış,” diyerek söze girdi bir kez daha. O ikiliyle nasıl olmuştu da benden daha çok yakınlaşmış, daha çok şey paylaşmıştı anlayamıyordum bir türlü. “Tanyeli korktuğunda odalarındaki dolaba saklanırmış.”

“Anlamıyorum...” Kafam iyice karışmıştı. “Neyden korkuyormuş? Bir de bunlar kardeş mi yani, nasıl aynı odada kalıyorlarmış?”

“Hem kardeşler hem değiller,” dedi Bera bir omzunu silerek. “Tan’ın ailesi Tanyeli’yi evlat edinmiş.”

Ağzım açık kalarak dinledim söylediği şeyi. İşte şimdi parçalar yerine bir nebze oturuyordu. Hem ağabey kardeş gibi geçirdiği hayatları, hem de kardeşlerin birbirine duymayacağı o hislerini...

“Neden bana anlatmadın?” diye sordum alınganlığımıza engel olamayarak. Anlaşılan birbirimizden hiçbir şey saklamadığımızı düşünen yalnızca bendim.

“Yeni öğrendim,” dedi hemencecik. “Ağaç evin önünde bizi gördüğün gece... Yaşanan olayları biliyorsun, anlatacak fırsat bulamadım.”

Doğru söylüyordu. O geceden sonra gerek yöneticinin beş para etmez simülasyonu olsun gerek hastanedeki ufak maceramız, bir türlü evimizle alakalı konuları konuşacak vakit bulamamıştık.

“Amber, Tan’ın babası ona şiddet uyguluyormuş,” dedi iyice bana doğru yaklaşıp kimsenin duyamayacağına emin olmaya çalışarak. Gözleri kısıldı ve boynundaki damarlardan biri belirginleşti.

“Ne?”

“Tan demişti ya, bizim bir eve ihtiyacımız vardı diye... Gerçekten varmış.”

Yüzüm iğrentiyle buruştu kontrolümde olmadan. Bera da benimle aynı duygular içerisinde olacaktı ki acı ve öfkeyle giysi dolabına bakıyordu. Ufacık, üfleseniz uçacak narinlikte bir vücudu vardı o tatlı kız çocuğunun. Güldüğünde çarpık dişleri öyle tatlı görünür, gamzeleri öyle belirgin hale gelirdi ki. Bazen Tanyeli’ye sadece bakış attığımda bile durup yanaklarını sıkmak, göğsüme bastırmak isterdim. Kıvrıkcık saç-

larını ördüğümde adeta bir tavşan gibi oradan oraya sekerdi. Nasıl olurdu da babası olacak o canı bu melek yüzlü kıza zarar verme cüretini gösterebilmişti? Bir çocuk nasıl olurdu da o kuvvetin altında ezilmeye mahkûm bırakılabilirdi?

“İnanamıyorum,” diye mırıldandım dolabın önüne diz çökerek bir kez daha. Bera da tam yanıma oturdu. Yavaşça dolabı okşadım nasıl söze girişeceğimi bilemeyerek. Bir tahta kapağını arşınılıyordu gözlerim, bir de Bera’nın denizlerini.

“Tanyeli...” diye fısıldadım kapakların arasındaki aralığa doğru ancak küçük kız sesimi duyar duymaz hırçın bir şekilde tepindi olduğu yerde. Ürkerek vücudumu geri çektim. Bera onunla konuşmayı denediğinde, kelimenin tam anlamıyla denemiş olmalıydı.

“Bera yapamayız ki,” dedim yakınlıkla. “Onunla iletişim kurmayı bilmiyoruz.”

İçten içe haklı olduğumu biliyordu. Onun hiçbir zaman dillendirmediği sözcükleri duyabilen tek bir kişi vardı. Bera olduğu yerde doğrulup ranzalarına doğru yürüdü. Yukarıdaki yatakta mışıl mışıl uyuyan Tan’ı sırtını sıvazlayarak uyandırdı. Ancak Tanyeli’nin adını söyler söylemez Tan öyle bir endişeyle ayaklandı ki bu Nilin ve Dokuz’u da uyandırmış oldu.

“Ya ben oda arkadaşlarımı değiştirmek istiyorum,” diye bağırdı Nilin ne olduğundan habersiz göz bandını yan tarafına fırlatırken. Fakat saniyeler içinde Tan’ın bir çırpıda ranzadan inen vücudunu ve Bera’nın öfkeli bakışlarını görür görmez uygunsuz bir şey söylediğini anlayıp mahcupça bana döndürdü gözlerini.

“Pes yani,” dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak.

“Neler oluyor?” diye sordu Dokuz olduğu yerden bir çırpıda kalkarak. Belki de evde iletişim kurabildiği kimse olmadı-

ğından sorularını hep bana bakarak dile getirirdi. Oysa şimdi ilk kez bana değil, Bera'ya dikmişti bakışlarını.

Bera da bu durumdan içten içe epey memnun olacaktı ki ifadesini sertleştirmeden gözleriyle önünde oturduğum dolabı işaret etti. Tan'ın koşar adım yaklaşan adımlarının ardında nihayetinde hepimiz dolabın etrafına toplanmıştık.

"Tanyeli," diyerek kapakların tam da önüne çöktü Tan. O ikisine alan tanımak için birer adım geriye tünedik.

"Niye orada?" diye sordu Ediz en yakınındaki Nilin'e eğilerek.

"Galiba ben de müneccimim," dedi Nilin uykunun etkisiyle her zamankinden daha da huysuz davranarak.

"Bera onu dolabın içinde ağlarken bulmuş," dedim durumu kısaca özetlemek ihtiyacıyla. Aksi takdirde ikisi de bir film izliyormuş gibi hayretle seyrediyordu önlerindeki manzarayı. "Biz konuşmayı denedik ama..."

"Tanyeli... Hadi çık oradan küçük kuş," diye seslendi Tan bir kez daha. Başını dolabın kapaklarına dayamıştı. "Burada sana zarar verecek kimse yok. Olmasına izin vermem."

Ancak Tanyeli'nin hıçkırıklarını pür dikkat kesildiğimiz o sessizlikte hâlâ duyabiliyorduk. Hırçınlaşmıyor, kapakları tekmelemiyordu ancak yine de ağlaması dinmemişti.

"Çık, çık saklanmamıza gerek yok. Sen ve ben rüzgâr olup eseceğiz," diyerek yasaklandığımız gün arabada söylediği o şarkıyı mırıldanmaya başladı Tan bir kez daha. Başını yasladığı dolabın kapaklarında avuç içlerini gezdirdi. Bera bu manzarayı daha fazla izleyemiyormuşçasına sırtını duvara yaslayıp uzak bir köşeden gözlemlemeye başlamıştı. Yumruğu dudaklarına dayalıydı.

"Çık, çık saklanmamıza gerek yok," diyerek mırıldandım

ben de Tan'ın arkasından. "Sadece Tan'dan, babandan ve yetişkinlerden değil; bizden de saklanmana gerek yok... Sen ve biz rüzgâr olup eseceğiz. Sadece Tan değil, hepimiz senin rüzgârın olabiliriz."

"Çık, çık saklanmamıza gerek yok," diyerek şakıdı Nilin hemen ardından meleksi sesiyle. "Sen ve ben rüzgâr olup eseceğiz."

Hemen ardından Dokuz tekrar etti bu cümleleri. Birkaç dakika içinde Bera ve Tan da dahil hepimiz bu küçük marşı hep bir ağızdan söyler hale gelmiştik.

"Çık, çık saklanmamıza gerek yok. Sen ve ben rüzgâr olup eseceğiz."

"Çık, çık saklanmamıza gerek yok. Sen ve ben rüzgâr olup eseceğiz."

"Çık, çık saklanmamıza gerek yok. Sen ve ben rüzgâr olup eseceğiz."

Tanyeli son bir hıçkırık daha dudaklarının arasından kaçarken içinde bulunduğu giysi dolabının kapılarını yavaşça araladı. Kıvrıcık saçları aralıktan taşar taşmaz Tan bir hamlede onu oradan çıkarıp kucağına hapsetti. Sanki dipsiz bir kuyudan çekip çıkarmış gibi sıkı sıkıya, bir daha kaçmasına engel olmak istercesine hapsederek tutuyordu kollarının arasında. Derin bir nefes verip başını saçlarının arasına gömdü. Tanyeli gözlerini sımsıkı yummuş, katiyen açmıyor; yalnızca güvende hissetmeye çalışıyordu. O ikisine verdiğimiz müddet dolduğunda geride kalan dördümüz de yavaşça yaklaşıp kollarımızı birbirimize doladık. Dokuz hâlâ daha tereddüt edip geride kalıyordu ancak Bera yaklaşıırken omzuna vurarak onu da işin içine dahil etmişti. Aralarında geçen mesaj her neyse gerçekten anlaşılmış duruyordu.

“Geçti, güzel kuş,” dedi Tan, her birimiz sarılma bitince uzaklaşırken. Onlar hâlâ daha birbirlerine dolanmış haldelerdi. “Her şey geçti.”

Ardından küçük kızı kollarının arasından bir an olsun ayırmazken ayaklanıp ranzaya doğru ilerledi. Merdivenlere vardığında yavaşça yere indirip çıkmasına yardım etti. Sıkıca örttü üstünü ve saçlarını okşayıp öptü. Tanyeli sanki az önce başkaları tarafından kontrol edilirken şimdi azat edilmişçesine saniyeler içinde uykuya daldı.

Tan’ın vücudu öyle bükük duruyor, gözleri öyle yorgun görünüyordu ki baktıkça içim acıyacak gibi oldu. Kendi ranzasına çıkacak takati bulamıyor olmalıydı ki Bera’nın yatağına çökmüştü. Bera mutfığa ilerleyerek bir bardak su doldurdu ve hemen sonra yatağın ucunda bitip Tan’a uzattı bardağı. Genç adam bir dikişte bitirdi.

“Arada eski anılarına döndüğü oluyor muydu böyle?” diye sordu Tan’ın önüne çökmüş, bir elini omzuna koymuşken. Tan başını iki yana salladı reddederek.

“Evdeyken anıları hatırlamasına gerek kalmazdı, zaten her gün başka bir çile çekiyordu,” dedi utanç içinde. “Ancak buraya geldiğimizden beri bir kez olsun yüzü düşmemiştii. Ben...” Derin bir nefes aldı yüzü endişe içindeyken. “Çok korktum.”

“Geçti,” dedi Bera birkaç saniye sonra yanına oturmuş sırtını sıvazlarken. “Bak, şimdi huzurlu.”

Tan gerçekten de Tanyeli’ye başını çevirdiğinde onun az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Gerçekten de küçük kızın durumu öyle garipti ki, yüzüne takındığı mutlu ifade az önceki yıkılışını kesinlikle açıklayamazdı.

“Sen de dinlen biraz artık, olur mu?” diyerek yaklaştım Tan'a doğru. Nilin ve Dokuz çoktan yataklarına oturmuş, oradan gönderdikleri kaygılı bakışlarla bu konuşmayı dinliyorlardı.

Tan onaylayarak başını salladı. Birkaç dakika içinde yaşadığı bu korku sanki saniyeler içinde onu yaşlandırıp yormuştu. Yavaşça ranzasına tırmanıp vücudunu yorganın altına sakladı. Nilin ve Dokuz'la aramızda ufak bir göz selamlaşması geçerken Bera ve ben de yataklarımıza kurulduk. Bir süre birbirimizi izleyerek, belki de ikimizin de duyamayacağı bakışlarla anlatmaya çalıştık az önce hissettiklerimizi. Ne geceydi ama!

“İyi geceler, Bera,” diyerek oynattım dudaklarımı sessizce.

“İyi geceler, Amber,” dedi hafifçe gülümseyerek.

Ancak o gece, biz bittiğini zannederken birilerimizin çektiği acı hiç mi hiç dinmedi. Bazılarımız için iyi geceler laftan öteye gidemedi. Tanyeli içinde bulunduğu duygu durumundan kurtulmanın yolunu bulmuştu bulmasına. Her birimiz onun mutlu yüzüne baktıkça rahat bir uyku çekecek olmanın düşüncesiyle girmiştik yataklarımıza. Fakat kaçırdığımız bir şey vardı ki onun acısı bu kez Tan'a geçmişti.

Genç adam suçluluk duygusu içinde adeta kendine doğru büzülerek tüm gece boyunca iç çeke çeke ağladı.

GEÇMİŞİN PERDESİ

Tan & Tanyeli Günay

Aylar içinde ergenlik sakallarının çıkışıyla beraber iyice olgunlaşmış görünen genç üzerindeki yorgunlukla kapının girişinde dikiliyor, camın önüne tünemiş küçük kızı izliyordu. Hiçbir zaman büyüemeyen minik bir serçe gibiydi kız onun gözünde. Kendisi günlerin ağırlığıyla bükülüp kamburlaştıkça o küçük kız çocuk masumiyetini koruyordu. Belki de Tan'ın canının bu denli acımasının nedeni de buydu; Tanyeli'nin dünyanın kötülüklerini hiç mi hiç hak etmeyecek kadar berrak olması.

Kapının kirisine yasladığı eli kayıp ufak bir ses çıkardığında Tanyeli oturduğu yerden arkasına döndü korkuyla. Fakat gelen kişinin biricik sevdiği olduğunu fark edince gülümsemeye gayret ederek irkilişini örtbas etmeye çalıştı. Keşke Tan onun ne zaman gerçekten gülümsediğini ayırt edemiyor olsaydı. Onun yanında rol yapmak bazen çok zordu işte.

“Merak etme, küçük kuş,” dedi adımlarını Tanyeli'ye yaklaştırırken. “Sadece ben varım.”

Usulca Tanyeli'nin yanına çömelerek önce başını camdan dışarıya çevirdi. Kış yerini bahara bırakmış, etraf cıvıldamaya koyulmuştu. İnsanlar kafelerde oturmuş muhabbet ediyor, caddede hummalı bir trafik kol geziyordu. Tanların evi hemen karşıda bir çiçekçiye görürdü. Kapalı bir dükkândan ziyade üstüne tente gerilmiş bir satıcının yeriydi. Her akşam çiçeklerini toplar götürür, sabah tekrar kurardı.

“Çok güzel değil mi?” diye sordu gözlerini tekrar Tanyeli’nin al yanaklarına dikerek. Kaşlarıyla sokağın karşısındaki rengârenk çiçekleri işaret ediyordu. “Senin en sevdiğin çiçeği bilmiyorum, çok garip.”

Tanyeli sorusuna cevap verircesine başını salladı tebesüm ederek. Son zamanlarda oldukça az konuşuyor, kimi zaman sözcükleri hiç mi hiç kullanmadan günlerini geçiriyordu. Tan onun yorgunluğunun farkındaydı. Belki de ağzından çıkacak sözcüklerin yükü altında ezilmemek için bu yolu seçiyordu ufak kız. Çünkü konuşmak çaba göstermek demekti. Yol gösterici ışığa dair bir umut demekti. Tanyeli artık o ışığın yollarını aydınatabileceğine inanmıyordu. Karşılıksız bırakılmanın ağırlığı da ayrı vuruyor olmalıydı ki ne kadar az söylerse o kadar az beklenti duyuyordu içinde bulunduğu hayattan çıkmak için.

Eliyle sağ tarafı işaret ederek kısa, tombul parmaklarıyla iki işareti yaptı.

“Sağdan ikincisini mi seviyorsun?” diye sordu Tan üzüntüsünü belli etmemeye, gözyaşlarını mümkün olduğunca içine akıtmaya çalışarak. Küçük kız hevesle onaylayarak başını salladı.

“Lavantalar...” diyerek mırıldandı. Tanyeli lavanta dolu bir bahçede yine de en güzel kokacak şey olurdu ya.

Tanyeli’nin gözleri konuşmuyorken de anlaşılmanın mutluluğuyla parıl parıl parlarken dizlerini karnına çekerek çenesini yasladı. Kollarıyla bacaklarını sarıp sarmalamıştı. Tan yatağının yanındaki komodinde öylece duran kulaküstü kulaklığına uzanarak Tanyeli’nin kafasından geçirdi. Küçük kız bir an için afalladı.

“Ağaç evini süsleyeceğimiz ağaçları hayal et,” dedi Tan uzanıp yanağından öperek. Elinin tersiyle yanaklarını okşadı hafifçe. “Senin için binlerce lavanta koyacağım oraya.”

Ardından müzik çalarını eline alarak birkaç şarkı geçti. Radiohead’in “Fake Plastic Trees” şarkısını gördüğünde durdu ve son bir kez kızı saçlarından öperek yalnız bıraktı.

Yavaşça kapıyı kapatıp odanın dışına attı kendini. Tanyeli’nin yanında mutlulukla gülümseyen yüzünü taşıyan içinde biriktirdiği yaşların yoğunluğuydu. Başını duvara yaslayarak yanaklarından akmaya hazırlanan damlaları geri göndermeye çalıştı. Sanki dünyadaki tüm şarkılar sesini kaybetmiş gibi hissediyordu. Yaşantısında çoğu zaman dikkat etmediği fakat harmoni içinde olan o sesler... Yağmurun sesi Tan’ı terk etmişti. Islak çimenlerin çıkardığı şapırtı, dalgaların kayalara bıraktığı iz, köşede balon satmaya çalışan adamın bağırışları ve salıncakların ileri geri giderken çıkardığı gıcırtı... Herkes, her şey sesini yitirmişti.

Ya da duymak artık Tan’ın ilgisini çekmiyordu.

Fakat hararetli bir bağırış tüm koridoru kaplarken son bir kez dikkat kesilmeyi seçti ve gelen sesi dinlemeye başladı. Babasının alt kattaki ofisinden geliyor olmalıydı ki merdivenleri arşınladıkça sesin şiddeti artıyordu. Bir telefon konuşması olduğunu tahmin ediyordu Tan. Şayet babasının yüksek nidalarına karşın bir cevap duyulmuyordu.

Dikkatle ve mümkün olduğunca ses çıkarmadan merdivenleri indi ufak adımlarla. Muhtemelen sıradan bir iş görüşmesiydi bu kavgaya sebep olan. Babası işlerin eksik yapılmasından ya da gecikmesinden nefret ederdi. Belirlenen zamanda, belirlenen koşullarda hazır olsun ve bir aksilik çıkmasın isterdi. Patron olmak çoğu zaman acımasızlığı beraberrinde getiriyordu.

“Kaçıyorlar mı?” diye bağırdı babası bir kez daha. Tan iyice odaya yaklaştı. Kim kaçıyordu?

“Biz bu hükümeti bi bok beceremesin diye mi başta tutuyoruz, ha?” Masaya vuran bir bardak sesi duyuldu. En azından Tan bardak olduğunu tahmin ediyordu. “Ne demek hapishaneye giderken kaçırılıyorlar?”

Hapishaneye giderken kaçırılıyorlar mıydı? Tan daha iyi duyabilmek için kafasını kapıya dayayacakken kendisine doğru yaklaşan adım sesleri duydu ve refleks olarak kapıyı tıklattı. Babası tam da dışarı çıkıyor olacaktı ki bir çırpıda açtı kapıyı. Telefonla konuşmaya devam ediyordu fakat Tan’ı karşısında görünce telefonun öbür ucunda konuşan adama cevap vermeyi bıraktı.

“Ne oldu oğlum?” diye sordu telefonu adamın yüzüne kapatarak. Anlaşılan babasından daha otorite sahibi biri değildi karşısındaki.

“Özür dilerim, kulak misafiri oldum,” dedi Tan başını öne eğerek. “Kaçırılanlar yasak gençler mi?”

Babası bunun onu niçin ilgilendirdiğini sorarcasına sertçe baktı oğlunun yemyeşil gözlerine. Karşısındaki masum ifade de onu taklit edercesine buz kesti.

“Başımızdakilerin yetersiz olması sinirimi bozuyor,” dedi Tan çetin ceviz görünmeye çabalayarak. Kaşlarını alabildiğine çatarak yumruklarını sıktı. “Eğer cezalandırılması gerekenlere cezalarını çektiremeyeceklerse işin başından ayrılıںlar.”

Babası iyice süzdü oğlunu yukarıdan aşağıya. Hemen ele vermedi kendini ancak saniyeler içinde gülümseyecek gibi oldu. Oğlunun otoriter ve kendinden emin tavrı hoşuna gitmişti.

“Evet,” diye onayladı yavaşça başını sallayarak. “Yasaklanan gençlerden bazıları kaçırılıyormuş. Halka çaktırmadan çözmeye çalışacaklar.”

Tan midesi bulanırcasına kafasını iki yana salladı. Babası oğlunun omzunu sıvazladı sakın olmasını telkin edercesine. Ardından memnun olmuş ifadesiyle başka bir şey söylemeden telefonu tekrardan eline aldı ve evden çıkıp bahçeye doğru ilerledi.

Tan merdivenleri gerisingeri çıkarken derin bir nefes verdi. Babasıyla karşı karşıya olmaktan, onunla aynı görüşleri paylaşıyormuş gibi davranmaktan nefret ediyordu. Üstelik Tanyeli'ye yaptıklarını ve yapacaklarını bu denli hazmedemezken... Ancak şunu da biliyordu ki, kendilerini bir nebze olsun bu çaresiz durumdan çekip çıkarmanın bir yolu varsa o da babasının suyuna gitmekti. Az önce de böyle lafı almıştı babasının ağzından.

Demek gençleri kaçırıyorlar diye düşündü merdivenlerin üst basamağına vardığında olduğu yere çökerken. Dirseklerini dizlerine dayayarak başını ellerinin arasına hapsetti. Kim kaçırıyordu ki bu gençleri? Belki de yöneticilerin zırvahklarını fark eden bir yetişkin topluluğu sonunda ortaya çıkmıştı. Tan hâlâ küçüktü siyaseti ve ülke yönetimiyle alakalı politikaları anlamak için. Fakat içinde bulundukları durum bu konular hakkında bilgi edinmeyi zorunlu kılıyordu. İstemese de beynine ilmek ilmek işleniyordu duyduğu her şey. Pekâlâ bu yetişkin ordusu bir yerde oluşmuşsa da gençleri kaçırıp nereye götürdükleri muammaydı. Tan filmlerde ateş başında uyuyan onlarca çocuk görürdü bazen. Parası olmayan, hiç mi hiç parası olmayan insanlar hep yıkık dökük binalarda, ateşin başında uyuyor olurdu. Öyle bir yere mi götürüleceklerdi? Tan hayatının lüksünü bir yaşam koşulu olarak adlandırmayalı uzun zaman oluyordu fakat yine de duş alabilmek, yemek yiyebilmek isterdi. Tanyeli'nin vücudu oldukça narindi. Üs-

telik son birkaç aydır yemek yemeyi çoğu zaman reddediyor, iyice zayıflıyordu. Ateşin başında uyuyarak ısınamazdı ki o. Hasta olurdu.

Oysa başka bir yandan içinde bulundukları bu hayat da onlara güven vaat etmiyordu. Belki Tan'ın tuzu kuruydu ancak Tanyeli için burası bir cehennemden farksız olmalıydı. Vücudu hâlâ acıyordu. En son ne zaman yüzünü buruşturmadan hareket ettiğini hatırlamıyordu Tan küçük kızın. Kendisinden başka hiç arkadaşı yoktu. Oyun oynamıyor, gülümsemiyor, artık Tan'a kafa tutmuyordu. Bunların aksine çocuk masumiyetini bir yetişkin maskesiyle gizleyerek her gün babasıyla yüzleşmek zorunda kalıyordu.

Buradan daha kötü bir yaşam biçimi olabilir miydi o güzeller güzeli kız için? Tan ona söz vermişti. Bir ağaç ev inşa edeceğini, Tanyeli'nin istediği zaman orada yetişkinlerden saklanabileceğini söylemişti. Ateş başında oturmanın ilk şartı o ateşi yakmak olmaz mıydı? Odun gerekirdi bunun için. Tahtalar, ağaç kesikleri... Isındıkları o alevlerin kaynağından bir ev yaratamaz mıydı Tan, sevdiği kız için?

Görecekti. Çünkü o gün, babasının telefon konuşmasını duyar duymaz bir karar verdi.

Herhangi bir yer buradan iyiydi.

KIRILMIŞLAR VE KIRPILMIŞLAR

Günün birinde gecenin karanlığını çalan bir çocuk kendine siper edindiği sokakların arasında köşeye sıkıştırılıp yakalanmış. Apar topar halk meydanına çıkarmışlar çocuğu. Elinde kötekleriyle ayaklarının ucuna atılmış ufak bedene bakan yerliler öfkeyle dolup taşmışlar. Oracıkta onu daha da un ufak etmek, cezasını çekirtmek arzusuyla dolup taşmışlar. Küçük çocuk, yapmayın diyememiş. Eliyle kendini korumaya çalışırken etrafında dönen bu dünya çok büyük görünmüş gözüne. Sanki altında ezilecek, yükünü kaldıramayacak gibi hissetmiş.

Karanlığı çalmasının sebebi de buymuş ya, çoğunun aksine o, gecenin getirdiklerinden korkmazmış. O kara el sokaklara çöktüğünde yarattığı belirsizlik bu çocuğu ürkütmezmiş. Saklanırmış çocuk o kimsesizliğin ardında. Yetişkinlerin elinin değmeyeceği bir zırhmış onun için. Avucunun arasına sıkı sıkı hapsettiği karanlıkla kaçarken de tek isteği diğer arkadaşlarına da geceyi hediye edebilmekmiş.

Çünkü gece korurmuş çocukları. Gece saklarmış onlara

uzanan kirli elleri. Gece uykularında onlara fısıldar, gündüz geldiğinde girecekleri mücadelelere onları hazırlamak istermiş. Binlerce çocuğu varmış gecenin. Zihinlerini kapattığında kirpiklerinden öpüp saçlarını okşadığı... Gözyaşları yastığı ıslatmadan silermiş ince eliyle. Hüzün dolu olurmuş çünkü onun çocukları. Belki de geceye bu denli bağlı olduklarından çoğu zaman uyumayı reddederek onunla birleşirlermiş. Gece onları ödüllendirmek için açık fikirlilikle kutsarmış zihinlerini.

Oysa gecenin çocukları belki de hep bir nebze hüznünlü oldukları için ona ait olmayı seçerlermiş. Neticede karanlık, sokaklarına gözbebeklerinden armağan ettikleri su birikintilerinin yansımasını hep saklarmış.

İçimde ani bir mide bulantısı ve karamsarlık hissettiğimde ellerimle karnımı tutarak yatakta doğruldum. Saat sabahın altısına varıyor, tüm ev ahalisi huzurlu uykularına devam ediyordu. Oysa onların aksine ben zihnimi kapattığım o sonsuz sessizlikte rahatlık bulamamıştım. Kaynağı bilinmez bir sıkıntı gönlümün dört bir yanını kapsar hale gelmişti.

Gözlerimle ayakuçlarımı izleyip başka hiçbir şey düşünmemeye, aklıma beni mutlu eden görüntüler getirmeye çalıştım. Kuklalar'ın mağara duvarlarında yankılanan kahkahalarımızı, Nilin'le çiçeklerin arasına yatıp şarkı söylediğimiz günleri, Be-ra'yla işçi tulumları giyip ağaç eve çivi çaktığımız geceleri... Ucu bucağı kesilmeyen bir çiçek bahçesinde koşturup duracak Tanyeli'yi, denizin ortasında avuç içleriyle etrafa sular fırlatan Miren'i düşünmeye çalıştım. Ancak sorun da oydu ki bu sıkıntının, göğüs kafesime baskı yapan ani üzüntünün geçerli bir

sebebini bulamıyordum. Kafam dağılsın diye hayal etmeye çalıştığım bu görüntülerin hangi çıkmaz düşünceyi örtbas etmeye çalıştığını bilmiyordum. Tek hissettiğim sapağı, dönüşü olmayan bir sokağa girdiğimdi. Sanki bu andan itibaren hiçbir şey iyi olmayacakmış, ne yaparsak yapalım her şey daha da kötüye gidecekmiş gibi bir his oturmıştu içime. Abent'te ne kadar saklanırsak saklanalım görevliler bizi yakalayacaklardı. Bu kez kanun kaçakları olduğumuz için ölümü bile hak etmeyeceğimizi düşünecek, bizi Ommi'lerin eline vereceklerdi. Onların o siyahlar içine sığınmış, kıpkırmızı gözleriyle delip geçen bakışları tüylerimi ürpertiyordu. Bera'yı kaybedecektim. Arkadaşlarımın hepsinin birer birer acı çekişlerini görecektim, Miren'i kurtarmak için çıktığım bu yoldan hep pişmanlık duyacaktım.

Yaşanan ve yaşanma ihtimali olan her şey benim suçumdur. Ağlayan Kayaları ziyaret ettiğimiz o gün tam da Aksel Amca'nın benden istediği gibi Miren'i bir parka götürsem yahut kafa tutmak yerine biraz yüzüp çıkmasına müsaade etsem, bugün birçoğumuz burada olmayacaktık.

“Amber?”

Omzuma dokunan bir el hissettiğimde sanki gerçek dünyanın farkına ilk kez varıyormuş gibi sarsıldım. Bera tam yanımda durmuş, endişeli bakışlarla sefaletimi izliyordu. Gözlerim dolu doluydu ancak ağlayamıyordum.

“Bir şey yok,” diye mırıldandı sesini sakın tutmaya çalışarak. Avuç içlerimi ellerinin arasına koyduğunda zangır zangır titrediğimi fark ettim. Vücudum artık benim buyruklarımı dinlemiyordu. Midemdeki bulantı geçmezken kendimi içinde bulunduğum bu duygu durumundan kurtarmaya çabaladım ancak her seferinde daha kötü hissediyordum. Böyle küçük düşürücü bir pozisyona kendimi sokmayı nasıl başarmıştım yine?

Nefes alamayacak gibi hissettiğimde göğsümü tutarak histerik bir şekilde ağlamaya başladım. Bera yatakta hemen ayakucuma oturmuş, elleriyle sıkıca kollarımı kavramıştı. Ağzımdan tek bir kelime çıkamazken soluk soluğa kalarak kendimi anlatmaya çabalıyordum ancak nafileydi.

“Amber, sadece bana bak,” dedi Bera başını bana yaklaştı-
tırıp gözlerimin odağına kendisini yerleştirmeye çalışarak.
“Zihnin sana oyun oynuyor, iyisin.”

Kafamı çabucak iki yana salladım. “Kalp krizi geçiriyorum,” dedim zar zor. Kalbimin tam merkezinden yükselen bir sancı tüm vücudumu kıvrandırıyor.

“Hayır, beni dinle,” dedi tekrardan avuç içlerimi sakince okşayarak. Acele etmeden, endişe duymadan yaklaşıyordu her bir hareketinde. “Gözlerini kapat.”

Ancak yapamazdım. Boğuluyor, kayboluyordum.

“Güzelim, gözlerini kapat.”

Dudaklarım titreyerek sarsılırken zar zor gözlerimi yumdum. Bera avuç içlerimi okşamaya devam ederken ufak bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sakin ve rahatlatıcı bir melodisi vardı ancak kafamdaki sesleri susturabileceğini zannetmiyordum. Hıçkırıklarım hâlâ kontrol edebileceğim bir noktada değildi. Midemdeki bulantıyı pekâlâ artık hissetmiyordum ancak zihnimdeki karanlık düşünceler biraz olsun sarsılmamıştı.

“Vücudun ve zihnin iyi,” dedi şarkının sözleri bittiğinde.
“Sen ormanın ta kendisisin. Silva’sın. Nefesi yaratansın.”

“Ben ormanın ta kendisiyim,” diye mırıldanmaya çalıştım.
“Silva...” O bana her Silva diye seslendiğinde kendimi bir nefes bağışlayan kadar kuvvetli hissediyordum.

“Rüzgârları yatıştır. Bırak ağaçların, önünü kessin fırtınanın.”

Derin bir soluk alıp verdim dakikalarca. Nihayetinde kalp atışlarım yavaş yavaş sakinleşmeye, göğsümdeki acı azalmaya başlamıştı. Bedenimi saatlerdir koşuyormuşçasına bitkin, günlerdir uyumamışçasına yorgun hissediyordum. Artık titremeyeceğim kadar sakinleşmeyi başarabildiğimde ağlayarak gözlerimi açtım. Bera merhamet dolu gözlerle beni izliyordu.

Güvenli bir limana sığınmak isteyen yüreğim bir anda boynuna atıldı. Başımı omzuna gömdüm ve o da sıkı sıkıya sardı beni. Bir yandan eliyle saçlarımı okşuyordu.

“Gördün mü?” dedi saçlarıma bir öpücük kondurarak. “Ormanın nefesi tükenmez.”

“Çok korktum,” diye fısıldadım sesim zar zor çıkarken. “Bir daha hiç nefes alamayacakmış gibi hissettim.”

Kollarımı boynundan çekip tekrar oturur pozisyona geçerken Bera anlayışla başını salladı. İyice durulduğumdan emin olmak isteyerek bir süre ellerimi bırakmadan beni izledi.

“Amber daha önce hiç panik atak geçirdin mi?” diye sordu. Ardından kendini düzelterek ekledi. “Buna benzer herhangi bir durum yaşadın mı?”

Usulca reddederek başımı iki yana salladım. Böyle bir hissi on sekiz yıllık ömrümde ilk kez tadıyordum. Ve şimdiden emindim ki, bir on sekiz yıl daha tatmak istemeyeceğim bir duyguydu.

“Neden olduğunu bile anlamadım,” dedim kendimi açıklama ihtiyacıyla. “Birden, uyanır uyanmaz içime bir sıkıntı düşmüş gibi hissettim.”

“Nasıl bir sıkıntı?”

“Sanki...” Elimini yüreğime götürdüm istemsizce. “Sanki yüzlerce taş taşımak zorundaymışım ve hepsi ağırlık yapıyor-muş gibi bir sıkıntı.”

Kafasında dönen yüzlerce düşünceyi somut olarak görebiliyordum sanki. Gözleri yine bir noktaya sabitlenmiş, bakışları kısılmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum boynumu bükerek.

“Miren,” dedi fısıltıyla. Göğsümdeki taşların hepsi birer birer kırılıyormuş gibi hissettim ismini duyduğumda. “Geldiğinden beri onun hakkında hiç doğru düzgün konuşmadık. Burada artık farklı bir hayatımız, düşündüğümüz farklı dertlerimiz var ama... duygularını bastırıyor olmandan korkuyorum.”

“Onu özlüyorum,” dedim zar zor kelimeleri telaffuz ederek. Kendime itiraf etmesi bile altından kalkması zor bir görev gibiydi. “Sadece... Keşke o da burada olsaydı.”

“Büyük resme bakman lazım, Silva,” dedi kaşları çatılırken. Bir ok gibi gözlerimin içine bakıyordu. “Bir gün bu ülkenin başından ayrılacaklar, onların olayları bu.” Ommi’leri kastediyordu. “Tarihte hiçbir ülkenin başında sonsuza dek kalmadılar.”

“Hayalbaz’lar kalmadı,” dedim onu onaylayarak. “Ancak Ommi’leri bilmiyoruz.”

Bizim başımıza gelen bu belayla, bundan yüzyıllar önce Hayalbaz’larla yüzleşmiş ülkelerin durumu aynı değildi. Hiçbiri birlik duygusundan uzak bir biçimde mücadele etmemişti onlarla. Birbirlerini yadırgamamışlar, üstüne üstlük daha da bütün hale gelmişlerdi. Bizse onların aksine toplumumuza verdiğimiz savaşla birlikte büyümüştük. Bu yalnızca sokağa çıktığımızda karşılaştığımız bir baskı değildi. Tam da evlerimizin içinden doğuyordu kaynağı. Babamla aynı sofraya oturduğum her gün bunun kanıtıydı. Bera’nın beş yaşındayken annesinin eliyle parmaklıkların ardına kapatılması da bunun kanıtıydı.

“Birkaç piyonun onu desteklemesi, şahı daha güçlü yapmaz,” dedi kararlıca. “Sadece oyunu uzatır.”

Umarım öyledir, diye iç geçirmekten başka hiçbir şey gelmedi elimden. Çünkü o küçük kızı babasına tekrardan kavuşturmanın bir yolunu bulmadığım sürece uyuduğum hiçbir uyku, uyku olmayacak; aldığım hiçbir nefes ciğerlerimi açmayacaktı.

“Sana daha önce de söyledim, satranç oynuyorsan doğrudan şaha saldırmazsın. Önce oyunu lehine olacak şekilde piyonlarla kurarsın.”

“Umarım kazanacak kadar zekiyizdir,” dedim zar zor tebessüm ederek. Ardından Bera “benim yeteneğim bu” dercesine kollarını iki yana açtığında söylediğim şeyin farkına vararak kıkırdamaya başladım. Bir eliyle omzumdan tutarak kendine çekti bir kez daha ve gülümseyerek sarıldı. Ensesini tamamen kapatan saçları parmaklarıma dolanıyordu.

“Saçların uzamış,” dedim bu denli temas kuruyor olmak beni utandırırken. “Kesmemi ister misin?”

“Bak sen,” diyerek güldü. Refleks olarak kendi saçlarıyla oynamaya başlamıştı. “Şu karizmaya zarar vermezsin değil mi?”

“Bu kadar uykusuz kalmışken verebilirim,” dedim bir yandan esnerken. Uykumdan uyandıran o kötü düşünceler yalnızca beni uykusuz bırakmakla kalmamış aynı zamanda yormuştu da. Bera kaşlarıyla işaret ederek vücudumu hafifçe yönlendirdi ve yatağımın içine yatırana dek zorladı. Ardından yorganı üzerime örttü.

“Öğlen kesersin, olur mu?”

Gözlerimi kırparak onayladım. “Sen nereye gidiyorsun?”

“Ağaç eve.” Yatağının köşesine attığı ceketini üzerine geçirdi. “Her sabah siz uyurken gidiyorum.”

“Üçkâğıtçı.”

Kıkırdayarak eliyle asker selamı verdi. Bu Nilin’in hiç de komik olmayan lider-komutan şakalarına bir atıf mıydı karar verememiştim. Ancak yine de onda tatlı ve komik duruyordu.

Hepimize uykuyu hediye edip başka bir evi inşa etmek üzere kapıdan çıktı.

Güneşin tepemizde dikildiği saatlere vardığımızda evden çıkıp hemen karşımızda yer alan küçük binaya doğru yürüdüm. Bugün pazar günü olduğu için hiçbirimizin dersi yoktu. Dolayısıyla biraz birbirimizle vakit geçirmek fena olmazdı. En azından ben öyle düşünüyordum ki belki çay demleyip çerez yiyerek muhabbet edebilirdik. Oysa bunu Nilin’e söylediğimde benimle dalga geçmiş, babaannesine benzediğimi söylemişti. Sözde altın günü denen buluşmalarda böyle etkinliklerin yapıldığını anlatmıştı. Kesinlikle neyden bahsettiği hakkında her zamanki gibi en ufak bir fikrim yoktu.

Mimoza Hanım’ın küçük evine vardığımda eşikte durarak kapıyı tıklattım. Birkaç saniye içinde neşe dolu gülümsemeyle karşımda belirdi. Son birkaç haftadır gerek hastanede yaşananlar gerek Tanyeli’nin anlık çöküşü olsun karşımdaki bu kadın da fazlasıyla yıpranmıştı. Bazı geceler yatmadan önce iyi olup olmadığımızı görmek için kontrole geliyor, daha kolay uyumamız için şifalı çaylar yapıyordu.

“Merhaba, Amberciğim,” dedi içeriye buyur etmek için eliyle koridoru göstererek. Ancak hemencecik, içeri girmeyeceğimi belli edercesine elimi salladım.

“Yok, girmeyeceğim,” dedim tebessümünü taklit ederek. “Sizde saç kesmek için kullanılacak bir makas var mıdır?”

“Bende ihtiyacınız olabilecek her şey vardır,” dedi ve saniyeler içinde evinin derinliklerinde gözden kayboldu. Çekmeceleri kurcaladığını belli eden birkaç patırtı duydum. Hemen sonra aradığını bulmuş olacak ki geri geldi. Elindeki ince, uzun makası bana uzattı.

“Al bakalım,” dedi omzumu da sıvazlayarak.

“Teşekkür ederim. Oturmak için biraz gelmek ister misiniz?”

“Bir sorun yok değil mi?” Yüz ifadesi aniden ciddileşmiş, endişelenen bir hale bürünmüştü. Gönlünü rahatlatmak adına çabucak kafamı salladım. O kadar nankör olmalıydık ki, kadıncağz yalnızca bir sorunumuz olduğunda onu çağıracağımızı düşünüyordu.

“Bugün dersler olmayınca çay demleyip muhabbet ederiz diye düşünmüştük,” dedim saçlarımın bir parçasını kulağımın arkasına atarak. “Bize katılmanız hepimizi mutlu eder.”

Teklifim onu duygulandırmış olacak ki elini göğsüne götürüp gülümsedi.

“Dün biraz kurabiye yapmıştım,” dedi evin içine doğru yönelerek. “Onları da getireyim, hep birlikte yeriz. Olur mu?”

Sormuştu ancak sorudan ziyade bir bilgilendirme gibiydi. Evinin kapısını kilitleyip çıktığında Mimoza Hanım, kurabiyeler ve ben evimize yönelmiştik bile.

İçeriye girdiğimizde Dokuz da dahil her biri yatakların ortasındaki sehpanın etrafına oturmuştu. Nilin beni görür görmez ayağa kalkarak yaklaştı.

“Çayları doldurabilir miyim, Amber Komutanım?” diye sordu bakışlarını ayakuçlarına dikerek. Kollarını vücudunun iki tarafında birleştirmişti.

“Demledin yani, öyle mi?” Evden çıkarken öyle dudak bükmüş, o kadar üşenip dalga geçmişti ki geri döndüğümde yine benim demlemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

“Evet,” diye mırıldandı içinde bulunduğu rolden çıkıp tekrar memnuniyetsiz haline geri dönerken. “Babaannem görse seninle gurur duyardı.”

Ardından mutfağa yönelerek çayları doldurmaya gitti. Mimoza Hanım artık her birimizi öyle iyi tanır hale gelmişti ki Nilin’in esprilerini garipse miyordu. Tanyeli’nin onunla konuşmamasını, Dokuz’un aramıza katılmamak için gösterdiği üstün çabayı... İlerleyerek elindeki tabağı orta sehpanın üzerine bıraktı ve Dokuz’un yanına çöktü. Eliyle omzunu sıkarak, “İyi gördüm seni koca adam,” dedi. Dokuz yalnızca gülümseyerek başını salladı.

Ben de Mimoza Hanım’la Tanyeli’nin arasına kuruldum. Tanyeli yanıma oturur oturmaz kollarını belime dolayarak vücudunu bana yasladı. Tan’la göz göze gelince gülümsemeye çalıştım. Bu ikili, özellikle yaşadığımız o malum geceden sonra birer çiçek gibi solmuştu. Tanyeli sürekli şefkate ihtiyaç duyar hale gelmiş, Tan’ın alışık olduğumuz ılımlı ve girişken tavrı kaybolmuştu. Bir binanın yıkılışını yavaş çekim izlemek gibiydi onlara bakmak. Bazen çok zor geliyordu.

Nihayetinde Nilin de Dokuz’un diğer tarafına kurulduğunda küçük grubumuz tamamlanmıştı.

“Mimoza Hanım,” diyerek muzipçe mırıldandı Nilin tüm vücudunu kadına çevirerek. “Siz hiç evlendiniz mi?”

“Ay yok artık Nilin.” Gerçekten onca muhabbet edilebilecek konunun arasında aklına gele gele bu mu geliyordu?

Fakat Mimoza Hanım bu soruya hiç mi hiç bozulmamış olacaktı ki bana bakarak sorun olmadığını söylercesine bir

işaret yaptı. Kıkırdayarak Nilin'e döndürdü başını. "O gemi bana uğramadı yavrucuğum," dedi çayından bir yudum alıp. "İşkolikliğim hiçbir zaman izin vermedi."

Nilin cevabın böyle olmasını beklemiyor olmalıydı ki tatmin olmayarak ve ilgisinin kaçtığını belli edercesine ağzına kurabiye tıktırmaya başladı.

"Abent'in kuruluşu çok eskiye dayanıyor o zaman," dedi Bera biraz da ağzından laf almak istercesine. "On beş yıl var mıdır?"

"On yedi," dedi Mimoza Hanım gözleriyle onaylayarak. "Ommi'ler ülkeyi ele geçirir geçirmez akli selim insanlar buranın çalışmalarına başladılar. Yerin inşası üç yıl sürdü, dolayısıyla on yedi yıldır burası gençleri koruyor."

"Biz hiç, bir yıldan fazla burada kalan biriyle karşılaşmadık, çok garip." Yüzünde öyle bir ifade vardı ki gerçekten kafası karışmış gibi yapıyordu. Oysa onunla bunca zaman geçirdikten sonra, bunun yalnızca ağzından laf almak için kurduğu bir oyun olduğunu biliyordum.

"Onlar size en uzak kalan koyu kahverengi evlerde yaşıyorlar. Karşılaşmamanız normal çocuklar."

Bu kadının bizden önce de yüzlerce gençle ilgilenmiş olması, üstelik içinde bulunduğumuz cennetin kuruluşunu görmesi çok garipti. Ommi'ler ülkemizi benim doğumumdan iki, Bera ve Dokuz'un doğumundan bir yıl önce ele geçirmişti. Dolayısıyla biz farklı bir yaşam şekli tanımamıştık hayatımız boyunca. Baskının ve hapisane düşüncelerinin olmadığı bir yaşantıyı hayallerimizde bile şekillendiremezdik. Bir örnek görmemiştik buna dair çünkü. Fakat bu kadın özgürlüğümüzün ve gençliğimizin elimizde olabileceği zamanları da yaşamış, uçurumdan önceki çıkışları görmüştü. Üç ay boyunca

evlerine kapatılan insanları, ilk yasaklanan gençleri... Bazen görüntüsüne rağmen Mimoza Hanım'ın bizden büyük olduğunu unutuyordum.

"Mimoza Hanım, nasıldı..." diye mırıldandım aklımdaki bu düşünceleri yuvarlayıp dururken. "Hayalbaz'ların ülkeye geldikleri o an..."

Bunun için oldukça eski anıları kurcalaması gerekiyormuş gibi iç geçirdi ve bağdaş kurduğum dizimi sıvazladı.

"Çocuklar," dedi soruma cevap vermekten de ziyade başka bir şey anlatacakmış gibi. "Hayalbaz'ların dünyanın gelişmişlik seviyesini dengede tutmak için ülkeleri ziyaret ettiği söylenir, sanırım bunu hepiniz biliyorsunuz."

Onaylayarak başımızı salladık. Bildiğimiz birkaç şeyden bir tanesi de buydu.

"Oysa Omm'a geldiklerinde ülkemizin diğerlerinden daha gelişmiş olduğu söylenemezdi." Sanki kimsenin bilmediği bir bilgiyi paylaşıyormuşçasına öne doğru eğilmişti. "O yüzden de onlara Omm'a ait olanlar denmesinin iki sebebi var, birini biz yetişkinlerden halihazırda biliyorsunuz. Diğeri ise pekâlâ amaçlarının dışında buraya gelmiş olmaları."

"Neden geliyorlar ki?" diye sordu Dokuz. Etraf kalabalıkken o kadar nadiren konuşurdu ki sesini duymak bazen garip gelirdi. "Bir açıklaması olmalı."

"Bazı efsaneler var," dedi Mimoza Hanım oturduğu yerde kımıldanarak. "Daha doğrusu bir tane."

Hepimiz pür dikkat kesilmiş, ağzından çıkacak kelimeleri bekliyorduk. Özellikle de Bera... Onun detayları öğrenmeye adanmış bir zihni vardı. İster efsane ister dedikodu olsun; bunu bilmek isterdi.

“Bundan yüzyıllar önce Hayalbaz’ların doğduğu topraklar Omm topraklarıdır, derler,” diyerek söze girişti Mimoza Hanım. “Kimsenin fark etmeyeceği bir mağaranın kucağında doğdukları ve güçlerini o mağaranın duvarlarından alarak büyüdükleri söylenir. Mağara gizli bir gerçeklikte, büyüyle beraber kendisini ve Hayalbaz’ları korur, gözle görülmesini engeller. Hayalbaz’lar duyguları hissetmekten yoksun yaratıklardır, çocuklar. İnsana ait olan mutluluk, üzüntü, sahiplenme gibi duyguların neye benzediğini bırakın bilmeyi, tahmin bile edemezler. Ancak anladıkları bir şey vardır ki o da dengedir. Mağaranın gücü ve Hayalbaz’ların o güçle beslenişi arasında mutlak bir denge vardır.”

Boğazını temizlercesine öksürüp çayından bir yudum aldı.

“İnsanlığa dair ilk izler ortaya çıktığında Hayalbaz’lar ve mağara bu evrenin tek sahibi olmadıklarını uzunca bir süre fark etmediler. Ancak devletler ve halklar kuruldukça kendi içlerinde sahip oldukları dengenin dünyanın başka yerlerinde bozulduğunu hissettiler. Bilirsiniz, hâlâ günümüzde de yaşamın birkaç farklı boyutu olduğu söylenir. Bazı boyutları insan zihni algılayamaz, seçemez. Fakat her ne kadar müdahale edilemez olursa olsun bu, insanların o boyutları etkileyemeyeceği anlamına gelmez. Şöyle hayal etmeye çalışın: Diyelim ki bir evin üç farklı katı var. İnsanlar ve duyularımızla seçebileceğimiz tüm varlıklar ilk katta bulunur. İnsan zihni bir merdiven keşfetmediği sürece yukarı katların varlığını bilemez; ancak orada başka katların olması da her zaman ihtimal dahilindedir. Hayalbaz’lar bu katların hepsinde varlıklarını sürdürürler. Ancak asıl doğdukları gerçeklik insanların katı değil, ikinci bir kattır.”

Sanki uzun bir fizik teoremi dinliyormuşum gibi hissettirmişti Mimoza Hanım'ın konuşması. Nilin parmaklarını açarak karşında katları sayıyordu.

“Dolayısıyla insanların birbirleriyle girdikleri savaşlar ve doğayla verdikleri mücadeleler bir dengesizliğe yol açar, Hayalbaz’lar ise kendi katlarında en çok o dengeye değer veriyorlardır. Bu yüzden rahatsızlık duyarlar. Sadece bir kez olmak şartıyla insanlara müdahale etmek ve düzeni geri getirmek için mağaradan ayrıldıkları söylenir. Fakat ayrılış o ayrılıştır ve bir daha geri dönmezler.”

“Mağara ve Hayalbaz’lar arasında bir denge varsa neden geri dönmüyorlar?” diye sordu Bera çatılmış kaşlarıyla. “Kendi içlerindeki denge için mağaraya ihtiyaçları yok mu?”

“Çok basit bir insan ilişkisi üzerinden örnek vereyim,” dedi Mimoza Hanım. “Hayatında ailen de dahil olmak üzere kimse olmadığını düşün. Yalnızca bir kız arkadaşın var ve birbirinize çok iyi geliyorsunuz. Senin hayatında o kız hariç başka hiçbir şey bulunmadığı için tüm zamanını ona ayırmak, hep onunla ilgilenmek istiyorsun. Ancak kız arkadaşın okula gidiyor, ailesiyle zaman geçiriyor, arkadaşlarını görüyor. Her ne kadar seninle bir bütün gibi hissetse de tek besin kaynağı sen değilsin. İşte bu hikâyede sen mağarayı, kız arkadaşın ise Hayalbaz’ları temsil ediyor.”

Böyle anlatınca her şey bir anda çok basit görünmüştü. Keşke hep insan ilişkileri üzerinden örnek verebiliyor olsaydı.

“Ancak sadece bir sefere mahsus mağarayı terk eden Hayalbaz’lar mağaranın yerini bir daha bulamazlar. Uzun bir süre aradıktan sonra umudu keserler ve kendilerini besleyeceklerine inandıkları insanların dengesine tutunurlar. Oysa mağara bunlardan habersiz, yalnızca terk edildiğini düşün-

mektedir. Söylenene göre mağara, Hayalbaz'ların gidişini hâlâ hazmedememiştir. Hem terk edildiği için bir öfke duyar hem de bir bütün haline gelebilmek için özlem. Yüzyıllar sonra insanlar Hayalbaz'ların mağaranın öfkesini ve hasretini hissettiğini iddia ediyorlar. Bu yüzden bu topraklara geri döndüklerini ve kendi güç kaynaklarına yakın oldukları için Omm'u diğer ülkelerden farklı etkilediklerini.”

Mimoza Hanım belki de yıllardır ilk kez bu kadar uzun konuşuyor olmalıydı ki bir öksürük krizine tutuldu. Nilin kalkıp çabucak bir bardak su getirdi.

“Tabii, bunlar halk uydurması,” dedi Mimoza Hanım, ses tonu öksürükler sebebiyle cızırtılı çıkarken. “Ben tamamen tanrının işi diyorum.”

Ardından kıkırdadı fakat ona karşılık veren gülüşlerimizin hepsi yapmacıktı. Gözlerimizi birbirimizin yüzünde gezdiriyor, duyduklarımızı bir kez daha düşünüp anlamaya çalışıyorduk. Karışık gelmişti her şey. Üstelik Mimoza Hanım her ne kadar halk uydurması dese de bu efsane, tüylerimizi diken diken etmişti.

Muhtemelen bugün burada konuşulanlar Tanyeli'ye gece uyumamak için bir sebep daha verecekti.

GEÇENİN ORMANA SERENATI

“Bugün son, Amber,” dedi bir eli masasına dayanmış, beni tekrardan bu eziyete ikna etmeye çalışırken. Mimoza Hanım aracılığıyla bugün yine bu kaleye, bu sarmal merdivenlerle çıkılan odaya hapsetmişti. “Tıpkı Omm’daki okullarda olduğu gibi küçük bir ara veririz sonra. Nasıl olsa şubat ayına girdik.”

Ona hâlâ kızgın mıydım, bugün burada dikilirken çıkıp gittiğim o gün kadar rahatsız hissetmememin sebebi neydi bilmiyordum. Bana her şeyin, sandığım gibi olmayacağını ima ettiği o son simülasyondan sonra Nilin’le aramızdaki gerginlik daha farklı bir seviyeye taşınmıştı. Haftalardır birbirimize ettiğimiz kelime sayısı toplansa yirmiyi geçmezdi. Elimde olmadan, benden bir şeyler saklıyor olabileceğini düşünerek onunla konuşmaktan kaçınıyordum. Çünkü konuşacak olursak karşısına geçip, “Sen bana ihanet etmişsin,” demem gerekirdi. Cevabı evet olursa yıkılır, dayanamazdım. Fakat cevap, “Hayır etmedim,” olursa da dayanamazdım. Nihayetinde ona bunca zamandır duyduğum güvensizlik, arkadaşlığımıza ettiğim bir ihanet olurdu.

Ancak ona karşı takındığım bu soğuk tavrı yüzüme karşı gelip irdelemeyecek kadar gururluydu o. Hâlâ daha birbirimize karşı bu denli mesafeli olmamızın sebebini bilmiyordum. Kırıldığımız şeyler vardı ancak dile getirilmiyordu. Ortada yanlış diyerek parmakla gösterilecek bir olay yaşanmamıştı ancak ufalana ufalana etrafa saçılmış parçalar da ayaklarımızı batıyordu.

“Onlarla alakalı bir simülasyon olmasını istemiyorum,” dedim yönetici kadına diğer iki simülasyonla karşılaştırma yaparak. “Arkadaşlarımı ya da bir zamanlar arkadaş olduğum kimseyi görmek istemiyorum.”

“Hayır, görmeyeceksin.” Kürsüsünden inerek odanın ortasına dikilmiş vücudumun karşısına geçti. Yüzünde her zamanakinin aksine ılımlı bir ifade seçiliyordu ki bu, bugünkü simülasyondan korkmama yol açıyordu. “Bugün babanla konuşmanı istiyorum, Amber.

Aval aval bakındım yüzüne. “Babam mı?” diye sordum anlamayarak. Onun numaralarla dolu derslerine alışmışım neticede. Ancak babamı görecekt olmaya hâlâ hazır değildim. Yasaklandığım günü, mahkemede yüzüme son bakışı aklıma getirdikçe bile burnumun ucu sızlıyordu. “Babam olmaz.”

“Tam da bu yüzden babanla konuşmalısın,” dedi omzumu sıvazlayarak. Teması sanki karşımda başka biri duruyormuş gibi hissettirdi. “Travmalarımızın ya da kırgınlıklarımızın en tehlikelisi gönlümüzün derinlerine hapsettiklerimizdir. Babanla verdiğin mücadeleyi örtbas ediyorsun.”

“Etmiyorum,” dedim çabucak. Hiçbir şeyi örtbas etmiyordum.

“Babandan Bera’ya bahsettin mi?”

“Konusu açılmadı.” Kendimi bir anda mahkeme salonuna geri dönmüş, savunmamı yapıyormuş gibi hissettim. “Eğer konusu açılsaydı anlatırdım.”

“O halde konusu açılmayacak kadar sıradan bir ilişkiniz olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır, yani...” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım kafamın içinde. “Ben, yani...”

Ancak cümlemi tamamlayamadım. Günlerce düşünecek olsam belki de o cümleyi tamamlayamazdım. Bir anda büyük bir sessizlik çöktü aramıza. Mümkün olduğunca göz teması kurmaktan kaçınıyordum çünkü tam da karşımda kollarını göğsünde birleştirerek dikilen kadının, haklı çıkmanın verdiği memnuniyetle sırtıttığını biliyordum.

“Bunu niçin bir fırsat gibi düşünümüyorsun...” Sesi öyle çıkıyordu ki sanki acılarımı, sakladıklarımı görüyor; onlara dokunup sarmak istiyordu. Bense bir öğüt duyar gibi pür dikkat dinliyordum onu. “Baban bugün tam karşında dikiliyor olsa onunla konuşamazdın, Amber. Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyor değiliz. Baban hem anlatması hem de anlaşılması zor biri. Oysa bugün karşına çıkacak adam öyle olmayacak.”

İşin özünde babam iletişim kurması zor biri değildi. Yalnızca kendini anlatmayı tercih etmezdi. Anlatamıyor olduğundan değil, düşüncelerini ağzından çıkarken duyduğunda o fikirleri kendisine açıklayamayacağından. Bu zamana kadar bana hep mükemmel bir baba olmaya çalışmıştı, bundan emindim. Okumam için, kimsenin eline bakmamam için her şeyi yapardı. Eğer yaramın kanadığını söyleyecek olsam elinde silah gördüğü herkesi sorumlu tutardı. Ancak o sadece

kendi hayatıyla alakalı sorunları halletmeyi başaramamıştı. Çoğu zaman gururla anlattığı çocukluk anılarında bile mide-mi bulandıran detaylar olurdu. Bazen onu omuzlarından tutup sarsmak, “Hayır, bunları yaşamış olman normal değil,” demek isterdim. Özellikle babasıyla yaşadığı anıları sanki her seferinde ilk kez anlatıyormuş gibi tekrar tekrar dile getirirdi. Üstelik öyle bir tavrı olurdu ki her anlatışında zihni kendini korumak için bizimle paylaştığı tüm o anları yok ederdi.

“Ne işime yarayacak?” diye sordum yönetici kadına, gözlerim dalıp giderken. “Liderliğime nasıl bir faydası olacak?”

“Çünkü her ne kadar bugüne de sustuysan, bir gün gelecek o kadar çok konuşmak isteyeceksin.” Sesinden bunun empati yapabildiği bir konu olduğunu çıkarmalı mıydım, bilmiyordum. “Bir gün baban belki de capcanlı karşında dikiliyor olacak. O an geldiğinde dağılmanı istemiyorum, Amber. Ne görevinin ne de senin... Çünkü sustuklarımız içimizde bir boşluğu bastırır, yavrum. Sen her ne kadar bir yük olduğunu düşünsen de yanında taşıdığın bir dosttur. Eğer bir gün tüm yüklerinden kurtulmaya karar verirsen, ki istersin; çünkü o yükleri taşıması ağır gelir, o vakit boşlukta kaybolursun.”

Sözcüklerle onaylamayacağımı, hiçbir zaman bunu dile getirerek kabullenmeyeceğimi tahmin ediyor olmalıydı ki omzumdan tutarak beni aşına olduğum koridora yönlendirdi. Karşı koymadım. İçimdeki bir ses gerisingeri geldiğim kapıdan dönmek, kadının ardından öfke kusmak istiyordu. Bu saçma derslerine artık itibar etmeyeceğimi söylemek, siniri kendime bir dost bilerek evimdeki yatağa kavuşmak istiyordu. Ancak içimde ufacık, minicik bir ses de vardı ki hâlâ daha bir şekilde babama kendimi anlatabilmemin bir yolu olduğunu düşünüyordu.

Her seferinde, *Bu kez başaracaksın*, diyordu. Çünkü insanlar yaşlanır; çünkü insanlar ayrılıklardan ve kavgalardan ders çıkarır. Bir gün herkes karşısındakini bu denli seviyorsa kaybetmemek için kendinden ödün vermek zorunda kalır.

“Bir görevin yok,” diyerek söze girdiğinde çoktan simülasyon odasına varmıştık. “Karşında yalnızca baban olacak ve eğer bu seni daha iyi hissettirecekse konuşmayı dinliyor olmayacağım. Artık daha fazla söylenecek bir şeyin olmadığını düşünürsen, “Hüzünlü bir üzüm süzölsün,” demen yeterli. Simülasyon kendiliğinden son bulacaktır.”

Üzerimde öyle heyecanlı bir gerginlik vardı ki bu aptal koda gülememiştim bile. Kabalık etmemek adına gülümsemeye çalışarak bilgisayarların olduğu bölümden ayrılan odanın içine girdim. Gözlüklerim beni köşede bekliyordu. Aldım, taktım ve o robotik sesin geri sayımını dinledim.

“Simülasyonu başlatır başlatmaz odadan ayrılacağım. Hazır mısınız?”

Beni görebildiğini bilerek başımla onayladım.

“O halde... Üç, iki, bir.”

Tanıdığım o prosesin başlamasını ve gelişmesini izledim. Her zamanki gibi etraf önce karanlıklaştı. Ardından bir bebegin dünyayı ilk kez görüşü gibi gözkapaklarım hafifçe aralandı. Önce etraf bulanıktı, fakat hemen sonra evimize, Omm’daki oturma odamıza dönüştü.

Babam ve ben koltuğun karşılıklı köşelerine yerleşmiş, birbirimize bakıyorduk. Üzerini henüz işten yeni gelmiş gibi değiştirmemiş, pantolonu ve süveteriyle oturuyordu. Gerçi o yatana kadar üstünü hiçbir zaman değiştirmezdi. Sanırım ben de bu huyumu ondan almıştım.

Yüz hatları, vücudu ve kıyafetleri aynı olmasına karşın

bakışlarında bir değişiklik seziyordum. Her zaman olduğu gibi sert ve mücadeleci durmuyordu. Onda bazen öyle bir göz gezdiriş olurdu ki hiçbir şey yapmadığım halde verebileceği tepkilerden korkardım. Bana zarar vermeyeceğini bilsem bile üzerimde bir gerginlik oluşturur, köşeye kısılmama sebep olurdu. Fakat bugün, tam da koltuğa bir kolunu yaslamış, yüzü bana dönük otururken nereden geldiği bilinmez bir yumuşaklık, bir gülümseme vardı. Onda epey tezat duruyordu.

“Kızım,” diye mırıldandı dudak bükerek ve ben daha o saniyeden, ağzından duyduğum bu sözcükle hüngür hüngür ağlamaya başladım. Babam küçüklüğünde öyle sert yetiştirilmiş, hayatın beklemediği köşelerinden öyle darbeler yemişti ki bu, onu dünyaya karşı güvensiz biri haline getirmişti. Babam her zaman en kötüsünü düşünür, ihtimallerin hep en kötüsüyle sonuçlanacağına inanırdı. Üstelik bu öyle uç bir noktadaydı ki beni öpmesinin bile onunla fazla bağ kurma yol açacağını ve bir gün öldüğünde arkasından toparlanamayacağımı düşünürdü. Çünkü o, babasının ölümüyle toparlanamamıştı. Bugün tüm o sert bakışlar bunun en büyük kanıtıydı. Babam beni yalnızca gece, ben uykudayken öperdi. Çoğu zaman hayatımdaki en önemli anları gururundan ötürü kaçırır, ardından geceleri kendini suçlamaktan başını yastığa koyamazdı. Acaba bilmediğimi mi zannediyordu?

“Baba...” diye mırıldandım altdudağım titremelerle sarsılırken. Gözyaşlarımı durdurmak için çabalıyor, akmamaları için yüzümü yukarı doğrultuyordum.

Oysa o bana hitap ettikten sonra yalnızca benim bir şeyler söylememi bekliyormuş gibi sabırla oturuyor, mimik bile oynamıyordu yüzünde. Bir duvar gibiydi karşımda oturan adam. Kaç taşa sarsılacağını görmek istiyordu.

“Keşke...” Ufak bir hıçkırığın arasında söze girmekte zorlandım. “Keşke seninle böyle oturabiliyor olmak, büyük bir savaşa katlanmayı gerektirmeseydi.”

“Amber, ben...” diyerek söze girecek gibi oldu ancak onu susturdum. Bu da simülasyonun bir hikmeti olacaktı ki elimi kaldırır kaldırmaz gerçekten susmuş, dinlemeye başlamıştı. Babamla konuşmak Omm’dayken dinlenmek için yalvarmaktan ibaret olurdu.

“Sana çok kırgınım,” diye başladım içimi dökmeye. Bir noktada içimde sakladığım tüm o öfke, kırgınlık, üzüntü ve pişmanlık tek bir hale, tek bir duygu haline gelmişti. “Tam da doğum günümde, palavradan bir mahkemenin ortasında süklüm püklüm dururken, ‘O benim kızım,’ demediğin için... Küçükken beni her ne olursa olsun koruyacağını söyleyip, dünya üzerime gelirken bir tekme de sen vurduğun için... Ben... bizim farklı olduğumuzun, farklı toplumun insanları olduğumuzun farkındayım. Ancak her kırıldığımda senin davranışlarına masum bir bahane bulmaya çalışırken o gün seni katil edecek kadar utandırdığım için... Sana çok kırgınım.”

Elimin tersiyle burnumu sildim.

Karşımdaki adam bir anda gözüme ufacık göründü. Bunca yıldır gözümde büyüyen otoritesi, hiçbir şey yapmazken bile yarattığı korkusu... Avucumun içine sığacakmış kadar minik hissettim onun varlığını.

“Hatırlıyor musun küçükken münazara etkinliklerine katılmayı çok severdim. Bir gün okullar arası bir münazaraya katılacaktım ve belki de o yaşımda, Omm’da atabileceğim en büyük adımdı. Bir gün öncesinde seninle bir kavgaya tutuşmuştuk ve sen ertesi gün beni izlemeye gelmemiştin.” Derin

bir nefes verdim. “O gün o kalabalığın içinde en çok seni bekledim baba. Beni izleyen onca gözün arasında bir tek seninkileri görememek canımı öyle acıttı ki. Amcam oradaydı. O, bu anı kaçırmak istememiş, tüm münazara boyunca ağlamıştı. Oysa sen yoktun. Hiçbir karne günümde, yıl sonu tiyatrolarında, benim için önemli olan hiçbir anda sen yoktun. Orada bir adam vardı. Evde televizyon izleyen, bana hayatla alakalı nutuk çeken, beni aç ve açıkta bırakmayan... Babam vardı ancak ailem yoktu.”

Ona söyleyecek o kadar çok sözüm vardı ki. Mesela bu denli kontrol etme duygusuna muhtaç olduğu için suçlamak istiyordum. Dizim kanamasın diye öyle endişe ederdi ki beni hayatın bisikletine binmekten mahrum bırakırdı. Onun sözüne güveneyim, merak etmeyeyim isterdi ancak ben o sokakları arşınlayabilecek miyim yoksa çakılıp bacağımı mı kıracağım merak ederdim. Mesela hayatın ona bu denli adaletsiz davranmış olması, benim de başıma geleceği anlamına gelirdi. Atacağım her adımın tıpkı kendisinde olduğu gibi kötü bir sonuçla biteceğini düşünürdü ve bunu bana öyle sık söylerdi ki bazen berbat ihtimalleri düşünmek, çoğu şeyi yapmaktan vazgeçmeme sebep olurdu. Ben hayatı öğrenebileceğimi düşündüğüm her anda bunu onu kandırarak yapmak zorunda kalmıştım. Süsleyerek, çabalayarak... Çünkü o yalanlarını anlardı. Ve bilirdim ki bu denli sırt yaslanmaz bir dünyada en çok güvensizlik canını acıttırdı.

Babam beni seçeceğim hayat ile kendi arasında bir seçim yapmaya mecbur bırakmıştı hep. Bisikleti sürerken düşersen yanımda olacağını değil, bisikleti sürmeye kalkarsam yanımda olmayacağını dikte etmişti. Keşke... keşke onun varlığıyla yaşamak bu denli zor olmasaydı.

“Beni anlamıyorsun,” dedi tok sesiyle. Bu cümle bir yerlerden tanıdık geliyordu. “Sen genç olduğun için beni anlamak istemiyorsun.”

“Keşke,” dedim öfke içimde harlanırken. “Keşke öyle olsaydı ve bugün burada hâlâ seni dinlemek istiyor olmasaydım.”

“Yine çabalamayan ben oldum.” Oturduğu koltuktan kalkıp volta atmaya başladı. “Tamam,” dedi sitemkâr bir biçimde. “Hep ben suçlu olayım kızım. Yine ben suçlu olayım.”

“Baba,” diyerek söze giriştim ancak bu kez cümlenin önünü kendim kestim. Ne uğrunaydı? O iletişim kurmayı bilmiyordu. İletişim kurmayı nasıl öğreneceğini bile bilmiyordu. Kendimi hiçbir zaman anlatamayacak olmanın yükü bir anda omuzlarıma biniyormuş gibi hissettim. Karşımdaki adam öyle acı yaşanmışlıklarla, öyle travmalarla doluydu ki beni anlamaya çabalayacak bir yeri yoktu. Üstelik en acısı bu denli yardıma muhtaç olduğunun farkında bile değildi.

“Seni özlüyorum,” dedim ona son bir kez. “On sekiz yıldır.”

“Hüzünlü bir üzüm süzölsün.”

Etraf karanlığa bürünüp aydınlandı. Başımdaki gözlüğü aldığım yere geri bırakarak simülasyon odasını terk ettim.

Bisikletten düştüğü için ağlamazdı çocuklar.

Annesini görür görmez yaşlarını akıtmaya başlardı.

Bu canım acıyor değil,

Acıma ortak ol demenin yoluydu.

Aileyle çocuk, iş işten geçene kadar birbirlerini anlamazdı.

Bedenimi yorganların altına saklamak için duyduğum tarifsiz istek dünyadan değil, kendimden kaçabilmek içindi. Durmaksızın tüm ihtimalleri tartan zihnimi sakinleştirmenin bir yolunu ancak böyle bulabilirmişim gibi hissediyordum. Sanki bu hissettiğim acı sonsuza dek beni yalnız bırakmayacaktı. Taşıdığım yangın, mütemadiyen kirpiklerimden düşmenin yollarını arayacaktı.

Biraz uykuyla aklımı susturmak, zamanı durdurmak niyetindeydim. Üstelik son zamanlarda benim dışımda herkes, her şey o kadar kötüye gidiyordu ki bitap durumumu kimsecikler fark etmemişti. Tan ve Tanyeli, camın önündeki koltukta birbirlerine sarılarak uyuyorlardı. Nilin çatı katına tünemiş olmalıydı ki yalnızlığıma eşlik eden bir keman sesi duyuyordum. Ayaklarım kalkmak, yukarı çıkmak ve ona iyi hissedip hissetmediğini sormak istiyordu. Nilin keman çalmazdı çünkü. O telleri sızlattığı her an bir yardım çığlığı demekti onun için.

Ancak yapamıyordum. Kendimi toparlamanın yolunu bulamazken yatağımın içinden sıyrılıp ona varamıyordum. Ağlamak için bile yorgundum sanki. Gözyaşları kalbimden yükseliyor, boğazımın tam ortasında takılı kalıyordu. Öyle bir sıkışmışlıktı ki bu hissettiklerim bir kez hıçkırarak ağlayabiliyor olsam rahatlayacaktım. Oysa mümkün olmayan tek şey de buydu.

Belki biraz düş... Belki biraz kâbustu ihtiyacım olan.

Artık hiçbir kâbustan korkmuyordum.

“Amber... Amber!”

Omuzlarımdan tutan bir el tarafından sarsıldığımda yine

başımıza bir şey geldiğini düşünerek korkuyla ayaklandım. Ne zaman uyuyakaldığımı bile anlamamıştım oysa o kadar sonsuz bir düşte kaybolmuş olmalıydım ki saat gece on ikiye varmıştı.

Bera başucumda sanki tatlı bir telaştaymış gibi muzipçe gülümseyerek bana bakıyordu. Kaşları kalkık, yüzü heyecanla donanmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum bir problemimiz olmadığını anladığımda mahmurca gerinerek. Elini uzattı tutmamı beklercesine.

“Benimle gel,” dedi. Herkes uyuyor olmalıydı ki fısıldayarak konuşuyorduk. Pekâlâ bu ev havaya saçtığımız uysal sözcüklere alışmıştı.

“Nereye?”

“Soru sorma.” Üzerimdeki yorganı çekip beni kucaklayarak yatağımdan çıkardı. Ardından yere indirerek üzerime ceketimi geçirdi. “Yalnızca bana eşlik et, olmaz mı?”

O kadar çocuksu bir masumiyetle söylemişti ki bunu tatlılığına karşı tebessüm etmeden duramamıştım. Bera garipti. Bera mükemmeldi. Hayatımda tanıştığım en sorumluluk sahibi ve en savruk insandı. Hem oldukça ciddi hem de fazlasıyla haylaz ve muzipti. Belki de bu denli zeki olduğu içindi ancak hem kendi hem de insanların duyguları üzerinde müthiş bir hâkimiyeti vardı ve her seferinde bu özelliğine daha çok imreniyordum. Hiçbir detayı kaçırmayacak kadar dikkatli ve ciddi davranabiliyordu fakat dünya hakkında hiçbir fikri yokmuşçasına savurgan bir biçimde eğlenebiliyordu. Çoğu zaman bir sıkıntım olduğunda ilk onunla konuşmak isterdim çünkü beni çok iyi anlardı. Üstelik bunun yalnızca bana özel bir durum olmadığını da farkındaydım. İnsanların

kırgınlıklarını, geçmişteki kızgınlıklarını, bu duygularla gelecekte neler yapabileceklerini... O hepsini çok iyi analiz edip önerilerde bulunabiliyordu.

Mızmozlanan vücudumu sürükleyerek kapıya doğru ilerletti. Şubatın ortasında, bu soğukta dışarı çıkıp ne yapacaktık anlayamamıştım. Fakat o soru sormama izin vermiyor, yalnızca yürümemi istiyordu. Oysa simülasyondan sonra günün tamamını yatakta geçirmiş vücudum sendelemeden yürümekte epey zorlanıyordu.

Mimoza Hanım'ın evini geçerek ormana doğru yöneldik. Acaba yine göle, bizim gölümüze mi gidecektik? Kafamız son zamanlarda öyle çeşitli dertlerle meşgul olmuştu ki en son ne zaman Bera'yla oturup uzun uzun sohbet ettiğimizi hatırlamıyordum. Gölün sularına en son ne zaman parmak uçlarımın değdiğini...

“Bugün o yataktan bütün gün çıkmamana izin verdiğem sadece bu geceyle seni buluşturabilmek için,” dedi hafiften kızarcasına sert bir ifadeyle. Bundan günler önce başucumda beni sakinleştirdiği sabah geldi aklıma. O niyetle olmadığını biliyordum ancak sürekli yardımını alıyor olmak, bir sorumluluğuymuş haline gelmek kendimi kötü hissettiriyordu.

“Benim bazen ihtiyacım olur,” dedim uykuyu ve sakinleşmeyi kastederek. “Bu aralar daha sık oluyor sadece. Ancak hallederim.”

Ormanın ağaçlarını arşınlarken söylediklerimi duyar duymaz olduğu yerde durup bir nefes vererek beni kendine çevirdi.

“Aklındaki ne senin?”

“Aklımda bir şey yok,” dedim kendimi savunma ihtiyacıyla. Öte yandan beni yanlış anlamasına sebep olacak bir şey

söylemekten de korkuyordum. “Sadece, benimle ilgilenmek zorunda değilsin. Ben bazen olayları kendi içimde çok büyütebiliyorum.”

“Kim söylüyor bunu?”

Aslında kimse söylemezdi ancak herkes söylerdi de. Ben yaşadığım bir olayda, insan ilişkilerimde hep tüm ihtimalleri düşünüp kafasında kuran taraftım. Ancak kafamda kurduğum ihtimallere göre hareket etmiyordum. Yalnızca en kötüsüne kendimi hazırlamak beni iyi hissettiriyordu. Eğer en kötüsüyle bile başa çıkabileceğimi düşünürsem o adımı atmaktan çekinmiyordum. Bir şekilde sorunlarımla başa çıkma yöntemimdi bu.

Öte yandan ikili ilişkilerimde hep karşı tarafı dinleyen kişi olurdum. Bu rahatsız olduğum veya gocunduğum bir şey değildi ancak konuşmaktan çok sözcükleri karşılamaya öyle alışmıştım ki birinin beni dinlemek isteyebileceğini, üstelik bu kadar gereksiz detaylarla zihnimi meşgul etmeyi severken beni dinleyeceğini hiç mi hiç düşünemiyordum.

“Biri söylemiyor,” dedim konuyu kapatmak için çabuk çabuk konuşarak. “Bazen kafamın içindeki detaylardan ben bile sıkılıyorum. Duymak istemeyebilirsin ve sırf kırılacağımdan korktuğun için beni dinlemeni istemem.”

“Ben kendimi tanıtamamışım,” diyerek gülümsedi alıngan bir tavırla. “Seni, sen birinin seni dinlemesine ihtiyaç duyuyorsun diye dinlemiyorum.” Önümdeki saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Zihninden geçecek en ufak düşünceyi bile merak ettiğim için dinliyorum.”

İkna olmamaya eğimli aklım dudak bükerken konuşmama izin vermeyerek tekrar söze girdi.

“Senin bana kendini anlatmaya ihtiyacın yok Amber. Ama benim seni dinlemeye ihtiyacım var.”

Ona yaşantımla alakalı en basit detayları bile ne denli anlatmak istediğim hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yüzüme, sözlerinin kalbime işleyip işlemediğini sorgulayarak bakıyor; sözcüklerle olmasa bile gözlerimle bir cevap vermemi bekliyordu. Mahcup bir biçimde tebessüm ettim.

“Şimdi bırak da seni ait olduğun yerle kavuşturayım.” Başını yüzüme doğru eğdi. “Ormanla...”

Bu kez onu beklemeden ben yola koyuldum ağaç evin de olduğu göle doğru. Bu ayaklar, bu zihin, bu doğa ve ağaçların ıssız dallarından bizi izleyen bu baykuşlar bile biliyordu hangi yolda yürüyeceğimizi. Ormanın sahiplendiği iki vücut haline gelmiştik. Orman severse nefes verir, saklar, korur ve beslerdi.

Bera'nın varlığı bana tamamıyla ormanları çağırıyordu.

Ağaç eve varacağımız son bir sapağa girerken Bera arkamdan yetişip yavaşça gözlerimi kapattı. Şaşkın nidalarımın karşın beni susturdu ve gecenin bir vakti göstermeye bu denli can attığı her neyse heyecanını kırmadım. Belli ki ağaç evi bitirmişti. Ve belli ki bunu ilk kez benimle paylaşmak istemişti.

Ancak saniyeler içinde açıklığa adım attığımızda ve o, gözlerimi serbest bıraktığında ağaç evi bitirmekten çok daha fazlasını yaptığını gördüm. Daha burada geçirdiğimiz ilk gecelerde yalnızca birer tahta parçası olarak dikilen kütükler şimdi sevimli bir eve hayat vermişti. Odunsu görüntüsünü bozmamak için zımparalamamış, boyamamıştı ancak evin dört bir yanını çiçeklerle donatmıştı.

Amber çiçekleriyle...

Gözlerim dolarken küçük bir kahkaha atarak başımı ona çevirdim. Merdivenlerine sarmaşıklar doladığı bu ev içimi öyle bir huzurla kaplamıştı ki! Gecelerdir bunun için çalışıyordu. Herkes mışıl mışıl uyurken düşlerini terk ediyor, hava ne kadar soğuk olursa olsun yılmaksızın odun kesiyordu. Onun bu koca ormana dahi sığdıramayacağım kalbi, içimdeki tüm iyi niyete hayat veren şey haline geliyordu yavaş yavaş.

“Galiba bayıldın,” dedi sırtarak. Yarattığı manzarayla gurur duyuyor olmalıydı.

“Kendini beğenmiş... Bayıldım!”

Kıkırdadı. Elimden tutarak beni evin ince merdivenlerine doğru yöneltti. Yavaş yavaş çıktım basamakları mümkün olduğunca temkinli olmaya çalışarak. Bu amber çiçeklerini nereden bulmuştu? Eğilip bana ait olan o bitkileri kokladım. Annemin en sevdiği çiçekti amber çiçekleri. İsmimi de buradan koymaya karar vermişti.

“Akşam yemeği yemediğin iyi olmuş,” derken evin kapısını araladı ve içeri girdik. Ağaç evin içini öyle narin bitkilerle süslemişti ki dışarıdaki manzara bunun yanında basit kalırdı. Odanın karşılıklı taraflarına birer minder atmış, iki minderin arasına ise mükemmel bir sofra kurmuştu. Beyaz, ince bir örtünün üzerinde yapay mumlar dikiliyor, ortama ışık veriyordu. Bu loş ortama havasını hediye eden en büyük özellik buydu belki de. Tam köşeye yerleştirilmiş çiçeklerden yapılma bir tacı kafama geçirdi yavaşça. Bu Tanyeli’nin benim için yaptığı taçtı!

“Arkamdan iş çevirmişsiniz,” dedim kıkırdarak. O güzel çocuğun bu geceye ufak bir dokunuşta bulunması beni o kadar mutlu etmişti ki!

“Bir tek Tanyeli’ye anlattım bu geceyi,” dedi beni minderlere yönelterek. “Romantik hikâyeleri çok seviyor. Duyar duymaz bana tacı getirdi.”

Tam karşımdaki mindere oturdu hemen ardından.

“Romantik bir gece...” diye mırıldandım kurnazca gülümseyerek. Ona karşı ruhum hiç bilmediğim, yeni yeni tanımaya başladığım bir bedene bürünüyordu. Bu yaşıma dek kendini bana ait hissetmeyen ne kadar parçam varsa onun yanıdayken varlığını dostça benimsiyordu. Onunla geçirdiğim her saniye sanki ondan önceki yaşantımın ne kadar anlamsız olduğunu yüzüme vuruyordu. Meğerse içi dolu zannettiğim ne çok boş anıyı hatıra diye benimsemiştim. Ne çok ufuğun ardını göremeyeceğim dağ tırmanmışım.

O ise soluk alabileceğim ormanlar göstermişti.

Bir süre sohbet ederek yemeklerimizi yedik. Ağaç evden yükselen kahkahalarımız ormanda yankılanıyor muydu merak ediyordum. Ona küçüklüğümle alakalı hikâyeleri anlatmıştım. Annemle beraber mutfak masasında resim yaptığımız günleri, üç yaşımdayken yoğurt kabına kafamı daldırışımı, gizlice annemin ayakkabılarıyla okula gidişimi... Benim yaşarken keyif almadığım kadar mutluluk duyuyordu bunları dinlemekten. O da bana babaannesiyile geçirdiği günleri anlatmıştı. Ne yalan söyleyeyim gülerek anlattığı tüm o komik anlar kalbimi kırmıştı. Annesine sinirlenmişim en çok. Hiçbir zaman yanında olmadığı için, beş yaşından önceki anıları kayıp olduğu için, hapishaneden çıktıktan sonra psikolojisini kendi kendine toparlaması gerektiği için... Ona söylemiyordum ancak kalbinin acıyıp acımadığını ölesiye merak ediyordum.

“Bir şey sorsam akşamı mahveder miyim?” dedim tereddüt ederek. Sohbetin gidişatından nereye varacağımı anlamış olacaktı ki dudak büzdü. Fakat gözleriyle de onayladı iznimi.

“Babanla hiç görüşmediniz mi?”

Bu konuşmayı pekâlâ ailevi sorularla mahvetmek, eğlenceli hikâyelerden mutsuz aile anılarına girmek istemiyordum fakat merakıma da engel olamıyordum. Eğer ben ona babamdan bahsetmemişsem o da bana ailesinden bahsetmemişti. Yalnızca annesinin yaptığı alçaklığı biliyordum.

“Yalnızca bir kere,” dedi içeceğinden büyük bir yudum alarak. “Hapishaneden kaçtığımı öğrendiğinde beni görmeye geldi. Daha doğrusu özür dilemeye... Eğer o zekâ testinin yapılacağına dair en ufak bir şüphesi olsaydı annemi engellenin yolunu bulacağını söyledi.”

“Ama seni tatmin etmedi, öyle mi?”

“Bilmiyorum Amber...” Artık bu konu hakkında düşünmek istemiyormuş gibi omuz silkti. “İnsanların ufak bir özürden sonra her şeyin düzeleceğini zannetmesi bana samimi gelmiyor. Babam uğraşmadı, aramızı düzeltmeye çalışmadı. Yalnızca özür dileyerek vicdanını rahatlattı. Ne diyebilirim ki? Daha çocuktum.”

Keşke söyledikleri doğru olmasaydı. Gerçekten de ufakcık bir çocuktuk o parmaklıkların ardına kapatıldığında. Miren’den bile küçük. Minicik elleri, minicik bir kalbi vardı. Bu kadar mı zihinleri körelmişti bu insanların da o ufak bedeninin parmaklıklar ardında ne kadar tezat durduğunu fark edememişlerdi?

“Nasıl kaçtın o hapishaneden?” diye sordum nihayetinde o yakınlığa ulaştığımızı düşünerek. Pekâlâ o kadar uzun zamandır merak ediyordum ki bunu. Hayat ne garipti! Bunun

cevabını alabilmek için peşine düştüğüm o yolculuk bizi bir ağaç evin ortasına kadar getirmişti.

“Yaşımı kullandım,” dedi kısaca. “Görevliler mahkûmlara karşı çok sert ve kontrolcü davranırdı. Ancak ben hepsinden daha farklıydım, küçüktüm. Ve şimdiki boyum seni aldatmasın, gerçekten küçücük bir şeydim.”

Onun kocaman yanaklara sahip kocaman mavi gözlü suratını ve ufacık bir vücuda sahip halini düşünmek yüzüme anlamsız bir tebessüm kondurdu.

“Görevlilerin çoğu bana sert davranmaya kıyamazdı. Bile- rek hiç ağlamaz, onlara eziyet çektirmezdim ve bu durum daha çok vicdan azabı çekmelerine sebep olurdu. Bir de sanırım bazıları hiçbir zaman tehlike oluşturabileceğimi düşünmedi.”

Kafa zehir gibi çalışıyordu cidden.

“Ee, hadi gidelim,” dedi bir anda hikâyeyi yarıda keserek. Öyle ani söylemişti ki afallamıştım. Hem tam olarak nasıl kaçtığını delilerce merak ediyor, hem de ayaklanışına şaşı- rıyordum.

“Ne oldu ya?”

“Gel,” dedi oturduğum yerden beni kaldırarak. “Yetişme- miz gereken bir yer daha var.”

Hızlı adımlarla beni ağaç evin çıkışına yönlendirdi. Şaş- kınlığım kıkırdamalara ve heyecana dönüşüyordu ancak ne olduğunu hâlâ anlayamıyordum. Sarmaşıklı merdivenlerden koşar adım indik ve göle doğru ilerlemeye başladık. Elimi sıkı sıkıya tutuyor, bir an olsun bırakmıyordu.

O aşına olduğum huzurlu sulara yaklaşıp yaklaşmaz bunca zamandır ağaçların ardına saklanmış bir tekne gördüm. Bera elimi bırakarak küçük tekneye doğru yaklaştı ve rıhtıma doğ- ru çekti burnundan tutarak. Nihayetinde binebileceğimiz bir

noktaya geçtiğinde bir düğmeye basarak ışıkları açtı. Teknenin dört bir yanını led lambalarla donatmış, etraflarına sarmaşıklar dolamıştı. Sanki doğanın bizim için hazırladığı bir cennete benziyordu karşımdaki manzara.

“İnanamıyorum...” dedim mutlulukla cıvıldayarak. Teknenin üstüne mavi bir boyayla “Silva” yazılmıştı. “Bu kadar çok şey hazırladığına... İnanamıyorum.”

“Bu geceyi sonlandıracağımız dost,” dedi teknenin içine atlayarak. Binmem için elini uzattı. Başımdaki tacın göle düşmesinden korkarak bir elimi kafama, bir elimi ona uzattım ve bir çırpıda yanında bittim. Kürekleri çekerek karşı kıyıya doğru sürmeye başladı minicik teknemizi. Rasgele bir rota izlemekten ziyade halihazırda bildiği bir yere sürüyormuş havası hissediyordum.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtığım esnada beni susturdu. Göstermek istediği başka bir şey var sanıyorum ki benimle hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Bense olduğu yere mihlanmış bir biblo gibi ne göreceğimi tahmin etmeye çalışıyordum.

Nihayetinde karşı kıyıya yaklaştığımızda olduğu yerde durdu. Elleriyle uzanarak avuç içlerimi tutup gözlerime baktı. Olduğu yerde dans edercesine sallanan bu tekneyi dalgaların değil kalp atışlarımın taşıdığını hissettim. Öksürerek sesini kontrol etti.

“Sil varlığını bu evrenden,” diyerek bir şarkı sözü mırıldandığında karşı kıyıdaki ağaçlar aydınlanmaya başladı. Hayretle ağzımdan çıkan bir nidaya engel olamadım. Nilin tam da ağaçların arasında, elinde gitarıyla dikiliyordu. Bera’nın ilk sözleri söylemesiyle birlikte gitarının tellerini tıngırdattı.

“Bir yerde saklanırsınız ama ormanlar yetmez...”

İPİ KOPUK KUKLALAR

Şarkıya eşlik etmek, en azından onun güzel sesini işitirken dudaklarımı kımıldatabilmek istiyordum ancak bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştım. Benim aksime Nilin ve Bera büyük bir tutkuyla hayat veriyorlardı bu şarkıya.

“Su sesi şakır gölün,
Belki de bu ölümüm,
Denizi sevdendir yeniden...”

Birkaç kelimeyi hızlı söyleyip sonuncuları uzatarak söylemeye devam etti.

“Dalgaların kayaları ağladı gidişinden,
Hiç sevmez mi gölün, yalnızları,
Yalnızlık nefes gerektirmez.”

Nilin’le birbirlerine baktılar. Nilin nakarata girecekleri esnada bir elini gitarından çekip başparmağını havaya kaldırarak gülümsedi. Huysuz keçi... Yönetici kadın kafama hangi kurdu sokarsa soksun onu çok seviyordum.

“Kimse duymaz kimse görmez,
Varsın görmesin halimizi,
Kuklalar vazgeçti ipinden.”

Nakaratı öyle nidalı söylemişti ki şarkının güzelliği karşısında tüylerim diken diken oldu. “İpi Kopuk Kuklalar”, diye geçirdim içimden. Biz...

“Kimse duymaz kimse görmez,
Görsünler halimizi,
Kuklalar vazgeçti ipinden.”

Nakarat biter bitmez tam arkasına uzanarak bir poşet çıkardı. Nilin arkada bir fon müziği gibi gitar çalmaya devam ediyordu. Poşetin ağzını açtığında içinde onlarca küçük taş olduğunu gördüm. Ceketinin cebinden aldığı bir keçeli kalemi bana uzattı.

“Yüzlerce taş taşıyormuş gibi hissettiğini söylemiştin ya,” dedi taşları birer birer önüme dizerek. “O ağırlıklarından kurtulmanı istiyorum.”

Bir elimdeki kaleme bir de taşlara baktım. Açıklarcasına sözlerine devam etti:

“Sana ağırlık yarattığını düşündüğün ne varsa o taşlara yaz ve göle bırak Amber,” dedi kararlıca. “Yükünü bu kadar sevmeyi, kurtul.”

Yüküme duyduğum sevgi değildi beni durduran. Yükümden kurtulursam içimdeki boşlukta yaşayamayacağım korkusuydu. Oysa şimdi bir şeyi, tek bir şeyi çok iyi görüyor, anlıyordum. Birileri boşluğa, zamanın bir anında çiçekler dikmişti. Ben yüzeyin altındaki tohumların gizlenişine aldanmış, onlara yer bırakmak istememiştim. Fakat bir kez o odaları boşalttığımda, geçmişin tozlarını silip süpürdüğümde çiçekler açacak alan bulmuşlardı. Şimdi yüreğimde hissettiğim bu filizlenme, kalbime uğrayan tek nefes onun çiçeklerinin eseri idi.

Mutlulukla afallamış ifademe karşın beni teşvik etmek istercesine taşlardan birini eline aldı. Cebinden çıkardığı başka bir kaleme üzerine beş rakamını çizdi. Beş yaşını... Ardından taşına veda ederek gölün sularında fırlatabildiği kadar ileri bir noktaya fırlattı.

Çocuksu mutluluğuna bir cevap olarak kıkırdayarak ben de başka bir taşı aldım elime. Ommi’ler, yazdım hemen dibine dil çıkaran bir surat çizerek. Beraberinde taşı fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım.

Kaç taş hediye etmiştik o sulara bilmiyordum. Ancak kelimeler ardı ardına gelmiş, bir noktada düşünmemize bile gerek kalmamıştı. İnsan fark etmiyordu konuşmaya cesaret

gösterene dek ne denli derine gömdüğünü acılarını. Mezarı kazdığında bir kemikten daha fazlasını bulacak olmanın endişesiydi belki de. Oysa her vücut bir gün toprağa karışıp kayboluyordu. Her taş bir gün gün yüzüne çıkıyor, başka bir suyun derinliklerine kavuşuyordu.

Taşlarla işimiz bittiğinde Bera, Nilin'e dönerek azat ettiğini belirtircesine bir işaret verdi. Nilin bir çırpıda çıkardı gitarını boynundan.

"Midem bulandı," diye bağırdı her zamanki huysuz haliyle. Bera da ben de, görürse sinirleneceğini bildiğimizden gülüşümüzü sakladık. En yakın arkadaşım iğrenmiş ifadesiyle saniyeler içinde ormanın derinliklerinde kayboldu.

"Bera..." diye mırıldandım Nilin'in gidişinin ardından. İçimde öyle tarifsiz bir mutluluk hissediyordum ki göz pınarlarımdan taşıyordu. "Bu gece için, var olduğun için... Teşekkür ederim."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak iyice yaklaştı. Yüzü yüzüme öyle yakındı ki ona dokunmak, tüm vücudumla birlikte sevgimi hissettirmek istiyordum. Yanaklarını okşamaya uzanmak istiyordum ancak elimi vardişamıyordum. Mükemmelliğine zarar gelmesinden korkacağım bir tabloya benziyordu. Bir müzede onun güzelliğini sergilemek, zarar göreceksen hiçbir zaman elimi sürmemek istiyordum.

Elini son bir kez daha cebine attı ve gri bir ip çıkardı. Hayatımda gördüğüm en asil tondu bu. İpin bir ucunu kendi parmağına, öbür ucunu ise benimkine doladı.

"İpler artık görünür," dedi yukarı kıvrılan kurnaz gülümsemesiyle. "Seni seviyorum Silva. Denizlerim, ormanını seviyor."

Yüksek, oldukça yüksek bir uçurumun tepesinde ipte yürümeye alışkın bir cambaz gibi hissediyordum kendimi. Başım dönüyor, hemen aşağıda beni bekleyen sulara kavuşup kavuşmayacağımı öğrenmek için can atıyordum. Sözde ipte yürümeye alışkındım. Bu kalp bir daha sevemeyeceğine kendini alıştırmıştı. Uzunca bir süre sulara kavuşmam, o yükseklikten düşmem zannetmiştim.

Ancak kendimi boşluğa bırakmanın bu denli zevk vereceğini bilseydim...

“Seni seviyorum Bera,” diye fısıldadım parmaklarımı yanağında gezdirerek. “Eninde sonunda sularına düşeceğimi bildiğim o ince ipi... Uçurumunu seviyorum.”

Elini yanağıma götürdü. Önce kirpiklerimde gezdirdi parmak uçlarını, sonra saçlarımdan geçirdi. Başımı nazikçe yönlendirmesine izin verirken aramızdaki mesafe kendi kendini tüketti. Nefesini göğsümün derinliklerinde hissetme arzusuyla dudaklarına doğru kıvrıldım. Bir saniyeliğine bekledi gözleri kapalı bir biçimde. Ardından çok uzun zamandır bu anı kovalıyormuş gibi sertçe dokundu dudakları dudaklarıma. Nefese muhtaç dudaklarımız birbirini araladı. Soluklarımız arasında başım dönüyor, dilinin darbeleriyle nazikçe sarsılıyordum.

“O şarkının adı ne?” diye sordum dudaklarımız birkaç saniyeliğine birbirinden ayrılır fakat yüzlerimiz bir nebze olsun geri çekilmezken.

“Senin şarkın,” dedi muzipçe. “Ben yazdım.”

Lütfen, diye yalvardım evrene nefeslerimiz tekrardan bir bütün haline gelirken. Lütfen denizin enginliğini tattırıp, beni kurak topraklarda bırakma.

Uçurumdan bir kez atladım,

İzin ver sonsuza dek boğulayım.

22

KAYIP KUKLA

Işıklarıyla dört bir yana hayat saçan teknemizi rıhtıma bağladığımızda Bera elini uzatarak karaya çıkmama yardımcı oldu. Belki bir beş dakika daha durmuştuk orada Nilin'in gidişinin ardından. Sonra neşemizi diğerleriyle de paylaşmak için geri dönmek istemiştik. Bera öyle iddia ediyordu ki Tan-yeli bu gece uyuyor taklidi yapma gereği bile duymuyordu. Yaşananları anlatmamız için şu anda bile bizi dört gözle bek-liyordu.

Kollarımız birbirimize dolanmış biçimde evimize doğru ilerlerken aklımızda, bu gecenin başka bir maceraya daha gebe olacağına dair hiçbir düşünce yoktu. Gülümsemelerimi-zi böleceğini düşündüğümüzden sesli konuşmaktan bile kaçınıyorduk.

Oysa ormanın içinden gelen bir bağırış duyduğumuzu dü-şündüğümüzde ikimiz de o büyüülü andan sıyrılmak zorunda kaldık. Bakakaldık birbirimize. Gerçekten bir bağırış mı duy-muştuk, yoksa öyle mi düşünmüştük anlayamıyorduk sanırım.

“Duydun mu?” diye sordum kaşlarım çatılmış bir biçimde.

Fakat onun cevap vermesine zaman kalmadan bir bağırs daha duyuldu ormanın içinden. Bu kez ne dediği, kime seslendiği gayet açıktı.

Nilin, ismimi telaşla haykırıyordu.

İkimiz de aynı anda hareketlenerek Nilin’e bağırmağa başladık. Huzurla eve yürüyen adımlarımız şimdi amansız bir koşuya dönüşmüştü. Çıkardığı sesler ve bağırsı doğrultusunda konumunu tespit etmeye çalışıyorduk. Sesi öyle çaresiz çıkıyordu ki aklım bir anda o güne, Enes’in yüreğimizi dağladığı güne gitmişti.

Çekirge bir sıçar, iki sıçar...

“Nilin!” diye bağırdım bir kez daha. Son bir sapağı da döndükten sonra kocaman bir ağacın dibine tünemiş vücudunu gördüm. *Olamaz*, diye düşündüm karşılaştığım manzarayı idrak etmekte zorlanırken. Bera bir adım çaprazımda elleri omzumda kalacak şekilde donuvermişti. Gördüğümüzün bir açıklaması olamaz...

Dokuz boynuna astığı bir iple yüzü bize dönük duracak şekilde ağlıyor, bir taburenin üzerinde dikiliyordu. İpin boynuna bağlı olmayan ucu heybetli ağacın kalın dalına dolanmıştı. Nilin gerçekleşmesi muhtemel bir durumu önleme telaşıyla tabureyi tutuyor, adeta yapışmış bir biçimde tek bir adım bile oynamadığından emin olmaya çalışıyordu. Bizi fark eder etmez dolu dolu gözleriyle bağırdı bir kez daha.

“Yardım edin!”

Olayın şoku hâlâ üzerimizdeyken Nilin’in bağırsı bizi kendimize getirmiş olacaktı ki Bera koşarak Dokuz’un vücuduna sarıldı ve taburenin boş bir kısmına dikkatle basarak boyunu Dokuz’la eşit olacak konuma getirdi. Ağacın dalına

mıhlanmış ipin öbür ucunu boynundan çıkardı. Dokuz'un öyle bakışları vardı ki, kelimeleri bir türlü ağzından çıkaramıyor, yüzünde hiçbir mimik oynamazken öylece ağlıyordu. Nilin ipin çıktığını görür görmez koşarak yanıma geldi. Sıkıca sarıldım o hıçkırarak ağlamaya başlarken. Kim bilir nasıl korkmuştu.

"Tamam geçti," diye mırıldandım sakinleştirmek için sırtımı sıvazlarken. "Bir şey olmadı."

"Ya yetişemeseydim?" dedi dudakları titrerken. Dağılmış makyajı ve endişeyle bükülen dudaklarıyla yüzüme baktı. "Ya farklı bir yoldan yürüseydin?"

Bera dikkatlice Dokuz'a destek olarak ağır bedenini tabureden indirdi ve iriyarı vücudunu ağacın dibine yığdı. Bitap görünüyordu. Öyle bir acıydı ki gözlerinde sezdiğim, konuşmaya kalksak söyleyeceklerinden korkuyordum. Bera onun harabeye benzeyen vücudunun dibine çökerek yanaklarını avuçlarının arasına aldı. Dokuz'un gözleri otların arasına bir noktaya takılı kalmış, ifadesizce bakıyordu.

"Dokuz, kendine gel," dedi onu ufakça sarsarak. Nilin ve ben olay yerine yaklaşmaya korkarak izliyorduk iki genç adamı. Kim bilir bu Nilin için ne kadar dehşet verici olmalıydı. Tatlı şarkıların ardından tatlı bir uykuya kavuşacağını düşünürken az daha bir cesetle, arkadaşımızın cesediyle baş başa kalacaktı.

Düşünmesi bile midemi bulandırıyor.

"Öldü," diye sayıklamaya başladı Dokuz, Bera onu sarsmaya devam ederken. Gözlerinden yaşlar akıyordu oysa temas kurmak imkânsızdı. "Öldü, değil mi?" diye sordu tüm masumiyetiyle.

Elindeki ipe baktı yavaşça. Bu her gece yastığının altında sakladığı ipin ta kendisiydi. Avuç içinde sıkıp dudaklarına götürdü yumruğunu. İpi öperken hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Ölmedi,” dedi Bera kararlı ve sert bir ifadeyle. Kimden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Ancak şu anda karşımızda yılgınca oturan adam sağlıklı düşünebilecek gibi de görünmüyordu. Bir tür krize girmiş gibiydi. Olduğu yerde kafasını sallıyor, anlamı olmayan sözcükler sayıklıyordu.

“Ben öldüğünü zannettim,” dedi Bera’ya gözlerinin içine ilk kez bakarak. Sanki anlaşılacak için yalvarıyordu. “İçime öldüğüne dair bir his düştü.”

“Ölmedi dedim ya, Dokuz,” dedi Bera. Omuzlarından tutarak onun kocaman vücudunu kendine çekip sarıldı. “Herkes iyi, kardeşim.”

Bir süre daha öyle kaldılar. Dokuz kafasındaki şeytanları dinlemekle öyle meşguldü ki Bera’ya inanması için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

“Ölmedi,” dedi kendi kendine sayıklayarak. İpi tutan yumruğunu bu kez kalbine götürüp bastırdı. “Zaman var...”

Bera onun kolunun altına girerek ayağa dikilmesine yardımcı oldu. Ağır bir çuval gibi yıkılıyordu Dokuz’un vücudu. Kimi zaman dengesini sağlıyor, birkaç adım atıyor, ardından yine düşecek gibi oluyordu. Nilin, Bera ve ben durmaksızın göz göze geliyor az önce ne yaşadığımızı sorguluyorduk.

Dokuz daha ilk tanıştığımız günden bir enkazın ta kendisiydi. Ben onu kayalıkların dibinde birasını yudumlarken de bir enkaz olarak tanımıştım. O ipi hep elinde taşıyordu. Zihninde her neyle bağdaştırırsa, o ip ona kimin yaşantısını hatırlatıyorsa zarar gelmesinden delilercesine korkuyordu. Dokuz her ne kadar gizemlerle dolu olsa ve bir harabe gibi

davransa da bu raddeye gelebileceğini hiç mi hiç düşünmedim. Gerçekten de... ya Nilin'in dediği gibi olsaydı?

Ya bu gece huzurlu uykularımızda habersizce düşler görürken bir beden daha toprağa karışacak olsaydı?

Hemen yanımızda sendeleyerek ilerleyen Dokuz'un sırtını sıvazladım hâlâ burada, bizimle olmasına şükrederek. Ve kendimi dünyadaki en küçük, en iğrenilesi şeymiş gibi hissetmeme engel olamadım. Bu çocuk her gece bizimle yatıyor, bizimle kalkıyordu. O ipi bir mühürmüş gibi hep yanında taşıyor, onsuz dışarıya adım atmıyordu. Yalnız kaldığında sessizce camdan dışarıyı izliyordu. İnsanlar kendilerini en dipsiz kuyularda hissettiklerinde yardım çığlığı atarlardı. Belki konuşamazlar, belki derterini anlatamazlardı etraftakilere. Kimisi çok uyurdu, kimisi çok konuşurdu, kimisi çok gülerdi, kimisi ise her saniye yanında bir halat ipi taşırdı... Bu bir tür "yardım isteyecek gücüm yok ama beni fark edin" deme yöntemiydi. İnsanların görmezden gelmeyi en çok sevdiği evre...

Çünkü sorumluluk yaratmazdı. Kötü bir sonuç doğarsa eğer "benimle hiç paylaşmadın" deme lüksüne sahip olurdu insanlar. Oysa yardım çığlıkları görünürdü, duyulurdu. Bu çocuk bizimle hep paylaşıyordu yardıma ihtiyacı olduğunu.

Görmemeyi seçmiştik.

Düşünmeden edemedim, acaba ben de mi Nilin'e aynısını yapmıştım? O bana tartışmalarımızın birinde, kendini anlatmak için çaba göstermesi gerektiğini söylemişti. "*Bazen beni anlayamıyorsun,*" demişti hararetli bir biçimde. "*Hep gelip anlatmamı bekliyorsun ve bu yüzden sana kızdığım için kendimi ayrıca bok gibi hissediyorum.*"

Nihayetinde gerçekten anlayamamıştım onu. O dönem bana bağıra çağıra kendini açıklamaya çalışırken de anlaya-

mamıştım. Belki de anlamak istememiştim. Onun haklılığını kabullendiğim vakit, en yakın arkadaşımın dertlerini görmezden gelmiş olmanın yüküyle de yüzleşmem gerekecekti. Şimdi keşke zamanı geriye alabiliyor olsaydık.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım yanımda, bakışlarını ayaklarına dikerek yürüyen Nilin’e.

“Ne?”

“Eğer yardım çılgılığı attıysan ve seni duyamadıysam... Özür dilerim.”

Gözleri benimkilere takılı kaldı. Uzun zaman sonra huzura eriyormuş gibi derin bir nefes verip gülümsedi. Gözleri yaşlarla yüklüydü.

“Duymak zorunda değildin,” dedi omuz silkerek. “Sanırım etrafımdan fazla ilgi bekliyorum.”

Söylediği şey öyle saçmaydı ki! Çabucak kafa salladım lafını reddederek.

“İlgi bekliyorsan o ilgiyi göstermeliydim. Göstermek istiyordum. Sadece...” Nilin’in hayatı gerek ününden gerek yetiştirilme tarzından olsun bazen bana o kadar yabancılaşıyordu ki empati yapmakta zorlanıyordum. Kafasının takıldığı bir durumu analiz edebilmek, niçin takıldığını anlayabilmek benim adıma imkânsız hale geliyordu. “Sadecesi yok,” dedim kararlıca gülümseyerek. “Duygularını yeterince dikkatli dinlememişim. Dinlediğimi sanıyordum ama dinlememişim.”

Belki de bize dertlerini anlatan insanları anlayabilmemiz için illa onlarla empati yapabiliyor olmamız gerekmiyordu. Nilin bana ne zaman bir derdini anlatsa kendimi onun yerine koyar, onun yerinde olsam ne tepki vereceğimi düşünürdüm. Oysa şimdi anlıyordum ki o, benim onun konumunda olsam vereceğim tepkileri vermek zorunda değildi. Bugüne dek onu

Nilin yapan tüm değerler neyse, bu olayı yaşamasına sebep olan tüm küçük davranışları neyse bu da o doğrultudan çıkacaktı. Belki de artık bu kadar empati yapmaya çalışmamalı, belki de dertlerini onun penceresinden değerlendirmeliydim. Onun penceresi, onun dertleri... Gün ışığı sokabiliyorsam ne mutlu!

“Seni çok özledim,” dedi sesi titreyerek ve ben de bu kez gözyaşlarına engel olamazken burnumu çekerek kollarımı beline doladım. Nilin benden on santim uzundu. Dolayısıyla böyle sarılarak yürüdüğümüzde kendimi hep parka götürülen küçük bir çocuk gibi hissederdim.

“Ben de seni özledim,” dedim. “Çok...”

Her haliyle garip bir geceydi yaşadığımız. Bir orman, bir göl, iki yabancı, bir ceset ve dört ölü vardı. Kimimiz birbirimiz için ölmüştük, kimimiz ölmek için birbirimizi bulmuştuk.

Ormanlar...

Ne çok şeye kadir olmuşlardı!

*GEÇMİŞİN PERDESİ**Dokuz*

Genç adamın kaskatı kesilmiş vücudu aldığı başka bir darbeye yalpalarken bir adım gerileyerek savunma pozisyonu almaya çalıştı. Dudağındaki kanı elinin tersiyle sildi soluk soluğa kalmışken. Burnunda keskin bir sızı hissediyor, vücudunun her yanı ağrıyordu. Bu arenadaki herkesi yenmişti daha önce. Artık son bir karşılaşma bekliyordu onu fakat karşılarındaki adam pekâlâ en zor rakibiydi.

Seyircilerin arasından çığlık çığlığa tezahüratlar duyuluyor, insanlar bahis oynamaya devam ediyordu. Ediz gerideydi. Adam onu iki kez yere yıkmayı becermişti. Eğer üçüncü kez sırtı yere değerse kaybedecek, tüm umutları karşılarındaki arsız adamın eline kavuşacaktı. Suratına baktığında takındığı pis gülümseme ve sapsarı dişleri midesini bulandırıyordu Ediz'in. Otuzlu yaşlarında bir adamdı fakat bu yaşına dek sokaklarda dövüşlerle büyümüş olacaktı ki epey deneyimliydi. Öte yandan Ediz bugün üzerinde bir ağırlık, onu tutan bir güç varmış gibi hissediyordu. Ödüle bu kadar yaklaşmış olmanın gerginliği miydi anlam veremiyordu ama bugün, bu arenanın ortasında ne yapıp ne edip kazanması ve parayı avuçlarının arasında tutması gerekiyordu.

"Dokuzuncu ayın dokuzu..." diye fısıldadı kendine. Ringin karşılıklı köşelerinde soluklanırlarken. Gözlerini kapatıp kalbine doğru fısıldadı bir kez daha. "Dokuzuncu ayın dokuzu için ihtiyacın var. Onu mutlu etmek için ihtiyacın var."

Bir anda birkaç hafta önce yaşadığı o korkunç güne gitti aklı Ediz'in. Arenadan, ringden soyutlanarak o anı tekrar tekrar yaşadı. Korku damarlarında o günkü kadar canlı gezecek gibi oldu. İhtimalleri düşünmek bile midesine krampolar girmesine sebep oluyor, Ediz hayata dair tüm umutlarını yitiriyordu.

İçi öfkeyle doldu. Bu adama karşı nasıl olmuştu da geriye düşebilmişti? Ne için bu aptal dövüslere katıldığının, kendini harap ettiğinin farkında değil miydi? Pekâlâ bileğine fazlasıyla güveniyordu. Bu arenada onu yenecek kimse yoktu.

Ediz bilek gücüyle yenilmezdi.

Hakem düdüğünü bir kez daha çalarken dehşet verici bir sakinlikle rakibine yaklaştı. Adam artık kolay lokmayı ceplediğini düşünerek genç çocuğa bir yumruk savururken Ediz avuç içiyle adamın yumruğunu durdurdu. *İşte busun sen*, dedi kendi kendine. *Canavarın ta kendisisin. Onu mahvedebilirsin.*

Tuttuğu eli çevirerek arkaya doğru büktü ve adamın acıyla haykırmasına neden oldu. Seyirciler şaşkınlıkla sessizleştiler. Madem böyle numaraları vardı, bu çocuk niçin bütün gece dayak yemişti? İddiasını Ediz'in rakibine oynayanlar sinirle yuhalamaya başladılar. Umutsuz dövüşçüye destek veren tek tük seyirci ise mutlulukla bağırıyordu.

Ediz karşısındaki adamı yere çömeltirken sırtından tekmeleyerek düşürdü. Üzerine çıkıp boynunu geriye doğru çekti. Ayaklarıyla kollarına basıyordu.

"Bırak!" diye bağırdı adam. Yüzü bir kez yere gelmişti. Bu demek oluyordu ki artık Ediz'le eşittiler. Bir kez, son bir kez daha ringin karşılıklı köşelerine geçecek, birbirlerine saldıracaklardı. Ediz pis pis kıkırdayarak adamın üstünden kalktı. Tek düşünebildiği acısını o adamdan çıkarmak, parasını

alıp buradan sonsuza dek gidebilmektir. Nefret ediyordu sanki bir tiyatro oyunuymuş gibi birbirinin canını acıtan insanların izlenmesinden. Ne tarz hastalıklı bir zihin bu denli çirkin bir maçtan keyif alırdı?

Son bir kez daha düdük çalar ve adamlar birbirlerine yaklaşırken Ediz bu kez hiç yavaşlamadı. Bir an önce defolup gitmek istiyordu bu basık arenadan.

“Sıçtım ağzına,” dedi adama gülerek ve yumruğunu sertçe yüzüne indirdi. Adam darbenin etkisiyle dizlerinin üzerine çöktü fakat yıkılmadı.

“Bu dudağımı patlattığın içindi.”

Ardından bir tekme daha indirdi. Adam bu kez darbelerin bu kadar şiddetli ve sert olmasını beklemiyor olmalıydı ki iki hareketle yere yığılmıştı.

“Bu da burnumun acısı için...”

Kalabalık az önce izledikleri geri dönüşün heyecanıyla bağıra bağıra alkışlamaya başladı. İddiada para kaybedenler bile bu beklenmedik sonuca seviniyor, kaliteli bir maç izlemiş olmanın mutluluğuyla naralar atıyordu.

Ediz öte yandan kafasını kaldırıp ismini haykıran kalabalığa baktığında hâlâ düşünebildiği tek bir şey vardı. “Dokuzuncu ayın dokuzu...” dedi bir kez daha elini kalbine götürerek. “Her şeyi yoluna sokacağım.”

Ancak bu arena denen depodan çıkabilmek bile ona nasip olmayacaktı... Binanın dışından Omm görevlilerinin çirkin araçlarının sesi duyuldu. Kalabalık pür dikkat kesildi. Hemen sonra kapılar zorla açıldığında arenanın ortasında bir curcuna koptu gitti. Tüm seyirciler dört bir yana kaçışıyor, saklanacak yer arıyordu oysa görevlilerin hedefi çok netti. Bu dövüşleri gammazlamak niyetinde değildiler. Yapacak olsalar çoktan

engel olmuşlardı. Halihazırda güçlü otoritelerinin yanı sıra ülke Ommi'lerin elindeydi. Hükümetin isteyip de alamayacağı şey olur muydu?

Görevliler kimseyle ilgilenmeksizin ringe doğru ilerleyip bir çırpıda yüksek platforma tırmandılar. Ediz afallamış bir biçimde olduğu yerde dikilirken genç adamı yakalayıp boynundan öne doğru eğdiler.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Ediz. Burada herkes kaçak dövüşü destekliyor, izliyor, katılıyordu. Niçin kendisine kilitlenmişti bu herifler?

Ancak görevliler Ediz'e tek bir kelime etmeden bileklerine kelepçeyi geçirdiler ve başka kimseye dokunmadan genç adamı deponun çıkışına doğru sürüklediler. Çıplak, terli sırtına rüzgâr değıyor; tüyleri diken diken oluyordu.

“Bırakın lütfen,” diye bağırdı Ediz bu kez huylarına gitmeye çalışarak. Neler olduğunu bir tür kavrayamıyordu fakat aklında öyle bir ihtimal vardı ki... Gerçek olması durumunda yaşayamayacak olurdu. Tüm planları yıkılırdı ve o vakit, zamanı geldiğinde Ediz'e yalnızca bir seçenek kalırdı.

Ediz o gün görevlilerin arabasına bindirilerek çıkarılacağı mahkeme salonuna doğru yola çıkarıldı. Genç adam yol bite-ne dek bu olanları kabullenmemek için direktmişti ancak başına gelmişti işte. Yasaklanıyordu. Bu ülke, bu otoriterlik adı altında özgürlüğüne hükmedenler uçan kuştan korkuyorlardı. Bu kadar kudretli olup da üç-beş gençten tedirginlik duymak nasıl da âciz bir vaziyetti!

Dövüşler hep yapılıyordu, hep yapılacaktı. Onlarca insan katılıyor, birbirini yeniyor, turnuvalar değışiyordu ancak Ediz o dövüşlerde bir ilki başarmıştı. Bugüne dek dövüşlere katıldığı günden beri yenildiğı tek bir kişi olmamıştı. Karşısına

ne kalıplı adamlar ne deneyimli dövüşçüler çıkmıştı. Ancak Ediz'in darbeleri karşısında hepsi birer kum torbası gibi yığılıyor, kolay bir mağlubiyete kurban gidiyordu. Demek baştakiler bileğinin gücünden korkmuşlardı ha? Gücünün onlara zarar verebileceğinden...

Oysa Ediz asıl bunlara öfkelenmiyordu. Bir gün yasaklanacağının farkındaydı. O gün deniz kenarında karşılaştığı kıza da söylediği gibi, halihazırda onu yasaklamak için bahane arıyorlardı zaten. Ancak zamanlama çok yanlıştı. Hedefine bu denli yaklaşmışken, bu denli kısa bir süre varken önünde nasıl şimdi yasaklanırdı? Gururunu çiğneme pahasına gerekirse görevlilerin ayaklarına kapanmak, illa yasaklanacaksa bile biraz zaman talep etmek istiyordu. Ediz yetişmeliydi çünkü. Dokuzuncu ayın dokuzuna...

Sanki bu mahkeme mezarı olacaktı.

İÇERİ SÜZÜLDÜ SUSKUNLAR

Sarmal merdivenlerle ulaşılan o odada, içinde bulunduğum grubu ne kadar iyi tanıyıp tanımadığımı sorgulayan yönetici kadını anımsadım elimde olmadan. Sabah kalkar kalmaz karşımdaki yatakta Bera'yı görüyor olmak, geceleri yatmadan önce Tanyeli'nin üstünü örtmek vazgeçemediğim alışkanlıklar haline gelmişti. Zihnin kendine gelemediği o uyku öncesi ve sonrası anlarda bile istemsizce düşündüğüm bu insanları çoğunlukla tanıdığımı düşünüyordum artık. Verebilecekleri tepkileri tahmin etmek artık bir yabancıya bakmak gibi değildi. Artık tanıdık yabancılar dahi değillerdi.

Başka bir deyişle, yabancı olmayan tek kişilerdi.

Fakat tüm bunların yanı sıra içlerinden biri vardı ki onu ne kadar iyi benimsediğimi tüm evren biliyordu. Nilin... Beş yıl önce Omm'a taşındıklarında başlamıştı ona dair zihnimde yer bulan hikâye. O gün bugündür ondan ayrı geçirdiğim tek bir an olmamıştı. Neye üzüleceğini çok iyi biliyordum. Üzüldüğünde altdudağının içini kemirişini, insanların gözü önünde ağlamayı hep reddedip odasına kaçtığını, kimseye kendini

açacak kadar güvenmediğini... Nilin'in mutluluğunu, üzüntüsünü, kıskançlığını o kadar iyi tanırdım ki başına bir olay geldiğinde ne hissedeceğini bilir, takınacağı tavırları tahmin edebilirdim.

Nilin'in kızgınlığını da çok iyi bilirdim. Kaşları çatılır, bakışlarını hayal kırıklığıyla uzaklara diker ve susardı. Kullanmadığı kelimelerin ihtimali öyle bir baskı yaratırdı ki üzerinizde kızıp bağıyor olmasını yeğlerdiniz. En azından ben yeğlerdim.

Ancak şimdi tam karşıma geçmiş, Tan'a öfkesini püsküren Nilin hiçbir evrende, hiçbir gerçeklikte karşılaşabileceğim haline benzemiyordu. Odanın ortasında dikilmiş yükselen sesiyle adeta karşısındaki çocuğu sindirmeye, korku yaratarak köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Hepimiz odanın ortasında alevlenen sese karşın uykumuzdan uyanmıştık.

"Ne oluyor?" dedi Bera ayaklanıp Tan ve Nilin'e yaklaşıırken. Kaşları çatık, ortamı harlandırmayıp durdurmak için yeterli otoriteyi kuracak bir ifadeye sahipti.

Ancak hâlâ daha Tan'ın üzerine yürümekte olan Nilin, Bera'yı hiç mi hiç duyuyormuş gibi görünmüyordu. Sanki kendini anlatmayı beceremiyormuş gibi her sözü vurgulayarak, ses tonunu yükselterek söylüyor; hızını alamadığında hırçınca kendine vuruyordu. Neler olduğuna anlam veremiyordum bir türlü. Tek yapabildiğim olayın hararetinden korkup kucağıma sinmiş Tanyeli'nin kollarını okşamak, onu sakinleştirmeye çalışmaktı.

"Senin kafan mı kıt?" diye bağırdı bir kez daha Nilin. Bu kez oldukça ileri giderek yumruk yaptığı eliyle Tan'ın şakaklarına vurdu. Bera ikisinin arasına soktu vücudunu ve Nilin'i geriye doğru çekmeye çalıştı.

“Sen iyi misin?” diye sordu kızarak. Tan’a bu denli baskı kuruyor olması canını acıtmış olacaktı. “Çocuk karşıdaki.”

“Sikerim böyle işi! Çocukmuş!”

Elleriyle Bera’yı ittirdi bir çırpıda. Şimdi odanın içinde volta atmaya başlamıştı.

“Sen kimsin de bana ait olan bir eşyayı kullanabiliyorsun?” İşaretparmağını Tan’a doğru sallıyordu. “Aptal romantik oyunlarınız için gitarımı mı bozacaktın?”

“Senin gitarın değil,” dedi Tan sakince. Yüzünde öyle bir ifade, duruşunda öyle bir kamburluk vardı ki kendini savunamaktan ziyade savunmak için fazlasıyla yorgun görünüyordu. Bir an önce bu işin içinden sıyrılmak, yatağına dönmek gibi bir istek vardı bakışlarında. “Omm’dan getirmediyse eğer...”

Kafam gitgide daha çok karışıyordu. Bir gitar için miydi tüm bu kavga? Çatı katında hepimizin kullanımı için konulmuş o enstrümanlara dokunduğu için mi gecenin bir vakti bağırıyor, küfürler savuruyordu?

“Nilin başka bir şeye sinirlenmediğine emin misin sen?” diye sordum kollarımdaki Tanyeli’yle oturduğum yerden. “Bir gitar için mi bu öfken?”

“Bir gitar için mi, mi?” Yangınlar saçan bakışlarıyla bir anda beni hedefi haline getirmişti. “Aptal mısın, Amber?”

Olduğu yerden yatağıma doğru yürüdü. “Senin kalın kafan da mı almıyor özel eşyalarımın verdiğim değeri?” Yüzünü iyice benimkine yaklaştırmıştı meydan okurcasına. Elini Tanyeli’ye doğru kaldırdığı esnada Bera onu kolundan tuttuğu gibi geriye doğru sürükledi. İşte şimdi Tanyeli ağlamaya başlamıştı. Öfke yeniden, hiç istemeyeceğim bir biçimde

damarlarımda geziniyormuş gibi hissettim. Nasıl oluyordu da bu küçücük kıza bile el kaldırma cüreti gösterebiliyordu? Üstelik daha birkaç hafta önce yaşamına dair en karanlık sayfaları okumuşken, onu bir dolabın içinden zar zor çıkartabilmişken... Sanki karşımda, tanıdığım Nilin'den ziyade bir canavar vardı.

"Kızım sen hasta mısın?" diye sordu Bera hiddetle. Bu kez ortayı bulma fikrinden vazgeçmiş, açıkça taraf tutmaya başlamıştı. Tan'ın omzuna hafifçe dokunarak yatağına dönmesini işaret etti.

"Tabii, korkup sin abinin arkasına," diye bağırdı Nilin bir kez daha. "Ama eşyalarım bir daha dokunduğunu göreyim de bakalım neler oluyor."

"Nilin!"

Bera'nın tok sesiyle birlikte adeta tüm ev inledi. Tanyeli bu kez iyice dudaklarını bükerek boynuma sarıldı. Kim bilir maruz kaldığı bu atmosfer ona zihnindeki hangi gömülü anıları hatırlatıyordu. Evdeki herkes öyle çirkin bir gerçeklikte, öyle mağrur haldeydi ki hayret içinde izliyordum son birkaç haftadır yaşadıklarımızı. Tek bir gözyaşı için dünyayı tersine çevirecek Tan, Tanyeli'nin ağlayışını umursamamış, baygın bakışlarıyla çabucak yatağına çıkmıştı. Ediz bir hafta önce yaşadığımız o korkunç olaydan beridir kimseyle doğru düzgün konuşmuyor, dünya yansa umursamayacak bir tavırla uyuyordu. Tıpkı şu anda da yaptığı gibi...

Pekâlâ Nilin'i de ömrüm boyunca ilk kez bu denli sinirli görüyordum. Hepimizin kimi zaman sınırının aşıldığı durumlar olurdu ancak Nilin böyle biri değildi. O aba altından sopa göstermezdi. Sessizliğiyle karşısındakinin kafasında soru işa-

retleri bırakır, söyleyeceği sert lafları masum kılıflara sokardı. Böylece ne bir tepki verecek hakka sahip olurdu karşısındaki ne de sessiz kalabilecek kadar itham edilmemiş.

“Hiçbiriniz anlamıyorsunuz,” diye söylendi öfkeyle son bir kez daha. “Sana da yazıklar olsun!” Parmağını tekrardan bana doğrulttu. “Erkek arkadaşını gördüğün anda nasıl değişiyormuşsun anladık.”

“Ne?”

Ancak daha fazla tepki vermeme mahal bırakmadan evin kapısını çarparak çıktı. Tanyeli’yi yavaşça kollarımın arasından çıkararak arkasından koşar adım gittim. Ne demekti bu şimdi? Küçücük bir çocuğa el kaldıracak olmasını böyle bahanelerle mi süslüyordu?

“Nilin!” diye bağırdım o ormanın arasına hiddetle girerken. Bir kez bile arkasını dönmedi.

“Nilin!”

“Ne var, ne!”

Öfkeli ifadesiyle bir kez daha yüzüme baktı. Derin bir nefes alıp söylediği her şeyi yutmaya, yaptığı her hareketi sindirmeye çalıştım. *Tamam*, diye mırıldandım kendi kendime. *Sinirleri bozulmuş. Canı bir şeye sıkılmış. Hatta öyle bir şeye sıkılmış ki kimseye anlatamamış ve başa çıkmak için kendine bir hedef seçmesi gerekmiş. Yanlış hedef seçmiş, yanlış kişiye yanlış kurşunu sıkmış. Yüreği delip geçmiş ancak öldürmemiş.*

“Söylemek istediğin her şeyi söyle,” dedim kollarımı iki yana açarak. “İstediğin kadar kızıp bağırabilirsin, öfkeni atabilirsin.”

“Ben öfkeli değilim!” Saçını başını yolmak istercesine avuçlarıyla saç diplerine asılıyordu. Sanki bir cinnet geçiriyor-

muş gibiydi. “Üç-beş çocuk aile terbiyesi görmemiş diye deli-
recek değilim. Sadece herkes sınırını bilsin, anlıyor musun?”

“Anlayamıyorum, Nilin.”

Kesinlikle... Hiç mi hiç anlamıyordum.

“Senin elinden Çakıl’ı alsaydım sen ne hissedecektin acaba?” dedi bir anda hızını alamayarak. Duyduğum cümle karşısında beynimden vurulmuşa dönerek kaşlarımı çattım.

“Ne dedin?” diye sordum söylediklerini düzeltmesi için bir fırsat tanırcasına. Bunca zamandır içim içimi yerken, bir şekilde düşündüklerimin doğru olmayacağına kendimi inandırabilmişken ve üstelik birbirimizi affetmemizin üzerinden küçücük bir zaman geçmişken şimdi var olan korun yangın çıkarabileceğini mi söylüyordu?

“Çakıl üçkâğıtçı herifin tekiydi!” diye bağırdı gözleri dolarken. “Ormanda peşimden koşup binlerce kez onunla beraber olmam için yalvardı.”

Göğsüme yakın bir yerlerde, var olan şeye kalp diyemeyeceğim bir noktada keskin bir acı hissettim.

“Ne zaman...” diye mırıldandım konuşmakta zorlanırken. Sanki ufacık bir cümle dahi kursam gözlerim sellerinde boğulacağım bir okyanus yaratacaktı. “Ne zaman oldu bu?”

“Her zaman Amber!” Yüzünü nefesini hissedebileceğim kadar yakınlaştırdı. “Senin onun koluna girip yürüdüğün, güldüğün, öptüğün her an. Günün sonunda hep o ağaçların arasına beni hapsediyordu.”

“Sen ne yaptın peki?” diye sordum sesim titrerken. Yutkunmak boğazımı acıtıyordu.

“Hâlâ sana ihanet edeceğimi düşünüyorsun. İşte senin arkadaşlığın bu kadar.” Ellerini beline yerleştirip volta atmaya başladı. “Hiçbir zaman görmenden, duymandan çekineceğim

bir şey yapmadım. Hiçbir zaman onun laflarına kanmadım, Amber. İhtimalini dahi aklımdan geçirmedi.”

Onunla gurur duymamı, karşısına geçip alkışlamamı mı bekliyordu?

“Biliyordun,” dedim gözyaşlarım öfkeme yer bırakırken. “Onunla beraber olduğum onca zamandır Çakıl’a güvenemeyeceğimi biliyordun. Sıradan birer arkadaşmışsınız gibi aynı ortama, gözümün içine baka baka girmeye devam ettiniz. Sen bana, hata yapmamak için mi ihanet etmedin, yoksa beni korumak için mi Nilin?”

Bir anda afallayıp ne söyleyeceğini bilemedi. Eminim zihninde geveleyebileceği binlerce şey düşünüyordu da bir tanesinin bile yaptıklarına bahane olabileceğine inanmıyordu. Sadece gerçeği saklamaya mı denirdi ihanet? Gerçeği saklayanın yardım ve yataklığını yapmaya ne deniyordu öyleyse? Kendimi dünyadan bihaber bir aptal gibi hissetmeme sebep olmuştu. Çakıl’ın zor biri olduğunu, bana kendini açmadığını, iletişim kurmakta zorlandığını biliyordum. Her ne kadar üzülsem de onu böyle kabul etmiş, ilişki içinde yıpranmamak için tarifi olmayan bir savaş vermiştim. Ancak ona duyduğum sevginin hiçbir noktasına güvensizlik girmemişti. Ne olursa olsun günün sonunda yanımda olacağını, kollarını bana saracağını düşünmüştüm o zamanlar. Şimdi öğreniyordum ki durum bunun tam tersiydi. Çakıl ona sevgimi verdiğim her anda başka bir yüreğin hayalini kuruyordu. Vücudu bana değerken, gözleri bana bakarken, dudakları benimle buluşurken başka ormanların soluğuna hasret duyuyordu.

En yakın arkadaşımın...

“Onu seviyor musun?” diye sordum usulca. Kanacağım bir sebep, kendime söyleyebileceğim bir bahane versin is-

tiyordum. Çünkü Nilin'i affetmeden, ihanetini sindirmenin bir yolunu bulmadan, onsuz yola nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum. O yolda tekrar elini tutmak isteyecektim. Ve bunun için, kendime olan saygımı devam ettirebilmem için bana onu affetmemi sağlayacak bir bahane sunması lazımdı.

"Artık değil," dedi pişmanlıkla kafasını sallayarak. Niha-yetinde öfke nöbeti bitmişti. "Ama sana yalan söylemek istemiyorum. Amber... Onu öyle çok seviyordum ki."

Altdudağı titremeye başlamıştı. Gözyaşlarının akmasını engellemek için kafasını yukarı doğru kaldırıp burnunu çekti.

"Beni tehdit etti," dedi kıpkırmızı gözleriyle. "Eğer sana anlatırsam seni kaybedeceğimi söyledi. Amber, ona neden inandım bilmiyorum." Derin bir nefes aldı konuşmaya devam edebilmek için. "Sen Çakıl'ı benden daha iyi tanıyorsun. Eğer birinin aklına girmek isterse bunu başarmayı çok iyi biliyor. Eğer gelip sana dediklerini anlatırsam her şeyi inkâr edeceğini, senin de bana değil ona inanacağını söyledi. Ve bu ihtimalden öyle çok korktum ki... Yapamadım. Gelip sana anlatamadım."

"İşte senin arkadaşlığın bu kadar," diye mırıldandım onu taklit ederek. Kendimi öyle aptal yerine konmuş hissediyordum ki öfkemi bastıramıyordum. Tek dileğim onun canını acıtacak bir şey söylemekti. "Madem sana güvenmediğim için beni azarlıyorsun, güvenilir biri olsaydın da bana bunları anlatsaydın."

"Amber..."

Başka bir şey söylemesine izin vermeden Nilin'in vücuduna arkamı dönerek ormana doğru yöneldim. Arkamdan hâlâ baktığını, adımlarımın izini sürmek için can attığını biliyor-

İPİ KOPUK KUKLALAR

dum. Ancak yapmayacak, olduğu yere mıhlanmış bir biçimde kalacaktı. Dinlemeye yarayacak sözcükler bulunmadığı sürece, konuşmayı uzatmak yalnızca daha fazla yaraya mahal olurdu.

Demek o kadar da iyi tanıımıyordum küçük grubumu. Demek en dik duran bile yandan belini bükmüş olabiliyordu. Demek kendi dünyalarımızın küçük depremleri böyle büyük zelzeleler yaratıyordu evrenimizde.

Hazmedemiyordum...

Candandı canımı yakan.

Tüm geceyi Bera'nın bizim için yaptığı ağaç evde uyuyarak geçirmiştim. Başta tek niyetim bana ait o çiçeklerin arasında biraz oturmak, gölümüzü izleyip sakinleşmekti. Ancak zaman ilerledikçe ve düşüncelerim beni bir başıma bırakmadıkça tek çareyi uyumakta bulmuştum. Düşüncelerimi susturmak için...

şimdi uyanıp gözlerimi yavaş yavaş açarken tam başımda dikilmiş beni izleyen yüzü gördüğümde irkilmek kaçınılmaz olmuştu. Bir an için korkuyla sıçradım yattığım yerde. Bera, yemek yediğimiz geceden kalan minderlerden birine oturmuş bana bakıyordu.

“Ödümü kopardın,” diye fısıldadım elim kalbime giderken. Sanki tüm kaslarımda uykudan uyanmak istemiyormuş gibi bir ağırlık vardı.

“Özür dilerim,” dedi yarım yamalak. Bakışlarında bir gariplik, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi bir duruş vardı.

“İyi misin?” diye sordum yattığım yerden doğrularak. Karşısına geçerek bağdaş kurdum. Zihnim hâlâ daha uyku-
nun etkisiyle biraz puslu, biraz bulanıktı.

“Sanırım değilim,” dedi başını öne eğerek. Parmaklarını sağ koluma doğru uzatıp tenimde gezdirdi. Ardından dikkati-
mi çekmek istercesine bir noktaya vurmaya başladı.

“Amber...” dedi hüznün içinde. “Sanırım ben artık dayana-
mıyorum.”

Zihnim sözleri karşısında ayılıverdi o derin mahmurluktan.

“Ne demek dayanamıyorum?” diye sordum kafa karışıklı-
ğıyla. Konuşmaya devam ederken bakışlarımı koluna çekene
dek dürtmeye devam etti.

“İçimde tükenmek bilmeyen bir sıkıntı var,” dedi o da be-
nim koluma bakarken. İşaretparmağıyla bariz bir biçimde S
harfi çizdi. “Sanki boğuluyormuş, nefes alamıyormuş gibi
hissediyorum. Çok kötüyüm, Amber.” Tepki vermek için ağ-
zımı açacağımı anladığı an bir kez daha koluma vurdu. Bu
kez acıyla kaşlarımı çatattığımda özür dilercesine bir ifade var-
dı yüzünde. İşaretparmağıyla bir U ve bir S daha çizdi.

Sus...

Neden sanki gizli bir görevdeymişiz gibi davranıyordu?
Sus da ne demekti şimdi?

“Eğer bir gün buradan gidecek olsam beni sevmeye devam
eder miydin?”

“Ne?”

Konuşmaya devam ederken koluma harfler çizmeyi bırak-
madı. Önce bir A çizdi. Sonra Y, sonra bir A daha...

“Sadece cevap ver,” dedi gözlerini belerterek. K... Bir U
ve bir Y daha... “Beni her koşulda seversin, değil mi? Yoklu-
ğumda da...”

Beraberinde bir D, bir U daha ve bir R takip etti harfleri. En nihayetinde bitirdiğini belli edercesine kolumu okşadı.

Ayak uydur, yazmıştı koluma. Anlayamıyordum. Gecenin bir vakti, abuk sabuk konuşmalara niçin ayak uyduruyordum?

Ancak yüzünde öyle bir ifade vardı ki, bana sorgulama dercesine bakıyordu. Yalnızca ona güvenmemi, açtığı muhabbete ayak uydurmamı istiyordu. Henüz daha yeni kimseye güvenmemekle alakalı bir ders almışken...

“Severdim,” diye mırıldandım ben de dediği gibi ona ayak uydurarak. Ses tonumu mümkün olduğunca endişeli tutuyordum. “Bera, aklında ne var senin?”

Dudaklarının kenarına saklamaya çalıştığı bir gülümseme asıldı. Sanki kendini sıkıyordu keyifli halini gizleyebilmek için.

“Çok yorulduğum, Silva,” dedi sesi titreyerek. Az önce koluma dokundurduğu harfleri bilmesem hüznünde boğuluyor zannedecektim. “Artık dinlenmek istiyorum, anlıyor musun?”

“Aynı his bende de var,” dediğimde ilk önce yalnızca onun başlattığı oyunu devam ettiriyordum. “Son zamanlarda her gün içimde biriken bir sıkıntıyla uyanıyorum. Her gün binlerce iç burkucu ihtimale kafa yoruyor, düşünmekten yoruluyorum.” Fakat kelimeler oyun niyetine dudaklarımdan kaçmaya devam ettikçe daha tanıdık geliyor, benimseyeceğim bir hale bürünüyordu. Gerçekten de bazı günler yorganın altından sıyrılmak istemiyordum. Bazı günler Ommi’lerin eline düşme olasılığımızı hesaplamaktan bitkin düşüyordum. Bazı günler Bera’nın beni bırakıp gidebileceğini düşünüyordum. Bazı günler rüyalarımda babamı görüyordum.

Kelimelerimin gerçeklik payından korkarak kaşlarını çatmıştı bir anda. İşaretparmağını bir kez daha gezdirerek “oyun”

yazdı koluma. Ancak bir ifadeden ziyade soruymuş gibi bakıyordu.

İçime tekrardan ani bir karamsarlık düşerken başımı iki yana salladım. Oyun olup olmadığını anlamak çok zordu. İnsan kendini aldatmayı becerebilir miydi hiç?

“Eğer bir gün...” diye mırıldandı Bera gözlerini bir kez olsun benden ayırmadan. “Eğer bir gün, hayattan kaçmaya karar verirsen yanında olacağım.”

Ancak öyle bir ifadeyle söylemişti ki bunu, bu kez oyun olup olmadığını ben anlayamamıştım. İşaretparmağımı sağ koluna götürerek gezindirdim. “*Oyun?*”

Başını kararlı bir biçimde iki yana salladı. Sahte değil, gerçek...

Aramızda gözlerimizin eşlik ettiği sessiz bir konuşma döndü. Başta neden olduğunu bilmediğim bir sebepten başlattığı bu konuşma tahmin edemeyeceği bir noktada sonlanmıştı. Kendimi kötü hissetmeme engel olamıyordum. Koluma yazdığı gizli kelimeleri anladığım andaki saklı gülümsemesi geliyordu gözümün önüne. Belki bir şaka, belki bir muziplik uğruna başlattığı bu konuşmayı onu sıkacak bir noktada mı sonlandırmıştım? Ortamdaki keyfi bozmayı bir şekilde beceriyordum işte.

Bir süre sonra anlaşarak ağaç evden çıkıp ormana veda etmeye başladık. Gerçek evimizdeki gerçek yataklarımız fazlasıyla cezbedici geliyordu kulağa. Sandığım gibi sabah olmamış, gün doğmamıştı. Hâlâ uyku zihnimizin bir dostu, gece ise başucumuzdaydı.

Tüm yol boyunca tek bir kelime etmedik. Yalnızca elimi tuttu. Elimi tuttu ve her zamanki gibi çok düşündü.

Eve varıp da yatalı belki bir saat olmuş belki olmamışken yatağımın dibinden gelen bir patırtıyla gözlerimi açtım. Artık uykularımdan uyandırılmadığım tek bir an olmamaya başlamıştı. Can sıkıyordu.

Ancak bu kez belki de en ilginçiydi ki, beni uyandıran beklediğim bir yüz değildi. Aşına olduğum yüzüne karşın ismini bile bilmediğim biriydi. Burada ne işi vardı? Tıpkı diğer Abent görevlileri gibi derin bir uykuyu kovalıyor olması gerekmez miydi? Üstelik... üstelik evlerimizin içine elini kolunu sallarcasına rahat girebildiğini bilmiyordum.

“Doktor...” diye fısıldadım uyku mahmuru gözlerimi ovuşturarak. “Sizin burada ne işiniz var?”

Diğerlerini uyandırmamdan endişe ederek hemencecik sessiz olmamı işaret etti. Oysa fazlasıyla sessizdim zaten. Bu Selen’e karşı düzenlenen o saldırıda Nilin’in başında duran, kapsüllerin orada da gördüğümüz doktordu. Ancak bu kez davranışlarında ayrı bir gerginlik seziliyordu.

“Uyumaya devam et lütfen,” diye fısıldadı eliyle bir şey olmadığını ifade ederek. “Odanızın nem dengesini kontrol edip çıkacağım. Arkadaşların uyanırsa endişelenirler.”

“Nem dengesi mi?”

Söylediği her bir söz aklımı daha çok karıştırırken elimle yataktan destek alarak doğrulmaya, bir yandan gözlerimi kapatıp açarak uykumu dağıtmaya çalıştım. Ancak gecenin bu vaktinde bile önlüğünü çıkarmayan adamcağız kalkmaya yeltenişimle birlikte hemencecik yaklaştı yanıma. Elini bir hamleyle koluma yaklaştırdı.

“Doktor...” diye mırıldandım kolumda ufak bir batma hissi oluşurken. Biraz canım acımıştı.

Daha fazla ayakta kalamadı vücudum. Zihnim bir kez daha kapanırken aklımda kalan son görüntü doktorun kafamı yatağa hafifçe bırakışydı.

Bir doktor en kötü nasıl yalan söyleyebilir, en fazla ne kadar zarar verebilirdi ki?

Sanırım öğrenecektik bunu.

Sabah kalktığımızda altımız da hastaydık.

ENFEKSİYONLULAR

“Çocuklar, bana tutunun.”

Mimoza Hanım bir koşuşturma, bir telaş içinde hepimizi toparlayıp evden çıkarırken günün erken saatlerindeydik. Her birimiz ateşler içinde yanıyor, tir tir titriyorduk. Vücudumuz öyle bitkindi, uzuvlarımız öyle ağrıyordu ki tek bir kelime etmeye mecalimiz yoktu. Yalnızca birbirimize dokunarak, kimi zaman ise tutunarak hastaneye gitmeye çabalıyorduk.

“Ne oldu size böyle?” diye mırıldandı Mimoza Hanım bir kez daha. Sabahtan beri kendi kendine sayıklıyor, durumumuza şaşıırıyordu. Niçin evimize gelmişti bu sabah, hasta olduğumuzu nereden duymuştu bilmiyordum. Ancak nasıl olursa olsun burada olduğu için minnettardım. Aksi takdirde yataklarımızdan çıkmak tek başımıza gerçekleştirebileceğimiz bir eylem değildi.

Evlerin arasından geçip eğitim alanına giden yola doğru ilerledik. Hepimiz bitap görünüyorduk ancak aramızda biri vardı ki... Yüzü adeta ölüm döşeğindeymiş gibi solgun, bakışları anlamsızdı. Yürürken sendeliyor, düşecek gibi oluyor-

du. Tanyeli halihazırda incecik, çelimsiz bir çocuktur. Şimdi bu denli dirayetiz olmasına şaşmamak gerekirdi ya. Bera küçük kızın halini fark ettiğinde eğilip acıyla yüzünü buruşturarak kızcağızı kucağına aldı. Nilin ve Dokuz, Mimoza Hanım tarafından tabiri caize ite kaka yürütülüyor, Tan ise elime yapışmış bir şekilde ilerliyordu. Başında, binlerce çivi aynı anda çakılıyormuş gibi bir batma, midemde günlerdir ağzıma tek lokma koymamışım gibi bir bulantı hissediyordum. Adım atmak bir başarı haline gelmişti. Öyle ki bacaklarımızı her kıpırdatışımızda ağlama isteğiyle dolup taşıyordum.

Onlara gece doktoru gördüğümünden, bizi bu hale getirenin o olduğundan bir türlü bahsedememiştım. Her şey o kadar hızlı gelişmiş ve bir anda kendimi öyle acınası halde bulmuştum ki konuşacak takatim olmamıştı. Şimdi bizi bu hale sokan adama yine bizi kurtarması için giderken arkadaşlarımı uyarmak, onları vazgeçirmek isteğiyle dolup taşıyordum.

“Dur...” diye mırıldandım kendi kendime. Oysa hantal adımlarımızın sesleri arasında çaresiz fısıldayışım hiç mi hiç duyulmamıştı.

“Amber, geride kalmayın,” diye uyardı Mimoza Hanım sanki kendi isteğimizle geride kalıyormuşuz gibi. Bera kucağındaki Tanyeli’yi zar zor kollarında tutarken durup Tan’la beni kontrol etti. Elimden geldiğince başımı iki yana salladım. Kaşları çatıldı. Ya kendimi daha kötü hissettiğimi ya da gerçekten bir sorun olduğunu düşünecekti.

Umarım ikincisini düşünürdü.

Birkaç dakikanın ardından hastanenin kapısını bacağıyla ittirerek araladı Mimoza Hanım.

“Doktor!” diye bağırdı ve bizi üst kata, muayenehaneye yönlendirdi. Yukarı varır varmaz kendisine tutunan Nilin ve

Dokuz'u sedyelere yatırdı ve Bera'nın kucağından Tanyeli'yi aldı. Bera'nın sedyeye kadar ilerleyecek gücü bile kalmamış olmalıydı ki duvar dibine yığılıverdi.

Bir kez daha, "Doktor!" diye yırtındığında dün gece evimize giren o adam arka odaların birinden koşar adım geliverdi.

"Ne oluyor?" diye sordu telaş içinde. Yılgın vücutlarımızı yeni fark ediyordu.

Sanki döndürdüğü dolapları bilmiyormuşuz, en azından ben bilmiyormuşum, gibi davranması midemi bulandırmıştı. Öfkeyle bakmaya, gözlerimi Tanyeli'nin vücuduna eğilmiş adamdan alamamaya başladım. Keşke konuşacak, karşısına dikilecek gücüm de olsaydı.

"Çocuklar çok hasta," dedi sanki farkında değilmişiz gibi. Endişeli bakışlarıyla kel başını sıvazladı. "Birer ateş düşürücü iğne yaparak başlayalım."

Mimoza Hanım doktorun komutu üzerine önce Bera'nın yanına gidip kolunun altından destek olarak ayağa kaldırdı. Doktor da kadıncağıza yardım etti. El birliğiyle en yakında gördükleri boş bir sedyeye yatırdılar. Tanyeli'yi taşımaktan mıdır bilinmez, olması gerekenden daha kötü görünüyordu. O üçkâğıtçı adam Bera'nın yüzüne doğru eğilip yanaklarını avuçlarının arasına alırken cık cıklayıp başını iki yana salladı.

"Bir süre su kullanımına dikkat etmelisin," dedi sertçe. Fakat Bera her an bilincini kaybedecekmiş gibi duruyor, muhtemelen doktoru dinleyemiyordu bile. "Bera duyuyor musun?" diye ikaz etti doktor bir kez daha ve gözlerinin içine bakabilmek için iyice eğildi. "Fazla su kullanımı vücudunda şok etkisi yaratabilir."

Hemen ardından beni sedyeye yatırmak için yanıma yaklaşırken doktorla bir müddet göz göze geldik. Vücudumun

titremesini bastırabilmek için dişlerimi sıkıyordum. Bu beni daha da sinirli gösteriyor olmalıydı ki doktor, Mimoza Hanım beni sedyeye yatırır yatırmaz yanıma geldi.

“Amber çok kötü görünüyor,” dedi ve köşede duran tekerlekli bir tutacağın üstündeki tepside iğneyi alıp içine bir ilaç enjekte etmeye koyuldu.

“Amber mi?” diye sordu Mimoza Hanım hepimize göz gezdirerek. “Bera ve Tanyeli’den daha mı kötü?”

Eğer konuşabilseydim, eğer gücümü toplayabilseydim, “Hayır, Mimoza Hanım,” derdim. “Foyasını ortaya çıkaracağım diye korkuyor.” Fakat yatağa mıblanmıştım işte. Gözlerimi açık tutacak takati zor buluyordum.

“Vücut kasları çok gerilmiş,” diye palavra sıktı başımızdaki endişeli kadının tıbbi durumumuzu anlayamayacağını bilerek. “Felce bile yol açabilir.”

Mimoza Hanım daha fazla doktorun işine müdahil olmak istemiyordu ki anlayışla başını sallayıp kenara çekildi. Yalancı doktor başımda dikilerek gözlerimin içine baktı. Gülüyor muydu tam olarak seçemiyordum ancak sinir bozucu bir ifade asılıydı yüzünde.

“İyileşince...” diye mırıldanmaya çalıştım. Sesim öyle kısık çıkıyordu ki Mimoza Hanım duyabiliyor muydu anlayamıyordum. Ancak doktor hiç mi hiç oralı olmadı.

“Amber bu ilaç biraz uyku yapabilir,” diyerek sözümü kesti. Ardından daha fazla çırpınmama izin vermeden sıkıca kolumu tutup iğneyi batırdı. Tenimde ufak bir karıncalanma, dirseğimin içinde ince bir batma hissettim.

Gözlerim kapandı, karanlık beni karşıladı.

Uykuya dalmıştım.

Önlüğünün yakalarını düzelttikten sonra en alt kattaki laboratuvarına inerken alnında biriken terleri elinin tersiyle sildi doktor. Nihayetinde çocukların hepsini uyutmayı başarabilmiş, Mimoza Hanım'ı daha fazla bakteri saçacağını söyleyip korkutarak evine gönderebilmişti. Çocukların hepsi doktora emanetti, dolayısıyla korkulacak hiçbir şey yoktu.

Kendisi burada olduğu sürece onlara bir zarar gelmezdi.

Şimdi yönetici laboratuvarı onu bekliyor, durumlarıyla alakalı bir açıklama istiyordu. Doktor onu kandırabilecek yalanları henüz düşünmemişti. Dün gece çok geç olmadan harekete geçmek istemiş, bu yüzden ansızın çocukların evine girerken bulmuştu kendini. Üstelik Amber'e yakalanması tam bir fiyaskoydu. Şimdi yöneticiye ne söylerse söylesin, Amber'in planı bozmayacağı bir durum yaratmalıydı. *Nem dengesi mi*, diye mırıldandı kendi kendine, söylediği bahannenin saçmalığı bir kez daha yüzünü buruşturmasına sebep olurken. Niçin o kıza spesifik bir sebep söylemişti ki?

“Sonunda doktor,” dedi yönetici bıkkın bıkkın, sensörlü kapı açılır açılmaz. Vücudunu yüzü kapıya dönük olacak şekilde, girişteki laboratuvar masalarına yaslamıştı.

“Kusura bakmayın, efendim,” diye söze girişti doktor başını öne eğerek. “Fena bir virüs kapmışlar, hepsini uyutmam gerekti.”

Kadın kaşları çatılmış bir şekilde omuzları öne eğilmiş, mahmur duruşlu doktoru süzdü.

“Nasıl virüs kapıyor bu çocuklar?” diye sordu sertçe. Bunca yıldır birkaç soğuk algınlığı haricinde hastalık görmemişti

Abent. Bu yapay diyarın hijyenine, çocuklara zarar verebilecek en ufak detayına kadar dikkat ediyorlardı. “Madem bu çocuklar sağlıklı olamayacaklar, sen neden buradasın doktor?”

Birkaç adımda adamın önünde biterek otoritesini belli edercesine omuzlarını dikleştirdi. Adamcağız hâlâ daha yüzüne bakmamaya gayret ediyordu ki aklına bir fikir düşüverdi. Elbette Abent’te her şeye dikkat ediyorlardı. Elbette Abent’te bu çocuklara zarar gelemezdi, gelseydi eğer yine kendisi sorumlu olurdu. Fakat...

“İzin verin size açıklayayım,” dedi doktor bir başka yalanı öne sürmeye hazırlanırken. Bu insanlar tıbbi terimlerden anlamazlardı ki. “Hapishaneye getirilirken bir tür virüs kapmış olmalılar. Talimogene laherparepvec olabileceğini tahmin ediyorum. Modifiye bir herpes simpleks virüsüdür.”

“Ne?” Yöneticinin tamamen kafası karışmıştı. “Yani ne demek oluyor bu?”

Aslında doktor tamamen alakasız bir terimden bahsediyordu. Kanseri tedavisiyle alakalı bir araştırmayı okurken duymuştu bu virüsü. Bir gün birkaç çocuğun sahte enfeksiyonunu açıklamak için kullanacağı kimin aklına gelirdi ki?

“Kuluçka süresi aylar, hatta bazı insanlarda bir yıla kadar sürebilir. Bu zamana dek belirti göstermemelerini açıklıyor.”

“Hepsinin kuluçka süresi nasıl bu denli isabetli?” diye sordu kadın sorgularcasına. Doktorun çokbilmiş tıbbi söylemleri sinirini bozmuştu.

“Aynı ortamlarda yaşayan insanların vücut sistemleri benzer hareket etmeye başlar. Eminim sürekli beraber zaman geçiren kadınların regl dönemlerinin de çakıştığını duymuşsunuzdur.”

Yönetici düşünceli bir biçimde, bir yandan da onaylayarak başını salladı. Bu pekâlâ ortalıkta gezen bir bilgiydi.

“Sayın yöneticim,” dedi doktor bir kez daha, kadının gözlerine bakarak. “Dün sabah Tanyeli yanıma geldi.”

Kadının bir kaşı istemsizce havaya kalktı.

“Kendini iyi hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Yaptığım küçük bir inceleme sonucu bu virüsten şüphelenmiştim. Kuluçka döneminden çıkacağı benziyordu. Bu yüzden dün gece çocukları kontrol etmek, acil bir müdahalede geç kalmamak için evlerine gittim.”

“Evlerine mi gittin?”

“Yalnızca durumlarını kontrol edip çıkacaktım ancak Amber uyandı ve beni gördü. Ona nem dengesini kontrol etmek için geldiğimi söyledim. Niçin yalan söyledim bilmiyorum. Sanırım endişelenmelerini istemedim.”

“Aferin sana,” dedi kadın dalga geçercesine. Bu adam niçin kendisine haber vermeksizin, başına buyruk iş yapıyordu? “Bu denli ciddi bir virüsü saman altından su yürüterek mi halletmeye karar verdin?”

Adamcağız iki büklüm oldu. “Beni bağışlayın,” diye mırıldandı çaresizce. “Tek niyetim onları korumaktı.”

Yönetici duruşundan ödün vermeksizin bıkkın bir biçimde volta atmaya başladı. Bu doktor Abent kurulduğundan beri onların yanında, amaçlarına hizmet veriyordu. Pekâlâ kötü niyetinden böyle fevri davranmayacağını biliyordu kadın. Ancak bir kez daha kontrolünün dışında hareket etmemesi için bu tavrı göstermek, sert durmak zorundaydı.

“Ne zamana iyileşecekler peki?” diye sordu nihayetinde tekrar karşısında dikilip ellerini beline koyarken.

“İğneler ve ilaçlarla iyileşmeleri haftalar bulabilir.”

“Haftalar mı?”

Bu adam neyden bahsediyordu böyle? Haftalarca hastane odalarında sürünecek, Abent'teki düzenlerine dönemeyecekler miydi? Bu durum, kadının kafasındaki bütün planları suya düşürürdü.

“Olmaz,” dedi kesinkes bir biçimde. “Bir çözüm bul.”

Doktor düşünüyormuş gibi yaparak laboratuvarın arkasındaki dolaplara doğru ilerledi. Yüzlerce küçük şişenin dizili olduğu rafları kurcalamaya başladı. İçinden gülümsemek geliyordu ama kendini tutuyordu.

“Efendim,” dedi sesini umut dolu tutmaya çalışarak. “Bir çözümü var ancak hoşunuza gider mi bilmiyorum.”

Kadın söylemesini buyururcasına bakışlarını doktora dikti. Eğer bu çocukların iyileşmesi haftaları bulacaksa ne olursa olsun göze almaya hazırdı.

“Onları kapsüllere yerleştirebilirim.”

Bir anda duruşu, bakışı değişiverdi yöneticinin. Önce söylediklerini idrak edemiyormuş gibi kafasını salladı. Ne olursa göze alırdı ancak bu...

“Kapsüllerin ne kadar etkili olduğunu siz de biliyorsunuz,” dedi doktor kadını ikna etmeye çabalayarak. “Tek bir damardan ilacı enjekte etmek yerine tüm uzuvlarından verebilirim. Böylece belki saatler içinde bile iyileşebilirler.”

Kadın uzun zamandır ilk kez salık bıraktığı saçlarını karıştırmaya başladı sıkıntıyla. *Kapsüller*, diye düşündü. Bunu Abent'e gönül vermiş, amaçlarının her safhasında yanında olmuş bir doktor öneriyordu. Bu adamı yıllardır tanıyor, çok şey paylaşıyordu. Haftalara karşı saatler... Sadece ilaç verecekti o kapsüllerden. Başka bir şey değil...

Uzun uzun düşündü. “Eğer bir güne iyileşmezlerse,” diye söze girişti sertçe. “Seni kapı dışarı ederim.”

Doktor yöneticinin göremeyeceğini düşündüğü bir aralıkta sertçe yutkundu. İyileşirlerdi, kendine güvenmeliydi. Kapsüller bu denli güçlü oldukları için kullanılmıyor muydu?

“İyileşecekler, efendim,” dedi kararlıca. “Gözünüz arkada kalmasın.”

Yönetici bir süre daha etrafı süzdü. Ardından arkasını dönerek sensörlü kapıya ilerledi ve gözden kayboldu. Doktor onun gidişiyle beraber laboratuvar masasına yaslanıp derin bir soluk verdi. Hiç bitmeyecek sanmıştı bu konuşma. Hiç işin içinden çıkamayacak... Oysa yalanı mutlaka onu idare ederdi. Amber’in anlattıklarıyla çelişmeyecekti söyledikleri ve Tanyeli hiçbir zaman konuşmadığı için gerçekleri ortaya dökemeyecekti. Bu çocukların bu denli saf ve acı dolu olması bazen işine yarıyordu işte.

Kapsüller, diye fısıldadı kendine bir kez daha.

Bunların hepsini daha iyi bir amaç için yapıyordu.

Kaç farklı sapağı vardır bir labirentin? İnsanın her bir dönüşünde doğrultusunu şaşıracağı, açıklıktan bir adım daha uzaklaşacağı kaç yolu vardır? Kaçınıcı sapışından sonra nefes nefese kalır da kaybolmuşluk içinde olduğu yerde donar kalır? Sanırım artık biliyorum. Aklım ne türlü oyunlara kurban gidiyorsa, zihnimde genişleyip duran o labirentte kaç gündür bulunuyorsam artık yorulдум. Ciğerim oksijeni kabul etmeyecek, ayaklarım bir adım dahi atamayacak oldu. Artık labirentten çıkmaya dair umudumu, gücümü ve ne yazık ki isteğimi kaybettim. Salıverdim vücudumu... Yığıldım, koca duvarlarının üstüme üstüme geldiği o labirentin ortasına. Komik yanı budur labirentlerin. Belki tam göbeğindeydim, daha yüzlerce sapak vardı dönmem gereken. Ya da belki de tam çıkışıdaydım... Bir kez pes ettiniz mi, bir kez aklınızdaki o susmayan şeytanlara kurban gittiniz mi, artık bir önemi kalmıyor. Hiçbir zaman öğrenemeyeceğim ne denli yaklaştığımı sona. Sahi... Öğrenmenin de önemi var mı ki?

Karmakarışığım. Kayboldum.

Omzumu drten ele karşın gözlerimi açtığımda yanı ba-
 şımda duran komodindeki saat sabah altıyı gösteriyordu. Baş-
 ta uyku mahmuru halimle o ele direnmiştim ancak burnunu
 eken nidalı bir ses daha duyduğumda belki de kaç gecedir
 gördüğüm kâbusların gerçek olmasından korkarak gözlerimi
 açtım. Tanyeli kan çanağına dönmüş gözleri ve dağılmış kı-
 vırcık saçlarıyla başımda dikiliyordu. Dudağını yle masum
 bkmşt ki bir an için kırgın ifadesinden başka bir şeye
 odaklanamadım. Kıpırdanarak yer açtım ona yatağımın için-
 de. Oturacağını, konuşacağımızı zannetmiştim ancak o bir
 kedi gibi kıvrılarak yanıma yatıverdi.

“Tanyeli,” diye mırıldandım yüzünü göğsüme gömmüş-
 ken. Saklanıyor gibi bir hali vardı. “İyi misin, küçük kuş?”

Tan ona hep böyle seslenirdi.

Yüzünü hiç kaldırmadan başını reddedercesine iki yana
 salladı. Biliyordum, hiçbirimiz iyi değildik. Tanyeli’nin yar-
 dıma muhtaç duruşu beni biraz olsun silkeleyip kendime ge-
 tirmişti ancak vücudumdaki ağrılar ne kadar dinmiş olursa
 olsun içimdeki huzursuzluk tarifi olmayan bir fare kapanı
 gibiydi. İyi bir amaca ulaşacağımızı zannederken kısılıp kal-
 mıştım zihnimde. Hastanede geçirdiğimiz o günden bu yana
 Üç gece eskitmiştik. Nasıl olduğunu anlayamadığımız bir
 zaman aralığında, ufacık bir sürede, iyileştirilmiş ve evleri-
 mize geri bırakılmıştık. Doktorun hain planlarını gün yüzüne
 ıkarabilmek için defalarca yöneticiyle konuşmuştum ancak
 dn, öğlen vakti odasına gittiğimde beni tabiri caizse kov-
 muş, doktorun haklı sebepleri olduğunu söylemişti. Kim bi-
 lir o despot kadını bile kandırarak nasıl bir bahane bulmuştu
 doktor!

Hastanede geçirdğimiz o berbat günden bu yana geceleri uyuyamıyor, sabahlarıysa canım yataktan çıkmak istemiyordu. Kâbus üstüne kâbus görüyordum uykularımda. Üstelik bazen, günün en sıradan zamanlarında içime öyle bir kuşku, öyle bir kalp sıkışıklığı düşüyordu ki nefes alamayacak gibi oluyor, ağlamaya başlıyordum.

Keşke bu duruma hapsolmuş bir ben olsaydım ancak bu evin her bir üyesi kendinden kopmuş haldeydi. Nilin tüm gün öfke nöbetleri geçiriyor, küfürler savuruyordu. Onunla iletişime geçecek mecalimiz olsa bile tek kelime etmezdik, emimim. Dokuz onu ormandan çekip çıkardığımız günden beri eve esir olmuştu. Bir daha kendisine zarar vermeye kalkar diye gözümüzün önünden ayırmıyorduk. Tan ise tabiri caizse dile gelen bir ruha dönüşmüştü. Aslında bana en çok benzeyen de oydu. Yataklarımıza mihlanmış haldeydik ikimiz de.

Bir tek Bera bize nazaran biraz daha kendindeydi. Ne öfke nöbetini görmüştük, ne de yüzünün çaresizlikle asıldığını.

Tanyeli başını sığındığı göğsümden çıkarıp yüzüme doğru çevirdi. Saçlarının gözlerini kapatan tutamlarını geriye atıp okşadım.

“Resim çizerek anlatmak ister misin?” diye sordum ona derdini paylaşması adına fırsat tanımak için. “Bazı duygular için kelimeler anlamsız kalır.”

Tekrardan boncuk gözlerinden bir yaş düşerken burnunu çekti. Yorganımın altına sakladığı ellerini çıkarıp bileklerini gösterdi. Bir süre bakakaldım o incecik kollara. Ne tepki vereceğimi ne söyleyeceğimi bilemedim. Sanki böyle anlarda insanlarla konuşmaya, onları anlamaya dair tüm yetilerimi kaybediyordum. Halihazırda narin narin salınan kollarında

hafifçe kabarmış, kırmızı çizikler vardı. Kendisine zarar vermiş, canını yakmak istemişti. Canını yakarsa bir şekilde ruhunun acısını bastırabileceğini düşünmüştü.

Benim şaşkınlıktan bakakalmış ifademe karşın ona kızacağımı düşünmüş olmalıydı ki tekrardan ağlamaya başladı. “Özür dilerim,” diye fısıldadığında şaşkınlıkla yattığım yerde doğruldum. Konuşmuştu! Tanyeli konuşmuştu! Az önce duyabileceğim en nahif, en yumuşak sesi işitmiştim. Onun hep böyle bir sesi olacağını hayal ederdim ya.

“Tanyeli...” diye fısıldadım bir kez daha. Bana gösterdiği şeyin hüznüne karşın sesini duymanın heyecanı çatışıyordu gönlümde. Küçük ellerini avuçlarımın arasına alıp okşadım. “Seni yargılamıyorum, sana kötü gözle bakmıyorum ya da sana kızmıyorum.”

O da yattığı yerden doğrulup tam karşıma oturdu. Söze nereden gireceğimi düşünürken derin bir nefes aldım. Böyle bir durumda teselli mi beklerdi insan? Sorunu çözülsün mü isterdi, yoksa sadece ağlar mıydı? Acı hep kılık değiştirirdi.

“Bir an için içindeki acıyı dindirdiğini, o yarayı izlerken gerçeklikten uzaklaşabildiğini hissedersin ama öyle olmaz,” dedim gözlerinin içine kilitlenerek. “Bu kez derdinden kaçabilmenin tek yolu oradan, kendine zarar vermeye geçmekten başlar. İnan bana hissettiğin bu duygulardan da kurtulacaksın ve o gün geldiğinde bu izler sana hep geçmişini hatırlatacaktır.”

“Kötüyüm,” dedi ancak bunu öyle kısık bir sesle söyledi ki zar zor duydum. Bileklerine uzanıp tam da kendine acımadığı yerlerden öptüm onu. Üç ince kesik vardı sol kolunda. Muhtemelen korkmuştu ki yalnızca çizik atmış, derin bir iz bırakmamıştı. Karşımdaki güzel kız, hâlâ daha içini çeke çeke ağlıyordu.

“Ama yalnız değilsin,” dedim benim de gözlerim dolu dolu olurken. Belki ona söylediklerimi duymaya benim de ihtiyacım vardı. “Kirpiğin düşse canı yanacak bir ailen var burada. Benim canım yanar.” Bedenini kendime doğru çekip sarıldım sıkıca. “Eğer öpmem gereken bir yaran varsa, canım yanar.”

Ancak o, söylediklerimin hiçbirine aldırış etmezken yalnızca tek bir kelimedede takılı kaldı. Gözlerini ranzaların arasındaki kilime dikmişti.

“Ailem,” diye fısıldadı bakışlarını bana çevirip. Az önce konuştuklarımıza karşın sesi bu kez daha huzurlu çıkmıştı. Farkına varmadan söylediğim o cümlenin nereye dokunduğu şimdi aklıma geliyordu. Bir aile... Belki de sahip olsa bugün burada bulunmasını gerektirmeyecek bir aile... Tanyeli hep bunu istemişti.

“Aile mi?” diyen tok bir erkek sesi yan taraftan duyulduğunda ikimiz de başımızı çevirdik. Bera fısıltılarımıza uyanmış olacaktı ki kısık kısık bakan gözleriyle bizi süzüyordu. Hemen sonra doğrulup yatağımın ucuna geldi ve Tanyeli’nin kıvrıkcık saçlarını okşamaya başladı.

“Tanyeli’ye artık bir aile olduğumuzu anlatıyordum,” dedim Bera’ya dönerek. İmalı bakışlarına karşın önce kaşlarını çatsa da Tanyeli’nin yüzüne bakıp kan çanağına dönmüş şiş gözlerini görünce durumu anladı.

“Şüphesi mi varmış?” diye sordu muzipçe ve eğilip Tanyeli’yi yanağından öptü. Küçük kız burnunu çekerek gülümsedi.

“Artık yok,” dedim avuç içlerinden öperek. Tanyeli hâlâ buruk duruyordu ancak biraz olsun sevinmiş olacaktı ki hafif-

çe gülümseyip yataktan kalktı. Ranzasına gidecekken son bir kez daha durup Bera'ya sıkıca sarıldı. O ise bunu beklemiyor olacaktı ki afallayarak bana baktı. Gülümsedim.

“Ben de seni seviyorum fındık,” dedi Bera saçlarını karıştırarak. Keşke benim gibi o da duyabilseydi bu kızcağızın nahif mi nahif sesini. Ardından Tanyeli yatağına çıktı. Sanırım biraz uyuyormuş gibi yapacaktı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Bera, Tanyeli ranzasına yatar yatmaz. Yatağıma oturup yüzünü bana döndürdü. Pekâlâ havaya saçılan tozları görüyordu. Görüyordu da niçin nefes alamadığımızı yine benden duymak istiyordu.

“Canı yanmış,” dedim onu daha da endişelendirmemek için. “Canı yanınca üzülmüş.”

Bera kaşlarını çatıp anlamaya çalışır gibi yüzüme bakarken evimizin kapısı ufak bir çevrilişle açıldı. İkimiz de dikkatimizi kapıya verdik. Anlaşılan dün gece kahroluşumuzla meşgulken kapıyı kilitlemeyi bile unutmuştuk. Mimoza Hanım simsiyah bir pantolon, üzerine ise siyah bir kısa kollu bluz giymişti. Onu ilk kez elbise içinde görmüyor olmak şaşırtmıştı doğrusu. Aynı zamanda dikkatimizi çeken başka bir şey daha vardı ki o da bükülmüş dudaklarıyla süslenen mahmur duruşuydu. Sanki bir yas haberini her an ortaya dökcekmiş gibi bir tavrı vardı.

Sabahın altısında uyuyor olacağımızı düşünüyordu ki Bera ve beni yatakta otururken görünce aniden yüz ifadesini değiştirip gülümsemeye gayret etti. Fakat mimiklerinde beliren bir anlık tereddütü apaçık yakalayabilmiştik.

“Çocuklar uyanmışsınız,” dedi şaşkın bir ifadeyle. “Aslında iyi oldu sizi gördüğüm.”

“Günaydın,” diye mırıldandım yataktan kalkıp kadıncağıza doğru ilerlerken. Oturması için camın önündeki sediri işaret ettim elimle. Bera da hemen benim arkamdan ayaklandı.

Mimoza Hanım başıyla onaylayarak sedire doğru ilerlemeye başladı. Niçin sabahın erken bir vakti, kendine göre garip sayılabilecek bir kıyafetle evimize gelme gereği duymuştu merak ediyordum doğrusu. Üstelik yüzüne maske gibi taktığı o ifade pekâlâ onunla bütünleşen, uyum sağlayan bir ifade değildi. Sebepsiz bir biçimde onunla bağdaşmıyor, tezat duruyordu.

“Çocuklar,” dedi Mimoza Hanım, sormamıza mahal vermeden konuya girerken. “Sizin için çok üzülüyorum.”

Yüzünde ağlamaklı bir ifade belirir belirmez bakışlarımı avuçlarıma çevirdim. İçine düştüğümüz o acıların sevdiği bin bir farklı dost vardı. Mesela bazı üzüntülerimde herkesten bütünüyle saklanmak, yüzümü göstermemek isterdim. Bazı kalp kırıklıklarımda içimdeki öfkeyi yüklenebilecek, bağırıp çağırabileceğim birini bulmayı... Bazılarında ise, en derini de bu olurdu; öyle olsun isterdim ki hiçbir zaman görünmeye ihtiyacım olduğunu itiraf etmeyeyim, hep bunu en iyi şekilde gizlemekle övüneyim, fırtınaların üzerine güneşli bir gün örteyim. Ancak biri beni görsün. İşin sonunda gece çöktüğünde ve sokaklarda kimsecikler kalmadığında biri bankların ıslak olduğunu fark etsin ve yağmurumu görsün. İşte şimdi bu hüznü kadının ağzından duyduklarım da acımın kabul edildiğini hissettiriyordu bana. Birileri tarafından görüldüğünü, görülmeye değer bulunduğunu...

Belki de ben o acının sebebini bulamadığım, bir başkasının benim için yaptığı gibi onu kabullenemediğim için...

“Biz iyiyiz,” dedim kadına buruk bir biçimde gülümseyerek. Gözlerim istemsizce dolu dolu olmuştu. “Aslında iyi olmamak için hiçbir sebep yok.”

Acıya sebep bulamamak kadar aciz bir his var mıydı bu hayatta?

“Sanırım değiliz, Mimoza Hanım,” dedi Bera, yüzünü avuçlarının arasına almışken, bu söyledikleri şaşkınlığa bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. Bunu o mu söylüyordu? “Amber alçakgönüllü davranmaya çalışıyor ama bu ev en son ne zaman bir kahkahaya şahit oldu hatırlayamıyorum. Her gece birileri kâbuslarından kurtulmak için soluk soluğa kalıyor. Her sabah birileri gün ışığından kaçmak için başını yorganın altına hapsedip ağlıyor. Her öğlen, bin bir anlamsız konu tartışmaya dönüşüyor.” Derin bir nefes verdi. “Bize neler oluyor çözemiyorum.”

Daha beş dakika önce her birimizden dinç görünen bu çocuk şimdi karşımda nasıl eğilip bükülmüş, nasıl bu denli dertli bir tavra bürünmüştü kavrayamıyordum. Belki de son iki gündür tek bir kavgaya karışmamış, tek bir gözyaşı dökmemiş, tek bir kâbus görmemiş tek kişi oydu. Eminim eşlik edecek birini bulsa o kahkahaları evimizin içinde yankılatırdı da. Yalnızca bir nebze solgun duruyordu ki geçirdiğimiz ağır hastalıktan sonra, bunu yadırgamıyordum.

“Ah, çocuklar,” dedi Mimoza Hanım hayıflanırcasına. “İşin özünde yaşadığınız şeyler kolay değil. Biz bunu buradaki çoğu gençte görüyoruz: Haftalarca, aylarca hiçbir şey görüp geçirmemişler gibi eğlenip gülüyorlar. Fakat zaman geliyor, öncesinde yaşamaları gereken o acıyı faiziyle açığa çıkarıyorlar. İnsan zihni işte...”

Evet, diye geçirdim içimden elimde olmadan. Burada günümü gün edip eğleneli, âşık olalı, yeni bir aile bulalı üç aydan fazla oldu. Benim cennette bu hayatı geçirebilmem için sekiz yaşında bir kız çocuğu cehennemi tatmak zorunda kaldı. Ben onu unuttum. Ben çıktığım yolun tabelalarını birer birer söktüm. Sandım ki o tabelaları görmezsem yolda kaybolduğuma, bu yüzden nihai sona hiç varamadığıma kendimi inandırabilirim. Olmadı işte. Yolları ezbere bildikten sonra insan bazen düşünmeden gidiyormuş işte.

“Çocuklar biliyor musunuz,” diye söze girişti bir kez daha. “Bunu kimseyle paylaşmamanızı tercih ederim ama... bazen iş yüküm çok ağır geldiğinde, bazen sizin travmalarınızı kaldıramaz olduğumda...” Derin bir nefes verdi seslice. “Burarlardan kaçırım.”

“Nasıl yani?” diye sordu Bera. “Abent’in dışına mı?”

Mimoza Hanım kelimelere dökmedi ama başıyla onayladı. “Eğer isterseniz, size iyi gelecekse, sadece bir sefere mahsus olmak üzere sizi buradan çıkarabilirim.”

Bizi buradan çıkarabilir miydi? Yönetici kadın buna nasıl müsaade ederdi, hayal bile edemiyordum. Üstelik bırakın Abent’in dışına çıkmayı, şu evin kapısından öteye geçecek halim yoktu. Yorgundum, bedenim kendime bile ağırdı. Sanki her bir uzvum süzülüyor, nereye gitsem sürüne sürüne peşimden geliyordu. Abent’in dışında da olsa herhangi bir yerin bize faydası olacağını zannetmiyordum.

“Aslında çok iyi olur,” dedi Bera kadınla göz temasını bir kez olsun kesmezken. Kim bilir kaçınıcı sefer başımı şaşkınlıkla ona çevirdim. Halimizi görmüyor muydu?

“Bera ben-“ diye söze girmiştim ki bir kez daha atılarak sözümlü kesti. “Bu ev bizi boğuyor. Hava almak fena olmazdı.”

Bu konuşmadan yaklaşık bir saat sonra hikâyemizin başladığı yere, o geniş deponun ortasına geri dönmüştük. Aşına olduğumuz puflar tıpkı bu diyara adım attığımız ilk gündeki gibi hilal şeklinde durmaya devam ediyor, bizi kucağına çağırıyordu. Bu kez yönetici kadın yoktu karşımızda ancak Mimoza Hanım da tıpkı onun kadar otoriter, tıpkı o gün yöneticinin takındığı gibi heyecanlı bir tavırla bizi huzur bulduğu yere götürmeyi bekliyordu.

Bir kez daha şöyle bir dönüp baktım etrafıma. O gün olduğu gibi Bera tam solumda, başını geriye atmış bir biçimde yayılarak oturuyordu. Yine aynı ifade vardı yüzünde: Başına gelecekleri, üzüleceği ya da sevineceği her şeyi bir an önce gerçekleşmesi için yalnızca durup bekleyen; isteksiz ve heyecansız bir duruş. Onun aksine sağımda kalan Nilin ise fazlasıyla yoğun yaşıyordu duygularını. Kaşları çatılmış bir biçimde önümüzdeki tekli koltukta oturan Mimoza Hanım'ı izliyordu. Zannediyorum ki Abent'ten birkaç saatliğine bile olsa ayrılma fikri onun pek hoşuna gitmemiştir.

Tan ve Tanyeli ise her zamanki gibi gücü birbirlerinde bulur haldeydiler. Bu kez farklı olan tek bir şey vardı ki, sanki tüm dünyadan çekiniyormuş gibi duran Tan, Tanyeli'nin göğsüne yatmış; iyice yumularak küçük kızın bedenine sığınmıştı. Tanyeli onunla tanıştığımızdan beri ilk kez bu denli güçlü ve korkusuz duruyordu ki yalnızca Tan'ın omzunu okşuyordu çetin bakışlarıyla.

O güne kıyasla bir kişi fazlaydık tabii şimdi. Dokuz, Bera'nın tam solundaydı. Yere diktiği gözlerini ona baktığını

fark edince bana çevirdi. Bir süre yalnızca bakiştık. Uzun zamandır tıraş olmuyordu ki sakalları fazlasıyla uzamıştı. Gözleri hepimizden yorgun bakıyordu.

Elinde her zamanki gibi küçük halat ipi vardı.

Mimoza Hanım birkaç dakika sonra, ortalığın sakinleştiğine karar vermiş olacaktı ki, hepimize sessiz olmamızı işaret ederek yürümeye başladı. Abent'e açılan sol tarafın aksine sağa doğru yürüyüp eğildi ve yerde duran küçük bir butona bastığında halihazırda orada olan ancak bizim fark edemediğimiz bir kapının kilidini açtı. Oradan geçeceğimizi zannetmiştim ancak anlaşılan öyle yapmayacaktık, beklememizi işaret etti. Yeni beliren kapının ardında küçük, kilere benzer bir oda vardı. Oradan çıkardığı bir merdiveni Dokuz ve Bera'nın yardımıyla ortamıza taşıdı. Ardından hepimiz, büyülenmiş bir biçimde onu izlerken merdivene tırmanarak depunun tavanında bir kapağı açtı. Bir asılıştaki kendini yukarı çekip kapaktan içeri geçerken hayretle onu izledik. Pek de atletik bir vücudu yoktu bu kadıncağızın.

En azından biz öyle sanıyorduk.

Yukarı çıkar çıkmaz hepimize gelmemizi işaret edercesine el salladı. Önce Tan ve Tanyeli çıktı merdivenden. Tanyeli'nin narin vücudunu yukarı çekebilmek en zoru olmuştu. Hemen ardından Nilin ilerledi ve en sonunda da Dokuz... Sıra bana geldiği anda Bera koluma uzanıp tuttu ansızın ve başımı ona çevirmeme sebep oldu. Kaşları çatılmıştı.

"Amber bana güveniyor musun?" diye sordu birdenbire. Sorusu karşısında afallayacak gibi oldum. Nereden çıkmıştı ki bu?

"Evet," diye cevapladım onu. "Kimseye güvenmediğim kadar çok..."

Gözleri tereddüt doluyken gülümsemeye gayret etti. Kafasında besbelli bir şeyler dönüyordu ancak hangi tilkinin kuyruğunu kovaladığını algılayamıyordum. Son zamanlarda özellikle sözlerine anlam verebilmek bazen çok güçtü. Saniyeler içinde daha fazla düşünmeme fırsat vermeden merdivene çıkmam için hafifçe yönlendirdi beni. Beraberinde ise kendisi tırmandı.

Kapak aracılığıyla kendimizi küçük, başka bir yeraltı mahzeninde bulduk. İçerisi yalnızca duvara sabitlenmiş elektrikli bir meşaleyle aydınlatılıyordu. En ufak bir depremde yerle bir olacakmış gibi duran bu mahzenin en sonunda yukarıya uzanan merdivenler vardı. Zaman kaybetmeden oraya doğru ilerledi Mimoza Hanım. Her bir adımımızla yoğun toz bulutları havaya kalkıyordu. Merdivenlerin sonuna eriştiğimizde gördük ki açmamız gereken bir kapak daha vardı. Gerçekten de buradan çıkmamızı istemiyor olmalıydılar. Bunun ardında bir başka dolambaç daha olabileceğinden korkuyordum ama Mimoza Hanım kapağı açar açmaz gözlerimize dolan gün ışığıyla beraber irkildik. İçimi bir anda, nasıl desem... mayhoş bir his kaplayacak gibi oldu. Sanki yıllardır hasretini çektiğim, geçen zamanların bana kokusunu ve gülüşünü bile unutturduğu bir dostu hatırlamak gibiydi güneşi görmek. Burnumuza dolacak, gerçek ağaçların hediye ettiği sahici bir hava... Uzun zaman sonra kendimi bir nebze olsun üzüntüden uzak hissettim.

Birer birer merdivenleri çıktıktan sonra siyahlar içindeki çevik kadın kapağı kapatıp üzerini otlarla örttü. Bir ormanın içine gelmiştik anlaşılın. Omm'un sınırına epey yakın ve evlerimizden de bir o kadar uzakta olmalıydık ki burası hiç mi hiç tanıdık gelmiyordu. Aval aval bakındım etrafıma. Gö-

rünen o ki bahar yalnızca Abent'in yapay dünyasına değil, Omm'a da uğramıştı. Sıcacık güneş kısa kollu tişörtlerimizin içinden süzülüyor, ılık bir rüzgâr saçlarımızı kımıldatıyordu. Baharın da etkisiyle yeşilin en büyüleyici tonuna bürünmüştü ağaçların yuvası. Çiçekler yeni yeni açmaya yüz tutuyor, kuşların sesi dalların arasından duyuluyordu.

"Beni takip edin," dedi Mimoza Hanım, hepimiz şaşkınlıkla etrafımızı süzmeye dalmışken. Yüzlerimizde beliren umuda ve yaşama dair o ender gülümsemeyi gördüğünde duygulanmış olacaktı ki birkaç saniye daha huzuru tatmamıza müsaade etti. "Doğa her zaman iyileştirir çocuklar," dedi o da gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak. "İzin verin sizi sahiplensin."

İzin verin sahiplensin, diye geçirdim içimden. Bir ana kucağı bulmuş gibi kendimi o yeşillığe bırakmaya, bir orman olduğumu zannederken ağaçların arasında ufacık kalmaya o kadar hazırdım ki.

Kaç dakika yürümüştük o otların arasında, kaç heybetli ağacı geride bırakmıştık hatırlayamıyordum. Sürekli sağ, sol yapıyor; düz bir rotada ilerlemekten ziyade labirentin içinde çıkış yolu arıyormuş gibi gidiyorduk. Altı vücut, birbirimize olabildiğince yakın duruyor; önümüzde tıpkı bir rehber gibi ilerleyen o kadını takip ediyorduk. Korkuyor muyduk, bilmiyordum. Kendi adıma konuşmak gerekirse bir daha gün ışığını göremeyeceğime, bir daha hiç ülkenin gerçekliğinde yürüyemeyeceğime kendimi öyle inandırmıştım ki! Arşınladığım bu yol, bastığım bu yeşillikler zihnimin yarattığı hayal ürünüymüş gibi geliyordu. Üstelik kendimi yıllardır sonu gelmeyecek bir patikayı takip ediyormuş kadar yorgun hissediyordum. Durmaksızın, soluk soluğa kalışımızı göz ardı

ederek... Hepimiz öyle olmalıydık. İnsan yolunun bitmeyeceğini, yükünün hiç hafiflemeyeceğini anladığında önündeki yola ışık tutacak bir tabela arama umudunu da yitiriyordu. Yalnızca birkaç yolcu daha istiyordu kendisine eşlik edecek. Tökezleseler yükleri çakışacak, aynı taşta birlikte takılacak...

Başkalarının da tıpkı kendisi gibi kaybolduğunu görmek istiyordu belki.

Ağaçların adeta önünü kapadığı dar mı dar bir patikadan geçtik son kez. Mimoza Hanım burayı nasıl bulmuştu, bulduysa da yolu nasıl ezberlemişti akıl erdiremiyordum doğrusu. Öyle çok sapağa dalmış, bir yol olduğunu bile anlamadığımız öyle yerlerden geçmiştik ki! Nihayetinde o patikanın da sonuna vardığımızda, Abent'ten bile daha görkemli olabilecek tek yeri gördüm. Mimoza Hanım haklıydı. Gözlerime inanabilmek mümkün gelmiyordu ancak burası tam da zihninizden kaçamadığınızı hissettiğinizde saklanmak isteyeceğiniz bir yerdi. Bir bakıma ölüymüş gibi gelirdi insan kendine.

Böyle bir yeri ancak cennette görebileceğini düşünürdük çünkü.

Aslında farkı yaratan şey neydi bilmiyorum. Çünkü tıpkı Omm'un ormanlarında gördüğümüz gibi, tıpkı Abent'te gördüğümüz gibiydi etraf. Yine yeşildi. Yine doğanın kalbine bir ziyarette bulunmuşsunuz hissi uyandırıyor. Ancak bu kez çiçekler çok daha fazla, çok daha görkemliydi. Dört bir yanımızda varlığından haberdar olmadığımız ledler varmış gibi geliyor, her bir yaprak mükemmellikle parılıyordu. Kelebekler ve kuşlar vardı etrafta uçuşan. Taşlarla sınırı çizilmiş bir patika upuzun devam ediyor, biraz uzağımızda dibinde söğüt ağaçları boy gösteren bir göle varıyordu.

Diğerlerinin tepkisini de görebilmek için arkama döndüğümde onların benim kadar heyecanlanmadığını fark ettim bu manzaraya karşın. Nilin, Dokuz'un beline sarılmış; başını göğsüne yaslamıştı. Gözleriyle çiçekleri ve gölü süzüyordu süzmesine ancak bakışları artık zevk almanın ne demek olduğunu bilmiyormuş gibi bakıyordu. Tan ve Tanyeli durup öylece dikiliyorlardı. Yalnızca o küçük kızcağızın gözlerinde bir parıltı, bulunduğumuz cennetteki huzuru benim gibi fark ettiğini görebiliyordum. Bera tek bir saniye kaybetmeden etrafı incelemeye başlamıştı. Pekâlâ onun huyuydu bu. Detayları bilmek, içinde bulunduğu duruma ya da ortama hâkim olmak öyle önemliydi ki doğanın kalbine bile varsak önce gözlemlemek istiyordu. Göz açıp kapayınca kadar sık ağaçların uzandığı sağ tarafa doğru ilerledi ve ağaçların sıklığında silinip kaybolacak gibi oldu. Koşar adım peşinden gitmeye yeltendim. Mimoza Hanım halihazırda diğerleriyle ilgilenmek için can atıyordu zaten.

Temkinli bir şekilde ilerlerken birkaç büyük adımda ona yetiştim. Arkasından takip ettiğimi fark ettiğinde tutmam için elini uzattı. Yine de kısıtlı zamanımız varmış gibi bir dakikalığına olsun durmuyordu.

"Nereye?" diye sordum telaşına karşın. Adeta koşar adım ilerlediğinin sanki sorumla birlikte bilincine vardı. Durdu ve olduğu yerde yüzüme döndürdü bakışlarını.

"Bilmiyorum ki," dedi omuz silkerek. "Sadece etrafımızda ne var ne yok bir bakmak istedim."

"Bak. Bak da..." Hafifçe gülümsedim. "Orman bir yere kaçmıyor."

O da gülümsedi gülümsemesine ancak tebessümü zoraki durmuştu yüzünde. Uzanıp saçlarımdan öptü içimi rahatlat-

mak için. Ardından elimi hiç bırakmazken ağaçların arasında ilerlemeye devam etti. Nereye kadar gidecektik böyle, bir ormanın ortasında neyi görmeyi bekliyordu bilmiyordum. Dolanıp durduğumuz yaklaşık beş dakikanın sonunda nihayet geri dönmeye karar verdi. Tam tekrardan gölün olduğu açıklığa çıkacağımız esnada sağımızdan gelen bir ışık gözlerimizi kamaştırdı. Bera merakla başını döndürdü çabucak. İleride küçük, mermer bir yapı boy gösteriyordu.

“Gözün aydın,” dedim hafifçe omzuna vurarak. Mermer yığınının mutlu olacaksa ne güzeldi!

Sağa doğru ilerleyip yaklaştıkça bir kadehe benzeyen uzun bir ayağı olan, sığ bir süs havuzu gördük. İşlemesi pek görkemli olmayan bu küçük süs havuzu sarmaşıklarla donatılmış, aralarına da çiçekler sıkıştırılmıştı. Dolayısıyla idare eder görünüyordu. Bize bakan tarafında, sarmaşıkların arasına yerleştirilmiş bir ayna parçası seçebildim. Demek gözümüzü alan ışık buradan geliyordu.

Ne kadar anlamsız, diye düşündüm istemsizce. Ağaçların arasına, kimsenin görmeyeceği bir yere kondurulan bu süs havuzu tıpkı bizi hatırlatmıştı bana. Sanki o da yolunu kaybetmiş, ait olduğu yeri hiç bulamamıştı.

“YK,” diyerek iki harf okuduğunda Bera’ya döndüm. Bakışlarını süs havuzunun ayağına, aynanın tam altına dikmişti.

“Ne?”

“YK yazıyor,” dedi tekrardan, bu kez eğilmemi işaret ederek. “Aralarında nokta var. Ad ve soyad gibi...”

Hemen sonra tekrardan ayaklanıp bu kez süs havuzunun içine doğru eğdi başını. Ben de onunla birlikte incelemeye koyuldum. Havuzun içi tertemiz bir suyla doldurulmuştu. Suyun içinde ise birkaç tahta bebek vardı. Adeta ölü birer beden

gibi uzanıyor, yüzeyde asılı kalıyorlardı. Doğrusu gördüğümüz şey güzel bir dekorasyondan ziyade korkutucu bir şaka gibiydi. Bebeklerin duruşu ve özellikle şekilleri insanı rahatsız ediyordu.

“Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu Bera gözleri bir an olsun havuzdan ayrılmazken.

“Bence güzel bir tasarım değil.” Başımı iki yana salladım. Süs havuzuna bakmak, midem bulanıyormuş gibi hissettirmişti. “Orta yerde olmamasına şaşmamalı.”

“Havuzdan bahsetmiyorum.” Bedenini bana döndürdü. “Genel olarak... Kendini nasıl hissediyorsun?”

Göğsüme bir taş daha oturacak gibi oldu. Bazen kendimi derin bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissettiğimde, biri nasıl olduğumu sorana kadar atlamayı düşündüğümü fark etmezdim. Fakat o soruyu bir kez işittim mi ölüm gelirdi aklıma. Bir an evvel bu yükseklikten vücudumu bırakırsam ancak ve ancak öyle muthuluğu bulacaktım hissi... Böyle anlarda fark ederdim ne denli kötü olduğumu. Yüzüm buruşurken Bera kolunu omzuma atıp beni ormanın içine doğru yönlendirmeye çalıştı.

“Tamam,” diye mırıldandı ne hissettiğimi, ne düşündüğümü anlamış gibi. “Gel, gidelim.”

Böylece tekrardan gölün olduğu açıklığa doğru yola çıktık. Bu kez oraya vardığımızda bizimkilerin çil yavrusu gibi oraya buraya dağılmak yerine gölün etrafında toplandığını gördük. Arkadaşlarımızın dördü de yüzleri göle dönecek şekilde dikiliyor, öylece suyun süzülüşünü izliyordu. Vücutlarının duruşu, ne yalan söyleyeyim, biraz garipti. Sanki bir komut almışlar, hareket etmeleri yasakmış gibi çivilenmişlerdi oldukları yerde. Mimoza Hanım ise onların aksine rahat rahat

kollarını göğsünde kavuşturmuş, bekler haldeydi.

Bir adım arkamda kalan Bera bir hışımla hızlandığında afallayarak irkildim. Az daha omuz atacak gibi arkamdan çıkıp birden gölün kenarına yaklaşmaya başladı. Adımları sanki bir kavgaya gidercesine hızlı, bakışları her ne kadar buradan seçemesem de emin olacağım kadar sertti. Birkaç gündür garip davrandığını fark etmiştim etmesine ancak bu da neyin nesiydi böyle?

“Geri çekilin!” diye bağırdı Bera bu kez koşar adım ilerlerken. Fakat Mimoza Hanım hariç hiçbiri arkasını dönmedi. Öyle ki ufak bir irkilme dahi göstermediler duydukları sese karşın. Sanki nasıl anlatsam... Hipnoz olmuş gibilerdi.

Mimoza Hanım, “Bera ne oluyor?” diye mırıldandığında Bera’yla neredeyse yüz yüze gelecek, nefes nefese degecek kadar yakındılar. İşte o an öyle bir şey oldu, Bera öyle bir şey yaptı ki zamanın etrafımda donduğunu hissettim.

Zamanın beni içine alıp yuttuğunu, uğultulardan başka kullarıma misafir olacak başka hiçbir şeyin olmadığını...

Kalbim atmayı unutacak gibi oldu ve zihnim sekteye uğradı. Bizi içine hapseden bu mekânı, kollarımızdan süzülüp toprakla buluşan o birkaç malum saniyeyi algılayamayacak gibi oldum. Sanki dünya sessizleşti ve bütün o gürültüler bizi terk etti.

Sanki tüm dünya masumiyetini kaybetti.

Bera pantolonunun içine sıkıştırdığı küçük bir çakıyı Mimoza Hanım’ın bacağına sapladı. Kadıncağız olayın şokuyla bakakalmasına karşın kan içinde kalan bacağıyla yere yığılıverdi. Bir süre tepki veremedim. Onun acı dolu sesini duyana kadar hareket etmekten, düşünmekten, düşündüğümü kavrayabilmekten yoksun kaldım.

Ancak benim aksime diğerleri bulundukları çevrenin farkına vararak kilitlenmiş hallerinden kurtuldular ve birer birer arkalarına döndüler irkilerek. Sanırım hepimiz için hazmetmesi zor bir manzaraydı ki hiçbirimiz kadına yaklaşmıyor, Bera'ya tek kelime edemiyorduk.

“Çekilsenize!” diye haykırdı Bera bir kez daha bizimkiler. Ardından hareket etmeyeceklerini anladığında birer birer kollarından tutarak gölden uzaklaştırdı.

“Bera...” diye mırıldanabildim yalnızca. Gözlerim ben onları tutamazken dolu dolu oldular. Hayal kırıklığına bakışlarımdan okumuş olacaktı ki boynunu yana bükerek çıldırmış halinden sıyrıldı. Ne olmuştu? Neden böyle bir şey yapmıştı? Sanki artık içimdeki bir parça ona yaklaşmaktan korkuyordu.

“Amber...” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Bana güvendiğini söylemiştin.”

Cevap veremedim. İçimden küçük bir hıçkırık yükseldi sadece. Bana yaklaşmak istiyormuş da yarattığı manzarayı bırakamıyormuş gibi bakıyordu.

“Fark ettiğimi biliyordunuz,” dedi Mimoza Hanım’a. Sesinin tınısında tehditkâr bir ton vardı. “Fark edeceğimi öngörmeliydiniz.”

Yattığı yerde öylece kalakalan kadın, isteyerek mi bilinmez, hiçbir şey söylemiyordu. Yukarıya diktiği bakışlarıyla Bera'yı izliyor, canının acısıyla dişlerini sıkıyordu. Başını çevirip yardım isteyecek gibi oldu. Üzerinde bulunduğu çimler kırmızının en can alıcı tonundaydı.

“Bunlar güvenilir insanlar değiller,” dedi Bera bir kez daha kontrolünü kaybederek. Onların birkaç adım uzağında sevdiğim adamın saçmalıklarına anlam vermeye çalışarak kalakaldım. Her şey o kadar hızlı gelişmişti, son bir dakika

içinde yaşadıklarımız öyle beklenmedikti ki kabullenmekte zorlanıyordum. Aylardır neredeyse bir anne gibi gördüğümüz o kadın yaralanmıştı. Bera onu yaralamıştı. Benim tüm dünyadan saklayıp korumak istediğim, uzun süre önce bir daha yerine koyamam zannettiğim masumiyet ve güvenin sahibi o adam... Şimdi karşımdaki manzara içimi yakıyordu.

“En başından beri bir planın içindeydik,” dedi yalvarırcasına çıkan sesiyle. Bizi söylediklerine inandırmak istiyordu. “Kaçırılışımızdan, Abent’e getirilişimize, her birimiz kontrolümüzü kaybedene kadar.”

Kafasını iki yana salladı kabullenemeyerek. Öyle bir hışımla çıkıyor, sözleri öyle sert çıkıyordu ki etrafa Mimoza Hanım acılar içindeki duruşuyla yalnızca bakışlarını dikip dinliyordu onu. Neyden bahsediyordu bu çocuk böyle?

“Amber,” dedi bir kez daha bana seslenerek. Çatılmış kaşlarımı fark etmiş olmalıydı. “Sence o aptal yönetici senin meşe ağacını, senin rüyanı nereden biliyordu? Yaptığınız ilk simülasyonda nasıl karşına öyle bir manzara çıkarmayı akıl edebildi?”

Kafamı iki yana salladım inkâr içinde. Bilmiyordum. Nasıl olduysa bilmişti işte. Nasılını pekâlâ o günlerde ben de sorgulamış, sanki zihnimin içindeki bir kameradan izleniyormuş gibi hissetmiştim. Ama hayır, sorsak mutlaka bir açıklaması bulunurdu bunun. Belki de bir tesadüften ibaretti. Sonuçta Nilin’le baş harflerimizi kazıdığımız o meşe ağacı Omm’da geçirdiğimiz zamanlara aitti. Belki de Bera ve beni göl kenarında otururken görmüştü ve böyle bağdaştırmak istemişti. Olamaz mıydı?

“Bizi dinliyorlar,” dedi ona inanmadığımı gördüğünde. “Her bir konuşmamızı, her bir adımımızı izliyorlar. Bana o

gün göl kenarında rüyanı anlattın. Sadece bana... Yöneticinin bunu bilmesine imkân yoktu.”

“Bera sen iyi değilsin,” dedi Dokuz baygın bakışlarıyla. Tüm bu konuşma onu yoruyormuş gibi omuzlarını düşürmüştü.

Bera kafasını iki yana salladı. Şimdi üzerindeki öfke daha çok telaşa bürünür haldeydi. Ya ona inanmazsak telaşı... Et-rafındaki gözler ona anlam veremeyerek bakıyordu çünkü. Yatıp kalktığı insanlar... Ona deliymiş gibi bakıyorlardı.

“Buraya geldiğimiz ilk gün,” diye söze girdi tekrardan, her birimizle göz teması kurarak. “Enes ve Selenlerle otururken burada bırakın bir yılı, beş aydan fazla Abent’te yaşayan birini görmediklerini söylediler. Ommi’ler on dokuz yıldır bu ülkenin başında. Abent on yedi yıldır gençleri sözde hükümetten korumaya çalışıyor. Nasıl olur da bir yılı bile dolduramaz kimse?”

“Kahverengi evlerde yaşıyorlarmış,” dedim direnerek. “Mimoza Hanım öyle söylemişti.”

“Mimoza Hanım öyle söylemişti,” dedi Mimoza Hanım’a vurgu yaparak. Ufak adımlarla ona doğru yaklaştırmaya başladım. Dedikleri doğru olamazdı. Muhtemelen hepimizin kucağına düştüğü umutsuzluk timsaliydi bu çıldırışı yaratan. Yalnızca yönetici kadına durumu nasıl izah edeceğimizi düşünüyordum. Bugün burada yaşananlardan sonra Bera’yı nasıl affedeceğini, bizimle kalmaya devam etmesi için izin verip vermeyeceğini...

“Bir aydır hiçbirimiz kendimizde değiliz. Bana hayatında hiç panik atak geçirmediğini söyledin.” Her ne kadar hepimize hitap ediyor olsa da gözleri sürekli bende takılı kalıyordu. “Tanyeli önceki hayatını unutmuşken, burada mutluyken birdenbire travması tetikleniyor ve kendini dolaba kapatıyor.

Dokuz her gece o iple uyurken bir gün sayıklayarak kendini bir ağaç köşesinde asmaya çalışıyor. Tan artık Tanyeli'nin ne denli üzgün olduğunu umursamıyor bile!”

Her birimiz kaşlarımız çatılmış bir şekilde dinliyorduk onu. Doğruydular söyledikleri. Nereden bakılsa bir aydır hepimizde bir haller, anlayamadığımız değişimler vardı. Ancak bunların Abent’le ne ilgisi olurdu? Bir tür büyü mü yapılmıştı sanki?

“İlk başta aklıma bile gelmemişti ancak... sular aracılığıyla yaptıklarını düşünüyorum. Öyle değil mi?” Büsbütün Mimoza Hanım’a döndü. İşte şimdi o tanıdık öfkesi geri gelmişti. “Selen öldüğünde suçu sulara atmanız... Çünkü içinde her ne varsa, her evin suyundaki dozajı farklıydı. Değil mi? Baştan beri her şey bu gölün kenarına gelmemiz içindi. Başta fark etmemiştim bile ancak üç gün önce hastanedeyken... doktor bana fazla su içme dediğinde bir mesaj vermeye çalışıyordu. Bize yardım etmeye çalışıyordu!”

“Bera, gölün kenarında ne olacak sanki?”

Sormuştum sormasına. Ancak o tam da bu anı bekliyormuş gibi sinsice gülümsedi. Yerden aldığı bir dal parçasını tuttuğu gibi gölün sularına fırlattı.

Gözlerime inanamayacak oldum.

Sular berrak tonunu terk ederek fokurdamaya başladı ve yüzeyde yalnızca minicik bir kısmı görünen siyah bir ot tarafından dibe çekildi. Saniyeler içinde baloncukların arasında kayboldu dal parçası ve bir müddet geçer geçmez göl o masum haline geri döndü.

“İki buçuk gündür ağzıma bir damla su sürmedim. Solgun görünüyorum değil mi?” Ağlamaklı bir biçimde kıkırdadı. “Zaten şüpheleniyordum. Ve şüphelendiğimi de pekâlâ çok

iyi biliyorlardı.” Bakışlarını tekrar bana döndürdü. “O yüzden o gün sana ağaç evde çok kötü olduğumu, artık dayanamadığımı ve bu yalandan sözlerime ayak uydurmanı istedim. Bizi dinliyorlardı çünkü. Bizleri hasta edip, bu gölün başına getirmek için bekliyorlardı.”

Olmayan sakallarını sıvazlayıp “daha neyi görmüyorsunuz” dercesine ellerini iki yana açtı.

“Baştan beri hükümetin yanındalar. Baştan beri bizi imha etmeye çalışıyorlar. Öyle ki, bu gölün başına geldiğimizde bizden geriye tek bir parça bile kalmayacak ve soran olursa biz, kendi kendimizi öldürmüş olacağız.” Derin bir nefes verdi kelimelerinin arasında soluk soluğa kalmışken. “Yönetici sana bu anı gösterdi, Amber. Yarattığı ilk simülasyonda Miren de tıpkı böyle gölün dibine çekilmemiş miydi?”

Kafamdaki ışıklar birer birer yanıp sönerken gözyaşlarım önce kafa karışıklığına, ardından öfkenin küçük tohumlarına dönüşmeye başladı. Bera’nın tok ve hararetli sesi zihnimde yankılanıp duruyordu. Baştan beri bunu planlıyorlardı. Baştan beri hükümetin yanındalardı.

Biz bugün buraya intihar etmeye getirilmiştik.

“Doktor sanıyorum en başından beri bizim yanımızdaydı,” diye mırıldandı son kez. “O gün, kapsülü gördüğümüz gün, bizi hastaneye çağıran da o olmalı. Sular konusunda beni uyarmasının başka bir açıklamasını bulamıyorum.”

Bir-iki adımda yerde kanlar içinde bizi izleyen, izleyen ancak tek kelime etmeyen kadınına yanına gidip bakışlarımı yüzüne döndürdüm. Aniden samimi bulduğum o ifadesi, bana anne sıcaklığı veren o gülüşü midemi bulandırmaya başlamıştı. Sanki bir daha hiçbir zaman bakmak istemeyeceğim bir iğrenme yaratıyordu bende.

“Doğru mu?” diye sordum her ne kadar duyduklarımın gerçekliğini çoktan bilsem de. Bera haklıydı. Bera hep haklıydı.

Mimoza ağır ağır gülümsedi. İfadesinde öyle sinir bozucu bir tını vardı ki onu burada un ufak etme isteğiyle dolup taşıyordum.

“Öğreneceksiniz zaten,” dedi kafasıyla geldiğimiz yolu işaret ederek. “Buradan çıkış yok.”

Omm görevlilerinin arabalarına ait o siren sesini duyduğumda her bir uzvum teker teker irkildi. *Hayır*, diye fısıldadı aklımdaki şeytanlar. O güne, mahkemeye, hapishane yoluna dair tüm anılarım birer birer ayaklandı ve bağırmaya başladılar. Hayır, tekrar aynı şeyler olamazdı.

Bu kez bizi hapishaneye kapatmazlardı.

Ne yapacağımı bilemeyerek etrafımdakilere baktığımda aklımdaki tek şey kaçmaktı. Burada böyle, çaresizce sonumuzu beklemektense ağaçların arasında kaybolmak; bu kez kendimizi yalnız hissettiremeyecekleri bir durumda onlara meydan okumak... Ancak her birinin benimle aynı fikirde olduğunu düşünürken yalnızca aramızdaki bir kişinin buradan çok uzakta, çok çok uzakta olduğunu gördüm. Öyle ki arkasında dönen tartışmaya karşın yüzünü göle dönmüş, yalnızca suyun dalgalanışını izlemeye başlamıştı.

Onu uyarmalıydık. Göle bu denli yakın olması hiç mi hiç güvenli değildi. Fakat birimizin kolundan tutup çekemeyeceği kadar ufak bir saniyede, onu fark etmemizden belki bir milisaniye sonra o...

Geç kalmıştık.

Ağzım açık kalırken ve tüm vücudum onu tutmaya koşa-

çakken başımızın hemen yanından geçen bir çakı Tanyeli'nin ufak bedenine saplandı. Halihazırda düşeceği göle bu kez kanlar içinde, ufacık çocuk bedeniyle yığılıverdi.

“Tanyeli!” diye haykırdı bir ses çaresizce gölün suyuna bakarken.

İdrak edemedim. Son birkaç dakikada yaşadıklarımızı, kolumuzu bile uzatamayacağımız o ufak aralıkta suyun hainliğine kavuşan o kızı... Zihnim kabullenmek istemedi.

Mimoza Hanım bacağına saplanan çakıyı çıkarmış, halihazırda göle kurban gidecek güzel kız çocuğunun sırtına fırlatmıştı.

Bizim Tanyeli'mizin vücuduna...

“Tanyeli!” diye haykırdı Tan bir kez daha. Gölün sularına atlayacağı esnada Dokuz onu kollarının arasına hapsetti. Nilin hıçkırıklarını saklayabilmek, gördüklerini sindirebilmek için avuç içleriyle ağzına bastırıyordu.

“Sen...” diye mırıldandım istemsizce. Bir göle, üzerinde süzülen narin bedene bir karşımdaki âciz kadına bakıyordum. Gözlerimdeki yaşlar büyük bir öfke topuna evrildi. Sözcükler, etmek istediğim hakaretler ve karşımdaki kadını un ufak etme isteğim boğazımda düğümleniyordu. “Sen...”

Kadının üstüne atılacağım sırada Bera kolumdan tuttuğu gibi beni geri çekti. “Bırak!” diye bağırdım olduğum yerde kollarından kurtulmak için tepinerek. Gözüm o aşağılık kadından başka hiçbir şeyi görmüyordu.

“Amber,” diye fısıldadı kulağıma, beni kilit altına almışken. “Sirenler çok yaklaştı, gitmemiz gerek.”

Hiddetlenerek başımı ona döndürdüm. Nasıl... nasıl bu denli sakın kalırdı? Ancak baktığımda gördüm ki gözleri kan

çanağına dönmüştü. Dişlerini sıkıyor, ağlamamak için büyük bir çaba gösteriyordu.

“Tanyeli!” diye bağırdı Tan son bir kez daha. Gölün kenarında dizlerinin üzerine çökmüş, kanlar içinde suyun dibine doğru batmakta olan o kızı izliyordu. Hıçkırıkları kalbimi un ufak etti. “Minik kuş...” diye sayıkladı nefessiz kalırken.

“Amber gidelim,” dedi Nilin yalvarırcasına. Bir Tan’a bakıyor, bir Bera’yla verdiğim mücadeleyi izliyordu. Gözlerindeki o dehşet dolu ifade korkusundan mı acısından mı karar veremiyordum.

Gerçeklik üstümüze çöker ve siren sesleri artık çok yakınımdan duyulurken birbirimize tutunarak koşmaya yeltendik. Son bir kez yerde acı içinde yatan kadına döndürdüm bakışlarımı.

“Bir daha karşı karşıya gelirsek,” dedim sözcükleri adeta tükürerek. “Yemin olsun ki, seni bu gölün sularında boğacağım.”

Ardından bir saniye kaybetmeksizin, Dokuz ve Tan’ı da gölün kenarından kaldırarak koşmaya başladık ormanın derinliklerine doğru. Tan hâlâ daha gitmemekte, sevdiği kızın avuç içi kadar minik kalbine sahip çıkmakta direniyordu. O gölün sularıyla bütünleşmek istiyordu kanımca. O gölün sularını Abent’tekilerin başından aşağı boşaltmak istiyordu.

İçim acıyordu. Göğsümde nasıl yok olacağını bilmediğim bir taş, bu kez falezlere kafa tutacak büyüklükte bir taş, kalbimin çeperlerini kesiyordu. Yalnızca koşuyorduk ormanın derinliklerine doğru. Ne birbirimizi, ne koşmayı bırakıyor; gözyaşlarımız belki de çiçeklerin, çimlerin, dalların arasına karışırken yalnızca koşuyorduk.

Başka elden ne gelirdi ki?

Bazen hiç bilmediğiniz bir yolda, artık çok iyi bildiğiniz yoldaşlarla, başka bir çıkışa kavuşabilmek için koşardınız. Artık hiçbirimiz sığınacak bir yer umut etmiyorduk. Karşı-mıza bizi koruyup kollayacak bir ailenin tabelası çıksın istemi-yorduk. Aile kelimesini kullanmak da pek güç geliyordu zaten.

Biz artık sığınılacak tüm yerleri altüst etmek istiyorduk.

“Kuklalar, kuklalar, kuklalar...” diye geçirdim içimden, yanımda amansızca koşan bu insanlara bir kez daha bakarak.

Sanırım Hayalbaz nereye giderse, onlar da onu bulmak için yaşayacaklar.

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜR

Kitaplarımda sanırım yazmayı en sevdiğim bölüm hep burası olacak. Kafamın içinde dönüp duran karakterlerimle beraber yaşarken, onların hikâyesini dillendirmeye çalışırken telaşıma eşlik etmiş insanları anmak; her şeyin de ötesinde bir kez daha ortaya bir eser koyabilme cesaretini gösterdiğim için kendime teşekkür edecek olmak benim için çok değerli.

Sevgili *mykoa*, beni belki de tüm özümle gören tek insan... Uykusuz kalmayı, gecenin bir vakti sabah soğuğu kendini hissettirirken yurda yürümeyi, bazen üzerimdeki stres ağır geldiğinde ve duygusal olarak çöktüğümde benimle uğraşmayı dert etmediğin için teşekkür ederim. Senin varlığın hep çok anlamlı ve çok özeldi. Gökyüzüme doldurduğun yıldızların altına bu kez fidanlar diktin, güzel gülümsemele bu süreçte hep yanımda oldun. Bir gün yollarımız ayrılrsa bile senin ruhun benden hiç eksilmeyecek. Varlığın için teşekkür ederim.

Kahkahaları kulağımdan hiç eksilmesin istediğim güzeller güzeli Derya Sevim... Ne zaman kafamdaki tilkilerin kuyrukları birbirine dolansa sen yanıbaşımıydın. Orion'u sahiplendiğin gibi İpi Kopuk Kuklalar'ı da bir anne edasıyla bekle-din, emek verdin. İçindeki çalışma azmi ve kalbinin güzelliği sana hep iyi şeyler getirecek, bunu adım kadar iyi biliyorum. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım.

Biricik Cemal'im... Kaç gün boyunca dünyadan soyutlanıp kitaplarımıza gömülmüş, kaç gece canımızı dişimize takmışızdır sayamam. Yollarımız hep paralel geçti, hep aynı heyecanları aynı dönemlerde yaşadık. Verdiğimiz onca emeğin ardında bizi çiçekli bir son bekliyor, biliyorum. Sana oyun arkadaşım olduğun için çok teşekkür ederim.

Güzel annem Yeşim Taner'e, beni her zaman koşulsuzca desteklediği ve bir arkadaş gibi her derdimi dinlediği için teşekkür ederim. Sen isteyip hayal edebileceğim en mükemmel annesin.

Yağmur Gündüz ve Bahar Su Behrem'e teşekkür ederim. Siz bir dosttan bile daha ötesiniz.

Editörüm Aylin Samancı'ya, son okumayı yapan Aslı Özge Önemli'ye, psikolojik danışmanım Aşkın Koç'a, kapakta harikalar yaratan Cansu Akın'a, dizgideki emekleri için Şeyma Kırbaş'a, tasarım aşamasında emekleri için Dilan Kaya'ya, sayın Atıf Ermiş'e ve kitapta emeği geçen herkese binlerce teşekkürler.

Youtube kanalında "Düpedüz Mutsuzum" adlı bir video yayınlamıştım bundan yaklaşık bir yıl önce. Tam da o zamanlarda, kendimi büyük bir çıkmazın içinde hissederken doğdu bu kurgu. Sınav yılında büyük bir gelecek kaygısı içindeyken yazmaya cesaret edememiş, yalnızca kaygı dolu geçirdiğim o günlerin bitmesini, canla başla çalıştığım o gecelerin karşılığını almayı beklemiştim. İpi Kopuk Kuklalar belki de benim kendimi, kendime en uzak hissettiğim anda doğdu.

Her yokuşun bir inişi, her dağın bir zirvesi vardır. Tırmanırken soluk soluğa kaldığınız yolda manzarayı izleyip derin bir nefes alabileceğiniz bir yer her zaman bulunur. Çalışmak kolay değil, biliyorum. Çoğu zaman engeller önünüze yığılır-

ken “hayır ben görmüyorum onları” demek, önyargılarla dolu bir dünyaya yeni bir eser getirebilmek hiç kolay değil. Sadece bunu okuyan sana demek istiyorum ki; hepimizin tepeleri, hepimizin kendine has yokuşları var. Hepimiz çıkmaktan korkuyoruz ve bu gerçekten sorun değil. Korkman sorun değil. Yalnızca doğru olduğunu bildiğin yoldan yürümeye devam et. Kim bilir belki yalnızca yol arkadaşları değil sana yön gösterecek bir tabela da bulursun.

On sekizinci yaşma her düştüğünde kalkma cesareti gösterdiği için teşekkür ederim.

Sizlere yaptığım her işte, kendimi kaybettiğimi hissettiğim her noktada yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Yalnızca ekranda gördüğünüz bir insana kendini bu denli değerli hissettiriyor olmak nasıl güzel bir kalbin yapacağı iştir, kim bilir. Her birinizi parıldayan gözlerinizden öpüyorum.

İyi ki varsınız.

